Sezgin Kaymaz

Sevinç Kuşları-1

Deccal'in Hatırı

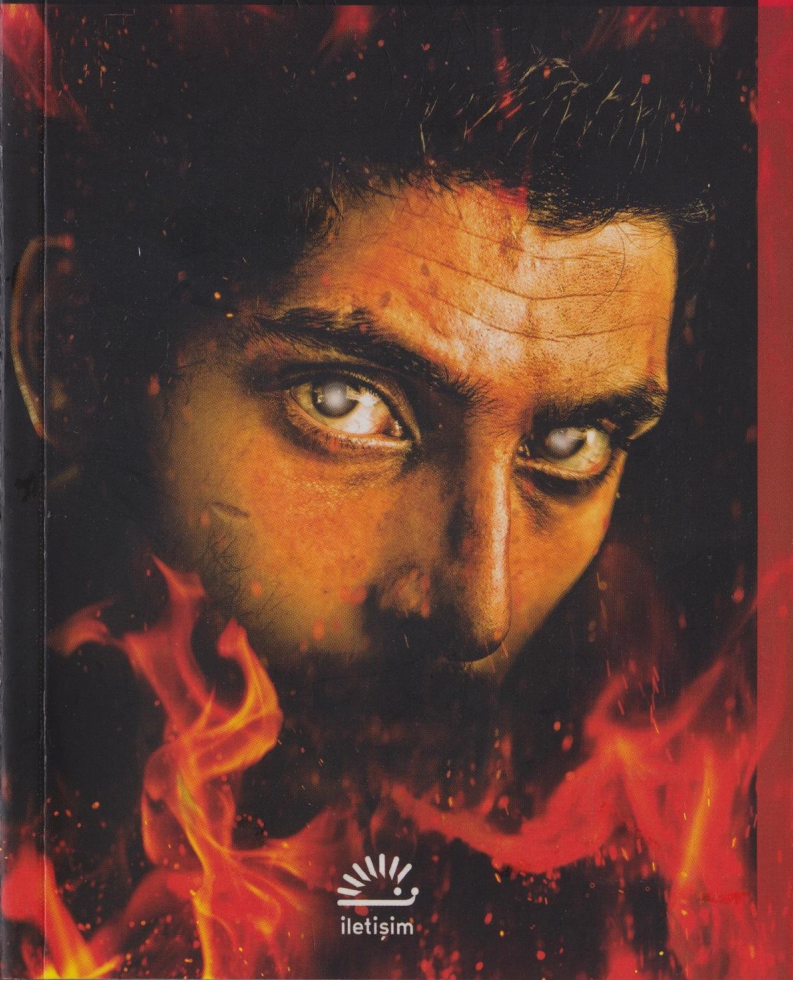

iletişim

SEZGİN KAYMAZ 1962'de Sinop'ta doğdu. Konya Anadolu Lisesi'ni bitirdi. Hacettepe Üniversitesi İngilizce Dilbilimi Bölümü'nü Türkçe dersini veremediği için son sınıftan terk etti. 1976'dan itibaren oyuncu ve teknik direktör olarak hentbolla uğraştı. Türkiye Voleybol Federasyonu'nda koordinatör olarak çalıştı. Romanları (hepsi İletişim'den): *Uzunharmanlar'da Bir Davetsiz Misafir* (1997), *Geber Anne!..* (1998), *Kaptanın Teknesi* (1999), *Lucky* (2000), *Zindankale* (2004), *Ateş Canına Yapışsın* (2008), *Kün* (2013). Hikâyeleri: *Sandık Odası* (2005), *Medet* (2007).

İletişim Yayınları 1959 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 293
ISBN-13: 978-975-05-1427-2
© 2014 İletişim Yayıncılık A. Ş.
1. BASKI 2014, İstanbul

EDİTÖR Tanıl Bora
KAPAK Suat Aysu
KAPAK FOTOĞRAFI Sarp Soysal
UYGULAMA Hüsnü Abbas
DÜZELTİ Remzi Abbas
BASKI ve CİLT Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064
Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11
Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 03 21

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721
Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul
Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58
e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

SEZGİN KAYMAZ

Sevinç Kuşları-1

Deccal'in Hatırı

iletişim

Mavi gözlülerin güzeline...
Selçuk Abi'ye...

Aşk ırmağının suçu yok;
Bizim maşrapamız küçük...
MEVLÂNÂ

An gelir, her şey kabul edilebilir görünmeye başlar gözüne. Doğru yolu bulmak denir buna.
Sen buna yoldan çıkmak dersin.

Aşkta da kumarda da kaybedersin an gelir. Belki de şanstır bu.
Sen kendine şanssız dersin.

Ayık kişi yoktur âlemde. Kimi işrette küfeliktir, kimi zikrette. Edep, buna "Eyvallah!" diyebilmektir.
Sen tutar, "Edep yahu!" dersin.

Yahudi havradan havraya, Hıristiyan pazardan pazara, Müslüman namazdan namaza hatırlar Allah'ı.
Ayıptır!
Sen buna din dersin.

Her masum günaha koşar. İmandır bu.
Sen buna küfür dersin.

Nadiren âşığa kısmet olur mâşuk. Canlar huzura atılır karşılıklı.
Sen buna ne dersin?

Milyarlarca varlıkta oynaşır milyarlarca ruh. Aslen aslı kadar tektir.

Sen buna çok dersin.

Her şey sen olur ve her şeyden öte ne varsa gene sen.

Sen buna "BEN" dersin.

Öncekiler yapar, sonrakiler yıkar.

Çökmemiş tavan kalmaz yeryüzünde; kuytusunda define aranmamış temel kalmaz.

Mezarlıklar şehirlerin ortasına yürür.

Sabahın ışıkları yürek gibi titrer.

Şehrin ral sesi kafaların içine taşınır.

Dogmalar sarsılır, vakur başlar yere gelir, tabular yıkılır, göz göz olur duvar gibi önyargılar.

Bu hayattır.

Sen buna roman dersin.

Madem ki tıpkı güneşe benziyorum,
Çekmeliyim elimi eteğimi üzerinden ferah, mâmur yerlerin
Madem ki güneşe benziyorum tıpkı,
Doğmalıyım üstüne harâbelerin...

MEVLÂNÂ

Babası; "Ciddi bir araştırsak Lokman Hekime varır bizim soyumuz," derdi.

Atadan babadan sülaleden geliyordu Veysel İnan'ın doktorluğu. Saraylılar gibi tahtı göbekten göbeğe aktarırsan sonunda doğal olarak sosyete doktoru olmuş buluyordun kendini. Veysel gibi.

Biraz tuhaf bir doktordu, çünkü tuhaf bir adamdı. Ya her gün bir önceki güne "Amma da cahilmişiz meğer," diye aşağılayarak bakan modern tıbbın takriben bin sene kadar gerisinden gelirdi, ya da "Yok canım, bilim ne kadar ilerlese de kafa nakli yapılmaz artık," diyen skolastik tıbbın bin sene ilerisinden. Hem sevilir hem sevilmezdi. Hem ayağının tozuna yüz sürmek için köşe bucak kovalanır, hem aman bulaşmasın diye fellik fellik kaçılırdı. Binaenaleyh, bir yere kadar tıp dünyasının Allah'tan korkmasa secde edeceği, bir yere kadar bir açığını yakalasa betona dübelleyeceği bir doktordu.

Ama öyle böyle bir doktor değil.

Kalp mütehassısı...

Kalp damar cerrahı...

Genel cerrah...

Transplantasyon mütehassısı... Bilhassa da kalp... Çünkü hem kalp damar cerrahıydı, hem kalp mütehassısı, hem de 1961'den

1971'e kadar Cape Town Üniversitesi'nde Christian Barnard'ın önce asistanı sonra da sağ kolu olarak çalışan Talât İnan'dan, öz babasından tedrisat almış bir organ nakli mütehassısı...

İlaveten; nöroloji mütehassısı...

İlaveten Patolojist, ki sonradan patolog denilecekti...

İlaveten Sitolojist... Ama buna yanlış anlaşılır, dilden dile, kulaktan kulağa gide gele sikolog denmeye başlanır kaygısıyla asla sitolog denmeyecekti... Asla.

Ve Veysel, elinin erdiği, gücünün yettiği her tıp dalında ihtisaslaşmak gerektiğine ihlâs ile inanan ve fakat deliliği reddeden bir acayip adam olarak; psikiyatrinin bir tıp dalı olduğunu zinhar reddedecek, onu branştan, psikiyatristleri de adamdan saymayacaktı... Katiyen.

Şöyle ki, akıl denen nane, toplum denen ucubenin dayattığı kabul, icap, algı, standart ve kanaat deryasından başka bir bok değildi buna sorarsan. Akıllı insan denen salak ise o deryanın boy vermeye bile değmeyen sığlıklarında beline düğümlediği balkabağı yardımıyla ürkek ürkek çimen adam.

Âdetiydi; "Ne lan bu denizin hâli? Hastane çorbası gibi deniz mi olur lan? Sikerim lan!" deyip de çalkulaç açılmaya kalkan her dahiyi "deli" olarak etiketlerdi hazreti tıp. Haa, hakkını yemeyelim; ama rezil rüsva olmamak için, ama yarın öbür gün herifin dediği doğru çıkıp da karadinli karadonlu damgası yememek için, ama aklına yattığı için, kıyıdaki şabalaklara bağır bağır "Bak ne buldum," diyerek müjde veren dahilere "dahi" derdi mecburen. Tıbba göre, misal; atom bombasını icat eden Einstein dahi, icat edemeyip ve fakat Hiroşima ve Nagazaki üzerinde başarıyla tatbik eden Truman akıllı oluyordu. Gülerdi Veysel, gülerdi.

Psikiyatriymiş...

Hadi lan!

"Oğlum, o kadar ihtisas yaptın, nörolojin de tamam, bari psikiyatri de al ki bir işe yarasın."

"Psikiyatri mi? O ne baba?"

"Ukalâlık etme lan! Hayvan. Sapık hayvan."

Heh heh... Gülerdi işte böyle. Ona göre, akıl dedikleri zamazingo, sonsuz boyutlu mekânsızlık evrenine gerilmiş dümdüz bir ça-

maşır ipi, akıllı dedikleri hıyar ise o ipe mandallanmaya razı gelen kırmızı dondu. Tabii dahi de işin gerçeğine o ipten uzak duracak kadar aklı eren er kişi oluyordu kaçınılmaz olarak.

Soru bir: Tıp kime "normal" derdi?

Kendi gibi ipe dizilip gidene.

Ve soru iki: Kim "anormal"di tıbba göre?

İpin dışında uçuşan kaçışan.

Arkadaşların dahi dediği ipe hiç yaklaşmadığı, deli dediği de hiç ipe sapa gelmediğine, hattâ ipteki kırmızı donlara hareket çektiğine göre, psikiyatri ne bilecekti dışarıdaki anormallerden hangisi deli hangisi dahi? 1540'ta Kopernik deliydi bunlara sorsan, 1933'te Hitler dahi.

Amaan... Anormal deyip geçeceklerdi işte.

"Şimdi ne ihtisası yapıyorsun lan?"

"Bakınıyorum. İllâ bir şey almak zorunda mıyım? Vitrin gezmek yasak mı?"

"Aklını başına topla manyak! Gel bak, yarın kalp nakli yapacağım; asistanım ol."

"Geliriz."

"Hayrola? Normale mi döndün ne? Şaşırtıyorsun vallahi beni."

"Ayıp ettin babacık. Çağırdın da gelmedik mi?"

Halbuki çağırıldığı için gitmiyordu. Aklına takılan bir şey vardı; uzaktan uzağa akıl yürütmektense sahaya inip olayın içinde debelenerek düşünmek istiyordu.

Öyle de yapacaktı.

Yaptı nitekim.

Babasının asistanı olarak nakil ameliyatına girdi, baktı, gördü, kesti, biçti, soktu, çıkardı, dikti, yoğun bakım hemşireliği yapıp hastanın altını temizledi, bezledi, gözlemledi, başında anasından daha fazla nöbet tuttu, kalbi durduğunda müdahalesini yaptı, öldüğünde gözlerini kapattı, hastanın anasına "Sizin oğlan sizlere ömür," dedi, kendi babasına "Ben zaten bu işten bi bok çıkmayacağını biliyodum," deyip iyi bir zılgıt yedi ve dem o dem, ihtisas sertifikası koleksiyonunu çekmecede unutup o âna kadar yalnızca yakın çevresinin ve elbette babasının indinde deli bir dahi iken o andan itibâren bilcümle tıp dünyasının hem delisi hem dahisi oldu.

Böyle bir doktordu.

O gün o ameliyata girmemiş olsa, o takılıp durduğu meseleye de o kadar takılmayacak ve ne Zila'nın tekkesine düşecekti yolu, ne Hayri'nin üniformasını görecekti, ne de Deccal'ın siyah takım elbisesini. Ama belki yani. Delinin sağı solu mu olur; belki de her halükârda karşılaşacaktı hepsiyle. Bilemeyiz.

Karşılaştı da hayırlı mı oldu peki?

Onu da bilemeyiz.

Dini bütün bir abd-i âciz olarak şöyle düşünmekte fayda var: Allah'ın hayırsız işi olmaz.

Dinsiz imansız bir ateist olarak ise şöyle: Evren, kendi dokusuna kimi ne zaman katacağına kendi karar verir.

Hülâsa, deliliği ve/veya dahiliği ile iyot gibi açığa çıkmasında babasının; "Sporcu olsan hem binici, hem yüzücü, hem atlet, hem futbolcu mu olacaktın, it? Bir branş seç artık" paylamaları veya normal insan egosunun "Öff, çok fazla şey biliyorum anasını satayım. Artık dalayım şu hastaların arasına da engin bilgilerimle şifa dağıtayım" şişinmesi rol oynamadı Veysel İnan'ın. O, çamaşır ipinden uzak durmak gerektiğini akıl edebilecek kadar akıllı bir adamdı. İşte bu rol oynadı. Biliyordu ki bu meseleyi halletse halletse normal salaklara anormal salak gelen bir akıllı halledebilirdi, akıllı gelen bir normal salak değil. Övünmek gibi olmasın, akıllı olmakla kalmayıp ilâveten dahi olduğunun da farkındaydı ve biri deli demiş, biri şöyle böyle demiş, hiiiç sikinde değildi. Kafasına taktığını takardı o. Ki o mesele de birçok bakımdan ve ihtisâsen kendi meselesiydi ona sorarsan. Öyle aman aman bir şey değildi canım; havalı adıyla organ transplantasyonu, avam adıyla organ nakli.

Bu kadar basit.

Fitne tohumundan biten mahsulü gör...
MEVLÂNÂ

Rant kokusunu seneler öncesinden almak gibi bir özelliği vardı Teoman Kemâni'nin. İrsî.

Bu kabiliyeti sayesinde kimselerin öngöremediğini öngörebilirdi. Bulvarın topyekûn dönüşeceğini biliyordu meselâ. Avurtları şişmiş, damarları kabarıp şakaklarında atmaya başlamış gibi duran semt kararlıydı; nezihleşecekti. Bunun ilk işaretini, pavyonların yürüyüşü Reyhan Pastanesi'nin oralarda durdurulduğunda almış ve sessizce harekete geçmişti. Al alabildiğin kadar.

İkinci işaret daha belirgindi ama bunu da yalnızca Teoman Kemâni yordamlayabilmişti. Gazi Mustafa Kemal Bulvarı'nın Maltepe'den Tandoğan'a kadar olan diliminin mülk sahipleri, vahiy gelmiş gibi hemen hemen aynı anda evlerinde oturan travesti ve homoları tahliye etmeye başlamış, fuhuşun en edepsiz hâliyle lekelenmiş, utanç içindeki yüzleri pençe pençe kızarmış oda duvarlarını boyalattırıp badanalattırarak kırklattırmış, kırığı döküğü tamir ettirmiş, daireleri kiraya versinler diye anahtarları teslim ettikleri emlâkçileri de sıkı sıkı tembihlemişlerdi:

"Afedersin şöyle böylelere, bekâra, talebeye vermek yok. Memur tercih. Olmadı iş adamı, olmadı emekli. Ama aile şart. Kaç çocuk olursa olsun, mühim değil."

Geride kalan rantiye ve müteahhit milleti artık uyanmaya başla-

mışsa da Teoman Kemâni önce geldiğinden en güzel yerleri kapmış sayılırdı ki üçüncü işaret, mülk sahiplerinin gönlüne göre boşalan dairelere yerleşen halim selim ailelerin gelişi olmuştu. Hepsi de semtin şanlı adını gayet güzel bildikleri halde poz yapıyor, "Valla biz buranın böyle olduğunu bilmiyorduk," diyorlardı. Çünkü manzara eskisinden de kötü gibiydi sanki. Serbest zinâ sektörünün evsiz yurtsuz kalıp müşterilerin ayağı Tunus, Bestekâr ve Hoşdere gibi yeni mekânlara henüz alışamadığı için aç da kalan; homosuydu, dönmesiydi, travestisiydi ne kadar arka kapı neferi, ne kadar "Erkeğin yoksa parası, götündedir kumbarası" filozofu varsa Nokta Durağı'ndaki Ceylan Pikniğin oradan başlayıp Dördüncü Durak'taki Ciğerci Aydın'ın oraya kadar olan kaldırımları sağlı sollu mesken tutmuşlardı zaruretten. Fuhuş, plastik boya ve tiner kokusundan kaçan kalorifer böcekleri gibi sokağa uğramıştı anlayacağın. Hava kararmaya, memurîn taifesi eve barka çekilmeyegörsün, her ağacın dibinde, her saçağın koytağında bir afedersin "bişey" piyasaya çıkıyor, Gazi Mustafa Kemal Bulvarı'nın kaldırım kenarları üç kilometre boyunca, çetnevir getirmiş dünür alayı gibi araba doluyordu. Rahatsızlık azalmamış, artmıştı bilakis ve semtin yeni ve mümtaz sakinleri buna müsaade etmeyeceklerdi; biliyor, izliyor, bekliyordu Teoman Kemâni.

Nitekim, onun bu engin öngörüsünü dördüncü işaret takip etmişti.

Çok göz alıcıydı.

Bir halk uyanıyordu.

İlkin bu rezil kıç pazarından "bişey" beğenmeye gelen arabalar yanaşamasın diye kaldırım kenarlarına şişe kırıkları döküldü. Çöp atmaya çıkmış gibi çıkıyordun apartmandan, sağa sola bakıp boca ediyordun torbayı.

Ancak birkaç gün içinde bu masum hamlenin meseleyi çözemeyeceği anlaşıldı.

Lastiği gümleyen veya fıslayan bir üç beş araba sonra, akıllanıp örgütlenivermişlerdi eli şeyindekiler; caddenin ortasında duruyor, oğlanı veya karışığı atıyorlardı terkiye, malûm pazarlığı birinci viteste ağır ağır seyrân ederekten tamamlıyor, anlaştılarsa ikileyip topukluyor, anlaşamadılarsa gene caddenin ortasında durup sepetliyorlardı.

Hal bu olup; geceleri geç vakit çift tarife müşterisi beklemek için kaldırıma yanaşan taksi şoförleri de kenara cam kırığı döken Maltepe ahalisini levye kriko dövmek için örgütlenmeye başlayınca, Maltepe halkı mecbur kalıp bu metoddan sarfı nazar etti ve pislikle daha örgütlü mücadele edebilmek için kafa kafaya verdi.

Apartman toplantılarında aidat meselesi bir süreliğine yerinden kalktı, ikinci plana gitti, onun yerine namus geldi gündemin tepesine oturdu. Herkesin çoluğu çocuğu, kızı karısı, afedersin parıl parıl oğlu vardı; bu böyle olmazdı. Şeyler burdan gitsinler, nerde ney edeceklerse etsinlerdi. Polis de sökmüyordu bunlara Allah cezalarını versin. Ahlâksızlar, "Ne duruyon orda kız?" diyen memurun suratına yılışık yılışık sakız patlatıp "Kaldırımda beklemek yasak mı ay?" diyor, arabaya binerken yakalanınca da "Sana ne? Sana mı biniyom?" deyip sıvışıyorlardı.

Şişe kırığı yaramadı, polis de önünü alamadıysa ne kalıyordu geriye?

Yaratıcı düşünmek lâzımdı.

Öyle dövmeyle falan da bitmez, çoluk çocuğa musallat olurlardı bunlar, dikkatli olmak lâzımdı. Ama gene de koskoca mahalle, bir yiğit çıkmış, müdahale etmiş, ona da kimse karışmazdı yani.

Bu zımnî "gücü gücü yetene" telkininden esinlenip durumdan vazife çıkaranlar oldu; olmadı değil. Harika'nın burnu kırıldı, Aşkım en olmadık yerinden tornavida yedi, Serap'la Rüya, arkadaşları yetişinceye kadar saçlarından çekilip yerlerde sürüklendi, etleri yüzüldü, jartiyerleri koptu filan.

Ama bu da sökmedi.

Gene örgütlendi namussuzlar.

Üçer üçer, dörder dörder beklemeye, çantalarında açık jilet, fısfıslı kezzap taşımaya, tırnaklarını bilemeye başladılar. 131'in kapıcısı Polat hayalarına öyle bir sivri burun yedi ki, doktorlar o kadar aramalarına rağmen toplarından birini bulamadılar. Fena çırmalanan 97'ye sekiz'in oğlu Ersin'le dokuz'un oğlu Sedat, kaldırımları mesken tutmuş, afedersin ibnelerle geceleyin grup yapmadıklarını hiç kimseye anlatamadılar. Mahallede ayakkabısının arkasına basarak buraların namusu benden sorulur havaları basan Furkan ise dört tane façalı pezevenk tarafından bir köşeye çekilip ga-

yet inandırıcı bir dille en az bir haftalığına geceli gündüzlü sektörde çalıştırılmakla tehdit edilince, ayakkabısını efendi gibi giymeye, hava kararmadan evine girmeye başladı. Kravat bile taktığı oluyordu bazen.

Öyle veya böyle, halkın kıyâma geçtiğini, bu pisliği eninde sonunda def ve ref edeceğini anlamıştı Teoman Kemâni.

O kuralların, yerleşik düzenin, nizam, intizam ve planlı işlerin adamıydı. Hazır mülk sahiplerinin de canı burnuna gelmişken taarruz edip evvelce mâmelekine katmış olduğu 121, 123 ve 125'in üstüne 127, 129 ve 131'i satın alıp katlayıp koydu. Planı, Pullman Etap Altınel'e kadar bütün sırayı kapatıp bir köşede sessizce beklemekti. Dönüşümün eli kulağındaydı; şehrin göbeğinde dört katlı, beş katlı, yıkık dökük, böcek dolu apartman olmazdı. Bugün olsa yarın olmazdı. Sistem buna müsaade etmeyecekti. Dört katlı sekiz daireli yamrı yumru beher apartman on katlı kırk daireli ağzı yüzü düzgün mis gibi rezidansa terfi edecekti.

O kadar belliydi ki.

Yetmiş seksen daireli yüksek yüksek binalar ağızlarını açmış, Dikmen'den aşağı, Çankaya'dan aşağı, Ulus'tan aşağı küçük evleri, külüstür apartmanları yuta yuta geliyordu nitekim.

İliklerine kadar rantiyeci bir sülâlenin hem karakter, hem de tereke zilyetliğini elinde bulunduran yegâne füruu olarak başka bir gelir kapısı düşünemiyor, bilmediğinden değil, üretimin her sektörünü hem de ansiklopedik olarak biliyor, ama deli parası olup da "Yapabilirsem satabilirim," deyip çırpınanları, onun bunun, işçinin sendikacının, reklamcının takdimcinin, bağışçının sponsorcunun ağız kokunu çekmeye razı olanları anlayamıyordu Teoman Kemâni.

Ne gerek vardı canım?

Fazla paran varsa mal alırdın, malın varsa kiraya verirdin, hem mal gene senin malın olarak kalırdı, hem daha fazla paran olurdu. Yıkılacak, sökülüp dökülerek yerine yenisi yapılacaklara da karışmazdın hiç. Heveslisi gelir kapında yalvarırdı; kat karşılığı verir, karşılığında aldığın katlardan arta kalanları da gene parayı bastırıp alır, malın tamamına konardın. Kiran artar, gelirin artardı doğal olarak. O zaman da gidip daha fazla mal alırdın. Hayat o kadar zor değildi; bunu anlayamayanları anlayabilmek mümkün değildi.

127, 129 ve 131'in kiracıları da 121, 123 ve 125'in kiracıları gibi, apartmanlarının el değiştirdiğini anlamadılar bile. Teoman Kemâni de öyle istiyordu zaten; anlamasınlardı ki bu çirkefle savaşmaya devam etsinlerdi. Apartmanın rantiyeciye gittiğini bir bilseler, bırak ahlâksızlıklarını sokaklara dökenlerle savaşmayı, taşınma parasını denkleştirmek için evlerini de işletmeye açarlardı. İşin aslı, kendi başında öz kızı gibi daha beter bir dert varken, kim ahlâklıymış kim değilmiş hiç umurunda değildi Teoman Kemâni'nin; toplumun yargıları umurundaydı. O yargılar "Bu semt temiz," demedikçe yatırımı âtıl kalacak, ekonometrik ifadesiyle kiralar düşük seyredecekti, bu da umurundaydı.

Neyse ki mücadele farklı metodlarla devam ediyordu.

Fakat tuhaftır, kaldırımları mesken tutmuş "şey" nüfusu düşeceğine artıyordu bilâkis. Bunun iki sebebi vardı. Birincisi; yeni mekânların orospusu boldu, piyasa karıştığı için, gerek arabasına ay parçası gibi bir oğlan aldığını zannedip deri ceket deri pantolon giyinmiş bir orospu aldığını anlayan müşteriler, gerekse mini etek dantelalı büstiyer giyinmiş balık etli bir orospu aldığını zannedip doğum kontrol hapını basa basa memelerini şişirmiş çüklü bir travesti aldığını anlayan müşteriler bozuluyordu. İlaveten, orospular Maltepe halkından daha büyük bir hınçla didişiyordu homolarla. İkinci sebep ise, hadi Hoşdere Caddesi neyse ama, Tunus olsun, Bestekâr olsun, uzun pazarlıklar ve yanlış cinsiyet seçimleri yüzünden artıveren indi bindiler sebebiyle trafik ana baba gününe döndüğünden, polisler "Bekleme yapma!" demeye, otopark değnekçileri ve bar fedaileri ise bu da müşteridir, sokağımıza bereket getirmiştir demeyip oğlan atmaya çalışan arabaların dikiz aynalarını kırmaya, lastiklerini deşmeye pek meraklı oluyorlardı.

Maltepe ahâlisi daha yaratıcı çözümler arayadursun, Teoman Kemâni, 133'te kısa bir müddet takılıp üstünden atladı, 135 ve 137'yi de alıp kattı mülküne. Hafif raylı sistem buralara gelecek ve Tandoğan yakın bir gelecekte yakından da yakına gelecekti. Merkez kadar merkez diyelim. Bire beş az gelecek, yedi sekiz misline fırlayacaktı kâr.

Da, 133'e ne oluyordu?

Niye diretiyordu adam?

"Adam değil, kadın," demişti şirketinin aynı zamanda avukat olan satın alma müdürü Rafet Dülger. "Apartmanın bütün dairelerini aldık, lâkin giriş katındaki bayan bir türlü satmaya yanaşmıyor." Anlattığına göre, teklifi gıdım gıdım yükselterek tekrar tekrar dayanmıştı kapısına ama nâfile. "Halledin bir şekilde rica ederim" buyurmuştu Teoman Kemâni. "O apartmanı noksansız istiyorum. İyi bir semtte lüks birkaç dairelik meblağa kadar yolunuz var. Teklifi daha da yükseltebilirsiniz hattâ. Birdenbire o kadar çıkmayın ama. Adım adım, milim milim. Alt tarafı fareli böcekli rutubetli, köhne bir apartman dairesine talibiz canım!"

Tabii bu arada Gazi Mustafa Kemal Bulvarı ahâlisinin mücadelesi devam ediyor, azmedersen olurmuş gibi oluyordu. Sonunda çözümlerin anasını bulduğunu düşünmüştü sekene. İlham geliyorum demişti ona bakarsan. Apartman pencerelerinden aşağıda müşteri bekleyen kıçıgüzellere tencere tencere su dökmek kısa süre içinde ters tepince, çünkü aşağıdakilerin de eli armut devşirmiyordu, hemencecik bir saçak altına sıvışıveriyor, kurur kurumaz su döken pencereyi birbirlerine istihbâr edip ispiyonluyor, mimliyor, işe devam ediyor, dönüşte de gecenin bir vakti bu pencerenin camına taş atıp kırıyorlardı.

Derken, bu su atma işini eğlenceli bulan veletlerden biri, 64'ün dörde on'unda oturan Levent piçi, babasının prezervatiflerine sulu boya doldurup sallamaya başladı aşağıya. Bu metod, evde, "Bize kullandığını görmedik maşallah. Kime kullanıyon o kaputları?" arbedesi başlatmış olsa da, aşağıda "Ay kim atıyo ayol?" çığlıkları başlayınca diğer oturanlar yöntemin çok garantili olduğunu akıl ettiler. Açık pencere veya balkon kapısının gerisine siniyor, çömeliyor, doldurduğun pis su dolu torbaları sallıyordun gitsin. Kimse de bilemiyordu saldırı nereden gelmiş. Hele de üstleri başları leke oldu muydu ibnegillerin, kıyamet kopuyordu. Ne yana kaçsalar olmuyor, saçak altına sığınmak falan da kesmiyordu. Çünkü prezervatifi yüksekten at da nereye atarsan at, yere düştü mü pötedek patlıyor, sıçrayan o damla değilse bu damla illâ ki isabet kaydediyordu. Süslerine pek düşkündü afedersin götverenler. Tepeden balon geliyor mu diye yukarıya bakmaktan kaldırıma yanaşan müşteriyi kaçırmaya bile başlamışlardı artık.

Ama neye mâl olursa olsun dayanmak zorundalardı. Kıçları hem ekmek parasıydı hem de kumbarasıydı gariplerin. Direnmeye devam ettiler.

Tâ ki gene o Levent piçi, babasının, "Al lan müzevir piç. Bunları at artık. Bi daha çekmecelerimi karıştırdığını görmeyeyim," deyip getirdiği bir çuval balonu ata ata tüketip tembihe rağmen prezervatif de bulamayıp aklına manav poşeti gelip poşetin içine işeyip üstüne de sıçıp atmayı akıl edinceye kadar.

Müthiş bir fikirdi.

Nasılsa sıçıp atıyordun deliğe, bunlara at.

Faaliyet çığ gibi büyüdü.

Bir çağ başlıyordu.

Tamam, Maltepe Nokta Durağı'ndan Ciğerci Aydın'ın oraya kadar bir müddet bok kokacaktı GMK Bulvarı ama ne yapalım? Ne hak deliği dururken bok deliğinde zevk arayan sapıklar isterdi arabalarının boka bulanmasını, ne de karı gibi kokayım diye parfüme kucak dolusu para bayılan göt oğlanları afedersin. Üstelik boka bulandın mıydı silip temizlesen de olmuyor, kokusu eve gidip duş alıp üstünü başını değiştirinceye kadar sende kalıyordu. Temizlenmeye koşarken her gün bir itiş kakış taksilerde.

"Yenge... canım... bilâder... Sen mi kokuyon böyle? İn in."

O oldu, Gazi Mustafa Kemal Bulvarı kendini arındırdı bu ahlâksızlardan.

Teoman Kemâni 139, 141 ve 143'ü de alıp Pullman Etap Altınel'e tapu komşusu oldu bu zaman zarfında. 133'ü de tamamladı mıydı tamamdı. Sağın benzinlik, solun beş yıldızlı otel, karşın koskoca Ankaragücü, Oypa, Ziraat Bankası, Sanayi ve Teknoloji Bakanlığı, berin Makine Kimya Endüstrisi Genel Müdürlüğü, altın metro, önün ana cadde; mis.

Ama Rafet Bey niye hâlâ ikna edememişti şu 133'teki hanımı yahu?

"Gene mi olmadı Rafet Bey?"

Rafet Dülger eğilip bükülüyor, "Olmadı Teoman Bey," diyordu. "Hanfendi Bahçelievler'de dört dairelik meblağı da reddedince size sormadan inisiyatif kullanıp Gazi Osman Paşa'da beş dairelik meblağ teklif ettim, ilgilenmedi bile."

Ee, Koza Sokak'tan teklif ederseniz tabii ilgilenmezdi. Nene Hatun'dan, Tahran Caddesi'nden, Bilir Sokak'tan, olmadı Esat'tan, daha olmadı Çankaya Caddesi'nden teklif edecektiniz muhterem; madem inisiyatif kullandınız. Rafet Dülger de gazı alıp; "Haklısınız ama yetkimi daha fazla aşmak istemedim," diyerekten koşa koşa dayanıyordu tekrardan 133'ün kapısına. Adam bunu hobi hâline getirmiş gibiydi. Dönüşünde ise odaya girmesinden anlıyordu Teoman Kemâni.

"Gene mi olmadı Rafet Bey?"

Ali Poyrazoğlu'nun; "Ne Alırsan İki Buçuk", "Çilli Yavrum Çilli" ve "Beş Atış Yirmi Beş" Kerem Sineması'nda, Sermet Serdengeçti'nin; "Tokmak Nuri", "Yumurtanın Sarısı" ve "Ah Ne Adem Dilli Badem" filmleri Cem Sineması'nda dönüp duruyordu şimdilik. Vedetleriyle, komikleriyle ve sanat güneşleriyle pavyonlar da duruyordu ama eski havası kalmamıştı hiçbirinin. Ne sinemaların önünde "Araya sekiz milimlik sokuyonuz mu abi?" diye soruşan müşteri kuyruğu oluyordu ne de pavyonların önünde zom bekleşen taksi kuyruğu. Giderek daha bir temizleniyordu Maltepe. Halk bunu o musibetlerin defedilmesine bağlıyordu.

Uğursuzlar gitmiş, uğursuzluk bitmişti.

Semt giderek değer kazanıyor, kiralar Özal ailesi gibi yükseliyordu.

Işıl ışıl bir bahar günü, Teoman Kemâni, satın alma müdürünün 133 seferinden yine kös kös döndüğünü görünce, "Bir ara hatırlatın da ben gidip görüşeyim şu kadınla. Nasıl bir insandır bu? Huyu suyu? Bir anlatır mısınız bana etraflıca?" dedi.

"Siz bilirsiniz Teoman Bey," dedi Rafet Dülger gayet bozuk. "Ben limitimi bilemediğim için rahat pazarlık yapamıyorum ya, belki ondan başaramıyorumdur." Sonra oturdu patronunun karşısına, Zila'yı anlattı. "Ne zaman gitmeyi düşünürsünüz beyefendi?"

"Öyle hemen değil canım. Siz deneyedurun. Limiti de dert etmeyin. Çıkın biraz daha, çıkın çıkın."

Rafet Dülger o kadar sevindi ki, kalkarken dizini sehpaya çarptı.

Âşığın gönlünde mâşuktan başka kalmış olmaz
Onların arasında ayıran ve ayrılmış olmaz...
MEVLÂNÂ

Kadıncağızı neredeyse paramparça bulup haber vermişti devriyeler. "Ambulans istediniz mi?" diye sormuş, çoktan Numune'ye gönderdiklerini öğrenince o da hemen fırlayıp gelmişti. Taşbaş ameliyathane koridorundaki lüzumsuz koltuklardan birinde oturuyordu.

"Nedir?"

"Feci komserim."

"Anlat işte. Nasıl feci?"

"Kadını dilimlemişler, deşmişler, karnına şiş sokmuşlar, kemiklerini kırmışlar, yüzünü asitle yak..."

"Tamam tamam. Anladık. Yaşıyor mu bari? Durum?"

Taşbaş daha diyeceklerini dememişti. "Bir de hamileymiş yazık."

"Hamile miymiş?"

"Evet komserim."

"Öff! Hemen ameliyata aldılar öyle mi?"

"Doğrudur."

Bundan, "hâlâ yaşayan biri var" sonucu çıkardı Hayri. Ya anne, ya bebek, ya da ikisi birden. Şimdilik. Taşbaş'ın yanına oturup şapkasını eline aldı, evirip çevirmeye başladı. Birkaç dakika sonra ameliyathanenin kapısı sertçe açıldı, yeşil önlüklü bir doktor ko-

şaradım bunlara doğru gelmeye başladı. Hayri üstüne alınıp ayaklandı, adamın yolunu kesti. "Çekilir misiniz?" dedi doktor. Hayri hafiften bozulup çekildi.

"Canı burnunda tabii," diye teselli etmeye çalıştı onu Taşbaş.

Hayri, az ötedeki hemşire odasına dalan doktorun arkasından gergin gergin baktı bir süre; kapı tekrar açılıp aynı doktor yine koşaradım bundan tarafa gelmeye başlayınca tekrar yoluna dikildi. "Doktor, mağdurun durumu?.."

"Kritik," dedi doktor hız kesmeden.

"Yani?"

"Bakalım, tecrübeli bir hocamızı aradık, o gelsin de.."

Çıktığı telaşla ameliyathaneye giren doktorun tecrübeli hocamız dediği adam on beş dakika kadar sonra koridorun ucunda göründü. Yanında bıdınnacık bir hemşireyle estire estire, dudağının kenarında sallanan sigarasını tüttüre tüttüre geliyordu. Gaga burunlu, kır saçlı, ama en fazla az önceki doktorun yaşında. Onun yoluna çıkmayı aklına getirmedi bile Hayri. Adamda, yoluna çıkan herkesi çiğneyecekmiş havası vardı. Duvara yaslanıp bu azametli geçişi seyretmekle yetindi.

Tekrar oturdu Taşbaş'ın yanına. Biraz lâfladılar; bu nasıl bir insanlık, hamile kadına da yapılır mı, hadi kanundan korkmazsınız, Allah'tan da mı korkmazsınız falan. Allah faslını Taşbaş açmıştı, Hayri değil. Bir müddet sonra konuşacak bir şey kalmadı zaten. O da sustu bu da sustu.

O saatten beri düşünüyor, bekliyordu. Ve canı çok sıkılıyordu. Hamile bir kadın... Paramparça... Bebek nasıl? Sağ mı? Nasıl sağ olacaktı?

Kartal gagalı, aksi suratlı doktor girdiğinden de heyheyli geri çıkıncaya kadar iki saat daha beklediler koridorda. Onunla beraber ameliyathaneye dalan kısa boylu hemşire de koşturup duruyordu bir yanı bir ardı sıra. Sigarası dudağının kenarındaydı gene adamın. Ameliyatta da mı tüttürüyordu acaba bu?

Taşbaş fırlayıp kalkınca Hayri çabucak uzanıp zaptetti adamı. "Konuşma işini bana bırak sen," dedi. O da kalkmıştı. Elindeki şapkanın şeridiyle oynayarak; duraklamaya hiç de niyeti yokmuş gibi koridoru yara yara tam gaz ilerleyen doktorun yoluna dikildi.

"Doktor Bey..." dedi, adam gözlüğünün üstünden buna bakarak mecburen durunca. "Durum?"

"İkisi de bu geceyi atlattı sayılır."

"İkisi de mi?" dedi önce Hayri, sonra toparlayıp "Sayılır mı?" diye sordu. "Yani tam mânâsıyla?.. Nedir?" Doktor, Hayri'den kurtuluş olmadığını anlamış gibi kafasını yana yatırıp dudaklarını sıkıntıyla büzünce sigarasının külü üstüne başına, en çok da sağ omzuna döküldü. Hemşirenin eli bir an adamın omzundaki külü silkeleyecekmiş gibi kalktı, sonra indi. "Anne kritik," dedi hâlâ ekşiyerek. "Bebek için biraz daha bekleyeceğiz. Kötü yaralanmış içerde. Kurtulabilir... belki." Bir taraftan sigarayı somurup bir taraftan üfleyip bir taraftan da iyi konuşuyordu adam. Duman, sağ şakağındaki saçları hafiften sarartmıştı. "Zaten yedi, yedi buçuk aylık anca... Yarası beresi yetmezmiş gibi." Adam sanki bütün kabahat Hayri'ninmiş gibi konuşuyordu.

Hayri ne yapacağını bilemediği için kemeriyle oynadı. "Durumu kritik olduğuna göre... Acaba anneyle..."

Doktor, "Zaten senin başka ne derdin olacak ki?" der gibi keskin keskin baktı buna. Birkaç da neşter atsa olurdu. "Bu gece olmaz..." diyerek kesti sözünü. "Yarın gelir, hâlâ hayattaysa sorarsın ne soracaksan, tamam mı kardeşim?" Taşbaş da gelip Hayri'nin yanında dikilmeye başlamıştı şimdi. Doktora en az onunki kadar keskin bir bakış attı. Başka bir komsere, hattâ Celil amire bile yapılabilirdi ama Hayri komsere yapılmazdı bu. Daha sert görünmek için elinde çevirip durduğu şapkasını taktı, yan gözle Hayri'yi, dik gözle gaga burunlu doktoru süzmeye başladı. Doktorun da çok umurundaydı; ters bir bakışla karşılık verdi Taşbaş'a, kafasını öte yana yıktı, hemşirecik gene peşinde sek sek, bastı yürüdü gitti. "Terbiyesiz adam komserim," diye yakındı Taşbaş.

"Boşver. Dünya küçük. Bir yerde karşılaşırız nasıl olsa." Ameliyathanenin kapısında bir süre bekleyeceğini söyleyip aşağıya, Acil kapısının girişine gönderdi memurunu. Deminki dik heriften başka çıkan olmamıştı içeriden. Anneyle bebeği görebilirdi beklerse; bir bakmak istiyordu ne haldeler.

Ameliyathanenin kapısına yakın durdu. Başka bir doktor çıktı az sonra. Adam ter içindeydi. Hemen yolunu kesti Hayri. "Dok-

tor Bey? Durum?"

"Vallaha şimdilik stabil," dedi adam yorgun argın. "Biz de anlamadık tam. Naim Hoca'yla konuşmadınız mı?"

"Naim Hoca?"

"Az önce çıkan doktor. Yanında hemşire vardı. Görmediniz mi?"

"Gördüm ama pek bir şey söylemek istemedi. Kritik dedi anne için."

"Evet, çok kritik," diye cevapladı doktor. "Şöyle oturalım da ben size izah edeyim bildiğim kadarını." Geçip oturdular. Kadının hem birçok kemiği kırılmış, hem vücudunda derin kesikler açılmış, hem karnı şişlenmiş, ki bebek de bu sırada delik deşik olmuştu, hem yüzünde asit yanıkları oluşmuştu. Tansiyonunu bir türlü kontrol altına alamamışlardı annenin; dahası erken doğum başlamıştı ama ya kordon dolandığı ya da rahim ağzını tıkayan bir şey olduğu için daha işin başında hem anneyi hem de bebeği kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya kalmışlardı. Bebeğin kalp atışlarını da alıyorlardı üstelik. Ama zaman aleyhte işliyordu. İş gözlerinde çok büyüyünce, bilse bilse o bilir diyerek Naim Hoca'yı çağırmaya karar vermiş, o hem genel cerrahtı hem de doğum uzmanı, hastayı ona teslim etmişlerdi. Sağ olsun hemen gelmişti Hoca, gürlemiş, kükremiş, biraz ters bir adam olarak bilinirdi ama iyi doktordu, iyi de bir iş çıkarmış, bebeği de anneyi de "şimdilik" hayatta tutmayı başarmıştı. Sıra bunlardaydı artık. Bu gece çok kritikti.

"Yani ameliyatı bitirdi, ellerini çırpa çırpa çıkıp gitti hocanız, öyle mi?"

"Dedim ya..." dedi doktor hafiften tebessüm ederek. "Biraz antikadır Naim Hoca. Ama iyi doktordur."

"Evet. Dediniz."

Doktor iyi geceler dileyip uzaklaşınca Hayri tekrar kalkıp ameliyathanenin önüne gitti, tam da o anda çarpan kapı hızla açıldı; yeşil önlüklü bir kadın doktor, kucağında yeşil örtüye sarılı bebekle dışarı çıkıp asansöre doğru ilerlemeye başladı. Hayri kadını yakaladı bu sefer.

"Bebek bu mu?"

"Evet."

"Durum?"

Doktor, asansörün çağırma düğmesine basmıştı. Beklerken Hayri'ye dönüp yeşil örtüyü kaldırdı. "Şimdilik dayanıyor," dedi sadece burnu ve ağzı açıkta bırakan sargıyı işaret ederek.

Hayri duymak istemediği cevabı duymak için sordu. "Yüzü niye sarılı?"

Asansör gelmişti. Doktor Hayri'ye bırakmadan uzanıp kapıyı açtı, binmeden önce döndü, dudaklarını sıkıyordu hırsından. "Hayvan diyeceğim, hayvan yapmaz..." dedi. "Annesinin karnında şişlemişler. Gözün biri parçalanıp akmış."

Gıcırdayarak kapanan asansör kapısına arkasında yeni bir hareket başlayıncaya kadar boş boş baktı Hayri. Çarpan kapı bir kez daha açılmıştı. Bu defa anneyi çıkartıyorlardı. Onun da yüzü sargılıydı; beyaz, file gibi bir şeyle. Tekerlekli sedye, tekerlekli serum, kan direkleri. İkisi baş, ikisi ayak ucunda dört kişi refakat ediyordu. Bir şey sormaya gerek görmedi. "Hayatta kalırsa," demişti o aksi herif. Naim miydi?

Ekip sedyeyle asansöre binip gözden kayboluncaya kadar bekledi, sonra usul usul terk etti koridoru, merdivenlerden indi, Acil kapısına dolaştı. Taşbaş'ın içeride olup olmadığını görmek için polis noktasına bakınca o suratsız adamı görüp şaşırdı. Masanın başına eğilip telefona sarılmış, sigarası da gene dudağının kıyısında, muhakkak küllerini döke saça, hararetli hararetli konuşuyordu. Dünya bu kadar küçüktü işte. Yaa.

Daldı odaya. Denk getirebilirse iki çift lâf söylemeyi düşünüyordu. Ayağa kalkan polis memuruna uzaktan uzağa "Bu ne arıyor burada?" demeye gelen mimikler yaptı. Memur sokuldu, "Biriyle konuşuyor komserim," dedi. Hayri bunu görebiliyordu herhalde. "Kimle?" dedi sabırsız sabırsız. "Bilmiyorum komserim. Girdi, acil dedi, ben de başhekim diye ses etmedim. Girdim çıktım hâlâ konuşuyor. On dakikayı geçmiştir."

"Başhekim olduğunu mu söyledi sana?" Adamın havası şimdi anlaşılıyordu.

"Yok.." dedi memur. "Hiçbir şey demedi. Ben öyle tahmin ettim."

Evet. Adam hakikaten baş bir şey gibi duruyordu. Başhekim de, başmüdür de, başbakan de. Küçük dağları ben yarattım edâları şöyle.

"Peki. Anlarız." Şapkasını eline alıp kapının ağzında dikilmeye devam etti. Suratsızın; "Anlamam. Yarın bekliyorum... İkisini de," dediğini duydu. Kiminle konuştuysa, veda falan etmeden pat diye kapattı telefonu, doğruldu, memura teşekkür de etmedi, Hayri'ye şöyle bir "Gene mi sen?" bakışı atıp kapıya yöneldi, Hayri de "Evet, gene ben" bakışı atıp yolunu bir daha kesince durup yan yan baktı. "Bebeği soracaksın," dedi Hayri'nin ağzını açmasına fırsat vermeden. "O da kritik. Tek göz gitmiş zaten. Omuriliği de hasar görmüş. Yaşasa bile felçli kalacak... Büyük ihtimalle." Sigarası bitmişti. Filtreyi içiyordu adam. Tam Hayri ameliyathaneyi ümitsiz olduğu için mi acele acele terk ettiğini soracaktı ki filtreyi yere tükürüp devam etti: "Benim oraya naklettiriyorum yarın. Bizzat takip edeceğim." Yeni sigarasını dudağının kenarına iliştirip yaktı. Hayri, "İyi ki görmüşüm sizi. Yoksa arayıp duracaktık," demek için ağzını açmak üzereyken lâfı bir defa daha ağzına tıkıldı: "Bak, iyi ki karşılaştık. Yoksa arayıp duracaktın." Hayri, "Sizin orası neresi dememe fırsat verir mi bu acaba?" diye düşünüyordu. Nitekim; "Zübeyde Hanım Kadın Doğum," diyerek o fırsatı da vermeyeceğini gösterdi doktor, sonra da dalga geçer gibi "Zaten biliyorsundur," deyip çıktı dışarı.

Gergin, gıcık gıcık ve de sinirli, ama biraz da şaşkın ve hayran hayran baktı arkasından Hayri.

Ey İnsan!
Elest bezminde öyle bir şarap içti ki canın...
MEVLÂNÂ

18 Nisan 1989 Salı sabahıydı. Saat dokuzu yirmi geçe odaya girip Hayri'yi karşısında bulunca hiç şaşırmadı Celil. Kimse şaşırmazdı. Bu oğlan zaten gece nöbeti varsa gündüz, gündüz nöbeti varsa gece, daha mesai yeni başlıyormuş gibi ortalarda olurdu hep. Ne zaman uyuduğunu çok merak ederlerdi.

"Günaydın ortak. Nasıl geçti nöbet? Bayağı müşteri var nezarette?"

"Her zamanki tipler," dedi Hayri. "Devriyenin topladıkları."

"Başka? Vukuat mukuat?"

"Var var," deyip önemli yerlerin, bihassa gözü çıkan bebeğin altını çizerek özetledi geceyi Hayri. Sık sık saatine bakıyordu.

"Vay orospu çocukları!" dedi Celil. "Yaşamaz o yaşamaz." Hayri'nin saate bakıp durması dikkatini dağıtınca kimi beklediğini sordu.

Bir defa daha saatine baktı Hayri. "Kimseyi beklemiyorum," dedi. "Hastaneye gideceğim de, vakit uygun mudur diye..."

"Senin kimin kimsen var mıydı ortak? Hayırdır? Ne hastanesi?" Dalga geçiyordu Celil. Hayri'nin rahat durmayıp geceki meseleyi sonuna kadar takip edeceğini, bununla da kalmayıp ah bir becerebilse darp edilen kadını ameliyat bile edeceğini biliyordu.

"Eğleniyor musun bari?" dedi Hayri. Celil'in neyin farkında olduğunun farkındaydı. "Kalksam mı?"

"Çatlama, gidersin. Poğaça getirdim sıcak. İki lokma ye, çayını iç, öyle. Vizit mizit vardır şimdi."

"Kadın gidiciydi. Belki diyorum, hani bir şey olacaksa... Yetişip ağzından bir iki kelime alabilir miyim?"

"Aman git," dedi Celil. "Poğaçayı da boğazıma dizersin sen şimdi. Git, bir ihtiyaç olursa ararsın."

"Arabayı verebilecek misin?"

"Hayatta olmaz. Emniyete gitmem lâzım. İki saat sonra anca boşa çıkar."

"O zaman taksi parası rica edeyim."

Celil söve söve cüzdanını çıkarıyordu, vazgeçti. "Az daha vaktim var. Al benim arabayı, hemen bin git, gider gitmez geri gönder."

"Eyvallah ortak."

Babasının ölüm aylığına, biraz da anneannesigilin desteğine güvenip ipotekle bir daire almıştı annesi. "Rahmetliden beş yüz yetmiş beş bin lira maaşımız var Allah'a şükür," diyordu. "Beş yüz beş yüz öderiz, biraz da az yer içeriz, zaten kira vermeyeceğiz; oldu bitti."

Az yiyip içmekten kasıt, mutfak masrafını memleketten geleceklere yükleyip ekmek haricinde hiçbir şeye para vermemekti.

Ancak birkaç sene sonra anneannesi ölüverince erzak kesilmişti. Dedesi uğraşamıyordu; hastaydı. "Adam ölürse kadın dayanıyor oğlum. Ama kadın ölürse adam bitiyor. Deden artık iflah olmaz. Başımızın çaresine bakacağız biz."

Bakamamışlardı. Üstüne üstlük, bir de yatalak kalan dedesini getirtmişlerdi memleketten, yok canlarıyla ona bakmışlardı. Eh, dedenin emekli maaşını da katınca, işte yuvarlanıp gitmişlerdi az biraz daha. O da bir buçuk sene sonra ölmüştü. El elde baş başta kalmışlardı ana oğul. "Az kaldı," diyordu annesi. "Biraz sıkacağız dişimizi. Hadi oğlum; taksitler bi bitsin, ev de bizim, rahmetlinin aylığı da."

Taksitler bitmedi.

Kasım'ın taksidini Ocak'ta, Aralığınkini Mart'ta, arkadan arkadan ödemeye çalıştılar. Ocak, Şubat, Mart duruyordu dağ gibi; Nisan kapıdaydı. Derken o da geldi; protesto mektubuyla birlikte.

"Bakiyenizin muacceliyet kesbetmemesi bakımından, birikmiş

iki milyon lira borçla birlikte bu borcun kanuni faizi olan yetmiş beş bin liralık yekûnun on beş gün içinde şubemize ödenmesi..."

Annesi kapı kapı dolaşıp konu komşu koltuk çıkınca bir taksit daha ödediler, ama Mayıs çabuk geldi; bir de ihtarname getirdi gelirken.

"Borcunuz muacceliyet kesbettiğinden, icrai işlem başlatılmaması bakımından bakiye otuz milyon beş yüz bin liranın aşağıda izah edilmiş bulunan kanuni faizi de eklenerek on beş gün içinde şubemize ifâsı, aksi takdirde avukat ve dosya masrafları ile birlikte icraen tahsil cihetine gidileceği..."

Konu komşuda da mecal kalmamıştı. Yoktu ki bir Yılgör Abi daha.

Annesi baş örtüsünü bağlayıp banka müdürüne yalvarmaya gitti. Döndüğünde ağlıyordu.

"Ne oldu anne? Ne dedi müdür?"

"Hadi git, kıyma al da köfteyle patates kızartayım sana."

Üç hafta sonra haciz geldi. Kalan otuz milyon beş yüz bin lira borç için evi ellerinden alıverdiler. İpotek böyle bir şeydi. Evde ne var ne yoksa dosya ve avukat masraflarına karşılık gitti. Haciz de böyle bir şeydi. Kesmeyince babasının maaşına yapıştı bankanın dudakları.

Ne evleri vardı ne eşyaları artık.

Çaydanlıkları bile yoktu.

"Yılgör ne mübarek adammış meğer," demişti annesi. "Ne güzel adammış."

Ucuz bir ev buluncaya kadar deyip bir komşuya sığınmışlardı. Bir sene içinde annesiz kaldı. Kahır ise böyle bir şeydi.

Yılgör Abi'yle Şengül Abla'nın, içinde bir yerlerde durup duran hatıraları sızım sızım sızlamaya başlamıştı Hayri'nin.

O gün vermişti kararını.

Yılgör Abi gibi olacaktı. Çok zengin, çok.

"Geldik komserim," dedi memur.

"Ha, tamam. Sen dön karakola."

Nerede bilgim?
Nerede hilmim?
Nerede her şeye eren aklım?
MEVLÂNÂ

Mesele çocuğun hayatta tutulması değilmiş gibi görünüyordu. O kadarını anlamıştı Naim Orhun. Hem de daha dün gece anlamıştı. Yedi aylık olmasına rağmen körük gibi soluyor, ecelle keçi gibi inatlaşıyordu velet. Ölmeyecekti; kararlıydı. Ama kör ama topal, yaşayacak gibiydi. Mesele başka bir şeydi. Sol elinin ve sağ ayağının parmak uçlarından koyu pembe başlayıp yukarıya doğru ilerledikçe ton ton gölgelenerek yerini önde eflâtuna, arkada mora bırakan şu illet nekrozun üstesinden gelinmesi gerekiyordu. Koyu pembe hat parmaklarla elin birleştiği yere gelene kadar onun devamındaki hat eflâtuna, onun peşindeki hat ise mora çalmaya başlıyordu. Hem de bunun gözünün önünde. Mesele buydu.

İşin içinden çıkamıyordu yahu.

Anneyle bebek, bebek Numune'den çıkışta her ihtimale karşı kuvöze konduğundan, anne bir de bütün kemikleri unufak olduğundan sağ kolu hariç hemen hemen tepeden tırnağa alçılıydı, Zübeyde Hanım Doğumevi'ne ayrı ayrı ambulanslarla sabahın sekizinde geldiklerinde durum buydu.

"Kangren," dedi Sami.

Timuçin, "Apaçık," diye onayladı arkadaşını.

"Çözüm?" diye hırladı Naim Orhun. Bilse kendi söylerdi.

Sami Timuçin'e baktı, Timuçin Sami'ye, "Amputasyon," dedi Sa-

mi. Ama o Naim Orhun'a bakamıyordu. "Sol kol ve sağ bacak sinirleri omurga çıkışında gitmiş," diye devam etti röntgen filmini inceliyormuş gibi yaparak. "Sorunun kaynağı sorunun olduğu yerde değil, olmadığı yerde, omurilikte. Amputasyon haricinde yapılacak bir şey yok. Kurtarırsak öyle kurtarırız."

"Deme ya?"

"Siz ne tavsiye ediyorsunuz Hocam?" diye sordu Timuçin. Bozulmuştu. Bi kere de bi şeyi beğen be adam!

"Tavsiye etmiyorum," dedi Naim Orhun. "Emrediyorum. Kesmek biçmek yok; gebertirim. Numune'deki numunelikler bilmiyo muydu lan kesmeyi? Biz daha güzel keseriz diye mi getirttik buraya veledi?"

Sami'yle Timuçin uzaylı görmüş gibi baktılar Naim Orhun'a. Zaten bebek gelir gelmez homurdanmış, "Ne işi var bunun burda?" deyip tuttuğu gibi çıkarmıştı kuvözden. İtiraz edecek olmuşlardı ama bebeğin hiç de zorlanmadan küfür küfür nefes aldığını görünce seslerini kesmişlerdi. Hep haklı çıkardı bu zaten. Ama bu sefer çıkamayacaktı. Neydi lan o gebertirimler falan? Çocuk muyduk lan biz? Öte yandan, bir bildiği olsa gerekti hocanın. İnattı, tersti, gıcıktı, tamam ama katiyen cahil değildi. Ayrıca kimse de sabah sabah sinkaf yemek istemezdi. Prematüre bebeği kuvözün dışına atıp öldürmek istiyorsa kendi bileceği işti saplantılı pezevengin. Öyleyse?

"Ne yapacağız Hocam? Ne emrediyorsunuz yani?"

"Siz oyalayın biraz. Bir telefon edeyim, geliyorum."

Samigil bir bebeğe bir hocaya baktılar. "Nasıl oyalayalım Hocam?"

Naim Orhun kapıdan çıkmak üzereyken durdu. "Agucuk gugucuk falan yapın," dedi. Çıkarken de ekledi: "Beyinsizler."

Sami'yle Timuçin Naim Hoca'nın çıkışını takip eden ilk beş dakikayı söverek geçirdiler; sonraki yirmi beş dakikayı ise gözlerinin önünde yürüyüp giden ölümcül gölgelere şaşkın ve çaresiz bakarak.

Nihayet Timuçin, "Oğlum, bu ölüyor lan, nerde kaldı bu ib..." derken kapı açıldı, Naim Orhun, yanı sıra gevşek duruşlu bir herif, ardı sıra önündeki tepeleme dolu tepsili iki arabayı ittiren Sabahat Hemşire'yle içeri girdi.

"Kaçılın öteye," dedikten sonra ekledi Naim Orhun. "Bu Veysel İnan. Duymuşunuzdur; deli doktor. Denize düştük, buna sarılıyoruz mecburen."

Sami'yle Timuçin, "N'aber kızlar?" diyen Veysel'e ne diyeceklerini bilemeden bakakaldılar. Evet, duymuşlardı, hem de fazlasıyla.

"Bu mu bebeğimiz?" dedi o sırada Veysel."

"Yok," dedi Naim Orhun, "O yatan doktorumuz." Sonra dönüp Timuçin'i gösterdi. "Bebek şu gözlüklü olan. Ne diyorsun?"

Veysel yan dönüp Sabahat Hemşire'nin elindeki aletlerden birini aldı. "Diyeceğimi dedim ya lan," dedi koskoca Naim Orhun'a. "Ozon. İçten, dıştan, kıçtan, her delikten. Hemen başlayalım."

Hem lebdeğmez Naim Hoca'ya "lan!" diyeceksin, hem de eldeğmez bebeğe dayayacaksın ozonu, öyle mi? Hakikaten deliydi bu herif. "Olur mu yaa?" dedi Sami kendini tutamayıp. "Hocam, el kadar bebeğe ozon tedav..."

"Kes Sami. Bu ne diyorsa o. Kan al bakalım şundan."

Sami gönülsüz gönülsüz kımıldandı bebeğin başında. Resmen cinayet işliyorlardı. "Hadisene lan!" dedi Veysel o sırada. Şimdi de buna lan ha? "Ben bu işleme karşı çıkmak zorund..." Timuçin yandan bir dirsek atınca sesini kesti, gönülsüz gönülsüz enjektöre uzanıyordu ki Naim Orhun "Senle bilahare konuşacağız bunu," deyip Sabahat Hemşire'yi bebeğe doğru ittirdi. "Kan," dedi. "İki santimetreküp. Çabuk." Timuçin, Sami'nin dirseğini hafifçe sıktı bu defa; geriye çekti arkadaşını. İki deli ne halleri varsa görsünlerdi. Elleşme. Epikrizin altında imzası olmayacak mıydı nihâyetinde hazretin?

Sabahat Hemşire kanı alıp enjektörü Naim Orhun'a uzattı. "Bana değil," dedi Naim Orhun. "Buna." Veysel'i işaret ediyordu. Veysel "Sağ ol evlâdım," diyerek enjektörü aldı hemşireden. Kadın bunun teyzesi yaşındaydı ve Allah'tan başka bir Naim Orhun'a boyun eğerdi. Gelgelelim onda da hoşafın yağı kesilmişti. Yarı gülerek yarı ağlayarak baktı Timuçingile.

"Şımartma beni Naiiim," diyerek kırıttı Veysel. Enjektör hâlâ elindeydi. Samigile dönüp; "Kızlar, el atacak mısınız, kendi işimi kendim mi göreyim?" diye seslendi. Şimdi Sabahat Hemşire de ayak altından çekilmiş, iki genç doktorun yanında dikilmeye baş-

lamıştı. Yer olsa arkalarına saklanacak gibiydi. Deli deliyi görünce hakikaten saklıyordu değneğini.

Tam Sami bir itiraz daha patlatacaktı ki Naim Hoca homurdandı. "Götleri yemez," dedi. "Apartman mantarı doktoru bunlar. Sivilce getir sıksınlar, kepek getir şampuan yazsınlar. Zora geldiler miydi yusuf yusuf."

"Tamam Hocam. Ne yapacaksak söyleyin..." Sami bir harf daha duymak istemiyordu.

Veysel, ozon pompasının başına geçip "Ha şöyle," diyerek ozonlu yağ dolu küveti Sami'ye doğru itti. Timuçin'e de öteki arabayı işaret etti başıyla. "Sen sıcak su kolu başkanı ol Gözlük," dedi. Timuçin gözlüğünü burnunun köküne ittirerek termoforların başına geçerken de Sami'ye bulaştı: "Canım sen de ozon yağlı bez kolu başkanı oldun. Başla." Sonra aval aval bakınan iki genç adama yapacaklarını anlattı kısaca. "Biriniz steril bezleri ozonlu yağa batırıp batırıp bebeğin koluyla bacağına serecek, biriniz de bezler yenileriyle değiştirilinceye kadar termoforları bezlerin kalktığı yerlere koyacaksınız. Zor iştir. Üstesinden gelebilir misiniz?" Dalga geçiyordu herif; hocanın, hemşirenin yanında itin götüne sokup sokup çıkarıyordu, aşağılıyor, horluyordu. Bu kadarı fazlaydı. "Biliyoruz," dedi Sami diklenerek. Sinirli sinirli aldı bezleri, yağlı küvete bastı, çıkarıp birini bebeğin koluna, diğerini de bacağına yerleştirdi.

"Ben ne yapayım?" diye sordu Naim Orhun.

"Arkamı kolla sen," dedi Veysel. "Bu ikisi her an girişecek gibi bakıyolar." Çekilen iki santimetreküp kanı ozon pompasına aktardı, kanlı bir karışıma dönüşen bol gazlı medikal sıvıyı bu defa enjektöre ağzına kadar doldurup bacağında yakaladığı bir damardan ağır ağır zerk etti bebeğe. Sami az evvel serdiği ozonlu bezleri sol kol ve sağ bacaktan kaldırır kaldırmaz Timuçin sıcak su dolu termoforları yerleştirdi. "Madem benim işim yok, gidip şunun anasına bakayım. Kendi arkanı da kendin kolla artık," diyerek çıkıp gitti o sırada Naim Orhun; Veysel'i iki tıfıl doktor ve Ankara'nın en baba hemşiresiyle bir başına kaderine terk etti. Gerçi o anda kaderine terk edilen Veysel değilmiş de öbürleriymiş gibi bir genel kanaat vardı odada. Sabahat Hemşire'de bile. Veysel bu kanaatin altı-

nı çizercesine üçüne de ayrı ayrı bakıp sırıttı, ayrı ayrı sırıtılan üçü ayrı ayrı kaş çatıp işlerine baktılar.

Birkaç dakika içinde her türlü medeni irtibat kesildi, hummalı bir faaliyet başladı dön dolaş.

Bir saate yakın uğraştılar böyle. Koyu pembe hat ilerliyor, eflâtun ve mor hatları ardı sıra sürüklüyordu. İşin kötüsü, geldiğinde deli gibi ağlayıp meme arayan bebekten ses de çıkmıyordu soluk da artık.

"Olmuyor," dedi Sami. "Olmaz kardeşim. Ben demiştim."

"Ağır geldi," dedi Timuçin. "Başımıza iş aldık." Naim Hoca da bu deliyi başlarına sarıp gitmişti iyi mi. Ne yapacaklardı şimdi? "Ee Veysel Bey... Şimdi ne yapacağız?"

Veysel oralı değildi. "Aynen devam," dedi.

"Nasıl yaa? Olmuyor işte. Ben bırakıyorum arkadaş."

"Bırakmak olmaz," dedi Sami. Şimdi daha sakin olan oydu. "Birimiz haber verelim Naim Hoca'ya. Gelsin görsün, kararı o versin."

Timuçin, "Valla iyi olur," deyip göz ucuyla Sami'yi süzerek on saniye önce bıraktığı termoforları tekrar eline aldı. Akıl vermesi kolaydı. Madem o kadar biliyordun, gidip kendin söyleyeydin Naim Hoca'ya.

Sami ise zaten çok meşguldü. Fikir kendisine ait olduğu halde hiç duymamış gibi yaptı. Sabahat Hemşire desen, yardımcı oluyordu görmüyor musun, işi başından aşkındı; boşta olan biri gidip haber verebilirdi pekâlâ.

O sırada hoca, ağzında sigarayla "Nedir durum?" diyerek müdahale odasına dalınca Timuçin telaşlı telaşlı, "Hocam, sigara," dedi. Naim Orhun kendinden hiç beklenmeyecek bir incelikle "Pardon pardon," deyip yere attı sigarasını, üstüne de basıp ezdi güzelce. Ama hemen sonra tam da kendinden beklendiği şekilde ters ters bakmaya başladı Timuçin'e.

"Bir soru sorduk, başımıza Albert Schweitzer kesildiniz. Nedir durum Veysel? Dilekçeyle mi soracağız kardeşim?" Ki durumun ne olduğu ortadaydı; görmüştü ama görmezden geliyor, kulağa delice de gelse bir gıdım güzel söz bekliyordu deli heriften. Koyu pembe hat bebeğin dirseğine kadar yürümüştü. Doğal olarak ardılı

eflâtun dirsekle bilek arasına, onun ardılı mor da bilekten aşağıya. Dirsek yerine dizi koy, sağ bacakta da durum aynıydı.

"Kör müsün?" dedi Veysel kısaca.

"Olmuyor Hocam," diyerek itirazını farklı bir ifadeyle dile getirmeye çalıştı Sami. "Vakit kaybediyoruz."

Veysel pis pis baktı Sami'ye. "Bunlar olmamış," dedi. "Eğitememişsin. Beceremiyoruz demiyo da..."

Naim Orhun yaklaştı, Veysel'i kenara itti. "Çekil, bir de ben bakayım." Bebek, sanki onun tepesine dikilmesini beklermiş gibi ânında tıkandı, tastamam morarmaya başladı. "Nooluyo lan... Veyseel... Gidiyo bu."

Bu defa Veysel Naim Orhun'u kenara itti, sakince eğilip dudaklarını minik dudaklara yapıştırdı, naneli sakız kokulu birkaç minik nefes verdi.

Bebek ağlamaya başladı.

"Tamamdır," dedi Veysel geri çekilip. "Bekleyeceğiz artık. Ozon ağır geldi tabii. Bok var, dayıyosunuz ufacık şeye. Derhal oksijen çadırına alın bunu."

Sami'yle Timuçin daha fazla dayanamayacaklardı artık. Bok var ha? "Kendin dedin ya amına koduğumun herifi!" diye homurdandı Sami. Timuçin de tam "Ulan ben senin..." diye başlamıştı ki Naim Orhun heveslerini kursaklarında bıraktı. "Manyak mısın lan sen?" dedi Veysel'e dönüp. "Oksijen çadırı neymiş bir günlük bebeğe? Kuvöz demek istedin de mi?"

Hayır efendim, kuvöz demek istememişti Veysel. Ne demişse onu demişti; oksijen çadırı oksijen çadırı. Bir günlük bebeğe eşşek kadar adamlara dayadıkları ozonu dayarlarken iyiydi, sıra oksijen çadırına gelince kötü. Bol oksijen vereceklerdi. Kafaları basmadıysa yazabilirdi de tahtaya. Bol ozondan sonra bol oksijen. O_3'ten sonra O_2, anlıyo musun? Hemen şimdi. Şu bebek kadar azmetmiş olsalardı şimdiye çoktan iyileştiydi yavrucak. Bu da hocaları olacaktı sözde bunların. Hiç!

Sami'yle Timuçin, Naim hocalarına "Dalalım mı ibneye?" bakışı atıp ondan çok sert bir "İbne ne diyorsa onu yapın" bakışı aldıktan sonra dışarı uğrayıp oksijen çadırı getirtmek için sağa sola seslenmeye başladılar. Naim Orhun Veysel'e gözlüğünün üstünden

üstünden bakıp bakıp oksijen tüpü gelirken "Güvendiğim adama bak. Allah bana akıl fikir versin," diyerek terk etti odayı, sigarasını yakıp bir kez daha yaralı kadının yanına yollandı. Tüttüre tüttüre merdivenlerden çıkarken arkasında biri varmış gibi hissetti, dönüp baktı... Hava cıva. Üçüncü katın sahanlığına vardığında ensesi huylandı bu kez. Gene aynı hisle bir defa daha döndü baktı. Iıh. Allah Allah?

Belki de bebeğe kötülük yapıyordu. Huzursuzluğu bundandı belki. Dün geceden beri tek düşündüğü buydu. Kendini bilmeye başladığında akranları gibi olmadığını da bilmeye başlayacak tek gözü oyuk bir bebek ne hissederdi? Ya aklı ermeye başladığında o çocuk? Ya o kolsuz bacaksız ergen?

Bir karar vermesi gerekiyordu; o da vermişti:

Veysel manyağı!

Çünkü Sami ile Timuçin'in haklı olduklarını biliyordu. Omurgadaki hasarın neye yol açtığı belli değildi dün gece. Bu sabah burada anlamışlardı evirip çevirip. Timuçin'e de güvenirdi Sami'ye de. İkisi de işinin ehli, ama götü boklu çocuklardı. Ödleri patlardı mesuliyetten. Bebeği kuvözden çıkardığını görünce –ki onu da kafadan uydurmamış, veledin bir gece önce körük gibi soluduğunu gördüğü için mânâsız bulmuştu– korkudan bayılacaklardı neredeyse. Normal olarak böyle tiplerden cesur kararlar beklenmezdi. Nitekim, "Keselim atalım," deyip kestirip atmışlardı. Riziko yok, tehlike de yok. Oh. Bu da biliyordu kesmeleri gerektiğini. Ama bir dakika... Bir cerrah olarak kendi oğlunun çükünü kesebilirdin, ama bir başkasının oğlunun kolunu bacağını kesemezdin öyle çük gibi. Geceden beri beklediği ilham, o iki amsalağın bilgiç bilgiç dudak ısırıp bunun da başından beri bilgiç bilgiç düşündüğü gibi "Amputasyon," dedikleri anda gelmişti. Başka çeşit bir ilhamdı bu. Tıbbın dışında. O zaman da Veysel çakmıştı aklında şimşek gibi. Herif tıbbın o kadar içindeydi ve açmazlarını o kadar iyi biliyordu ki, artık dışında sayılırdı. Zaten de aklın dışında bir herifti... veya üstünde.

Sami'yle Timuçin'i bebeği oyalamalarını söyleyerek odada bırakıp çıktıktan sonra kendi odasına koşup Veysel'i aramış, herif sadrazamın sol taşağından düştüğü için evindeydi ve uykudan uyan-

dırılmıştı doğal olarak; durumu olabildiğince tafsilat vererek anlatmış ve ne tavsiye ettiğini sormuştu. Veysel ahizeye birkaç defa esnedikten sonra buna, ana rahminde üç ölümcül yara alıp sağ kalmayı başaran yedi aylık bir bebeğin bir bildiği olması gerektiğini söylemişti. Ve hemen eklemişti arkasından; bu söyleyeceklerinin bilimsel bir dayanağı olduğunu aklına bile getirmesindi sakın Naim. Sallıyordu. Dayanak arıyorduysa beyefendi, hemen kapatsındı telefonu, uykusu vardı Veysel'in.

"Tamam lan, devam et, soruyoruz ya işte."

Veysel de o zaman daha uyanmış bir sesle, onca bâdireye rağmen doğmayı becerdiğine göre yaşamayı da becereceğine inanmak gerektiğini eklemişti o hergelenin. Kolu bacağı götün sıkıştığı anda keserdin, hüner o değildi; işin en zor kısmını atlatıp gelirken de bir gözünü kaybedip iki koluyla iki bacağıyla gelmiş miydi o senin kucağına, gelmişti; sen de onu iki koluyla iki bacağıyla uğurlayacaktın, ama anasının kucağına, ama Azrail'in. Hüner buydu.

Veysel'i aramakla çok iyi bir iş yaptığını düşünmüştü o anda Naim Orhun. Bebek kendine bir şans vermişti; sen de verecektin.

Tevazu gösterecek değildi; çok iyi hekimdi, hem de çok, ama Veysel hem hekim hem de deliydi ve bu, sınırlarına dayandığın zaman bir düşüklük değil üstünlük sayılırdı bilakis. Bunu kabul ediyordu. Tamam lan, sonuna kadar gidecek, bebeğe bir şans daha verecekti, ama kendi eliyle değil, Veysel manyağının eliyle. Şu dünyada Veysel hariç kime sorarsan sor, kırıta kırıta amputasyon derdi Sami'yle Timuçin'in dediği gibi, ama o demezdi ve demiyordu da işte. Ozon da ozon diyordu. "Çık gel hemen," deyivermişti o anda. Dese dese o an diyebilir, bir saniye daha düşünse vazgeçebilirdi çünkü.

Herifi beklerken bol bol ve saçma sapan düşünüp durmuştu. Haklıydı lan adam delirmekte. Tabâbet keskin virajlardan tırsıp da kendini iç bükey oval virajlara vurduğundan beri şifa kaynağı olmayı bırakmış, keski, testere, ekipman ve ilaç sanayiinin pazarlamacısı olmuştu. Eskiden teşhis için esas olan hastayı dinlemekti. O oturup karşına anlatacaktı şöyle enine boyuna; "İçimden, na şuramdan sanki ilmek iliklemişler de çekip sündürüyorlar doktor bey," diyecekti, sen de onun orasının ne olduğu takdirde ilmek il-

meklenmiş de çekilip sündürülüyormuş gibi olduğunu bilecektin. Hakiki tıp o zamanki tıptı. Şimdi hastayı dinleme zahmetine girmiyordu kimse. Dayıyorlardı röntgeni, yapıştırıyorlardı o yeni çıkan emar denen naneyi, yazıyorlardı iğneyi ilacı, hadi güle güle. Pastör kuduz aşısını bulduktan sonra kuduz tilkinin ısırdığı adamı tedavi etmeye ne vardı? Sen Pastör olacaktın. Hekimlik buydu.

Aa morarmış, keselim gitsin amına koyayım. Ulan, köyde kocakarının önüne gitsen, o bile bu kadar çabuk ümit kesmez, don yiyip morarmış parmaklarına bakar bakar karla buzla ovardı. Bir sınıkçının çıkırt diye oturttuğu baş parmak eklemini on tane ortopedist kese biçe iki buçuk saatte zor oturtur, bir de alçıya alıp kürdana çevirirlerdi iki haftada.

Şimdi düşünüyordu...

Ozon... Üç oksijen...

Zehir...

Ama kandaki zehiri zehirleyen zehir.

Niye olmasındı yani? Sen onu zehirlemesen o zaten seni zehirleyip nallayacaktı.

Veysel'in deli zihninin nasıl işlediğini anlamaya başlıyordu yavaş yavaş. Riskin omzunu sağa yatırıp ayakkabılarının topuklarına basıp tespihini sallaya sallaya karşına dikilip suratına tükürme ihtimali dağ kadar büyük, şansın kırıta kırıta gelip ikinci defa yüzüne gülme ihtimali vortisella kadar küçüktü, ama veledin ne bâdireler atlatıp da yaşamaya sırıttığı dikkate alınırsa, götünün ballı olduğu da anlaşılır, ilkinde yüzüne gülen şansın hâlâ oralarda bir yerde olduğu da pekâlâ düşünülebilirdi. "Ölesi yok hergelenin," derken bunu demek istiyordu Veysel.

İş bitsin, soracaktı ibneye, bakalım doğru mu anlamıştı.

Kulak memesine hohlanıyormuş gibi bir gıdıklanmayla, şerrini bilen üçüncü kat personelini korkudan hoplatarak hızla döndü olduğu yerde, gene kimseyi göremedi. Yoğun bakımı odaya taşıtmış sayılırdı; "Rufailere karıştık arkadaş," diye homurdanıp paldır küldür daldı üç yüz üçe. Düğün vardı ya, kamber de oradaydı... dün geceki komiser.

Selâmsız sabahsız doğrudan hastasının başına gitti, göz kapaklarını açıp kontrol etti, kalbini dinledi, nabzına baktı, ancak ondan

sonra döndü Hayri'ye, "Ne yapıyosun sen burda?" dedi alaylı alaylı. "Telepati kurup cemaziyelevvelini mi öğreniyosun? Komada işte, anlaşılmıyo mu?"

Hayri tam yaradana sığınıp "Senin işin oysa benimki de bu!" diye çıkışacaktı aynaroz kadısı kılıklı herife ki dönüp cık cık cık diye diye kapıya yöneldiğini görünce dişini sıktı. "Doktor..." diye seslendi Naim Orhun'un sırtına doğru.

"Hı?" dedi sırt.

"Bebeği sorsaydım gelmişken?"

Sırt bu kez de "Sor," deyip çıktı dışarı.

Yok; diş de bir yere kadar sıkılıyordu. Uzun bir adım attı Hayri kapıya doğru.

"Bebek..."

Durup döndü. File sargının içinden gözlerine bakan bir çift kendinden emin göz gördü. Koma buraya kadardı.

"Ne dedin?"

"Bebek..."

Hayri arada kaldı. Koşup şu abus yaratığa hastanın komadan çıktığını mı söylemeliydi yoksa kadıncağızın başında durup bir iki soru mu sormalı.

Şapkasını çıkarıp eline aldı. "Bebek sağ," dedi.

"Biliyorum," dedi kadın.

Hayri şaşırdı. Nasıl bilebilirdi ki? Belki rüya görmüştü; belki hâlâ da görüyordu zavallı. "İyi iyi," dedi tekrar. "Merak etme bebeği sen."

"Bebeği merak etmiyorum," dedi kadın son derecede kesin ve net bir sesle. Komadan taze çıkmış, ağır yaralı, alçılı ve sargılı birinden ziyade, yattığı yerden lâf yetiştiren pek bilgiç birine benziyordu. "Seni merak ediyorum."

Hayri, odadaki tek sandalyeyi çekti kadının baş ucuna. Ne demişti pis herif? Oturdu. Telepati ha! Görürsün sen telepatiyi.

"Ben de seni merak ediyorum," dedi. "Anlat bakalım, nasıl oldu şu iş."

"Tanrı'ya ait ne var ki sende?" diyorsun
Ne bileyim ben...

MEVLÂNÂ

1990'da Etlik tarafına taşınacak olan yetmiş yataklı Ulucanlar Zübeyde Hanım Kadın Doğum, 1989'un 18 Nisan Salı günü, Naim Orhun'un kararı ve Veysel İnan'ın çılgınlığı sayesinde "Taşınmadan evvel elimi çabuk tutayım da tarihe iz bırakayım," dermiş gibi altın bir vuruş yaptı giderayak.

Üç kat aşağıda Veysel manyağının eline teslim ettiği zavallı bebek can çekişir, nereye gideceğini, başını hangi kayaya vuracağını bilemediğinden bir aşağı bir yukarı dolanıp duran Naim Orhun üç kat yukarıda Hayri'den uzaklaşmaya çalışır, Hayri de komadan taze çıkmış Seher'i kibar kibar sorgularken, ki kimin kimi sorguladığı çok sonra anlaşılacaktı, üç kat aşağıda bebek, morları tümüyle eflâtuna, eflâtunları da eksiksiz noksansız koyu pembeye dönüşmüş vaziyette bakmaya başlamıştı oksijen çadırından dünyaya. Tabii sağlam kalan sol gözüyle.

Naim Orhun, müjdeyi vermeye gelen Sami'yi; "Gördün mü götoş!" diye karşıladı birinci katın merdiven sahanlığında. "Ben olmasam sucuk gibi dilimleyecektiniz tosunu. Bi de utanmadan müjde vermeye geliyosun."

Sami çok bozuldu. Ayrıca hayır efendim, müjde vermeye gelmiyordu. Veysel... bey "Hadi gözünüz aydın. Yırttı. Tezahürat istemez," dedikten sonra çıkıp gitmiş, bunları bir başına bırakmıştı.

Şimdi ne yapacaklardı, onu sormaya geliyordu. Naim Orhun ana avrat sövdü içinden Veysel'e. "Kalsın çadırda ben gelinceye kadar," dedi. "Git başında dur sen."

İçi içini yiye yiye odasına gitti, telefonun gırtlağına sarılıp yirmi dakika boyunca bir evini bir hastanesini çevirerek Veysel'i aradı durdu. "Nerdesin lan sen?" dedi nihayet ulaşınca.

"Hastaneyi aramadın mı salak? Nerde olacam?"

Kısaca söverek şimdi ne yapmaları gerektiğini sordu Naim Orhun. Veysel dedi ki; "Çadırdan çıkartmayın bugün. Bastınız ozonu, zehirlediniz; ciğerleri hava görsün yavrunun biraz. Yarın sabah çıkarabilirsiniz. Bence."

"Emin misin? Çıkaralım mı yarın sabah diyosun?"

"Ne bileyim aslanım. Bence diyorum lan. Sallıyorum gitsin."

"Allah belânı versin senin."

"Eyvallah. Bana bak, adını İrfan koyun lan. Rahmetli dedem olur. Benim de göbek adım."

Naim Orhun kapkara bir suratla telefonu Veysel'in suratına çarpıp odayı terk etti ve gene o komiserle burun buruna geldi. Koyunun sevmediği ot burnunun dibinde bitiyordu. "Nasıl gitti telepati?" diye sordu ters ters. Durup sohbet edecek değildi. Yürümeye devam etti.

"Gayet iyi," diyerek yanı sıra yürümeye başladı Hayri. Şapkası başındaydı.

"Nasıl gayet iyi?"

"Çıktı komadan. Konuştuk biz."

Naim Orhun durdu. "Ne koması?"

"Bebeğin annesi işte. Demiştiniz ya komada diye. Sizin odadan çıkmanızı bekliyormuş, kendine geldi, uzun uzun anlattı."

Naim Orhun Hayri'ye gözlüğünün üstünden bakarken önlük cebinden bir sigara çıkarıp yaktı, suratına doğru üfledi. "Ben komada falan demedim," dedi. "Komadaki insan hasta odasında tutulmaz, yoğun bakımda tutulur. Uyuyodu kadıncağız, gürültü etmişindir, uyanmıştır. Komadaymış. Pöh."

"Ama siz dediniz."

"Atma. Öyle bi şey demedim ben."

"Doktooor..."

"Komiseer..."

Pes etti Hayri. "Bir şey soracağım izninizle." Bu adamla sidik yarıştırmak akıl kârı değildi.

"Sanki izin vermesek sormayacaksın da."

Buyrun işte. "Veysel diye birini tanıyor musunuz?"

Naim Orhun, durduğu yerde bir kere daha durdu âdeta. Nerden bilebilirdi bu herif Veysel'in burada olduğunu? "Ne olacak tanıyorsam?"

"Bebeğe o mu müdahale etti?"

Önce gagalayacakmış gibi baktı Hayri'ye doktor, sonra sigarayı suratına tükürecekmiş gibi. "İşim gücüm var benim," dedi ters ters. "Hadi." Yürüdü gitti.

Kışkışlanan Hayri zınk diye durup geride kaldı. Devam etse ağzını bozacaktı çünkü. Yakışmazdı şimdi... De, bebek nasıldı acaba? Koşmaya başladı. "Doktoor..."

Hiç dönmeden elini kaldırdı doktor. "İrfan hâlâ sağ," dedi omzunun gerisine doğru. "Gayet de iyi."

Hayri bir kere daha durdu. "Size de iyi günler," diye bağırdı arkasından. Saygısız dangalak! Az bekledi ki uzaklaşsın pis, sonra merdivenlere doğru yürümeye başladı. Böylesini görmemişti.

Öküz möküz; dün gece Seher'le bebeğini kurtaran oydu değil mi? Numune'deki doktorların gözü kesmeyip de bunu çağırınca koşa koşa gelmemiş miydi çıkıp? Kıra döke de olsa? İki canı kurtarıp kimseye hava basmadan ortadan kaybolmamış, üstüne de kendi hastanesine taşıtarak bebeği bir kere daha kurtarmamış mıydı? Veysel kimse artık; bunun bir önemi yoktu. Ne olduysa bu herif sayesinde olmuştu.

Şu ayılıkları da olmasa...

Aklı karışmıştı. Ne takdir edilecek bir adamdı bu adam, ne de nefret edilecek... Veya, hem takdir edilecek bir adamdı, hem de nefret edilecek. Bu daha doğru gibiydi sanki. Onca hayat memat işi yapıp bir de assolist gibi etrafa gülücük dağıtmak zorunda değildi değil mi? Huysuz ibne!

Dur dur dur dur...

İrfan mı demişti bu?

Başı dönmeye başladı.

Tansiyonu mu yükseldi yoksa düştü mü neyse artık, yavaşlayıp derin derin iki soluk aldı. Gözünü yumup dudaklarını yaladı.

Bir de şu Seher meselesi vardı. Duyunca feleğinin şaşmasına bakılırsa Veysel diye birini tanıdığı kesindi adamın... Bebeğin adının İrfan olduğu da. Onu duyunca da bunun feleği şaşmıştı.

Nasıl?

İyi gelmişti durup soluklanmak. Merdivenlerden inerken tepesinden gözetleniyormuş hissine kapıldı ve bunu az önce üçüncü katta yaşadığı akıl almaz tecrübeye bağladı hiç de inanmayarak. Şapkasının üstüne kuş konmuştu sanki; öyle bir ağırlık. Yukarı çıkan merdivenlerde bir gölge dikilirmiş gibiydi. Kafasını kaldırıp baktı. Görüş açısı henüz şapka tereğinin altındayken bir çift rugan ayakkabı gördüğünden emindi. Kafasını açıyı genişletecek kadar geri atıp yukarıya baktığında ise ne rugandan, ne ruganın devamındaki pantolondan, ne de pantolonun devamındaki kıçtan eser kalmıştı. "Yanlış alarm," diye düşündü. Hiç zannetmiyordu ama?

İnsan olan insan şunu bilmeli;
İş görür elinde tanrının eli...
MEVLÂNÂ

Hayri bin ayrı duygu ve düşünce içinde aramıştı Celil'i. Bir hacımurat plakası verip şoförünü tuttukları yerde almalarını, bir de adres verip orada yaşayan kadıncağızı belli etmeden korumalarını tembihlemişti.

"Başüstüne müdürüm. Demek işi hallettiniz?"

"Sayılır."

"Oh oh."

Aslında bakma, seve seve yürür veya otobüsüydü dolmuşuydu geze geze dönerdi karakola ama kafası o kadar karışıktı ki, yolu da karıştıracağından korkuyordu.

"Ortak?"

"Emredin müdürüm." Celil işin dalgasındaydı. "Siz söyleyin biz yapalım."

"Yok da... Araba müsaitse..."

"Değil efendim." Muhtemelen gene dalga geçiyordu Celil; atar tutar gönderirdi sonunda ama Hayri'nin lâf dinleyecek hâli yoktu. Telefonu kapatıp vurmuştu kendini hastaneden dışarı. İlkin sahiden yolunu şaşırıp Nato Yolu tarafına yürümeye başlamış, sonradan ne ettiğinin farkına varıp tornistan etmişti. Yürüyecekti anasını satayım. Dikimevi'nden Necatibey'e. O arada da düşünüp taşınıp beyin hücrelerini yerine yerleştirmeye çalışacaktı.

Kadın ölmüştü.

Seher Balcı.

Basit, alelâde bir isim. Ne anası aklından geçirebilirdi doğar doğmaz memesine yapışan o bebeğin günün birinde orospu olacağını, ne belki de oğlan isterken kız doğdu diye bozulmuş babası. Seher bile aklından geçiremezdi olduğu güne kadar.

"Bebek..." demişti kadıncağız.

Koşup hastanın komadan çıktığını, ki o kasap kılıklı herif sonradan komada olmadığını söylemişti, veya ayıldığını haber vermekle biraz zaman kazanıp belki de konuşmak için son fırsattır deyip kadına bir iki soru sormak arasında kısa bir müddet bocalamış, sonunda şeytana uyup "Anlat bakalım..." demişti, "... nasıl oldu şu iş?"

"Orhan..." diye başlamıştı Seher Balcı. Araya "Berna" diye bir isim katmış, tekrardan Orhan'a dönmüştü. Kadın gayet düzgün cümlelerle, hiç de komadan çıkmış biri gibi değildi sahiden de, gayet aklı başında, gayet derli toplu anlatmıştı olup biteni.

Orhan diye bir kadın satıcısı vardı. O öyle demeyip "pezevenk" demeyi tercih ediyordu. Önce Berna'ya, sonra Berna'yı kandırıp buna, evlerine, hayatlarına çökmüştü bu Orhan. Berna ev arkadaşı oluyordu Seher'in. Çok iyi bir kızdı; Orhan'ın elinde hebâ olmaması lâzımdı. "Anlattım, dinlemedi beni. O evde kısılıp kaldı şimdi. Ölene kadar öyle sürüklenip gider. Onu kurtar kardeşim."

Eziyet, işkence, dayak, her şey, başını dik tutmaya kalktığın her gün vardı bol bol, ama bu sonuncusu, hep bir arada bir tek günde olup bitmişti. Öleceğini hissediyordu Seher.

"Öyle deme kardeşim. Bak, komadan çıktın ne güzel. Bebeğin de sağ."

Hissediyordu işte. Her şeyi anlatacaktı komisere, Berna'nın adresini, Orhan'ın arkadaşlarının adını, arabasının plaka numarasını, her şeyi eksiksiz anlatacaktı, ama bir şartla... Önce, o şartı yerine getireceğine dair annesinin üstüne yemin edecekti komiser.

Annesi konusunda çok hassastı Hayri. Yemin edecek olursa tutmak zorunda kalacaktı, yeminden dolayı değil, annesinden dolayı, ama ya tutamayacağı bir şeydiyse? Ya imkânsız bir şey isterdiyse kadın? Gücünün yetmeyeceği bir şey? "Önce şartını duyalım," demişti.

Hayır... Önce yemin... Nasıl olsa ölecekti, biliyordu Seher, içi üşüyor, içinin içi bir taraflara doğru akıyordu. Şu dakikadan itibaren o yemini alıncaya kadar tek kelime etmeyecek, Berna'nın vebâlini de yüklenip öyle gidecekti öte tarafa. Hem bugün olmazsa yarın, zaten alacaktı o da nasibini, Orhan'dan olmazsa bir başka pezevenkten bulacaktı belâsını, ölür kurtulur, dua bile ederdi buna belki.

Hayri bir kere daha arada kalmıştı. Israr edip kadının ağzından lâf almaya çalışırken odaya biri girebilir, ayılmış, kendine gelmiş deyip doktorunu osunu busunu içeri yığabilir, bu da eli böğründe kalabilirdi. Sonradan, kadın biraz daha toparlanınca bir hamle daha ederdi ama tabii toparlanırsa. "Kritik," demişti pis herif. Dahası, şimdilik sadece adını bildiği o kadın satıcısı, yine şimdilik sadece adını bildiği Berna'ya da buna yaptığını yapabilirdi. Belki yapmıştı bile, belki de yapmak üzereydi. Vereceği karar, hayatla memat arasında verilecek bir karara benziyordu. O an öyle geliyordu ona. Böyle düşünüp dururken kapının oralardan bir tıkırtı işitir gibi olmuş, sadece dönüp bakmakla yetinmiş, bir şey göremeyince elini çabuk tutması gerektiğine karar verip bir kere daha denemişti şansını: "Tamam, yemin mesele değil de, ya elimden gelmeyecek bir şey olursa isteyeceğin? Söyle şartını önce, yapabileceğim bir şeyse eyvallah; hemen, istediğin kadar yemin edeyim sana."

Seher uzanıp elini tutmuştu o zaman. Kadının teninin ne kadar soğuk olduğunu görünce eli ayağına dolaşmıştı Hayri'nin. Isıtmak için sarıp sarmalamıştı iki eliyle birden. Sahiden de ölüyor muydu bu? Sanki duymuş da cevap verirmiş gibi; "Ben sahiden ölüyorum kardeş," demişti o zaman Seher. "Karar senin. Şunları söylemek için nerelerden döndüm geldim, ne yalvardım o kadıncağıza bilemezsin."

"Tabii tabii," demişti Hayri. Hastayı da anlamak lâzımdı. Saçmalıyordu işte. Tam da o anda, "Saçmalamıyorum," diyerek okkalı bir darbe indirmişti hasta. Baygınken, ameliyattayken, ameliyattan çıkarken, şu odaya getirilirken, burada yatıp dururken hem içinden hem dışından görüp durduğunu söylüyordu kendini; bunu da görmüştü, o gözlüklü, kır saçlı doktoru da. Bir de sırtında bej bir pardesüyle bakkaldan ekmek alıp gelen, pencerenin önüne oturup ağlayan bir kadın görmüştü. Kimdi o bilmiyordu. Hayri ürpermiş-

ti, ama ellerinin arasındaki elin soğukluğundan değil. Bej pardesü giyen bir kadın tanıyordu da ondan. Yazın bile bir yere giderken sırtından çıkarmadığı, ömrü boyunca giyip durduğu, ölüp gittikten sonra arkasında tıpkı bunun gibi boynu bükük kalan, bunun da tutup sakladığı, hâlâ zaman zaman öpüp koklayıp ağladığı bej bir pardesüsü olan bir kadın. Tesadüf olmalıydı da... Nasıl yani?.. "Nasıl yani?" diyebilmişti itiraz eder bir tonlamayla. O zaman Seher ikinci darbesini indirmişti. "Hayri... kardeşim... Bırak da konuşayım, zamanım az."

Hayri birden, "Yemin ediyorum," deyivermişti afallayarak. Bir şeyler oluyordu o odada. Gene bir tıkırtı duyup kapıya bakmış, gene baktığıyla kalmıştı.

"Annenin üstüne mi?"

"Evet, annemin üstüne. Söyle şartını." İnşallah yapabileceği bir şey isterdi.

"Berna'yla bebeğim sana emanet. Başka hiç kimseye değil. Sana. O bej pardesülü kadın bana öyle dedi. Hayri'ye emanet et, o bakar..."

Evde kendi başına oturuyor olsa annesinin bej pardesüsüne sarılır, koklar koklar ağlardı Hayri. Neler diyordu bu Seher? Diyor muydu? Bu olanlar sahiden oluyor muydu? "Tamam canım o zaman," dedi çocuk avutur gibi. "İmkânsız bir şey istersin diye korkmuştum ben de. Hallederiz. Gözkulak olur, sahip çıkarız. Kolay."

Kafası çok karışmıştı. Seher'in elini kendi elini sıkar gibi sıkıp durumu toparlamaya çalıştı. "Sağlığın düzelir muhakkak, işin en zor kısmını geride bıraktın sayılır. Biraz olumlu düşünebilirsen... Moral çok önemli çünkü." Saçmaladığının farkındaydı ama devam etti. Bak o kadar ameliyat mameliyat derken aslanlar gibi odasındaydı işte şimdi; bunu da atlatır, uzun bir hayat yaşardı inşallah, ama diyelim bir terslik oldu, tamam, annesinin üstüne yemin olsundu ki, Berna'yı Orhan denen o adamdan kurtaracak, bebeğe de gözkulak olup...

"Bir yetimhaneye vereceksin." Sözü bıçak gibi kesilmişti. "Yanlış anladın güzel kardeşim... Emaneti başkalarına emanet etmeni istemedim senden. Sen sahipleneceksin. Hem Berna'yı, hem bebeğimi. Ömür boyu."

İyi de, Hayri nasıl?..

Bilemezdi Seher... "Yemin ettin," demiş, arkasından da hiç ölmeyecekmiş kadar diri, dipçik gibi bir sesle devam etmişti. Yüzü asitle eritilmiş, göğsüne, karın boşluğuna, rahmine şişler saplanmış, kemikleri kırılmış, etleri doğranıp dağlanmıştı ama sağdı hâlâ...

Az daha acı çeksin diye mi?

Bebeğinin ölmediğini, ama hem piç, hem öksüz, hem kör hem de sakat sakat yaşamak zorunda olduğunu öğrensin de öyle ölsün diye mi?

Tesadüfen mi?

Eğer bu soruları "Evet," diye cevaplayabiliyorsa Hayri kardeş, İrfan'ın sağ gözünün kör olduğunu nasıl, şu anda Veysel diye bir adamın sol koluna ve sağ bacağına aşağıda bir şeyler yaptığını nasıl, bunun adını nasıl bildiğini de cevaplayabilir miydi?

"O kadının..." demişti Hayri sayıklar gibi. "Bej pardesülü olan... Bir adı var mıydı? Rüyanda?"

"Betül."

Annesinin adını da duyunca nefesi kesilmiş, gözleri dolu dolu olmuştu Hayri'nin. "Yeminim yemin," demişti tıkanarak. "İkisi de bana emanet. Ne pahasına olursa olsun."

İrfan kimdi peki?

"İrfan dedin az önce. Kim o? Bebeğin mi? Ona bu adın mı konmasını istiyorsun?"

"Konacak," demişti Seher. "Ben öyle bir şey istemiyorum, ama İrfan adını koyacaklar bebeğime. Veysel denilen adamın göbek adı. Göreceksin." Diri diri gülüp her şeyi anlatmıştı sonra. Orhan'ın arabasının markasından plakasına, Berna'yla beraber oturdukları evin adresinden apartmanın ve hattâ dairenin kapı numarasına varıncaya kadar.

Düşüne düşüne, belki de kendi kendine konuşa konuşa Gima'nın oraya geldiğini gördü. Dikimevi, Kurtuluş, Kolej... Vay anasını! Üç kavşak... Burnunun ucunu görmeden karşıdan karşıya nasıl geçmişti yahu?

Bak gene oluyordu. Sanki ensesinde biri vardı; bir çift göz. Omuz silkip yürüdü. Bakınsa ne yana bakınacaktı; her yan insan?

Ayakları ileri giderken zihni geri gitti yeniden.

Hastaneyi terk etmek üzereyken içinden bir şey tutmuş, gerisingeri üçüncü kata çıkıp Seher'i görmek istemişti. En azından, bebeğin adının İrfan olduğunu söyleyecek, "Bak bunu da bildin," deyip o soğuk eli bir kere daha tutarak; "Sakın merak etme. İrfan bana emanet. Berna da," diyecekti.

Ama diyemedi. Odaya girdiğinde kadının yüzünü örtüyorlardı.

Senin lütûf kucağında çeng gibi nağmelerle doluyum,
Ama doğru ama yanlış, inlemelerle doluyum...

MEVLÂNÂ

İşte Hayri'nin tabana kuvvet Kumrular'dan Necatibey'e yollandığı, Celil'in Ankara kazan teşkilat kepçe, her sokakta, her caddede seyir hâlinde beyaz bir hacımurat arattığı ve ilaveten "Kaderimizde orospuya korumalık yapmak da varmış," diye söve söve Maltepe'deki Şehit Bahadır Demir Sokak sekiz numarada kâin Kardeşler Apartmanı'nın dördüncü kat sekiz no'lu dairesinde mukim kişiyi koruyabilmek için belli etmeden tedbir aldırdığı o gün, taşınmasına bir yıldan az zaman kala, 1989'un 18 Nisan Salı günü Zübeyde Hanım Kadın Doğum, yeni ve apaçık bir Naim Hoca, gene yeni ve fakat örtülü bir Veysel İnan efsanesiyle yayık gibi çalkandı.

Vakaya en gıdık yerinde Veysel denilen zırdelinin dahil olduğunu henüz Hayri kadar bile duymamış olan hekim milleti, "Yaptı gene yapacağını," diyordu Naim Orhun'u kasıtla. "Ikındı sıkındı, annesinin doğurduğu bebeği bir de kendi doğurdu."

Naim Orhun ise iltifatları tevazu ile karşılıyor, "Abartmayın canım," diyordu. "Hem şunu da belirtmek isterim; bebeği annesi doğurmadı, onu da ben doğurttum. İnanmayan Numune'nin gece kayıtlarına bakar. Bilip bilmeden konuşmayın."

Her halükârda Naim Orhun tahtında dönüp duran tevatürler hem imrenme, hem saygı hem de haset doluydu.

İnsandık biz neticede.

Egomuzdan arınmamız, yapılan işe sadece yapılan iş olarak bakmamız ne kadar mümkündü allâsen?

Biz insandık da doktor milleti kompleksli, hırslı...

Nitekim, makabline şâmil her bir övgünün harfleri arasında, oraya ustaca mevzilenmiş, "Ah o bebeğe bir şey olaydı da göreydin gününü sen ballı pezevenk" ilentisi dikkatli gözlerden kaçmıyordu. Ve muhakkak, Zübeyde Hanım Kadın Doğum'un olsun, olup biteni kulaktan kulağa duyarak ve yayarak Hoca'yı sözde iltifatlara boğan diğer hastanelerin tabibîni olsun fırsat kolluyordu. Yok muydu lan bu işin bi açığı?

Vallaha da billaha da yoktu. İnan et.

Çünkü niye?

Çünkü Sami ve Timuçin'le birlikte o gün o odada o bebeğin sağaltılması ameliyesine refakat eden Sabahat Hemşire de nasipleniyordu ilgi ve iltifattan da ondan. Veysel İnan denen manyağın gelip duruma el koyduğunu, duruma el koymakla da kalmayıp hiçbirini adam yerine koymadığını, her ne iyi hal oldu ise onun sayesinde olduğunu, bunların itiraz etmekten başka hiçbir bok yapmadığını, alkış üstüne alkış alıp ilave bis için habire sahneye çıkan Naim Hoca'nın ise odada toplasan beş dakika bile kalmadığını söyleyip niye işi açık etsinlerdi? Salak mıydı onlar? Bilakis sahipleniyor, ufak tefek ipuçlarını suç ortaklığının bin yıllara sâri kutsal dayanışma ruhuyla örtbas ediyorlardı.

Misal:

"Sahiden şu ozon meselesini Naim Hoca mı akıl etti Timuçin?"

"Tabii canım, ama biz de fikir verdik yani. Kanı ozonla karıştırıp geri enjekte edelim, ozonlu yağla nekrozlu kısımlara masaj yapalım, sıcak kompreslerle dolaşımı teşvik edelim, yeterli orana erişilmiştir artık keselim, şimdi oksijen beslemesine başlayalım falan. Bunlar da bizden çıktı yani. Az terlemedik."

"Siz fikir verdiniz, Naim Hoca da sizi can kulağıyla dinledi, öyle mi?"

"Bilirsiniz. Naim Hoca aksidir maksidir ama bilgiye saygısı büyüktür."

"O gün odada başka biri daha varmış. Görenler olmuş. Kimdi o peki?"

"Haa... O mu?... O şey... Sivil polis. Vazifesini yapıyordu adam. Vaka adli bir vaka olduğu için..."

Ayrıca önemli de bir vakaydı vaka. Hastane personeli açısından. Hemşireleri al da meselâ, Zuhal Hemşire, Nigâr Hemşire ve Sabahat Hemşire diyerekten çaylaktan kaşara kıdem sırasına sok, hepsi için o derecede önemliydi ki kıdem mıdem dinlemiyordu.

Meslekte piştikçe en zorlu doğumlara bile selâmınaleyküm deyip geçecek derecede heyecan erozyonuna uğrayan personel, sevince benzer şaşkın bir heyecan yaşar bu gibi özel durumlarda. Onları da anlamak lâzım.

Bu bakımdan, normal doğumu birinci vites say, spastik doğum ikinci vites, kordon dolanması, eklampsi ve kan uyuşmazlığı üçüncü vites olurdu her zaman çünkü. Naim Hoca gibi birine "Vay anasını! Bu ne yahu?" dedirtecek bir doğum ise elbette vitesi kendiliğinden dörde atar, hattâ beşi isterdi. Bir de dört başı mâmur darp faciası ekle üstüne, herhangi bir doğum hadisesinde müstakbel çekirdek ailenin olanca hoplayıp zıplamasına karşılık ilgi vitesini öldürsen birden yukarı geçirmeyen hastane personelinin böyle ender bir vakada vitesi kendiliğinden altıya takmasına şaşırmamak gerekirdi. Çünkü öyle ya da böyle, dibi tutmuş baş hemşire de insandı, tecrübe bahsinde henüz altı ısınmamış taze hemşire de. Hattâ Naim Hoca... O bile insandı.

Numune Hastanesi'nde, Pazartesi'yi Salı'ya bağlayan 18 Nisan 1989 gecesi sabaha karşı doğmuştu bebek, ama aynı günün gündüzünde, Allah yarım yamalak da olsa geri verdiği koluna ve bacağına karşılık annesini alınca Zübeyde Hanım Kadın Doğum'da doğdu saydılar onu; adını da İrfan koydular. "Ben yaptım!" diye ortaya çıkmamakla kalmayıp bir daha hastanenin önünden bile geçmemek suretiyle bütün parsayı kendisine bırakan Veysel'in bu kadarcık kıyağı hak ettiğini düşünüyordu Naim Orhun.

Tut ki Ali'den miras kaldı sana zülfikâr,
Sende Ali'nin yüreği yoksa
Zülfikâr neye yarar?

MEVLÂNÂ

"Şşş, az bak."

Orhan deminden beri sıkıyordu ama sabrettiğine değecekti; Sarı Memet'e kakalamak üzereydi maça kızını. Bi çaksın, gider işerdi. Omzuna sinek konmuş gibi silkindi. Al, Hüseyin de maçadan gelmişti aslanım, mecburcuydu Sarı Memet, maça papazını sike sike basacaktı. Kızını hazırladı, anlaşılmasın diye gözlerini devirdi.

"Şşş..."

Nitekim mecbur bastı maça papazını Sarı Memet. "Bok var da maça geliyon amına koyuyum. Yedik, kına yak," diye hömerdi Hüseyin'e. Sermiyan şimdi altına girecek, Orhan da kasnaklayacaktı kızı gitsin. Sırıttı. Artık poz yapmasına gerek yoktu. Elindeki kâğıtları yere açık atıp sol elini yuvarladı, sağ elindeki maça kızını göstere göstere havaya kaldırdı. Şak diye yapıştıracaktı elinin yuvarlağına, "Peşin peşin sokayım da..." dedi, maça kızını tutan elini savurdu, ama hava cıva. Kâğıt uçmuş gibi olmuştu elinden. "Kim aldı lan?" diyerek hırsla sağına döndü, deminden beri dürten herif de elinde maça kızıyla ona bakıyordu. Kâğıdı bunun alnının çatına çalıverdi şak diye. Bacadan yeni çıkmış kadar kara bir herifti. Bir de siyah takım giymişti ağır bokmuş gibi.

"Lan?"

"Otur lan."

Başka zaman olsa Sermiyan sağdan, Hüseyin soldan, Sarı Memet karşıdan yekinip dalarlardı bu soba bezi suratlı herife ama herifin sağından solundan üç siyah takımlı daha çıkmış, tepelerinde bitmişti. Orhan'ın menziline yeni giriyordu bu üçü. Bir bokluk olduğunu anladı, kalkmaya davrandı, lâkin insan sol gözünün içinde namluyla kalkamıyordu. "Abi?" dedi. "Ne yaptık abi?"

Asmaaltı Kıraathanesi boşalıverdi bir saniyede. Kurum karası herif, boştaki eliyle bir iskemle çekti Orhan'ın yanına, ters çevirip semere oturur gibi oturdu. Namlu milim kıpırdamamıştı; o da ayrı bir marifet isterdi. Orhan sağ gözüyle yalvardı herife; "Abim bir yanlışımız mı oldu?"

Çenesiyle Sarı Memetgili işaret etti beriki. "Öbürküler bunlar mı?"

Orhan, aynı sağ gözüyle oyun arkadaşlarına baktı bu sefer.

"Kim abi öbürküler?" Çok pis bir durum vardı. İşedi işeyecekti altına. Şunca senenin pezevengiydi, bir tabancayla bakışmışlığı yoktu daha. Kimdi lan bunlar? Polis değillerdi kesin de... Yüzünün yaralı tarafına sinek konup kaşıttı; bu da yanağını seğirtti kovalamak için ama uçmadı musibet. Bunlar kimdi şimdi? O Seher kahpesiyle bir alâkaları olamazdı değil mi?

"Dün gece..." dedi is bulaşığı herif, "... hamile bi kadıncaazı..." Öksürdü. "Seher bacımızı delip deşip sokağa attıydın ya bikaç çakalla bir olup? Bunlar mıydı onlar?"

Lan?

Duyduklarına inanamıyordu Orhan. Hayretle sol gözünü açmaya kalkınca namlu iyice girdi. Ne tuhaf; insan gözünün içindekini göremiyordu. Evet, herifler, en azından şu kara herif pezevenge benziyordu ama nasıl bir pezevenkti ki bu, olmuş bitmiş işe maydanoz oluyor, âlemin motoruna da bacımız falan diyordu? Hem Seher'in sapı yoktu kesin. Berna'nın zaten yoktu. Titredi. Seher karısının hısmı akrabası olmasındı lan bunlar? Namus belâsı davasına şimdi? Yok artık... O arada da bir iki damla kaçırdı mı ne. "Güzel abim..." dedi, sol elinin parmaklarını birleştirip çiçek gibi kaldırarak; "Sen bilmiyorsun..." Kibarlık her zaman işe yarardı. "Bak ne yaptı yüzüme o oros..." Kül tablasını yüzünün yaralı kısmına yiyince "Anam anam!" deme ihtiyacı hissettiği için sözünü tamamlayamadı, şöyle bir kaykıldı geriye, Hüseyin'in tepesinde di-

kilen ayı daha fazla gitmesin diye müdahale edip arkalığından tuttu iskemleyi, boşmuş gibi düzeltip sabitledi.

Kara herif tabancasını Orhan'ın gözünden çıkartıp namlunun ucuyla kül tablasının altına yapışan sineği kazıdı.

Hüseyin salağı, "Abi bilmiyoduk," diyerek atıldı durup dururken. "Yenge akraba mıydı?"

Kara herif "Aha!" dedi namlunun ucundaki sinek eziğiyle Hüseyin'e nişan alıp. "İkinci çakalı da bulduk. O sende kalsın Battal."

Herifin "Battal" dediği ayı, battal beden elini Hüseyin'in ense köküne pençe gibi yerleştirdi; parmaklarını da dolayıp hemen koparıverecekmiş gibi sıktı hafiften. Hüseyin çöktü, kızardı.

"Öbürküler?" dedi kara herif tekrardan Orhan'a dönüp. "Bunlar mı?" Şırıltıyı duyunca az geri çekti iskemlesini. "İşiyon mu lan sen?"

Orhan saldı gitsin. "Kim abi öbürküler?" Dişleri zangırdıyordu. Hüseyin salağı kendini açık etmişti ama Sarı'yı ele vermeyecekti bu katiyen. Satmayacaktı arkadaşını. "Aha öbürü de şu!" dedi karşısında titreyip oturan Sarı Memet'i göstererek. "Üç kişiydik abi biz. Başka kimse yok abi. Oros..."

Kül tablası bir daha ekleşti yarasının üstüne. "Anam anam!" Halbuki karılara demeyecekti orospu, kendine diyecekti. "Orospu çocuğuyum ki başka yok," diyecekti. Yüzünü sol eliyle tutup biraz uğunduktan sonra durumu düzeltmek için elini yeniden çiçek yaptı. "Abim, kızıyon ama, oros..." Kül tablası bir daha indi. "Anam anam!" Anlatamıyordu. "Orospu derken sizinkileri demiyordum," diyecekti bu sefer de. "Abi valla yanlış anladın... Oros..."

Bir daha.

"Anam anam!"

Siyah takımlı, beyaz gömlekli dört adam, Orhan, Sarı Memet, Hüseyin ve kül tablası ile bir müddet daha müzakere ettikten sonra dün gece Seher bacıyı parçalayan şahısların, şu üçünden ibaret olmak üzere yekûn üç götlek ettiğine kanaat getirdiler.

Ayağa kalkıp "Hadi buyrun o zaman," dedi kara herif sesini bayağı bir yükselterek. Bir taraftan da tabancasıyla kışkış yapıyordu bu üçüne. "Deccal sizi bekliyo." Bu kısmını nârâ atar gibi söylemişti.

Sermiyan'ın başındaki kuru dirgen, "Yok arkadaş," dedi o sıra.

"Altını değişsin bu." Orhan'ı kastediyordu. "İşemikli işemikli bindirmem arabaya. Üstümüz kokacak..." Tam burada sesini yükseltti: "Deccal Ağa da bizi sabunlayacak ondan sonra."

Hüseyin'i adak horozu gibi boynundan tutup ayağa dikerken "Kutlu doğru diyo Maça," dedi Battal, sonra teybin sesini açarak ekledi: "Kızar Deccal Ağa. Sıçırtmadan getiremediniz mi der."

Kadere bak. Maça kızı oynuyorsun, Maça diye bir Azrail gelip... Artık adının Maça olduğu anlaşılan kara herif, "Doğrusunuz," deyip Sermiyan'ı alıcı gözle süzdü bir. "Cık," dedi ortaya. Orhan çakalının yarısı kadar ya var ya yoktu Sermiyan. Donu olsa pantolonu olmazdı bunun götüne. Kafasını çevirip deminden beri ötede, asmanın dibinde karınca yemliyormuş gibi yere baka baka çömelmiş duran kahveciyi ölçtü. O da sıskaydı buna göre. E, mağazaya gidip pantol alacak halleri yoktu çakala. Döndü, tabancasının namlusunu Orhan'ın sol burun deliğine soktu. "Çıkart lan donunu başını."

Çıkartmak ne; istesinler şurda verirdi Orhan. Bir heves çözdü kayışını, pantolonuyla donunu beraber indirdi, ayaklarıyla tepe tepe çıkartıp attı, dal taşak kaldı.

Maça, namluyu çekip iskambil kâğıtlarının altındaki örtüyü gösterdi. "Şuna silin adam gibi."

Orhan kâğıtları döke saça aldı örtüyü, apışından ayak parmaklarının arasına kadar silindi güzelce. "Kupkuru oldu abi."

Maça, Sarı Memet'in arkasındaki masayı gösterdi bu sefer. "O örtüyü de al, dola beline."

Orhan, mümkün değil kaçmaya yeltenmeyeceğini göstermek için elleri havada süzüldü Maça'nın arkasından, halbuki yandaki masa daha yakındı ama belki ona da kızardı bu, gösterilen masaya kadar gidip örtüsünü çekti, beline dolayıp göbek atacakmış gibi yandan düğümledi. Yakışıklı, hattâ güzel yüzüyle, fason Mesut Yılmaz gömleğinin altına yeşil maksi etek giymiş bir karışığa benziyordu. Estetik hareketlerle, gerisingeri Maça'nın yanına dönerken, hâlâ Sermiyan'ın tepesinde dikilen Kutlu, "Yolda da işeyim deme, yalatırım," dedi buna.

"Yok abi, bitti zaten. Müsaade ederseniz pantolonun cebinde param olacaktı, alıvereyim."

"Gideceğin yerde lâzım olmayacak ama... Al bakalım al... Bakarsın bize lâzım olur."

Orhan, "Aman abim!" deyip eteğinin açılmamasına özen göstererek çömeldi, pantolon ceplerini karıştırıp bulduğu bir tomar parayla doğruldu, gömleğinin cebine tıkıştırdı.

Maça nihâyet beline soktu tabancayı. Hüseyin Battal'ın elinde, Sarı Memet kocakafanın önünde, Maça çoktan ırayıp gitmişti zaten, Orhan da etekleri yerleri süpürerek Kutlu'nun yanında, Asmaaltı'ndan çıktılar.

Kıraathanenin az berisindeki kaldırıma yanaşmış dört çekerlerin orada bekliyordu bunları Maça. İki arabaya taksim etti bu üçünü; Hüseyin'le Sarı Memet ötekilerinkine, Orhan bununkine bindi. Açık kapıdan eğilip; "Kafa, az bekleyin burda," dedi direksiyondaki kocakafaya. Adını bulmuştu herif. "Ağa'ya telefon edip geleyim ben. Şimdi kızar aramadınız diye."

"Doğrusun," dedi Kafa." Kızar."

Asmaaltı'nın sahibi Beyazıt, mendebur karıncalar deminden beri paçalarından girip girip içine yürüdükleri halde korkusundan kımıldayamamıştı. Dizleri de bi uyuşmuştu ki. Hâlâ titriyodu şerefsizim. İnleye inleye doğrulup karıncaları gebertmek için pantolonunu tokatlamaya başladı.

Sermiyan, o kocakafa hâlâ tepesinde dikiliyormuş gibi çenesini iman tahtasına bastırmış, kâğıtları da sıkı sıkı tutmuş, Maça denilen kara herifin Orhan'ın suratına çaldığı, şimdi yerde yatan maça kızına bakıyor, "İyi yırttım amına koyuyum," diye düşünüyordu. Hem dün gece son anda Orhan'ı beklemekten vazgeçmiş, bu bakımdan yırtmıştı, hem de maça ası elindeydi, maça kızını kesin bu yiyecekti, o bakımdan yırtmıştı. Maça dedikleri o kara herifi tepesinde görüverince yüreği ağzına geldi, sindi. "Abi ben yoktum valla," dedi. Herif her ihtimale karşı bunu da götürecek veya şahit bırakmamak için...

Maça hiç durmadan yürüyüp geçti Sermiyan'ın yanından. Kendini dövmeyi kesip alt dudağını ısırmaya başlayan Beyazıt'a seslendi. "Telefonu göster bakıyım."

Beyazıt ok gibi fırladı dükkânın içine. Uyuşması geçivermişti. Bir kısım karıncanın çatalına kadar ulaştığını hissediyordu.

"Git işine bak sen," dedi Maça buna, sonra da bir numara çevirdi.

"Ağa'ya haber ver bacım," dedi karşı tarafa. "Misafir getiriyoz." Kapattı, çıktı. Başı omuzlarının arasına gömük, az sonra yerdeki maça kızıyla sevişmeye başlayacakmış gibi karta bakıp duran Sermiyan'ın yanından geçerken durdu, elini adamın çenesinin altına soktu, ittirip kafasını kaldırdı, eğildi, göz göze geldi. "Sen uslu duruyon mu lan?" dedi.

"Du du du... du du..."

"Uslu dur!"

Döndü gitti Maça.

Sermiyan, iki tane koca arabanın Asmaaltı'nın önünden süzülüşünü dişleri zangırdayarak izledi, sonra bacaklarını ayıra ayıra yürüyüp güneş vuran bir köşeye attı kendini. Orhan gibi etekle çıkmayacaktı burdan. Kuruyuncaya kadar bekleyecekti.

Kötü huylu olanın dertle olmaz işi
Firavunun bir kere ağrımadı başı...
MEVLÂNÂ

Kadroda sıkıntı olduğu için bir süredir on iki - yirmi dört çalışıyordu Hayri'yle Celil. Memurlar rahattı; on iki - otuz altı. Öğlen olmuştu; gece dokuzda nöbeti devralacaktı Celil'den, ama daha daha gram uyku uyumamıştı.

"Duyan da Ankara'da on milyon tane beyaz Murat 124 var sanır," diye ekşidi. "Nasıl bulamazlar şu saate kadar yaa?" Bir duvar vardı sanki zihninin önünde. Bebeği ne yapacaktı? İrfan'ı? Öbür kadını ne edecekti? Şu iş bir hallolsun, o işi ancak o zaman düşünebilecekti sanki.

Celil, önünde kilim desenleri çiziktirip durduğu kâğıda çok sert bir vektör çekti; okun ucunu da bastıra bastıra sivriltti. Bu oğlanda bir tuhaflık vardı bugün. Kanarya gibi şakırdı her zaman, şimdi dut yemiş bülbül gibi susuyordu. Birkaç defa sormuş, kurcalamış, "Neyin var?" falan demişti ama ala ala hep aynı soruyu almıştı cevap olarak: "Nasıl bulamazlar şu saate kadar yaa?" Kafasını kâğıttan kaldırıp boynunu çıtlattı. "Plakayı vereli iki saat bile olmadı," dedi. "Anasının devlet dairesine götürdüğü bebe gibi eteğimin altında dolanacağına evine git de iki uyusana aslanım."

"İyi böyle ortak," dedi Hayri.

Zaten Celil de onun böyle diyeceğini biliyordu; önemsemedi, desen çalışmasına devam etti. O sırada telsiz cızırdadı, öttü, Demet

devriyesi beyaz Murat 124'ün bulunduğunu söyledi. Seyir hâlinde değil, Demetevler'deki İsmetiye Caddesi 119. Sokak'ta park hâlinde. "Hayrola?" dedi Celil, ayaklanıp kemerini düzelten Hayri'ye.

"Gitmiyor muyuz?"

"Sana ne aslanım. Benim nöbetim. İster giderim ister gitmem."

"Hadi hadi," dedi Hayri. İkinci hadi biterken odadan çıkmıştı bile. Celil bir of çekip usul usul kalktı yerinden. Uykusuzluğa nasıl dayanıyordu bu çocuk?

Beş dakika içinde, yanlarına Abdullah'la Kemal'i alıp peşlerine de boş minibüsü takıp yola koyuldular. Celil, yolda biraz daha dürtükleyip konuşturmaya çalıştı Hayri'yi. Araba oradaydı da bakalım sahibi neredeydi? Orhan'dı değil mi pezevengin adı? Artık cinayet zanlısıydı salak. Ee, başka ne demişti Seher?

Hiç... Anlatmıştı işte Hayri. Kaç defa anlatacaktı? Seher'e ettiği yemini anlatmayı ne çok isterdi aslında. Şu dünyada Celil'den başka kimsesi yoktu; o da anca dalga geçsin.

"Olsun, bir daha anlat."

Adam kadın satıcısıydı ve uzun zamandır kan kusturuyordu kızlara. Hem dövüp eziyet ediyor, hem nerede sapık varsa onlara pazarlıyor, hem de son kuruşuna kadar paralarını alıyordu. Kabul etmemek gibi bir şansları zaten yoktu da, müşterilerden şikâyet geldi mi iş eziyetle kalmıyor, işkenceye kadar gidiyordu. Katiyen vücutlarına zarar vermiyorlardı ama. Bel yağlarını cendereye alıp dakikalarca sıkıyor, başlarını suya bastırıp –hem de tuzlu suya– boğuncaya kadar tutuyor, burunlarına toz karabiber doldurup burun deliklerini kapatıyor, gözlerini alttan üsten bantlayıp içine limon tuzu serpiyor, banyoya sokup sucuk gibi bağladıktan sonra fışkırta fışkırta sıçıncaya kadar şişeler dolusu hintyağı içiriyor, her seferinde başka bir şey icat edip burunlarından fitil fitil getiriyorlardı. Zulüm bitmiyordu Orhan'da; Seher'in hamile olduğunu bile bile.

"Sonunda canından bezdi tabii kadıncağız. Orospununki de et."

"Orospu demeyelim de..."

"Hanımefendi mi diyelim?" Abdullah'la Kemal gülüşünce öne uzanıp omuzlarını tuttu Celil. "Siz işinize bakın."

"Kızcağız öldü be ortak. Bitti. Ne orospuluk kaldı artık ne hanımefendilik. Yazık."

"Doğrusun."

Celil'in de dediği gibi, sonunda canından bezmişti Seher. Ama bir ümidi vardı. Gizliden gizliye tırtıklayıp bir köşeye iki üç kuruş atıp biraz bir şeyler biriktirmişti çünkü. Son gün, içine doğmuş, Berna'ya beraber kaçmayı teklif etmiş, ama o yakalanırsak çok daha beterini yaparlar diye korkup yanaşmayınca bu da kalmıştı. Ne olduysa o gece olmuştu zaten. Sermiyan'la Sarı Memet Berna'yı alıp müşteriye götürmüş, Orhan'la Hüseyin de Seher'i almışlardı karşılarına, sıkı sıkı tembihlemeye başlamışlardı. Ağır müşteriye gidiyordu; ne denirse yapacak, herifleri memnun edecekti. Seher önce tam anlayamamış, zaten kim ne derse yapmıyor muydu, merak etmemelerini söyleyip hadi gidelim demişti. Gitmişlerdi de, ama yol boyunca devam etmişlerdi tembihe. "Sakın şikâyet gelmesin. Bak, kapının önünde bekliyoruz, karışmam." Seher içeri girmiş, Orhan'ın ne demek istediğini o zaman anlamıştı. Sayamamıştı ama en az beş tane sapık vardı bekleyen. Ne edeceğini, kime cilveleneceğini şaşırmış, herhalde sadece biriyle iş yaparım diye düşünürken hepsinin birden soyunmaya başladığını görmüştü. "Sen de..." demişlerdi. "Hep beraber." Arkadan, önden, biri bırakıp biri girişip her yerinden, her deliğinden tecavüz etmişlerdi bağırta bağırta. Hele bir tanesi memelerine saldırmıştı süt süt diye. Kimini ısırmış, kimini tırmalamış, kimini tekmelemişti ama ne fayda. Yaka yaka, yırta yırta, kanata kanata, bağırta bağırta etmişlerdi edeceklerini, sonra da bir kuruş vermeden sepetlemişlerdi. Üstü başı yırtılmış, altı üstü kanamış, akmış, kokmuş vaziyette dönmüştü arabaya.

Para?

Yoktu para mara. Vermemişlerdi.

Niye?

İşte.

Arabadan inip kapıya dayanmıştı Orhan, sonra da kapkara bir suratla geri dönmüştü. "Sana öyle bir iş edeceğim ki..." deyip duruyordu. "Beni en iyi müşterimden ettin. Kedi gibi tırmalamışın herifleri. Görürsün sen."

Eve götürmüşlerdi. Berna da yeni dönmüştü. Sermiyan yoktu ortalıkta, kumara gitmişti. Öbürü, Sarı Memet, bunların dönmesini

bekliyordu. Orhan kurnaz adamdı. Bunların birbirine ne kadar bağlı olduklarını bildiği için, biri bir kusur işledi miydi ikisini birden işkenceden geçiriyordu ki kendileri için korktukları kadar birbirleri için de korksunlar, akıllarını başlarına alsınlar. Hep de suçsuz olandan başlardı önce. Dolayısıyla o gece Berna'yı alacaktı ele ilk.

"Ama oraya kadar."

"Evet. Oraya kadarmış. Öyle dedi."

Berna'ya bunun yüzünden kim bilir ne yapmak üzerelerken çantasında taşıyıp durduğu fısfıslı kezzap şişesini çıkarmıştı Seher; Orhan fark edip üstüne yürüyünce de suratına sıkıvermişti. Adam suratını tuta tuta suya koşmuş, Hüseyin de yanında gitmiş, bu da o arada şişeyle tehdit ederek bir başına kalan Sarı'yı korkutup Berna'nın kolundan tutmuştu. "Kalk Berna."

Ama Berna kalkmamıştı. Kalıp işkence görmekten korktuğundan daha çok kaçıp yakalanmaktan korkuyordu.

"Kalk Berna. Sokağa çıktık mı dokunamazlar. Karakola gideriz. Kalk." Nafile. "Sen kaç," demişti Berna. Bu Berna'yla didişip dururken de ne olduysa olmuş, muhtemelen Hüseyin ağır bir şeyle vurmuş olmalıydı kafasına, gözü kararmıştı. Sonrası malûm.

Abdullah kaldırıma çıkıp beyaz Murat 124'ün arkasına park etti arabayı. Minibüs de arkalarına yanaştı.

Sermiyan, hem kendi üstünde kendi pantolonunu, hem de asmanın üstünde Orhan'ın donuyla pantolonunu güneşlendiriyor, deminden beri Beyazıt'a lâf yetiştiriyordu. Ahret sualine çekiyordu Beyazıt bunu.

Deccal'la nasıl taklaşırsınız lan siz?

Çöplüğünde ötecek başka horoz bulamadınız mı lan?

Seher bacı kim lan?

Bütün müşterileri kaçırttınız. Ziyanımı kim karşılayacak lan?

Kalk siktir ol git lan şurdan. Benim de başımı belâya sokacaksınız lan.

Vıttırı zıttırı.

Abi anlatamıyodun herife. Ne onu bilirim ne bunu, ne Deccal'dan haberim var ne çöplüğünde ötmüşlüğüm. Hele bi dönüp gelsin Orhangil, kalkar gideriz filan ama kime lâf söylüyon sen. "Bok dönerler," diyordu Beyazıt. "Deccal'ı duymadın mı lan sen?

Katil sürüsü lan onlar. Naaptınız lan siz? Ne bok yediniz lan gene?" Bunların mesleğini biliyordu tabii. Asmaaltı'na gelip giden herkesin mesleğini bilirdi. Güya eski kabadayılardanmıştı. Hıı, gördüydük demin. Canım benim.

"Şşş."

Bu hitap biçimini gayet iyi hatırlayan Sermiyan, maça onlusu kadar kara herif geri döndü sanıp asgari yarım metre zıpladı. Orhan bunu da okumuştu kesin. Bekler misin salak gibi? "Emret abim!" Zıp diye dönüp rap diye hazırola geçip karşısında ikisi rütbeli dört beş polis görünce bayağı bir sevinip rahatladı. Bunlar da hayırlı değildi gerçi ama... Öbürlerinden şer akıyordu.

"Şu hacımuratın sahibi kim?" dedi ortaya Hayri. Kendini zor tutuyordu.

Beyazıt, yutkunmasına bile fırsat vermeden gözüne sokacakmış gibi Sermiyan'a doğru uzattı işaret parmağını. "Bu komserim."

"Sen kimsin?" Soruyu soran Celil'di bu defa.

Beyazıt, omzu yıldızlısına komserim dediğine göre dantellisine ne diyeceğini düşündü kısa bir müddet. Hah. Baş baş. "Ben kahveciyim başkomserim," dedi.

Celil, ağır ağır Sermiyan'a yanaşan Hayri'ye "Az geri dur," deyip araya girdi. "Adın ne lan senin?"

"Amirim, valla ben elimi sürmedim. Orhangil yaptı."

"Adın ne dedim."

"Sermiyan amirim."

Hayri, Celil'in omzunun üstünden sıçrayıp ağzının ortasına bir tane kapattı Sermiyan'ın. Celil Hayri'yi, Kemal'le Abdullah da kıçüstü giden adamı zar zor tuttular. "Kelepçeleyin," dedi Celil. "Eze eze. Arkadan." Kemal'le Abdullah hiç lüzum yokken Sermiyan'ı yüzükoyun yatırıp dizleriyle omuzlarına basarak kulunçlarını ezerken asıl soruyu sordu Celil: "Öbürleri nerde?"

Sermiyan, kolu fena burkulduğu için "Anam anam," dedi. Beyazıt yardımcı oldu: "Deccal'ın adamları gelip götürdü."

Rütbelisi, düzü, Asmaaltı'nda ne kadar polis varsa yerden kaldırdıkları Sermiyan'a "Toprağın bol olsun," der gibi baktılar. "Hiç akıl yokmuş sizde," dedi Celil. "Bulaşacak adam bulamadınız mı başka?"

"Tanımayız ki amirim."

"Ortakların tanımıştır şimdiye." Bunu niye bırakmışlardı ki geride? Herhalde sehven. "Sen de tanırsın. Merak etme." Şunu bir an evvel karakola götürüp hızlı hızlı sorgulayıp adliyeye postalayıp üstlerinden atıp Deccal belâsının dikkatini adliyeye yöneltip kapıları da sıkı sıkı örtüp önümüzdeki maçlara bakmaları lâzımdı.

Deccal ha?

Ahir zaman iblisi!

Vay anam vay!

Bunun da adı Celil'se eğer, Asmaaltı'nı üç vakte kadar kâinatın hatıra defterinden silip atar, kahveciyle şu adıgüzeli Allah götürür gibi götürürdü Deccal.

De, onun da adı Deccal'sa eğer, iki paralık pezevenklerle ne işi vardı ki? Bu bokların üstüne basıp niye ayağını kirletsindi? Allah Allah?

Neyse neyse.

Sermiyan'ı zanlı muamelesine mazhar olduğu için derdest edip sucuk gibi, Beyazıt'ı ise şahit muamelesine mazhar olduğu için ocağı kapattırıp nispeten yolcu gibi, attılar minibüse.

İnşallah Hayri saftiriği fazla kurcalamazdı bu meseleyi.

Siyah renonun arka koltuğuna oturup kapı üstü askılarına tutunurlarken "Ortaak..." dedi Hayri.

"Söyle ortak."

"Karakola dönünce arabayı verir misin bana biraz?"

"Gene mi hastaneye gideceksin?"

"Yok. Şu Deccal'ın iş yerine bir uğrayayım, şu meseleyi bir kurcalayayım diyorum."

İbrahim'sen korkma, gir ateşe
Unutma ama
Yüreği de adı kadar İbrahim olanı tanır ateş,
Onu bunu değil...

MEVLÂNÂ

Celil'i severlerdi Çankaya Karakolu'nda ama çekinmeyle karışık. Hayri'nin ise üzülmesinden çekinirlerdi. Ayrı severlerdi onu. Küçük kardeşleri gibi. Bu yüzden Abdullah bir taraftan, Kemal bir taraftan, gideceğim de gideceğim diye Celil'le itişen komiserlerine yol boyu yalvarıp durdular damardan. "Kurban olayım boş geç komserim."

Celil'se aorttan bastırıyordu: "Karakol amiri ben değil miyim oğlum? İzin vermiyorum. O kadar."

Hayri keçi gibi inatlaşıyordu. Malûmdu Deccal denen herifin marifetleri ama Deccal meccal, şu âlemde hiçbir baba, mekânına gelen polise misafir muamelesinden başka bir muamele etmez, çay çorba içirip öyle ağırlar, kapıya kadar da uğurlardı.

"Komserim, etme tutma..."

Salak! Celil de biliyordu onun orasını. İş sonrayı düşünmekteydi, şimdiyi değil. Kafanı çalıştıracaktın. Karı işleri Deccal'lık işler değildi. Bi bit yeniği vardı, anlasana! Deccal da bunun bildiği Deccal'sa eğer, adının pezevenklerle anılmaması için güzel bi sonbahar temizliği yapacak, muhtemelen ilk gönderdiği adamlarını kahveciyle öbür iti almadılar diye dilim dilim doğramış, yenilerini yola salmış olmalıydı şimdiye, ne iz bırakacaktı arkasında ne toz; mevzuya vâkıf son Allah'ın kulu nur içinde yatana kadar Ankara'yı

dümdüz edecekti. Ne olacaktı bu durumda? Bunun şabanlığı, Deccal'ın havsalasının taşaklarını "Konuya vâkıf bikaç kişi daha kaldı," diye buracak, herif bunu bi kenara yazıp zamanı gelince de... Hop... Oldu da bitti maşallah.

Hayri katır gibi inatlaşıyordu. Riskin farkındaydı, bu nedenle ziyaretinin resmî olduğunu baştan bildirecek, hattâ Celil bir keşif talimatı imzalarsa daha da iyi olurdu, kâğıdı eline verip meseleye vâkıf çok fazla polis olduğunu imâ edecekti. Aptal bir adam olsa mafya babası olamazdı değil mi o Deccal, yolun yarısında nallarlardı; az buçuk kafası çalışıyor olmalıydı, bütün teşkilata savaş açacak değildi.

"O iş öyle olmaz komserim. Hatırım için bak..."

Yani şu Abdullah'la Kemal'in yanında rencide etmek istemezdi Celil ama... "Hakikaten geri zekâlısın lan sen!" Ortaak, tabii aptal değildi Deccal. Malazgirt ovasında vuruşalım deyip düelloya çağıracak hâli yoktu ya. Kendi usulleriyle görecekti işi. Oradan onu bağlayacak, buradan bunun yolunu vuracak, eninde sonunda tepeleyecekti Hayri'yi. Teşkilata da "Yazık oldu çocuğa. Kim yaptı acaba?" deyip gurk diye yutkunmak kalacaktı.

Hayri sansar gibi inatlaşıyordu. Oğlum, ne yazıldıysa o olurdu lan. Allah inancınız yok muydu sizin?

"Var da komserim elhamdülillah... Öyle deme şimdi ama..."

"Benim yok lan! Ne olacak?"

"Tövbe de amirim."

"Dön lan sen önüne." Celil'in canı burnundaydı zaten. Kimseyle yüzgöz olmayacaktın arkadaş. Sen emniyet amiriydin koca, bu salak taze komiser; ne yüz veriyon? Mesafeni koy en baştan, ver emrini, geç git.

Ama çok geçti; biliyordu Celil. Ediyle Büdü gibi olmuşlardı. Bu kadar öfkelenmesinin sebebi de buydu zaten. Söz geçiremeyecek, sike sike gönderecekti dangalağı, hem de kendi arabasıyla; biliyordu.

Hayri ise vapitu erkeği gibi inatlaşıyordu. "Götümüzden korksak sırtımızı duvara verip hamur açar, şöbiyetçi olurduk ortak."

"Hıı... Demirden korksan trene de binmezdin di mi?"

"Komserim, bi daha düşün... Bak, imanlı da adamsın..."

Kim? Hayri mi? Hadi canım sen de!

Der ki ateş; "Yakmak elbet bende var!"
"Gel de gir, madem cesaret sende var."
MEVLÂNÂ

İşin altındaki işi öğrenecekti Hayri. Derdi Orhan denen kadın satıcısıyla suç ortaklarının can güvenliği falan değildi. Su testisi su yolunda kırılırdı; ona ne? Başka bir şey vardı. Çok, ama çok başka. Onu anlamak istiyordu.

Henüz aklındakini açmamıştı Celil'e. Ne tepki alacağını biliyordu, niye açsın?

Asmaaltı'nın kahvecisi "Deccal" dediği anda beyninde şimşekler çakmış, ilham gibi bir şey gelmişti.

Şu ki; anlı şanlı Deccal, üç dört tane sefa pezevengiyle niye uğraşsındı? Fena takılmıştı buna.

Diyelim uğraştı, niye elini kirletsindi?

Hadi diyelim elini de kirletti; altı üstü kimsenin adını anmayacağı üç dört çakal, niye gölgelerini bile bırakmadan bir gece vakti bir kuytuda çiviletivermek varken evden eve naklettirip geride de iki şahit bıraktırsındı?

Hadi onu da bıraktırdı; adını niye bu iki şahidin duyup da unutmayacağı şekilde anons ettirsin, dillendirsindi?

Bir bakımdan, mafya babasının pezevenklerle ne işi olabilir diyerek tam da Celil'in düşündüğü gibi düşünüyor, bir bakımdan hiç de Celil'in düşündüğü gibi düşünmüyordu.

Deccal'ın ya Seher'le, ya Berna'yla ya da ikisiyle birden bir alâ-

kası vardı ve yanlışlıkla şahit bırakma numarası yanlışlık falan değil numaraydı, kaza değil kasıttı. Âleme bir mektup gönderilmiş oluyordu bu suretle: "Bu kadınlara dokunmayacaktınız!.. İmza: Deccal!"

Berna'yla İrfan Hayri'ye emanetlerdi değil mi?

Ya Deccal'a da emanet idiyseler?

İşte Beyazıt "Deccal" dediği anda geliveren ilham buydu.

Saçmaydı, biliyordu, inanılacak bir şey değildi pek, onu da biliyordu... Pekiii, daha öğleyin bebeğini bile göremeden ölüp giden bunun nüfus kütüğünü ortaya döküvermesi neyin nesiydi? Çok mu mantıklıydı?

Bir şeyler çıkacaktı bu işin altından. Nar gibi. Çarşıdan aldım bir tane, eve geldim bin tane. Bakıyordun, elindeki mal bir; üç kadın satıcısı belâlı tiplerce kaldırılmış. Ne var bunda? Eğer o belâlı tipler memleketin en kıyıcı mafyasının adamlarıysa bir şey var işte. Olsa gerek. Başka ne var? Acemi hırsız gibi iz bırakıyor adam. Böyle böyle çatlamaya başlıyordu narın kabuğu. Sermiyan gibi bir tiple Deccal gibi bir tipi yan yana koy, "Deccal'ın bunlarla ne işi olsun?" demene kalmıyor, taneler üstüne başına saçılıveriyordu. Git geriye, "Belki de..." diyordun, "Deccal'ın işi bunlarla değil, onlarla..." Seher, Berna... İrfan...

Macunköy'e yaklaştıkça heyecanı artıyordu Hayri'nin. Deccal'a yaklaşıyordu çünkü. Birkaç defa fotoğrafını görmüştü gazetelerde ama fotoğraflardan tanımak başka bir şeydi. Karakol polisiysen salakla sulakla nasiplenir, geçer giderdin; büyük şebekelerle işin olmazdı, İkinci Şube bakardı o işlere. Kapıdan girmeyegör; "Burada Allah yok, peygamber izne çıktı," diye karşılayıp kâinatta ne kadar suç varsa hepsini senin işlediğine inandırırlardı seni. Ki enayi gibi suçüstü olmadığı takdirde onlar bile bulaşmazdı Deccal'a. İt iti kırsındı, kime neydi?

Celil'in vecizeleri işte... Ama doğruydu lan!

Çıkmadan karşısına zorla oturtup özlü bir brifing vermişti arkadaşı buna. Bu Deccal denen herif, bar pavyon kapatıp eve assolist atıp esnafı haraca kesip orda burda hır çıkarıp havaya sıkıp gürültü patırtı edip İkinci Şube'ye haftada bir misafir olan heriflerden değildi. Lâkabını Allah'ına kadar hak eden bir herifti. Vahşet ve gad-

darlıkta bir efsaneydi. İlaveten yırtıcılıkta. Vahşi hayvan başkaydı yırtıcı hayvan başka değil mi? Çok şöhretliydi herif, öyle böyle değil. Gelgelelim bunun sebebi, esnafa, iş adamına, rantiyeciye, tefeciye, fabrikatöre çökmesi değil, çökenlere çökmesiydi. Yani şânını yüceltmek için bir şey yapmasına gerek yoktu arkadaşın; bileğini bükemediklerinin elini öpüp başına koyan çökücü tayfası onun yerine yapıyordu bu işi... Ve daha Deccal'ın bileğini büken çıkmamıştı. Hayır, bunu iyi bir şey anlamında anlatmıyordu Celil. Hayri bilsin de adımını ona göre atsın diye anlatıyordu. Doğru düzgün bir adam olsa mafyacı olmazdı neticede. Ayrıca, senin çöktüğün çökücü hem seni beslemek hem de kendi geçimini temin etmek için dönüp esnafa daha beter çöktüğünden, senin bu yaptığının da esnafa çökmekten farkı yoktu yani. Bununla birlikte, bu huyu onu teşkilat nazarında görünmez kılıyordu; hattâ dokunulmaz. Hangi çökücü gelsin de "Bu adam benim çöktüğüm haraca çöktü. Şikâyetçiyim," desin, di mi? Emniyetin de rivayetlere kulak kabartarak resen harekete geçip "Gel bakalım. Duyduğumuza göre sen namuslu mafyacılarımızı rahatsız ediyormuşsun. Ayıp ayıp!" diyecek hâli yoktu. Bırakıyorlardı it iti kırsın. Hoşlarına bile gidiyordu hattâ. Neyse, abartmış olmasındı, en azından Celil'in hoşuna gidiyordu lâf aramızda. Ama Deccal'ın ne kadar tehlikeli bir adam olduğu gerçeğini değiştirmiyordu bu. Aman diyim! "Diklenme, efelenme, horozlanma, erkeklik taslama, hömerme, diş göstermeye kalkma, kabarma, polisçilik oynama... Madem heves ettin, gir kibar kibar, adres sorar gibi sor ne soracaksan, teşekkür et, çık."

"Senden de mi bahsetmeyeyim?"

"Niye lan? Keşif talimatına imza attım diye mi?"

"Yok yok. Hayranıymışsın ya. İmzalı fotoğraf falan?"

"Ya bi yürü git arkadaş. Bi yürü git yaa."

Abdullah direksiyondaydı, Kemal de onun yanında. Sağına döndü Hayri. Havacılar Sitesi'nin önünden geçiyorlardı. "Az ileride sağa yanaş Abdullah," dedi. Macunköy kavşağı görülüyordu uzaktan. Reno sağa çekti, Hayri inip şapkasını taktı, kemerini düzeltti, gönülsüz gönülsüz inmeye yeltenen iki memuru "Siz bekliyorsunuz. Peşimden gelmek yok," diyerek sevince boğduktan sonra Gülbahçe İş Takip'e doğru yürümeye başladı.

Nakış savaşır mı hiç nakkaş ile?
MEVLÂNÂ

Gülbahçe İş Takip'in kapısına dayandı dayanmasına Hayri ama ne kapıyı açanda en ufak bir şaşkınlık görebildi, ne de içeride karşılaştıklarında. Bekleniyor muydu yahu?

İkinci katın koridorunda, yaban arısı kovanına sokmuş gibi şiş, surattan ziyâde üstüne iki kumaş parçası teyellenerek göz yapılmış yayvan yastık suratlı ve alay edilecek kadar pofuduk saçlı bir adamı yolunu bekler bulunca, buranın malûm meşrepli personelinin aksine kendisi şaşırıp telaşlandı. "Alerji mi?" diye sordu adamın korkunç suratına bakarak. "Televizyon," diye saçmaladı kıvırcık. "Buyur amirim, bu taraftan."

"Amir değil, komiser."

"Tabii."

Deccal nâm Celâl Ağın'ın sekreteri ayakta karşıladı Hayri'yi. "Ağam sizi bekliyor abi," dedi gayet samimi. Vallahi de bekleniyordu işte. Gülbahçe İş Takip'in muhaberâtını ciddi ciddi takdir ederek Deccal'ın odasına doğru yürüdü, yarım metre kalmıştı ki kapı içeriden açıldı.

"Hoşgeldiniz."

Aa? Bu muydu lan Deccal Deccal dedikleri? Çocuk yüzlü, son derecede yakışıklı... Yok, yakışıklı da değil, daha başka bir şeyli...

De, nereden tanıyordu Hayri bu suratı?

"Hoşbulduk. Ben Çankaya Karakolu'ndan..."

"Biliyorum. Komiser Hayri Demir."

Hayli tuhaf bir karşılaşmaydı. Karşılaşmadan çok bakışma. O buna bakıyordu bu ona. Bakışıp duruyorlardı; ikisinin yüzünde de aynı "Ben seni nereden tanıyorum?" ifadesi.

İlk toparlanan Deccal oldu; su gibi akıp kenara çekilerek yol verdi misafirine, büyücek masanın önüne yerleştirilmiş deri koltuklardan birini işaret etti. "Buyrun, oturun lütfen."

Hayri hâlâ demindeydi; "Ben bu adamı çok, ama çok iyi tanıyorum. Ama nerden?" Şapkasını dizlerinin üstüne yerleştirerek buyur edildiği koltuğa oturdu. Dilinin ucundaydı yaa. Hay Allah! Ne kadar gençti lan bu? Ne kadar şeydi... Bak o da dilinin ucundaydı...

Deccal, tam cepheden geçti Hayri'nin karşısına; ne zaman ceketinin düğmesini açtı, ne zaman oturdu belli olmadı. Hayri hemen elindeki kâğıdı uzattı. "Keşif talimatı," diye açıkladı. "Tabii bu bana verilen bir talimat, size değil. Zorla olmaz. İzin verirseniz."

Deccal şöyle bir baktı kâğıda, kılını bile kıpırdatmadı. "Bir sıkıntı vermedik ya?"

Ne diyeceğini bilemedi Hayri. Bir çift ölü göz gözlerinin içine dikilmiş, öbür dünyadan buna bakıyordu sanki. Ve ne kadar kibar konuşuyordu ölü. Kılığına bak, ya otopark değnekçisi, ya durak kâhyasıdır derdin, yüzüne bak, melek midir nedir, gözüne bak, ölmüş de haberi yok yazık, hiçbir yerine bakmadan sırf dinle; haber spikeri. Ve de ne kadar âşinâ geliyordu Allah'ım. Ve maalesef nasıl da ürpertiyordu. Kabul edilmediğini varsayıp geri çekti getirdiği talimatı, Celil amma da bozulacaktı, katlayıp yan cebine tıktı. Buruşturmayacağım diye de o kadar özen göstermişti.

"İzin yok anladığım kadarıyla?" dedi sorarak.

"Estağfurullah. Ne için?"

Keşif içindi. Yani, polis zaman zaman mahkeme kararı olmadan yapardı böyle. Mekân sahibinin rızası olacak olursa, şöyle bir dolaşıp personelle falan konuşup...

"İyi ama ne için?"

Hareketleri su gibi akıyordu adamın. Neyi ne zaman yaptığı, bacaklarını ne zaman açıp ellerini araya ne zaman sarkıttığı, dirseklerini dizlerinin üzerine ne zaman bıraktığı bir türlü anlaşılamıyor-

du; takip etmekte zorlanıyordu Hayri. Bunu, bu adamda dikkatini çeken çok fazla özellik olmasına bağladı. Heykel kadar düzgün yüzü, ölü balık kadar boş bakışlı gözleri ve tabii âşinâlığı. Hem de giderek daha aşırı.

"Bugün Demetevler'deki bir kıraathaneden..." Adamın gözlerine bakarak konuşmak imkânsızdı; yumdu olmadı, açtı olmadı, dayanamayacaktı, kaçırdı; devam etti: "... sizin adınızı kullanarak zorla alınıp götürülen üç kişi için." İmik sesi duyulmamıştı inşallah.

Ölü gözlere can gelir gibi oldu bir an. "Benim adımı?"

"Evet. Buradaki gibi siyah takım elbiseli dört beş kişi bu öğlen 'Deccal Ağa bekliyor,' diyerek Asmaaltı'nda oturan üç adamı silah zoruyla alıp arabalarına bindirmişler." Yok, yutkunma sesi duyuluyordu kesin. Odada çınlıyordu baksana gurk gurk. Birbirlerini çok aramışlar gibi üçünün de soyadı "K" ile başlıyordu lânetlerin. Ezberlemesi kolay olmuştu. "Orhan Kaba..." diye başladı ama sözünün sonunu Deccal getirdi:

"Hüseyin Kazancık ve Mehmet Kır. Sizi yormayayım; geldiler evet, ben getirttim. Bir sıkıntı mı oldu bu konuda?"

Hayri afalladı. Şimdi daha da tanıdık geliyordu kibar ev sahibi. Kibar ve ney? Yakışıklı? I-ıh... Zayıf kaçıyordu bu yüze yakışıklı. Başka bir şey vardı. Bulacaktı bakalım. Konuya odaklanmaya çalıştı. "Ben getirttim" falan diyerek ne yapmaya çalışıyordu bu? Dalga mı geçiyordu? Meydan mı okuyordu? İtiraf mı ediyordu? Ne yapıyordu lan? Ne desindi şimdi bu? "Seni tutukluyorum" mu? "Sıkıntı olmasın diye geldim," dedi birden. "Darp ve cinayet zanlılarımız onlar. Hâlâ buradalarsa..."

Gene Deccal tamamladı:

"Karakola götürmek istersiniz." Tipinin ağzını bıçak açmıyordu ama gözleri çok şey vaat ediyordu. O sana bakıp dururken önünden geçsen ayakların dolaşırdı. Celil'in dediği kadar vardı; ününü hak ediyordu. Aynı anda hem çok evcil, hem çok yırtıcı görünmeyi başarabiliyordu. Ve daha başka bir şey... Sırtı yaslıyken daha da yaslanmış gibi dikildi oturduğu yerde, daha da geriledi, kollarını toparlayıp ellerini bacaklarının arasından çekti, dizlerinin üstüne bıraktı, ama ne zaman ne yaptığı hiç belli olmadı gene; sanki hep oradaydı o eller kollar. "Değil mi?"

Hayri onaylamadı. Bekledi.

Deccal da bekledi.

Hayri daha çok bekledi.

Deccal hiç beklemiyormuş gibi bekledi.

Hayri pes etti. "Evet," dedi.

"Anlıyorum," dedi Deccal. "Ne var ki, mümkün değil." Sağ kaşı sağ gözünün üstüne iner gibi oldu birazcık. "Gittiler."

Hayri de geriye abanıp yaslanmıştı şimdi koltuğa. Oturabildiği kadar dik oturmaya çalışıyordu. Ne demekti yani "gittiler"? Bir şey mi imâ ediyordu arkadaş? "Nereye?" dedi saf saf.

Sağ kaş, en az sol göz kadar ölü sağ gözün üstüne biraz daha indi. Veya zaten hep orada duruyordu da Hayri yeni fark ediyordu. "Bir rivâyete göre malûm, bir rivâyete göre meçhul bir yere," dedi Deccal. Sesindeki duygusuzluk odanın ılıman havasını dilim dilim doğruyordu. Yüzü ise... Her neyse... Dudakları bile oynamıyormuş gibiydi konuşurken. Uzaktan bak, koltukların arkasına saklanmış üçüncü biri konuşuyor sanırdın. Öff!

Dikkati zaten unut da, kendini toplamaya çalışarak; "Yani siz bana şimdi açık açık..." deyip yutkundu; tükürük sesi top gibi patladı kulaklarında. Rezil olmuştu görüyor musun? Neden bunu düşünüyordu şimdi? "Açık açık..." diye başladı tekrar, "... şey mi... Yani... Öldüler falan gibi?"

Sağ kaş sağ gözün içinde titreşti. "Gibi?"

Hayri kafasını öne eğip kaşlarını saç diplerine kadar kaldırarak sordu: "Öldüler mi?"

"Aramızda hallettik diyelim."

Gözü kararadı Hayri'nin. Bir an kollarını kavuşturmuş buldu Deccal'ı karşısında, bir an ayağa kalkmış, bir an masanın başına gitmiş, bir an ahizeyi kulağına dayamış.

"Bize iki çay," diyordu. Diyor muydu?

İtiraz etmeye fırsat bulamadan gelmiş karşısına oturmuş gördü bir an sonra. Ne yani? Taze işlediği üç cinayeti itiraf eden bir katille diz dize oturup çay mı içecekti?

Hah... Bulmuştu sonunda.

Çekici...

Adam yakışıklı falan değildi, çekiciydi resmen. O kadar ki ma-

sum bir çocuk gibi gösteriyordu. Şu özenti takım elbiseyle fil kulağı yakalı beyaz gömleği çıkarttır sırtından, kıçına bir kot uydur, üstüne de bir tişört, al sana küçük kardeş. Gözlerini saymazsan tabii. Onlar bir anda kulağından tutup yere çalıyordu sırtını. Vesikalık fotoğrafına baksan acaba yirmisinde var mıdır diyecekken yüzünü kapatıp sırf gözüne bak, birkaç defa ölmüş dirilmiş derdin. "Çok tanıdık geldiği için mi çekiciymiş gibi geliyor bana acaba?" diye düşündü. I-ıh. Görmüş olsan bir daha unutacağın yüzlerden de değildi ki görmüşümdür zamanın birinde diyesin. Gazetelerde uzaktan çekilmiş bir iki fotoğrafını gördün de aklında çok yer etti desen, o da olacak şey değildi; aklında yer eden adamı elli altmış yaşlarında zannederek gelir miydin buraya? Gelgelelim tanıyordu. Hem vallahi hem billahi. Ama nereden?

"Ben sizi nereden tanıyor olabilirim komiser bey?"

Haydaa!

Önce yüz elmayla say yüz ayvayı,
Sonra sık birlikte, kalmaz hiç sayı...
MEVLÂNÂ

Dışarıda vakit geçmek bilmiyordu. Hayri'yi bıraktıktan sonra Macunköy kavşağından dönüp gelip Gülbahçe İş Takip'in giriş kapısının karşısına park etmiş polis arabasının içinde sırf bir şeyler söylemiş olmak için üçüncüdür, "Kuzuya bak ya..." diyordu Kemal. "Elini kolunu sallaya sallaya girdi gitti kurdun inine."

Üçüncüdür; "Kendi mekânında bi şey yapmaz bunlar," diye açıkladı Abdullah. "Hayri biliyo tabii. Dedi ya Demet'ten dönerken."

"Dedi de, neme lâzım, biz tetik duralım," dedi Kemal üçüncüdür.

Abdullah da buna karşılık üçüncüdür; "Tetik durup da..." diye ofladı, "İçerde komserinize şöyle yapıyoz böyle yapıyoz diye ilan mı asacaklar kapıya aslanım? Işık mı yanıp sönecek? Bi bok yapacağımız yok işte. Deccal'a baskın mı verecez tetik durup? Kuzu kuzu oturup bekleyecez, naapacaz?"

İkinci bir mevzu bulamıyorlardı. Gözleri Gülbahçe İş Takip'in kapısında, bir müddet daha beklediler sıkkın sıkkın.

"Bizimki de iş değil," dedi Abdullah. "Sap gibi duruyoz burda. Yanında olaydık hiç olmazsa."

"Doğrusun da..." dedi Kemal. Nihâyet ikinci bir mevzu bulmuşlardı. "Hem Celil tembihledi hem de Hayri. Kafamıza göre iş mi yapalım?" Aslında "Var mısın lan? Dalalım mı biz de içeri?" de-

mek istiyordu. Niye olmasındı? Susadık musadık, bizim komser de içerdeydi diye girip...

Bu nüansı ciddi ciddi tartışmaya başladılar.

O sırada, o âna kadar birbirlerine niye bu denli âşinâ geldiklerine bir türlü açıklama getiremeyen Deccal'la Hayri de başka bir nüansı tartışıyorlardı.

"O alçakların yaptığı alçaklıktır, tamam," diyordu Hayri.

Ama cezalarını adalet vermeliydi, Dec... "İsminiz neydi pardon?" Evet, adalet vermeliydi suçlunun cezasını, Celâl Bey değil. Bakın, haneye tecavüz vardı, darp vardı, hem anne hem de bebek olmak üzere iki cana kasıt vardı, bebeğin kör edilmesi vardı, canavarca hislerle öldürmeye tam teşebbüs ve cinayet vardı, taammüt vardı. O Orhan denen keme yirmi seneden önce çıkamayacaktı delikten. Suç ortakları da buna yakın bir ceza alacaklardı kesinlikle. Cezasını vermekse, bu da vermekti. Ne pahasına olursa olsun, adaletin işini adalet yapmalıydı.

Kıpırdamadan dinlemişti Deccal. Konuşmaya başladığında gene hiç başlamamış kadar kıpırtısızdı.

Evet, anlıyor, takdir de ediyordu ama darılmasındı, çocuk gibi düşünüyordu komiser bey. Dünyadan haberi yok gibi. Bir kere mahkeme davayı alacak, işlenen en büyük cürme cem edecek, ki o da yaralamaydı, cinayet değil, öldürmeye eksik teşebbüsten yargılayacaktı Orhan'ı. O mahkemede öyle söyleyecekti zaten. "Öldürmek isteseydim öldüremez miydim?" diyecekti. "Niyetim canına kastetmek olsaydı incecik bir şiş mi batırırdım yoksa bıçak mı saplardım karnına?" Mahkeme ona hak verecekti. Ayrıca şiddetli tahrik vardı. Mağdur zaten o yolun yolcusu, ahlâksız bir kadındı ve adamın yüzüne kezzap atmak suretiyle onu insan içine çıkamayacak derecede yaralayarak intikam hislerini tahrik etmişti. Tabii hamile olduğunu bilmediğini de söyleyecekti. Mahkeme bunu inandırıcı bulacak olursa, komiser beyin umduğu gibi anne ve bebek olmak üzere iki tam teşebbüsten değil, tek eksik teşebbüsten görecekti davayı. Gidip istediği ceza avukatına sorabilirdi komiser bey; azami yedi buçuk seneye hükmedecek, peşinden zanlının iyi hâlini ve pişmanlığını dikkate alıp cezayı dörtte bir oranında indirerek kararı taş çatlasın altı seneye bağlayacaktı mahkeme. Komiser be-

yin kıymetli kemesi de infaz kanunu mucibince cezanın üçte biri dolduğu gün, yani ikinci senenin sonunda salıverilecekti. Ne iş yapacaktı çıkınca? Pazarda erişte mi satacaktı? "Hayır komiser bey, hayır. Ne yapacağını ikimiz de biliyoruz. Üstelik bu defa çok daha dikkatli ve fakat çok daha gaddar davranacak. Adaletten anladığınız bu mudur?"

Ah bir de can kulağıyla dinleyebilseydi Hayri. İnsan hem bu kaya kadar sert mantığa hayranlık duyup hem işittiklerine cevap hazırlayıp hem ben bu adamı nereden tanıyorum diye düşünüp hem kendine neden ben bu katile giderek daha fazla sempati duymaya başlıyorum diye sorup hem de dinleyemiyordu. Dinliyordu da, tartışmanın biricik kuralını dört defa ihlâl ederek dinliyordu: Dinlerken sadece dinle. Yani; empati kurma, sempati-antipati duyma, hayran olma, hor görme, işittiklerine cevap hazırlama. Bir tek hor görmesi eksikti, ki hazırladığı cevapların basmakalıplığına bakarak onu olmasa da kendini hor gördüğü için o kısım da tamam sayılırdı.

Zayıf iki öksürükle genzini temizledikten sonra konuşmaya başladı.

Celâl Bey güzel diyordu ama adalet adaletti, değil mi?

Ne kadar basmakalıp!..

O kendini haklı buldu, bu da göz yumdu diyelim, yarın kendini haklı zannederek tekrar tekrar adalet tesis etmeye kalkmayacak mıydı? "Suçluyu suçsuzdan bu defa ayırt ettiniz diyelim, yarın edebileceğinizin bir garantisi olabilir mi?"

Allah'ım, çık şu klişelerden yaa!..

Ya öbür gün? Herkes kendi işini kendi mi görsündü? Adalet tek değil miydi? Altmış milyon ayrı adama göre altmış milyon ayrı adalet olursa buna adalet denebilir miydi? Hangi suçun cezası hangisi olacaktı? Neye göre belirlenecekti ceza? Mağdurun veya mağdur yakınının öfkesine veya hoşgörüsüne göre mi meselâ? Olur muydu hiç öyle şey?

Öff, Hayri, tam batırdın, tam.

Ayrıca...

Hah, daha önce nerdeydin aslanım?

Evet yani, ayrıca neyi tartışıyorlardı burada? Adam kaldırmak,

kaldırdığın adamı ortadan kaldırmak, yaptığın iş söz gelimi mafyacılıkken kendine haklılık payı çıkarmak?.. Biraz saçma olmuyor muydu yani?

Ölünün bile bir yerleri oynardı otur otur, ama Deccal'ın kılı kıpırdamıyordu. Kıpırdayan tek şey, o konuşmaya başladığında aradaki havaydı.

Söylediğini tekrar etmek zorundaydı üzülerek; gerçekten de çocuk gibi konuşuyordu komiser bey. Köpeğin cezasını kurt verirdi, kurdun cezasını aslan. Dişi diş keserdi, elması elmas. Özetle, hayvanın dilinden hayvan anlardı. Orhan gibi tehlikeli adamların dilinden daha tehlikeli adamlar. Komiser bey rahat etsindi lütfen; o iş halledilmişti. Gidip yanıldığını söylesindi karakola; olayın Deccal'ın adını kullanan bir başkasının başının altından çıktığını ispatlamak beş dakikalık işti, onu da Deccal'a bıraksındı. Bugün hiçbir personeli iş yerinden dışarı çıkmamıştı meselâ... ve her birinin en az yirmi şahidi vardı. Haa, ayrıca, ona mafyacı değil mafya denirdi, ki mafya başka bir şeydi, bir ucu servette, bir ucu devlette, çok daha başka bir şey. Değil mi?

"Evet, haklısınız, ama zaten o lâfı sarf ederken 'söz gelimi,' demiştim hatırlarsanız. Siz de bana ikidir 'çocuk çocuk,' deyip duruyorsunuz ona kalırsa."

Ölü bakışlı muhatabının sağ kaşı kaşımaya çalışırmış gibi sağ gözünün içinde çırpınırken devam etti Hayri.

Vazife vazifeydi ve ısrar etmek zorundaydı, o üç adamı, mümkünse...

"Onu da konuşuruz sonra, ama isterseniz asıl meseleye gelelim artık," dedi Deccal birdenbire.

Asıl mesele mi? Ne diyordu bu adam?

"Anlamadım? Orhan ve arkadaşları değil miydi meselemiz?"

"Onlar mıydı?"

Hayri biraz düşündü bu sefer, faydası da oldu. "Aslında... hem onlar, hem değil," dedi alnına bir tokat atmamak için kendini zor tutarak. Nasıl da aklından çıkmıştı. Ee tabii sen elin kabadayısına melûl melûl bakarsan. "Şeyi de soracaktım... Gelmişken... Neden? Böyle adamlarla?" Nasıl anlatacağını bilemiyordu. Ne derse desin, adamın işini makbul kabul etmiş gibi olacaktı. Halbuki bunun

suçlarının yanında pezevenklerinki kabahat bile sayılmazdı. Ama demesi de lâzımdı. Öyle veya böyle. "Bildiğim kadarıyla sizin işiniz biraz daha farklı... Alanınız... Sektörünüz... Bugüne kadar da kadın satıcılarıyla uğraştığınızı duymadık hiç. Hal bu iken..."

Deccal, hah bak şimdi oldu der gibi bakıyordu Hayri'ye. Doğru kelimeleri bulmak için çok debelendiğini görünce bir kez daha sözünü keserek yardımcı oldu: "Nasıl oluyor da devreye giriyorum?"

"Evet."

Ölü gözler uzunca bir süre didikledi Hayri'yi. Hayri de insanın karşısındakinin iki gözüne birden bakamadığını keşfetti o esnâda. Baksan baksan sağ veya sol göze bakabiliyordun; şaşı değilsen eğer aynı anda ikisine değil, ayrı ayrı, bir ona, bir buna. Kafası acaba hangi göze baksam sorusuna takılınca bu keşfi onu rahatsız etti. İyisi mi, iki kaşının ortasına bakacaktı. Hem böylelikle iki gözüne birden bakabildiği hissi uyandırmış olurdu. Niye susuyordu bu hâlâ? Konuşmak mı istemiyordu? Bir soru daha mı bekliyordu? Kalk git mi demek istiyordu? Ne diyeceğini mi düşünüyordu?

"Düşünüyorum da..." diyerek bu düşüncesini teyit etti o sırada Deccal. "Biz kesinlikle tanışıyoruz sizinle. O kadar yakın ve ... geliyorsunuz ki."

Deccal'ın aradaki bir kelimeyi yuttuğu Hayri'nin dikkatinden kaçmamıştı. Ne diyecekti acaba? "O kadar yakın" ve ne? Çekici mi? Ne oluyorduk lan?

"Her şekilde, bu duygularımızın karşılıklı olduğunu anlamış bulunuyoruz. Bir gün hatırlarız umarım... Sorunuza gelince..." Sağ kaş sağ gözün içinden, aşağıya asla inmemiş gibi kalkıp yerine kondu; anlatmaya başladı Deccal.

Sokak hayvanları ya hayvan sevgisi olanlara denk gelirdi ya hayvan düşmanlarına. Çünkü iki farklı bakış da onları arardı. Güzel ve seksi kadınlar ya çapkın erkeklere ya yobazlara, çünkü iki ayrı penis de onlara heves ederdi ve düşkünler ya zalimlere ya kurtarıcılara, çünkü iki başka el de onlara uzanırdı.

Değil mi?

Bir ablası vardı Deccal'ın. Deminki örnekten yola çıkarak; düşkünlere denk gelen kurtarıcılardan biri diyebilirdiniz ona. Nerede

bir düşükün var, bulur, görür ya da duyar ve Deccal'dan gereğini yapmasını rica ederdi.

Deccal da yapardı. Ablası muhteşem bir kadındı; bir melek.

Berna ve Seher bacılarımızın gördüğü zulmü bir biçimde öğrenmiş –onun neyi nasıl öğrendiği daima bir muammaydı Deccal için– ve Deccal'a kurtar onları demişti. Deccal bir adamını görevlendirmişti bunun üzerine.

Ne yazık ki geç kalmıştı o. Yetişememişti. Ama bundan sonra geç kalmayacaktı; geç kalmaması gerektiği öğretilmişti.

Makam koridorunda kendisini karşılayan o kıvırcık saçlı adam geldi Hayri'nin gözünün önüne. Balon kafalı. "Televizyon seyrettim," demişti değil mi?

"Televizyon mu seyrettirdiniz ders olarak?"

Sağ kaş sağ gözün içinde çırpındı.

"Biraz."

Varlıktan kurtulmuş,
Yok olup gitmişim ben
Başımı ellerimin arasına almışım...
MEVLÂNÂ

Birkaç sefer Abdullah, bir iki sefer de Kemal "Ben giriyom içeri arkadaş. Kim kızarsa kızsın," diyerek ayaklanıp arabadan çıkmış, fakat ikisi de Gülbahçe İş Takip'in kaldırımına bile geçmeden çıktıkları gibi geri binip oturmuşlardı bozuk bozuk. Arkadaş, o yana gitseler suçtu, bu yana gitseler suç. Halbuki hadi meselâ içerde Hayri'ye bi şey yaptılarsaydı? Yatırıp kıtır kıtır doğradılarsaydı çocuğu? "Niye yalnız bıraktınız?" demeyecek miydi Celil o zaman da?

Yok lan!

Gene demezdi o. Öyle bi inattı.

Bi Hayri komsere bak, pamuk gibi, bi de Celil amire bak, deve dikeni.

Lan arkadaş, iki arada bi derede kalınak ne kötü şeydi lan!

Aktıydı, koktuydu, otur otur, saçı başı dağıta dağıta münakaşaya devam ederlerken Hayri'nin Gülbahçe İş Takip'in kapısında beliriverdiğini gördüler. Rahatlayıp fırladılar arabadan. Komserin yanı sıra kule gibi, ardı sıra kömürcü gibi bir adam yürüyodu. İkisi de siyah takımlıydı. Kemal, "Komserim?" diye seslenince durup geride kaldılar.

"Haydi Kemal, gidiyoruz."

İki siyah takımlı, Kemal'le Abdullah'a delip geçen bakışlarla bakarak dikildiler yolun ortasında. Abdullah gaza basıp uzaklaşır-

ken, böcek karası yaldır yaldır bir dört çekerin gelip o ikisini aldığını gördü dikiz aynasından.

"Kimdi onlar komserim? O uzun olanı mıydı Deccal?" diye sordu Kemal. Daha çok onu yakıştırmıştı efsaneye.

"Yok canım. Personel. Yolcu etmek için çıktılar."

"Hâlâ daha ediyolar," dedi Abdullah. Dikiz aynasını gösteriyordu.

Hayri dönüp arka camdan baktı. Dört çeker peşlerindeydi, hem de samimi bir mesafede. Fazlasıyla samimi.

"Ne yapayım komserim? Çekeyim mi sağa?"

"Devam et."

Deccal yukarıda kendi hikâyesini anlatırken ne hikmetse gözünün önüne kendi hikâyesi gelmişti Hayri'nin. Yılgör Abi'yle Şengül Abla. Şimdi karakola dönerken düşünmesi gereken başka şeyler vardı ama gene onlar geldi.

Yılgör Abi'nin, pencere açıksa sokağın bir başından işitilen şen kahkahası, Şengül Abla'nın dudaklarını ısırarak sessiz sessiz ağlaması, dünyalar iyisi karı kocanın oturdukları bomboş bodrum katı, Şengül Abla'nın satırla tahta keserken kopan sol el işaret parmağıyla annesine koşup biraz tentürdiyotla bir parça pamuk istemesi, Yılgör Abi'nin agrandizörün altında tab yaparken bunun bitmek tükenmek bilmez sorularına sabırla cevap vermeleri, mırıl mırıl anlatmaları geldi.

"Siz niye çok fakirsiniz Yılgör Abi?"

"Değiliz ki. Çok zenginiz biz."

Duvarlarını küf sarmış rutubetli bir bodrum katı, iki şuraya iki de buraya konmuş nemli yer minderi, su tutmaktan hışırdamayı kesmiş ot yastıklar, basınca vıç vıç eden bölük pörçük kilim, rutubet çekmesin diye altına muşambayla gazete yayılmış yer yatağı, duvardaki çivilere asılı duran bir iki giysi, bomboş bir başka oda, piknik tüp, bir tencere, bir de tavadan ibaret mutfak geldi aklına.

"Zaten sen astsubaysın. Astsubaylar zengin olur çünkü."

"Eveet... Ben ne dedim?"

"Devlet size her ay iki kilo sigara veriyomuş."

"Ben de alıyor, içen arkadaşlara veriyorum."

"Yazlık kıyafet kumaşı da veriyomuş."

"Veriyor tabii."

"Kışlık da veriyomuş."

"Eveet."

"Niye hiç yeni kıyafetiniz yok o zaman?"

"Çünkü ihtiyacı olanlara veriyoruz biz."

"Ama sizin de var ihtiyacınız. Siz de çok fakirsiniz."

Dönüyorlardı başa.

Yılgör Abi'nin kaldırıma yanaşan arabaları beş dakikada adam ediverişini, "Lakerda olsa yürütürüm," deyip kahkahasını salıverişini hatırladı. Şengül Abla'nın *Burda* dergilerine bir göz attı mıydı yedi mahallelik patronu kesip biçiverişini, sabahlara kadar Singer'in başında, artık tek parmağı da eksik, şıkkıdı şıkkıdı elbise, etek, tayyör dikişini hatırladı.

"O kadar da para kazanıyomuşunuz."

"Ne kadar?"

"Çok. Sen araba tamir ediyosuuun, fotoğraf tab ediyosuun, Şengül Abla dikiş dikiyoo. Bi de asker maaşın var senin."

"Var tabii. Çok zenginiz diyorum ya."

"Niye evinizde hiçbi şey yok o zaman?"

"Çünkü ihtiyacımız yok."

"Nası yaa? Çaydanlığınız bile yok bi kere."

"Sizin var mı?"

"Var ki."

"Zengin misiniz peki?"

"Yoo."

"Ama biz zenginiz işte."

"Saklıyo musunuz paralarınızı?"

Dönüyorlardı başa. Bir sorgu sual, bir cevap izâhat faslı daha, sonra bir daha. En sonra mırıl mırıl anlatmaya başlıyordu Yılgör Abi.

Tutmak değil bırakmak zengin ederdi insanı; biriktirmek değil paylaşmak, yığmak değil dağıtmak, toplamak değil bölüşmek, sahiplenmek değil terk etmek, kısaca; almak değil vermek. Sende ihtiyacından fazla bir şey varsa, bu, ona ihtiyacı olan birinin hakkını elinde tutuyorsun demekti. Bir ekmekle doyabilecekken, cebinde iki ekmeklik paran olursa senin, bu, bir kişiyi aç bıraktın demekti. İleride ne olacağım deyip bir köşeye yığdığın mal ve para, basit bir ilaçla sağlığına kavuşabilecek bir yoksulun ölürkenki bedduası,

sobaya atacak iki odun bulabilse çocuklarını zatürreeden koruyabilecek bir annenin haram ettiği hakkı, açlıktan ağlayan bir çocuğun masum lâneti olarak dünyanın üstüne saçılır, sonsuza kadar diğer insanların üstünde dolaşır dururdu tıpkı ışık gibi. Bu da hiç iyi bir şey değildi. Zengini de fakir eden şeydi bu. Çok tehlikeliydi.

"Niye? Lambayı söndürüyorsun, ışık gidiyo."

"Evet gidiyor, ama dünyayı dolaşmaya gidiyor; hiç yok olmuyor. Sonsuza kadar dönüp duruyor üstümüzde."

"Nası yaa?"

İnsan bilmezdi ama birinin acısı diğerinin acısıydı; birinin açlığı diğerinin açlığı. Çalışsınlar, kazansınlar demeyle oluyordu. Olmuyordu işte. Şimdi anlatamazdı buna, henüz anlayacak çağda değildi ama şunu anlatabilirdi; vermek, insanı zengin ederdi. İhtiyacının dışında hiçbir şeye ihtiyacı yoktu insanın. Ama bir de kendini zengin sananlara bak; fazladan birçok şeye sahiptiler. Meselâ televizyonun üstünde durup duran bir vazoya, bir köşede tozlanıp gitmiş bir bibloya, okumadıkları, okumayacakları ya da okudukları halde kütüphanede sakladıkları sürü sepet kitaba, gıpgıcır, iki iki alınıp istiflenmiş porselen takımlara, yarın, öbür gün, hattâ öbür hafta yiyecekleri kıymaya, peynire, birazcık şişmanlasalar giyemeyecekleri, ya da senede bir gün belki giyecekleri kat kat pantolonlara, gömleklere, ceketlere, işe gidip eve dönmekten başka hiçbir işe yaramayan arabalara, içinde oturmadıkları yazlık evlere, harcamaya hiçbir zaman fırsat bulamayacakları bir torba dolusu paraya...

"Çok oyuncaklaraa, üç tane kokulu silgilereee, otuz iki renkli boya kalemlerineee..."

"Yaa, gördün mü işte? Sizin sınıfta silgisi olmayan arkadaşınız yok mu? Boya kalemi olmayan?"

"Vaar. Sabri var, Halil İbo var..."

"O üç tane kokulu silgisi olan arkadaşın..."

"Özlem."

"Özlem, bir tanesini kendisine ayırıp iki tanesini Sabri'yle Halil İbo'ya verse ne olur?"

"Ne olur?"

"Güzel olmaz mı?"

"Fazla oyuncaklarını da verseler herkesler?.."

Güzel olurdu, evet. Verseler...

Aslında vermek veya almak diye bir şey yoktu hayatta. Her şey herkesindi, dünya kurulduğunda olduğu gibi. Dağlara, denizlere "Bunlar benim, para verip aldım?" desen olur muydu? Ama topraklara deniyordu işte. Bir bakıyordun, herkesin toprağı birinin, herkesin bahçesi bir başkasının oluvermiş. Yarın dağların da olmayacağı ne malûmdu? Olur muydu hep böyle al al al? Senin baban zengin diye sen gerçekten de o paranın sahibi mi zannediyordun kendini? Veya sen iş buldun, çalışıp para kazanabiliyorsun diye kapı kapı dolaşıp iş bulamayandan üstün müydün? O girebilirdi işe, sen dışarıda kalabilirdin. Ya da senden önce müracaat etmiş olsaydı o girecekti. Şimdi onun parasını yemiş olmuyor muydun sen? Diyelim yedin, çok da zengin oldun; o kıt kanaat yaşamaya çalıştı, ezildi, süründü, horlandı, sonra sen evlendin, çocuğun oldu, ama onun olmadı, çünkü karısı da olmadı, sen çocuklarına imkânlar sağladın, okuttun, dükkân açtın, onlar da senin gibi zengin oldular, ama o olmadı, olamazdı, çünkü sen onun işini almıştın zamanında; bir süre direndi, çabaladı, sonra güçsüz düştü, hastalanıp öldü. Belki sizin televizyonun üstündeki işe yaramaz vazonun parası kurtaracaktı onu. Kim öldürdü?

"Ben öldürmedim ki!"

"Ağlama... Sana demiyorum, örnek veriyorum."

Zenginlik demek, "İhtiyacım olan her şeye sahibim," demekti. Yani ihtiyaç dışı her şeyden, "Ya yarın ihtiyacım olursa?" korkusundan, mal mülk kaybetme korkusundan, daha az şeyin var, sahip olduklarının daha eski diye hor görülme korkusundan, önce kendi zenginliğinin bekçisi, gide gide esiri olma korkusundan, yani bütün korkularından kurtulmak. Hafiflerdin o zaman. Bir sevinç kuşu gelir, kollarından tutup uçururdu seni. Çok mutlu olurdun; çünkü ihtiyacın olan her şeye sahip olduğunu bilirdin artık; zengin olurdun. Bunun için mal mülk denilen yükten kurtulmak, kurtulmak için bölüşmek, bölüşmek için vermek, vermek için bilmek, bilmek için de görmek şarttı. Bakmayla olmazdı, olmuyordu. Saklamaktan güzeldi paylaşmak. Sevilirdin o zaman. Daha da zengin olurdun. Kokulu silgilerini verseydi daha çok sevmez miydin Özlem'i? Hem,

vermese de düşüp kaybolmuyor muydu o silgiler canım? Eninde sonunda bitip gitmiyor muydu? Hep öyle olurdu. Sen, elimdekiler gitmesin diye çırpındıkça inadına giderdi onlar; buna gitmezse şuna, şuna gitmezse ona giderdi, ama ille de giderdi. Ve onlarla birlikte başka şeyler... Sende durup durdukları halde kıymetleri giderdi meselâ, önemleri giderdi, hayatında tuttukları güzel yerler giderdi... Ve gene başka şeyler... Senin gençliğin giderdi meselâ, sağlığın giderdi, huzurun giderdi, zaman geçtikçe kocayıp hastalanırdın ve kurtulma ümidin giderdi; bir de bakardın, yığıp biriktirdiklerinin hiçbiri senin değilmiş... Bir bakardın ki, sen onların hiçbir şeyi değilmişsin ama onlar senin sahibinmiş... Hem de tanrın... Ama bir de bakardın, artık hür olma fırsatın da gitmiş... Sonra sen giderdin... Sana sahip olan o şeyler kalırdı arkanda... Yemediğin, yedirmediğin o şeyler... Ne kadar çok bırakmıştın halbuki, ama çoluk çocuk gelip kimseye yedirmemek için "Az bırakmış," derlerdi... "Bizim de çoluğumuz çocuğumuz var. Nasıl yetsin?" O şeyler onları da ele geçirirdi böylece... Ve sonunda onlar da giderdi.

Her şey giderdi çünkü.

Kuma toza giderdi, geceye gün ışığına giderdi, senin zevkine, başkalarının kederine giderdi, börtüye böceğe giderdi.

"Böceğe niye gidiyo?"

"Ölünce mezara koyuyorlar ya insanı. O zaman böcekler gelip öğretiyorlar sana; 'Sen bile senin değilsin,' diyorlar."

"Nası yani? Konuşur mu ki böcek?"

"Öyle değil. Ölüyü yiyorlar, vücudunu bile bırakmıyorlar ya?"

"Babamı da mı yediler?"

"Bak şimdi... Ağlama gene... Bu tabiatın kanunu... Hay Allah... Şengüüül... Ağlama Hayricim... Şengüül..."

Komünist faaliyetler sebebiyle Yılgör Abi'nin ordudan atıldığı gün geldi aklına. Şengül Abla'nın, "Ne yapalım? Sen evde gelen giden arabalara bakar, fotoğraf tab edersin, ben daha çok elbise dikerim, olmadı daha ucuz bir eve çıkarız," dediği gün.

"Zaten sabahlara kadar tıkır tıkır dikiş dikiyorsun Şengül. Daha ne çalışacaksın Allah aşkına?" demişti annesi. "Bundan ucuz evi nereden bulacaksın kardeşim? Karı koca çalışır, idare edersiniz gül gibi. Oturun oturduğunuz yerde, gitmeye kalkmayın."

Aklına, Yılgör Abi'nin; "Biz geçinir gideriz de..." deyip sustuğu, gözlerini kaçırdığı, Şengül Abla'nın dudaklarını ısıra ısıra ağladığı geldi.

Gitmesinlerdi ne olur!

Kalmışlardı.

Önce annesi çözmüştü işi. "Bunlar birilerine bakıyor," demişti Güleser Abla'ya. "Besbelli. Belki fakir akrabaları falan vardır; yardım edelim." Anneannesigilden, dedesigilden gelen zahireydi, bakliyattı, tarhanaydı, yumurtaydı, kestaneydi taşımaya başlamıştı yarısını bölüp. Güleser Abla da annesine uyup mevsimine göre domates, üzüm, patates götürüyordu. Şengül Abla biraz soğuk dururdu, komşu teyzeler pek hazzetmezlerdi ondan ama Yılgör Abi herkesin sevgilisiydi. Hem elinden her iş gelir, evde sigortadan dolap kapağına kadar her şeylerini tamir eder, hem de komşuluk hakkıdır diye tepine tepine itiraz edip verdikleri parayı kuruşuna kadar kafalarına atardı. Bir de gittiği yere neşe götürürdü ki... Şen kahkahasını patlattı mıydı... Herkes üzülmüştü başına gelene; konu komşu harekete geçmişti derken. Çocukların eski üstbaşlarından tut takımı bozulmuş tabak çanağa kadar, pilli radyo ve televizyon çıktı çıkalı bir köşede unutulmuş transistörlü radyodan tut makarnaya, kıymaya, sana yağına, evde pişen yemeğe kadar taşımaya başlamışlardı bodrum kata. Her şey geldiği gibi gidiyor, girdiği gibi çıkıyordu tabii. Yılgör Abi fakir değildi.

Zengindi ki.

Aklına Yılgör Abi'nin komünist diye vurulup öldürüldüğü gün geldi; Şengül Abla'nın dudaklarını ısıra ısıra sessizce ağladığı.

"Hâlâ daha geliyorlar komserim."

" Elleme. Gelsinler."

"Ellemiyom zaten. Geldik hem."

Hayri renonun arka kapısını açıp inerken Celil de Çankaya Karakolu'nun kapısındaki merdivenlerin başında kollarını kavuşturmuş, iki araçlık konvoyu izliyordu. Bizimkiler bizimkilerdi de arkadaki dört çekerden inen marsıkla gulyabani kimdi?

"Celâl Bey'in çalışanları," dedi Hayri, dönüp adamları el sallayarak uğurlarken.

"Celâl Bey kim be?" diye sordu Celil. "Hatırlar gibiyim ama?.."

Hatırlattı Hayri:

"Deccal diye günahını alıyorsunuz ya adamcağızın."

"Allah canını almasın senin. Celâl beymiş... Rezil... Gittin geldin, hevesini aldın mı bari? Başın göğe erdi mi?"

"Konuşuruz."

"Geç içeri geç. Az daha ekibi toplayıp geliyordum. Nerde kaldınız lan bu kadar saat?"

"Konuşuruz dedik ya."

"Biz de geç içeri dedik."

Her şey bir şeyi yer âlemde...
Toprak insanı,
Ağaç toprağı,
Meyve ağacı,
İnsan meyveyi,
İnsan insanı,
İnsan insanı...

MEVLÂNÂ

Deccal odasının duvarlarına da tıpkı Hayri'ye baktığı gibi bakıp dururken kapısı açıldı, Kıvırcık içeri girdi. Davula dönmüş suratını saymazsan jilet gibiydi adam. "Misafirleri ne yapalım Ağam?"

Kıvırcık'ın başını döndüren bir dalgalanmayla harekete geçip o koltuğa asla oturmamış gibi kalktı ayağa Ağa. "Buyur edin," dedi.

İlkin, besbelli onu hiç arı sokmamış ve yakın zamanda televizyon seyretmemişti, kafası Kıvırcık'ınki kadar kocaman Mustafa girdi içeri. Mustafa Kafa. Yanı sıra süklüm püklüm, âdemelmasının yere düşecekmiş gibi inip tavana çarpacakmış gibi çıkmasından, öteden bakınca bile yutkunduğu belli olan kılıksız bir herifi güdüyordu sağ koluyla. "Bu Hüseyin..." dedi. Oturma grubunun solundaki boşluğu göstererek; "Geç şöyle," diye buyurdu Hüseyin'e. "Düzgün dur."

O arada eni boyuna denk bir adam daha girmişti içeri. Battal. Ayı pençesi kadar sağ elinde bir ense tutuyordu. En az bir önceki kadar kılıksız, çipil sarı, kızıla çalan kirli sakallı bir herif olan bu ensenin sahibini o kadar rahat sürüklüyordu ki, adamın içi boşmuş gibiydi. Veya gövdesini kes at alttan, Battal'ın haberi olmayacakmış gibi. Bir adım daha atıp Deccal'a boyun büktü. "Bu Sarı Memet Ağam." Enseyi bırakıp; "Geç arkadaşının yanına," dediği gibi hafif bir itelemeyle gazal gibi uçurdu herifi Hüseyin'in yanına.

Son olarak kupkuru suratıyla Kutlu girdi odaya. Yanında yaralı yüzlü, yarası kanayıp fason Mesut Yılmaz gömleğinin üstüne akmış, yeşil, uzun etekli, atletik yapılı bir adam vardı. "Orhan budur Ağam," deyip Battal'la Kafa'nın yanına geçti.

Kıvırcık arkadaşlarına uzak, üç pezevenge yakın duruyordu. Bakalım Ağa şimdi mi açacaktı televizyonun sesini, bunları salamuraya yatırıp sonra mı.

Deccal, gözlerini kısarak Kutlu'nun Orhan diye tanıttığı adamı inceledi bir müddet. Kemeydi hakikaten, besili cinsinden.

Orhan, hem içinden saygı göstermek geldiği için kendiliğinden hazırolda duruyor, ayrıca hem gelirken yolda, hem de iki saatten beri aşağıda bizzat Maça tarafından "Gözüne bakmaya çekinirseniz ananızı mezarından çıkarıp getirir, kucağınızda siker" şeklinde tembihlendiği üzere gözlerini avcısının gözlerinden kaçırmamaya çalışıyordu. Ama ne mümkün; sıçtı sıçacaktı altına. Olmuyordu. Ne biçim gözlerdi lan onlar? Allah'ım, nasıl da ümitlenmişti demin polis geldiğini duyunca. Ama hani? Yoktu polis molis. Bunun gözlerini gördülerse tabii... Hazırolda durmaya çalıştığı halde diz bağlarını bir türlü zaptedemediği için ortaya atılıp erotik bir raksa başlamamak için kendini zor tutuyormuş gibi hafif hafif kıvranıyordu. "Yaa Orhan..." dedi içinden. "İşte böyle. Buraya kadarmış." Dananın kuyruğu burada kopacaktı da insan merak ediyordu ister istemez; cehennem nasıl bir yerdi acaba? Acaba tövbe etse giderayak? O sırada elinde bir uzaktan kumanda belirdiğini, dudaklarının oynarmış gibi olduğunu gördü adamın; şarkı mı söylüyordu, ne yapıyordu, niye avaz avaz bağırmaya başlamıştı televizyon?

Kutlu, Kıvırcık'a sokulup kulağına bağırdı:

"Kıç kıçın, emekleyin mi diyo?"

"Yok," diye haykırdı Kıvırcık. "Siz çıkın, dışarda bekleyin diyo. De hadin."

Üç takım elbiseli ânında itaat edip geri geri kapıya yöneldiler. Bir kere daha oynarmış gibi oldu Deccal'ın dudakları. Kutlu bozuldu. "Kıvırtmadan çık," demiş gibi anlamıştı. "Hiç de kıvırtmıyom," diye düşündü. "Adam gibi yürüyom işte. Oramıza da bakmayıver." Halbuki "Sen de Kıvırcık!" demişti Ağa. Kıvırcık da omuzlarını düşürüp aralarına katılınca jeton düştü.

Deccal, adamları odadan çıkar çıkmaz Orhan ve suç ortaklarının yanında bitti. Sanki ışınlanmıştı. Hafiften bir inilti koyverdi üç çakal.

"Dua etmeyi bilir misiniz?"

Çakallar hazırola geçti.

O gürültüde nasıl duyuluyordu bunun fısıltısı?

"Biliriz Ağam," dedi koro.

"Boşuna etmeyin," dedi Deccal.

Yıldızlar arasında ışıyan aya bak
Mâşuk da o parıltıyla sıyrılır ahâliden...
MEVLÂNÂ

Karum henüz açılmamıştı. Seksen altı'da başlayan inşaatı güya hızla devam ediyordu. Tunalı'dan inip İran Caddesi'nin anasını belleyen şantiyeyi soluna alan Veysel, keskin bir manevrayla sola kırdı direksiyonu.

"Annannıı!"

Frene bastı ama geç kalmıştı. Yan cama temiz bir yüz yapıştı, sonra kar tanesi gibi kayıp asfalta yuvarlandı.

Kaçla dönmüş olabilirdi ki lan? Hızlıydı ama. Ah eşek Veysel ah!

Eli ayağı titreyerek ön kapıyı açtı, çok morali bozulmuştu, kendini aşağı attı. Etraftan koşturanları hayal meyal görerek taze kazazedesinin başına seğirtti. Yerden bir melek doğruluyor sandı ilk başta. Üstünü başını çırpan; Acquired Immunodefficiency Syndrome'lu, tabâbet diliyle AIDS'li, halkımızın hâlis lisanıyla ADEYİS'li bir melek.

"Arkadaş, iyi misin sen? Hay Allah. Eşeklik bende. Çok özür dilerim." Biraz rahatlamıştı kan görmeyince, biraz da bu kadar güzellik görünce vurulmuş.

AIDS...

Altmışlardan beri dünyayı kasıp kavuran hastalık, yeni yeni, o da anca geylerin sayesinde meşhur olmaya başladığından, çokbilmiş hekim milletinde, bilhassa da Veysel gibi tıbbın her çiçeği-

ne konanlarında, karşılaştıkları halsiz, fersiz ve azıcık da efemine havalı vatandaşlara AIDS teşhisi koyma merakı vardı. Doğrusunu söylemek gerekirse, Veysel daha çocuğun ay parçası gibi suratını yan camda gördüğü anda aklından geçmişti bu zımbırtı ama bir yayaya çarptığı gerçeği bütün zımbırtıları süpürüp çöpe atmıştı. Ve fakat işte şimdi, o ay yüzlüyle el ele tutuşmuş, bir doktor titizliğiyle gözünün içine içine bakarken sel gitmiş kum kalmış ve korkunç teşhis geri dönmüştü. Neydi bu böyle yaa? Göz damarları sararmış, bet beniz atık, boynun sol yanında hiç de doğum lekesine benzemeyen melûn bir gölge... Abanoz saçlar, badem gözler, kiraz dudaklar, ipek yanaklar, ok ok kirpikler... Neydi bu?

"Ben... İyiyim..." deyip cılız cılız öksürdü melek.

Toplaşanlardan biri su uzattı, oğlanın almadığını görünce Veysel aldı, şişenin kapağını açtı, "Bir yudum iç. İyi gelir. Korktun tabii," deyip şişeyi eline tutuşturdu kazazedenin. "Hastaneye götürün kardeşim, hastaneye," dedi bir başkası. Dönüp tersleyecekti ki çocuğun şişeyi tutamadığını gördü. "Allah kahretsin seni Veysel!" Nasıl da atlamıştı; o tuttuğu el sünger gibiydi sahi. Kafasını da yan cama vurmuştu değil mi? Kesin beyin kanaması geçiriyordu. "Hadi!" dedi kolunu ince beline dolayıp arabaya doğru uçururken. "Hastane hemen şurda. Gidelim, iyice bir bakalım sana." Birileri arka kapıyı açtı, bu da oğlanı bayağı bir ağır yaralı muamelesi yaparak arka koltuğa uzattı.

Bacakları ne kadar uzundu Allah'ım! Sütun sütun. Hey mübarek.

Alelacele geçti direksiyona, yerde kan var mı yok mu diye bakınanlara camı açıp "Yol verin kardeşim," diye bağırdı; topukladı.

İki dakika sonra Arjantin Caddesi'nin Filistin Sokak'la kesiştiği yerdeki Ral Hastanesi'ndeydi; yani kendi hastanesinde. "Aşağıda çarptım arabayla. Beyin kanaması olabilir," dedi karşılayan ekibe. "Acil röngene."

Pürtelaş, alan aldı, kapan kaptı hastayı ama bir saniye bile sedyenin direksiyonundan ayrılmadı Veysel. Hasta sahibi gibiydi.

Şu güzelliğe bak!

Kalk!
Gam tuzaklarından kurtul.
Ruhunun yanağını öp,
Sevincinin saçlarını karıştır,
Kalk!..

MEVLÂNÂ

Ağzı kulaklarında, elindeki kahveyi döke saça girdi Mehmet Sana'nın odasına. "Geçmiş olsun," dedi Mehmet Sana. "Ucuz atlattın."

Ucuz atlatmıştı evet, beyin kanaması değil, açlık çıkmıştı mesele, ama şu adamı terslemesi lâzımdı. "Ben ne atlatacam aslanım," dedi, kendisinden en az otuz yaş büyük ortağına. "Bayram atlattı."

Mehmet Sana tek kaşını kaldırıp haşlak nazarlar attı Veysel'e. Talât Hoca'nın hatırı için nelere katlanıyordu. Hacettepe'nin morgundan dördüncü kalp naklini de yolcu ettikten sonra; "Bizim manyak sana emanet. Hastane artık ikinizin," deyip alıp başını gitmişti bir yerlere Hoca. Bu it de söylemiyordu adamın nereye gittiğini. Veysel, lâfı yarım kalmış gibi durup durup "Tabii sadece kazayı atlattı. Hastalığı atlatması zor görünüyor," deyince dikkati dağıldı Mehmet Sana'nın. "Ne hastalığı?" dedi.

"Testten sonra anlayacağız, ama bence kesin."

"Neymiş o kesin olan?"

"HIV taşıyo bence."

Mehmet Sana, yaşından beklenmeyecek bir akrobasi ile koltuğunu geri itip diz bağları çözülüp dizlerinin üstüne çöküp aynı anda yoyo gibi havaya zıplayıp ciyak ciyak bağırdı. "Nee? AIDS'li adamın ne işi var oğlum benim hastanemde? Deli misin sen? Yolla. Yolla gitsin hemen." Bir taraftan da masanın üstündeki telefona

saldırıyordu ama elleri öyle bir titriyordu ki ahizeyi düşürüyor, zor şer tuttuğunda da işaret parmağını düğmelere denk getiremiyordu.

"Bok yollarım," diyordu o sırada Veysel. Ki gene o sırada Mehmet Sana sekreteri düşürmeyi başarmıştı. "Veysel'in çarptığı çocuğu taburcu ettiriyorsun," diye inledi telefona. "Beş dakika sonra kontrol edeceğim; hastane hudutları içinde görürsem fena olur." Telefonu kapatırken "Baban senin için manyak diyordu, haklıymış," dedi Veysel'e bakmadan. Soluk soluğaydı.

"Tanıştığımıza memnun oldum," deyip biraz telefonun üstüne, biraz kâğıda küreğe kahve döküp fincanı masanın üzerine bıraktı Veysel, sonra da sırıta sırıta kalkıp odadan çıktı, otuz saniye içinde gene sırıta sırıta geri döndü. Mehmet Sana, odaya Azrail girmiş gibi bakıyordu genç ortağına. O hastalıklı sapığa bu müdahale ettiğine göre kesin buna da bulaşmıştı mikrop. Oturduğu yerler, dokunduğu kapı kolları, masaya döküp saçtığı kahve, Allah'ım, ağzını değmişti tabii, salyaları vardı içinde. "Yaklaşma, bana doğru nefes alıp verme," diye haykırmak istiyor, derin nefes almaya korktuğu için idare edecek kadar soluk alıp veriyordu.

"Nereye gittin geldin sen bir çırpıda?"

Sekretere uğramıştı Veysel. Ne için mi? Tabii ki Bayramcığın taburcu edilmeyeceğini söylemek için. Aç adam sokağa mı atılırdı? Hele de hastanenin sahibinin çarptığı aç adam. "Bağırma lan!" Hem şunu da hatırlamasında fayda vardı Memet'in, dikkat edersen "hastanenin sahibinin çarptığı adam," demişti; çünkü bu odada bu hastaneye "benim hastanem," diyebilecek bi babayiğit varsa o da Memet değil Veysel'di. Yüzde elli bir canikom... Bilmem anlatabiliyor muydu? "Bak, sesini yükseltme dedim, sıçacam şimdi ağzına ha!" Efendim? Babası buna mı emanet etmişti bunu? Siktirsindi ordan; köye gelin mi verip alıyodunuz siz lan? "Bana bak Memet... Bi daha anlatmam, aç kulağını, adam gibi dinle..." AIDS, havadan sudan bulaşmazdı. Belki kan nakliyle, gene belki de seksle bulaşırdı. Haa, gidip çocukla sevişmek istiyorsa o başkaydı, o zaman riski göze almak zorundaydı. Bunun haricinde, hastane mikrobu hastaları ve personeli öldürebilirdi, ama AIDS hiç kimseye hiçbir şey yapamazdı. Şunu da bilmesinde fayda vardı Memet'in, var ya, eğer o hastane mikrobu bu oğlana bi bulaşsındı, bak bakalım nasıl seks

yapıyordu o zaman Veysel bunla. Görsündü bakalım AIDS mi acıtıyordu penis mi. "Darlanırsın işte böyle. Sen kime babalık taslıyon lan?" Bana bak, şimdi çocuğun başına gidiyordu, oradan da Ankara Tıp'a uğrayacaktı bir. Bu sefer de ordan çağırmışlardı. Görünüp dönecekti hemen. Amaaa, eğer geldiğinde çocuğu odasında bulamasın... "Daha hiçbir şey görmedin. Babamın, senin zannettiğinden de haklı olduğunu asıl o zaman görürsün... Memet'cim."

Uzandı, kahve fincanını aldı, döke saça çıktı gitti.

Mehmet Sana kapının dışarıdan kapanmasını bekleyip; "Allah belânı versin senin," dedi. Ter basmıştı.

Veysel, sekretere uzaktan öpücük atıp "Dediğim gibi," diyerek tırıs tırıs Bayram'ın odasına yollandı. İçi kıpır kıpırdı. "Çok andırıyor ama olmayabilir de yani, inşallah geydir," diye düşünüyordu. Bayram diye de gey adı olmazdı ki. Sırıttı kendi kendine... "Homoseksüalist!" Ü'yle A'yı yan yana telaffuz etmek ne kadar zordu lan.

Babasını takdir etti. Bir kere olsun dili sürçmemişti adamın.

Suratında aynı geniş sırıtmayla daldı Bayram'ın odasına. "Naaber fıstığım?"

"Daha iyiyim," dedi Bayram. Konuşurken ayrı, susarken ayrı güzeldi.

Veysel, saatine bakmakla çok meşgulmüş de o yüzden görmemiş gibi yapıp yatağa dizini çarptı, kendini oğlanın yanına attı. "Ay, pardon."

"Önemli değil canım. Diziniz acımadı ya?"

"Acımadı acımadı. Ankara Tıp'tan çağırdılar, oraya gidiyorum. Beş dakikam var. Gitmeden önce bi uğrayıp bakayım dedim. İyi misin sen?"

Bayram, iki gözünü birden yumup açarak "İyiyim," demeye getirdi. "Ben ne kadar kalacağım burda?"

"Bakacağız," dedi Veysel. "Yat dinlen şimdi güzel güzel, iyi bi sohbet ederiz geldiğimde. En azından tanışıp bilişinceye kadar bi yere gitmek yok. Anlaştık mı?"

"Zaten gidecek yerim yok ki."

Veysel kulaklarını dikiverdi. "Efendim? Ne dedin sen? Gidecek yerim yok mu dedin? Evin barkın ailen falan?"

Omuz silkti Bayram. "Yok."

"Niye lan? Herkes mi öldü?"

"Ben öldüm," dedi Bayram. "Aile kütüğünden silindim."

Veysel utanmasa el çırpacaktı. "O niye o?"

"Babamlar şey olduğumu öğrendi. Kovuldum."

"Ney olduğunu?" Ulan, yoksa?

"Şey işte... Şey."

"Ney?"

"Söylemesem?"

"Madem şeysin, niye söylemeyesin? Hem doktora ayıp olmaz. Söyle bakalım." Kesin geydi oğlan. Kesin. Lütfen!

"Eş şey işte... Eşcinsel... Bir senedir sokaklardayım. Babamın hakaretlerini, dayaklarını göze alıp kaç gittim geldim eve, yalvarıp ağladım, olmadı. Annem bile yumuşamadı ki babam yumuşasın. Olmadı. Çaresiz kalınca... Şey yaptım... Fuhuş... Ama bana göre değildi; hastalandım, depresyona girdim, sonunda da kendimi öldürmeye karar verdim... Kısacası, siz bana çarpmadınız, ben önünüze atlıyordum, dönüverdiğiniz için lastikleri ıskalamış oldum. Âni manevranız hayatımı kurtardı. Böyle yani. Sizi de üzdüm, özür dilerim."

Veysel uzanıp yanağından bir öpücük aldı çocuğun. "Bana bak..." diye fısıldadı küçük kulağa. "Belki ben de eş şeyimdir. İntiharı da hiç düşünmem şahsen. Keyfime bakarım." Saçlarını da karıştırdı ki yanlış anlaşılmasın. "Yat sen şimdi," deyip nazikçe iterek başını yastığa koydu, pikesini göğsünün üstüne kadar çekti, eğilip bir öpücük daha aldı, ama bu sefer saçlarını karıştırmayı unuttu; "Ayrıca, çok yanılıyosun," dedi gülümseyerek. "Hiç üzmedin beni, tam tersine çok sevindirdin. Ben de seni sevindireceğim, bekle ve gör. Şu işi halledip geleyim, sonra evimize gideceğiz. Her şey çok güzel olacak."

"Evinize mi gideceğiz?"

"Evimize. İkimizin evine."

"Sahi mi?"

"İki gözüm önüme aksın."

"Size şey olmasın sonra..."

"Siz kim lan? Veysel Veysel. De bakalım."

"Veysel."

"Eyvallah."

Aşk, dünyayı yok saymaktır...
MEVLÂNÂ

Bir gün bulacaktı gönlünün sultanını; biliyordu.

Vallahi biliyordu.

İşte de bulmuştu.

İçinde insafsız bir sevinç, bir çılgın neş'e, ağır bir hüzün, bir kanlı kopuş, önüne geleni sarılıp sarılıp öpmeyle kafasını göğe kaldırıp yakasını bağrını yırta yırta isyan etme arası bir duyguyla arabasına atlayıp gaza bastı.

Kâh "Buldun lan Veysel! Helâl lan!" deyip direksiyonu mireksiyonu bıraktığı gibi el çırpmaya başlıyor, kâh "Çocuk AIDS çıkarsa görürsün sen buldumcuk olmayı beynini siktiğim. Ne seviniyon hemen?" deyip gene direksiyonu bıraktığı gibi konsolu tokat ve yumruk manyağı yapıyordu.

Ana avrattan da ağır birkaç korna yiyince aklını başına topladı biraz. Döneceğine söz vermişti değil mi? Kaza yapıp gebermenin, hadi gebermedin diyelim, yaralanıp hastane, yaralayıp karakol köşelerinde sürünmenin âlemi yoktu. Onu bekliyordu Bayram.

Veysel'in Bayramı...

Hiç kimsesi olmadığına göre, her kimsesi bu oluyordu bu durumda.

Bayram'ın Veyseli. Off!

Ne harika bi gündü lan!

Ne feci bi gündü anasını sattığımın.

Ama var ya, bu da Veysel'se eğer, girmedik boya küpü bırakmayacak, o tıbbın altını üstüne getirecek, ortalığın amına koyacak, AIDS de olsa, allem edecek kallem edecek bu çocuğu yaşatacaktı. Bak görürsün. Sokakta mı buluyoduk lan aşkı biz? Gerçi evet, biraz öyle oluyodu ama, buldun mu buldun, ona bakacaktın.

Kaybetmeyecekti. Yeminle.

Böyle düşününce rahatladı biraz, daha da topladı kendini. Bakalım ne demeye çağırmışlardı Ankara Tıp'ın plastikçileri. Bunun plastik ihtisası yoktu ki. Allah Allah? Niye daha önce düşünmemişti o kısmını? Telefonda "Ben ne anlarım plastikten kardeşim!" deyip...

Neyse artık. İşte gelmişti. Söylene söylene indi arabadan."Ne bok yemeye geldimse..."

Söylenmekte haksızdı; çünkü çok değil, birkaç hafta sonra batasıca adının plastik cerrahi tarihine hem gıpta hem de ikrah ile ve tabii ki altın harflerle yazılacağını bilmiyordu henüz.

Gayet devrimci bir ruhla hastanenin yatan hasta kapısından girdi, kim olduğunu soran hademeyi "Eben," diyerek selâmladı ve asansörlerin oraya yürüdü. Kabin kattaydı şansına, böylece hiç farkında olmadan, başlamak üzere olan bir hademe taarruzundan kurtulmuş oldu. İyi bir sopa yese de fark edebilir miydi bilinmez; dünya gözünde değildi. Kapıyı açıp girdi, dördüncü katın düğmesine bastı.

Yine gam askerleri toplanıyor,
Bana saldıracaklarmış
Boş...
Sevinç benim bugün,
Ben sevincim...

MEVLÂNÂ

Elini bileğin birazcık üstünden hızara kaptırmıştı Behlül. Arkadaşları dört koldan bunu, bir koldan da yongaların arasına düşen elini kaptıkları gibi hastaneye koşmuşlardı. Gelgelelim olmuyordu. Başı dardaydı plastikçilerin. Şu da bir gerçekti ki o tarihte Ankara'nın en klas plastikçileri Abidinpaşa'da kâin Ankara Tıp'ta, mosmor suratlarla Behlül'ün odasında mukim Ankara Tıp'ın en klas plastikçileri ise adamcağızın morarmakta sebat eden sağ elinin tepesindeydi.

Veysel öyle bir giriş girdi ki odaya, sanki bir plastik cerrahi skandalı yaşanmıyormuş da komşunun oğlan sünnet olmuşmuş, bu da çeyrek takmaya gelmişmiş. "Naaber arkadaşlar?" Öyle bir güller açıyordu yüzünde. "Beni niye çağırdınız kız? Ha ben ha jinekolog. Ne anlarım sizin plastik astırıfıstırınızdan?"

Arkadaşlar bir buna, bir uyutulmakta olan Behlül'e içli içli bakıp çoook negatif ama çokkk anlamında dudak ısırarak kafa sallamış, neticede kendisinin gerek Talât İnan Hoca'nın sine-i tedrisinde yetişmiş bir uzman transplantasyoncu, gerekse çoklu disiplin uzmanı olması hasebiyle, akıl akıldan üstündür deyip son bir çare olarak kendisine danışmayı akıl ettiklerini belirtip kâh bir ağızdan kâh sırayla anlatmaya koyulmuşlardı felaketi.

Hayır, damar damar, lif lif, kemik kemik, kıymık kıymık birleş-

tirip sabitlemişlerdi kopasıcayı kardeşim, ama kanlanmayı bir türlü sağlayamıyorlardı. İş hızla kangrene, geçtim eli kurtarmaktan, ön kolun dirseğe kadar amputasyonuna meylediyordu. El neyse de artık, kolu nasıl kurtaracaklardı?

Kesip atsalar mıydı ki?

Yoksa adam topyekûn gidecekti.

Kendisi ne düşünüyordu acaba?

Bütün yolları denemişlerdi işte, öyle değil mi?

"Belki değildir," dedi Veysel; arkasından da "Ama belki de öyledir," diye ekleyip orada dizilmiş de bu manyaktan çözüm uman altı plastikçinin nöronlarına kalın bir gemici düğümü attı. Çok mutluydu lan. Coşası vardı. Sordu: "Amputasyondan başka çare kalmadı diyosunuz, di mi?"

"Bizce öyle."

"Yani hem el gitti, hem de kol gidiyo diyosunuz. Herif elini verdi size, kolunu alamıyo... Çıkış yok yani."

"Yok."

"Kati mi?"

"Kati."

"O zaman ameliyathaneye alıverin bi zahmet. Bi şey deneyeceğim."

"Ne deneyeceksiniz?"

"Söylersem döversiniz." Pişmiş kelle gibi sırıtıyordu hazret. "Siz hazırlayın, gerisine karışmayın. Madem elden de koldan da ümit yokmuş..."

"Yani?"

"Atacağım, bakalım tutacak mı."

"Nasıl? Efendim? Anlamadık?"

"Sizi dinlerken aklıma bi şey geldi. İlham aslanım, ilham. Öylesine... Sallayacağım; şans artık."

Ankara Tıp'ın usta plastikçileri kafa kafaya verip ilkin dogmatikler "Olur mu arkadaş? Organcının plastik ameliyatında ne işi var? Söylesin, anlatsın aklına geleni, uyarsa biz yaparız, uymazsa dehleriz gider," diyerekten huysuzlanmış, peşinden olaya daha suhûletli yaklaşan medyatörlerin "Sakin olalım beyler. Biz çağırdık, o geldi. Hepimizin ortasında cinayet işleyecek değil. İşe başladığı anda

anlarız niyetini, hoşumuza giderse yardım ediyor ayağıyla ele alır, kendimiz devam ederiz," demesiyle az biraz yatışmış, bunu takiben birkaç pragmatiğin; "İzin vermemiz bizim menfaatimize. Sorumluluğu alsın, ne biliyorsa yapsın. Oldu oldu, olmadı keseriz dirseğe kadar, kabahat buna kalır, biz sıyırırız" yaklaşımıyla enikonu rahatlayarak "Bir denesin" kararına varmış, Behlül'ü ameliyathaneye taşımışlardı. Uzun, upuzun bir seans bekliyordu onları. Nerden baksan yedi sekiz saat. Her işi bu zıpçıktının yapacak hâli yoktu. İster istemez çalışacaklardı eşek gibi. Haydi bakalım, bağladığın yerleri tek tek çöz, dikişleri sök, eli bilekten ayırıp buz kovasına koy, çokbilmiş hazretleri gelsin baştan başlasın, ne deneyecekse artık, havalı havalı iş buyursun, kasılsın, şişinsin... Ölme eşeğim ölme.

Çok yorulacak, çok yıpranacaklardı.

Ki çok yanılıyorlardı.

Veysel, suratında az sonra parmak şıklatıp göbek atmaya başlayacakmış gibi bir sırıtmayla ameliyathaneye girdi. "Vaay... Ekibe bak. Dürbünlü gözlükler falan... Koçlarım benim. Hazırsınız di mi?"

"Hazırız," diye homurdandı ekip. "Siz gösterin, biz yapalım."

"Tabii tabii," dedi Veysel. "Yoracağım biraz sizi. Az çekil hele kardeş."

Kardeş çekilince, Veysel uzanıp Behlül'ün bir tek sağ kolunu açıkta bırakan ameliyat örtüsünü sıyırdı attı. "Batikonlu pens." Eli havada kalınca, şaşkın şaşkın plastikçilere bakan ameliyat hemşiresine "Az müsaade," deyip kadını da ittirdi geriye, gitti kendi aldı. İlaveten bir de neşter aldığı kaçmamıştı uzmanlarımızın gözünden.

Ne yaptığını sanıyordu bu adam?

Yalnızca ameliyat sathının açıkta kalması gerektiğini bilmiyor muydu?

Niye soymuştu herifi soğan gibi?

Niye göğsünü, karnını, kasıklarını batikon... Ne? Ne yapıyordu bu lan?

Ama yapıyordu.

Ve yaptı.

Elindeki pensin ucuna sıkıştırılmış pamukla Behlül'ün sağ böğrünü karnını, çükünü batikonladığı gibi, daha "Dur, ne yapıyorsun, orası değil... Lan, lan, bi dur lan!" demeye kalmadan sağ me-

mesinin altından sol kasığının altına kadar çaprazlama bir kesi atıp oraya önlük cebi gibi kocaman bir cep açıp deriyle karın kaslarını birbirinden cırt cırt ayırıp kangren olmaya başlamış eli ön kolun ortasına kadar, parmak uçları içerden çükün altına gelecek şekilde bu cebe yerleştirip sonra da cebin kenarlarını yalapşap teyelleyip; büyüteçli gözlüklerini de güzel güzel takınıp bize sıra ne zaman gelecek diye bekleşen plastikçilere "Hadi geçmiş olsun. Bitti," deyip girdiğinden üç dakika sonra, yardımları için çok teşekkür edip kendilerini ufak bir brifing için hastamızın odasında bekleyeceğini müjdeleyip çıktı ameliyathaneden.

O gün Ankara Tıp'ın dördüncü katındaki Plastik Cerrahi Kliniği'nde esen sert rüzgârları azimle göğüslerken sığındığı altı nüans vardı Veysel'in.

Birincisi, âşık olmuştu. Sevincinden kabına sığmıyor, gözü hiçbir şeyi görmüyordu.

İkincisi, mâşuğunun onun göğsünden başka yaslanabileceği bir göğüs yoktu. Bu onu bulurken o da bunu bulmuştu yani. Dünya gözünde değildi.

Üçüncüsü; rüzgâr müzgâr vız gelirdi ona, ne fırtınalar göğüslemişti çocuk yaşlarından beri, çünkü babasının tabiriyle "pis bir homoseksüalist"ti.

Dördüncüsü, evet, arada yaş farkı var gibiydi ama âşık olduğu adam da bir homoseksüalistti.

Beşincisi; memleketin en iyi plastikçileri, ki bunu mosmor suratlarla üstüne üstüne atlanan ameliyat ekibinin istimini almak için değil, cidden öyle olduğuna inandığı için söylüyordu, zaten ümidi kesmiş, kurtarmak için elini diktikleri adamın kolunu da kesmeye karar vermişlerdi; istedikleri zaman gene keserlerdi, onları tutan yoktu.

Altıncısı; temelde beyin hücresinin anüs hücresinden, kalp hücresinin penis hücresinden herhangi bir farkı yoktu. O hücreleri "o hücre" yapan, bilgi, görgü, tecrübe, zihin, zekâ ve hafızaydı. Yani, vücuttaki her bir hücre, en az beyin hücresi kadar zeki, anlayışlı, kavrayışlı, vazifeşinas ve vatanperverdi. Bu o kadar böyle olmalıydı ki, doğumdan ölüme kadar üstüne düşeni aksatmaksızın ve elbette yanılmaksızın yapsın her zerren.

Öyle değil miydi sizce?

Niye kıçımızda diş çıkmıyordu?

Veya, aynı borunun iki ucu oldukları halde niye özofagus sıçmıyordu da anüs sıçıyordu?

Niye sizce?

Çünkü, falanca hücre deyip geçtiğin her bir hücre, en az, "çok özel" zannettiğin beyin hücresi kadar idrak, iz'an ve irfan sahibiydi de ondan. İrfan demişken, bunun göbek adı da İrfan'dı ha. Valla.

Kısaca arkadaşlar, bir insan ne ise, onun herhangi bir hücresi de o idi. DNA dediğin deoksiribonükleikasitte anasının örekesine kadar hem kendisi, hem de yedi sülalesinin tamamı yok muydu bir adamın? Pekiii, her hücrede aynı DNA yok muydu?

Vardı vardı.

Unutmayalım, oradaki tek sitolojist buydu. Hayır, sitolog değil; sitolojist. Dilin sürçerdi mürçerdi... Aman diyim.

Hücre diyorduk değil mi? Yani diyorduk ki; bir adam, aynı zamanda her bir hücresinde aynı bilgiyle var olan adamdır. Anlayacağınız, adam hücresinden ibaretti, hücresi de adamdan. Daha da anlamadıysanız, her adam kendi hücresiydi. Bunu da anlamadıysanız şöyle ifade etmek isterdi; gün gelecek, senin bir hücreni alıp senin aynından yapacaklardı, bak görürsün.

Gülmeyin bak.

Bu böyle olmamış olsaydı, kâh sol göğsümüzün emciğinde biterdi pala bıyıklarımız, kâh alnımızın ortasından kasık biti ayıklardık.

Anlaşılmış mıydı acaba?

Fena hırladı altı plastikçi. Bazıları mercekli gözlüklerini çıkartmayı unutmuşlardı.

Tabii ki bir gıram bile anlaşılmamıştı. Mutabık olunan tek şey, Behlül'ün kolunun öyle ya da böyle kesilmek zorunda olduğuydu. Bir de, Allah aşkına yav, o manav kesesi gibi yarıkta ne işi vardı kangrenli elin?

Veysel, Cep Sineması'nda sekiz milimlik seyreden abazan gibi eli orasında duran Behlül'ün başına götürdü plastikçileri. Öncelikle sargı isteyip getirtip; "Ayılırken çırpınır, dikişleri patlatır," diyerek adamı mumya gibi sardı, "Altını alırsınız bikaç gün. Ayağa

kalkamayacak." Sonra da bu teşebbüsüne ilham veren düşüncesini açıklamaya girişti.

Kangren, hepimizin bildiği gibi, ölü hücre yürümesiydi. Ölü hücre ise granülosit, lenfosit, monosit, özetle lökosit, kısaca akyuvar marifetiyle temizlenmesi gereken çöp... Lâkin, Behlül'ün eli vücudundan koparken vücudu da elinden kopmuş olduğu için, ikisi de birbirini unutup kendi dertlerine düşmüşlerdi. Yani hem vücuttan kopan el, hem de elden kopan vücut, kendi akıllarıyla çare üretip kopan kısımlardaki hücreleri öldürerek çöpe atmaya kalkışıyorlardı. İşte gözden kaçırdıkları buydu muhteremlerin. Aşağılamak için söylemiyordu; bilmeyebilirlerdi, ayıp değildi.

Düşünün bir; hem el, hem de vücut, açık uçları kendiliğinden dağlayıp ölümle arasına milyarlarca ölü hücreden meydana gelen barikatlar kuruyordu ayrı ayrı.

Ne var ki ölümden bu kaçış, ölüme daha hızlı koşmak demekti aynı zamanda, çünkü kopma noktasında dolaşım da kopmuştu, dolayısıyla ölü hücreler, yani çöp atılamıyor, buna karşılık dolaşımın devam ettiği daha üst ve daha alt ekstremitelerde, ölümün vatan topraklarına yürümemesi için sıradaki hücreler kendilerini feda edip şehadetin coşkun vecdiyle ölmeye gidiyorlardı.

Al sana kısır göngü.

Pardon; döngü.

Ölmemek için ölecek kadar soğuk ve mantıklı düşün, ama öldüğün için öl.

Sen de iki ölü ucu birbirine ulayan plastik cerrahi olarak; her iki taraftaki mezarlık komşularına, "Aklınız varsa intihar edin," demiş oluyordun bilgiç bilgiç. Böyle bilim mi olurdu lan? Hiç mi kafanız çalışmıyordu sizin?

Acaba şimdi anlayabilmiş miydi arkadaşlar?

Gene mi anlayamamışlardı?

Şöyle söyleyeydi o zaman; ölüler yürüyemezdi değil mi? Peki, ölmüş hücrenin yürümesi demek olan kangren ne sikim oluyordu madem?

"Cevap? Bilemediniz di mi? Ben söyleyeyim de öğrenin."

Şu oluyordu: Zombilerin yürüyüşünden korkan sınırboyu savaşçılarının kendilerini ateşe atması. Ölü hücre yürümüyordu; vü-

cudun kalanı ölmesin, vatandaşlar yataklarında rahat uyusun diye ölümü öldürmeye giden askerler ölüme yürüyordu. Rap rap.

Bilmem anlatabilmiş miydi?

En faydacısı bile taş olmuş kalmış altı kılas plastikçi, şu dördüncü katın camından biz mi atlasak yoksa bu ibneyi mi atsak gibisinden nazarlarla kımıldaştılar.

Ruhlar âlemindeki bu teorik kurs için müteşekkirlerdi, mersi, hattâ ameliyathanedeki o aç sok çık git gösterisini bile bir yere kadar görmemiş gibi yapabilirlerdi, ama bir an için tüm bunların doğru olduğunu, ama sadece bir an için, kabul etseler dahi...

"Adamın elinin çükünün içinde ne işi var yav?"

"Hafıza demiştim," dedi Veysel. "Tazeleyeyim. Ben aynı zamanda nöroloji, aynı zamanda sitoloji, aynı zamanda patoloji mütehassısıyım, unuttunuz mu? Tahminimce şu anda, o kesik çizgisindeki cesetler çok ciddi bir lökosit taarruzu altındadır. Vücut, kendi malını kurtarma telaşıyla kopma yüzünden yapamadığı çöp atma işini sokma yüzünden yapıyor olsa gerek... Tahminimce... Tahmin de demeyeyim de, ya tutarsa deyip salladım diyeyim."

Bi dakka bi dakkaaa... Çok kızmıştı plastikçiler.

Kımıldaşma homurdaşmaya, homurdaşma sataşmaya, sataşma misafir sanatçının üstüne üstüne hömerişmeye meyletti.

Adam yerine koyup bilgisine danışmak için davet ettikleri sözümona Veysel Hoca, "Bilgi vermek için değil, sallamak için geldim" mi demek istiyordu şimdi?

Veysel bir adım gerilemişti. Dayak yiyeceğe benziyordu anladık da sağlam çıkaydı bari şurdan. Bayram onu bekliyordu.

"Hem evet, hem hayır..." dedi aceleyle.

Tıbbın çaresiz kaldığı yerde merkep sidiği içen adama ne diyebilirdiniz? Ve şimdi tıp çaresizdi, değil mi? Kaldı ki, o kadar da sallamamıştı yani, anlıyordu az buçuk. Bakarsın tutardı.

Plastikçiler bir adım daha attılar Hoca'nın üstüne doğru.

Hayır hayır. Hiç sanmıyorlardı tutacağını falan. Dahası, kangrenin kolla yetinmeyip vücuda yayılabileceğinden de endişe etmek gerektiğini düşünüyorlardı artık. Adam elimi kurtaracaklar derken canından olacaktı bir de...

Veysel pencereye dayanmıştı. İki elini birden kaldırıp havayı iterek "Garanti ediyorum. Olmayacak," dedi.

Marş eden taarruz istop eden kıyama geçti bunun üzerine.

Nasıl yani? Nasıl garanti verebilirdi böyle bir şeye? Hadi verdi diyelim, ya olursaydı? Kimden sorulacaktı hesabı?

Veysel mektubu almıştı; rahatladı. Zımnen; "Sorumluluğu alıyor musun?" demiş oluyordu arkadaşlar.

"Benden sorsunlar lan! Üç gün sıkın kıçınızı. El orda duruyo. Ne zaman olsa çıkarıp kesersiniz. Sadece üç gün. Bütün sorumluluğu üstleniyorum. Getirin ameliyat epikrizini, imzalayayım."

Plastikçiler de rahatlamışlardı. İkisi ellerini ceplerine soktu, üçü sağa sola sallandı, biri kollarını kavuşturdu.

"Ama bakın, büttttttüüünnnnnn sorumluluk..."

"Tamam be birader. Öf be!"

Epikrizi getirdiler, tabii ki henüz bir şey yazılmadığı için getirdikleri sadece bomboş bir epikriz kâğıdıydı, hiç tereddütsüz altına imzasını bastı Veysel, imzanın yanına da "Kopan el, tarafımdan yaralının karnına açılan kesede yetmiş iki saat boyunca tutulmak şartıyla bütün sorumluluk bana aittir," diye şerh düştü. Kaçarayak "İyi bakın sünnet çocuğuna. Ben yarın gene uğrarım bi ara," deyip uzaklaştı. Az oyalansa, şerh düştün diye de homurdanacaklardı çünkü.

Âşıkların meclisindeki durum başkadır,
Bu aşk şarabının mahmurluğu başka.
Medresede öğrettikleri ilim başkadır,
Aşk gene başka...

MEVLÂNÂ

Yol boyu düşündü durdu.

Organ nakli ha?

Lan nasıl akıl edememişti şimdiye kadar? İşte buydu anasını sattığımının.

Bayram...

Dur, onu demiyordu, organ naklini diyordu.

Siktir et organ naklini... Bayram...

Çürümüş hayatına taptaze bir hayat gibi girmemiş miydi canımın içi? Hayatı vücudun say, Bayram taze organdı sana. Yalan mı lan?

Bunun canı onun canını almış kabul etmemiş miydi? Huyu huyuna, suyu suyuna denk düşmemiş miydi? Bir de "Gidecek yerim yok," dememiş miydi?

Mis mis.

Yüzde kaçtı bu ihtimalin gerçekleşme ihtimali?

Ne yüz'ü, ne bin'i aslanım; milyonda kaçtı, milyarda kaçtı?

Eğrisi doğrusuna bu kadar mı denk gelirdi lan?

Organ nakli diyordu değil mi? Onun gerçekleşme ihtimali kaçtı peki? Kadavradan milyonda bir bile değildi de, hısım akrabadan, bir böbreğini, karaciğerinin bir dilimini vermeye razı gelen yüzde kırk, bilemedin elli. Eh işte, razı gelenler arasından osu busu tu-

tup da öteki masaya uzananlar yirmi, bilemedin otuz. Nakil başarısı yüzde seksen beş, hadi bilemedin doksan. Başarılı nakilden sonra yeni organı kabul gene kırk, gene bilemedin elli.

Her dokusu bire bir tutan en birinci derece akrabadan alınan organın bile hastayı hayatta tutmaya yüzde on nispetinde yetiyordu gücü. Taş çatlasın yüzde on beş. Babasının katlettiği o kalp hastasını hiç unutmayacaktı. Milyarda, belki trilyonda bir ihtimaldi dokusu tutan kalbin nakli, ama ziyan etmişti Talât İnan. Öyle ya. "Nasılsa sende bir tane daha var," deyip böbrek ister gibi kalbini isteyemiyordun hısım akrabadan. İlle de ölüden isteyecektin. O da tıbben ölmemiş olan ölüden; beyni ölmüş de vücudu hâlâ sağ olsun ki alabil. Tabii vermişse. Bulmuşken de bunun babası gibi paça kasnak dalacak, fazla risk üstleniyor sayılmazdın, o kadarına babam da dalardı, ki babası dalmıştı, hasta şaşkaza yaşarsa "Ee, Christian Bernard'dan el aldık biz," deyip şöhretini cilalayacak, yaşamazsa da morali çok bozulmuş pozları yaparak "Zaten ölüyodu, biz bi şans verdik," deyip kirişi kıracaktın.

AIDS'te bağışıklık sistemin çöküyor, organ naklinde ise bağışıklık sistemin sağlam organın gırtlağına çöküyordu. Sen de yaramazlık etmesin diye bağışıklık sisteminin gırtlağına çöküp hastanın nefs-i müdafaa sistemini AIDS'ten beter yamultup adamcağızı örtülü AIDS'ten nallıyodun gitsin. Hani doku tuttuydu? Ne uğraşıyon immün sistemiyle?

Yok anam babam, yok... Öyle değildi o iş.

Bu organ milletinin bi bildiği vardı...

Vardı ama ne?

Bakalım, düşüne düşüne onu da bulurdu elbet.

Hele Bayramına kavuşsun, hayırlısıyla bi atsındı da eve.

Ne güzel denk gelmişti ha. O homoseksüalist bu homoseksüalist, o fakir bu zengin, onun gidecek yeri yok bunun mis gibi evi var...

Hayat nakli gibiydi lan... Vay lan!

Organ nakli?..

Dur dur dur...

Anam, vallaha bulmuştu ha!

Da, ne bulmuştu?

Hay amına koyayım; aklına bir şey gelir gibi olmuş, aynı hızla saklanmıştı lobların altına.

Neydi lan?

Allah'ı gizlice anmana vesile olacaksa,
tüm dünya malından yeğdir dert.
Dertsiz dua soğuktur.
Dertli dua gönülden, gönül aşk ateşinden beslenir.
MEVLÂNÂ

Ral'ın giriş kapısına yaklaşıp uçaradım çıktı merdivenleri. Resepsiyoncu Fatih'e uzun zamandan beri ilk defa selâm verdi. Bozuktu kendini beğenmiş geri zekâlıya ama bugün bayramdı; küskünlük olmazdı. Ne bakıyodu o öyle salak salak? Allah'ın selâmı lan altı üstü; sen matah bi şey olduğundan değil, selâm işte. Haa, gene işkillenmişti kesin. Vakıâ, haksız da sayılmazdı götoş. Sabrı olsa az oyalanıp ödünü bokuna karıştırırdı ya, başka zaman inşallah.

Gülücükler saça saça ilerledi.

Belki de AIDS değildi Bayram.

Var ya, gel keyfim gel ha!

Asansörün düğmesine bastı, eşindi, Bayram da Bayram, ı-ıh, bekleyemeyecekti. Merdivenlere vurdu kendini, paldır küldür üçüncü kata vardı, hiç yavaş sayılmazdı; elinde ördekle hasta odasından çıkmakta olan Melis Hemşire'ye çarpıp günün ikinci kazasını yaptı ve kızcağızı bu tarafa, ördeği şu tarafa, hasta çişini her tarafa tevzi etti. "Pardon Melisçim!" dedi kızı kaldırırken. "Eşeklik bende."

"Yok da, her yer idrar oldu yani."

Ters kadın ters. Azıcık insanlık edersin, ağzından burnundan getirir. "Tamam tamam," dedi şirretleşerek. "Çağır birini, gelsin temizlesin. Naapalım idrar olduysa?" Ulan, kim patrondu bu hastanede arkadaş?

Melis Hemşire'nin gözlerinde apaçık bir intikam ateşi çaktı döndü. "Siz nereye doktor bey?"

Bak sert çıkınca nasıl da dalkavukluğa döküyodu işi haspa. "Hastamın başına," deyip uzaklaşmaya başladı.

"Hangi hastanızın?"

Veysel yürümeyi sürdürdü. Sohbet edecek değildi. "Çarptığım delikanlı yok mu? Onun." Dönüp bakmadı; hızlandı.

"Artık yok. Taburcu ettik."

İlkin idrak edemeyip birkaç adım daha attı Veysel, sonra arkasından sövmüşler gibi kalakaldı, sonra usul usul döndü.

"Kimi?"

Sidik gölünün kıyısına demir atmış beyaz bir tekne gibi duran Melis Hemşire'nin gözlerinin içi gülüyordu. "Çarptığınız delikanlı yok mu?.." dedi ağzını yaya yaya. "Onu."

Veysel, kafasını yana yatırıp tekme tokat dalacakmış gibi yürüdü kadının üstüne. Melis ürktü. "Mehmet Bey'in talimatı," diye cikledi telaşla. "Bizzat aradı beni."

Şimdi sidiğin en şapşaklı yerinde dikiliyordu Veysel; Melis'in bir metre karşısında. "Şebnem aramadı mı seni?" dedi hırıl hırıl. "Benim de ona talimatım vardı."

"Yoo."

Veysel koşmaya başladı. Önce Şebnem orospusunun bacaklarını ayıracak, sonra Memet denilen o yavşağın ağzını burnunu kıracak, sonra da sokağa çıkıp ciyak ciyak bağıracaktı "Bayram!" diye. Çocuk buna güvenmişti. Bu ona sığınmıştı. Başarılı bir ameliyat olmuş, tek damla kan ziyan edilmeden nakil gerçekleştirilmişti, organ vücuttan razı, vücut organdan, pırıl pırıl bir hayat başlamıştı... ki... Memet diye bi bağışıklık sistemi... Ulan Memet, ulan Şebnem, parçalayacam lan sizi! Bekleyin lan!

Yok lan!

Önce sokağa çıkıp Bayram'ı getirecekti. Öbür ibneleri ne zaman olsa götürürdü.

Fatih bunu görünce nazdan vazgeçmiş de pas vermeye nihayet tenezzül etmiş gibi cilvelendi. "Nası gidiyo Veysel Bey?"

Bankonun önünden hışım gibi geçti, kayarak durdu, döndü, "Ne zaman çıktı benim hastam?" diye sordu.

"Kim? Anlamadım."

Korkmuyodu lan, işveleniyodu bu. "İki saat kadar önce getirdiydim ya çarpıp. O adamı diyorum."

Fatih, o adamın "adam" değil neredeyse "oğlan çocuğu" olduğunu imâ etme gereği duydu. "Haa, o çocuk mu? Siz gelmeden ya yarım saat..."

Veysel gerisini dinlemedi. Fazla uzaklaşmış olamazdı değil mi? Tabii başka bir arabanın altına atlamadı veya müşteriye çıkmaya karar verip otostop yapmadıysa.

Merdivenleri hızlı hızlı indi, önce arabasını çektikleri yere yöneldi, sonra vazgeçip yürümeye karar verdi. Arabanın bildiği yollar başkaydı ayağın bildiği yollar başka ve Bayram'cık ayaklarının peşinden gidiyordu.

Allah'ım!

İlk, orta ve lisedeki din dersleri haricinde adını zinhar anmadığı bir göksel varlığı şimdi sıkışıp da anmak pek bir riyâ gibi geliyordu ama olsun. İş bundan çıkmıştı; Bayram'dan da. İş, o eşsiz varlığı iki buçuk saat evvel arabasının yan camına yapıştırıp bunun gözüne sokan öbür eşsiz varlıktaydı artık.

Allah'ım, ne olur...

Filistin Sokak'a dalıp dalmamayı düşündü kısa bir müddet; dalmamaya karar verdi. İran Caddesi'ne koşturup sağa sola, halsiz bir genç adamın sinmiş olabileceği her bir kuytuya, köşeye, oturup kalmış olabileceği her bir tabureye, banka baka baka caddeyi bitirip Tunalı'ya geldi. Yukarıya vuracaktı ama Kuğulupark'a bakmak geldi içinden.

Ey cana can katan Allah...

Lâfa bak lâfa. İnsan böyle bir anda mı dindar oluyordu?

Kattığın canı geri mi almak istersin şimdi? Zaten dönüp sana gelecek değil miyiz sonunda? Ne diye satın almaya çalışırsın imanımızı? Bilmez misin kaç alacağımızı; ne diye sınar durursun? Benle niye uğraşırsın? Sana satmadım mı az evvel kendimi? Bak, tepemde bile yoktun, şimdi içimdesin. Bir defa daha kaldır şu gözümün perdesini de bir defa gösterdiğini bir defa daha göster bana.

Bak, göster, sonsuza kadar senin olayım.

Bak, vallahi adını anmam bir daha.

Göster!

Allah'ım, ne olur!

Kuğulu'da da yoktu Bayram. Kuğu bokları vardı; havada kuğu boku kokusuyla buharlaşmış havuz suyu kokusu, çay bahçesinde sikindirik semaverler, Atatürk Bulvarı'na çıkan merdivenlerin kıyısında Kebap 49, parkın içinde ıvır zıvır bir sürü adam kadın çoluk çocuk, ağaçlar, banklar, ottan boktan seyyar satıcılar, kemerli köprü müsveddeleri, pankçı zibidiler, kulamparalar, takmış takıştırmış kokanalar, beleş simide alışmış kuğular...

Bayram yoktu...

Allah'ım!

Yapma bunu!

Vakitli vakitsiz bütün duaları duyandın sen hani? Bak, dua ediyorum mis gibi; yapma! Ben seni bulmuşken gel bir büyüklük et, sen beni kaybetme! Bu aşk dedikleri zıkkımı sen sokmadın mı benim içime? Soktunsa kazara mı soktun? Kullarının mıknatısı değil misin sen; eninde sonunda gelip sana yapışmayacak mıyız; beni de içime soktuğun bu duyguyla almayacak mısın yanına? Bu tarafta aldığına kavuşturmayacak mısın o tarafta? Şimdi kavuştursan sermayenden zarar mı edersin? Acı be! Acı!

Ağlıyor muydu meczup gibi?

Evet, vallahi de ağlıyordu.

Ağlattın bak!

Etme!

Ver şu aldığını geri; nasılsa senin, öyle de senin, böyle de senin.

Ver!

Kalbin var mı kalbin? Varsa bir gün sızladığında beni anlarsın. Başın var mı? Varsa, bu gece yastığa koyduğunda beni anlarsın.

Sen var mısın?

Varsan beni anlarsın!

Dan dun konuşuyorum, affet, insan içine hâkim olamıyor ki.

Kusursa lâfımız, büyük olan sensin, bakmayıver.

Ben hep kendime uydumsa, uyduğumu da uydurduğumu da sen biçimlendirmedin mi?

Ben olmam benim günahım mı?

Mahşere bırak infazımı, şimdi cezalandırma, ne olur.

Bir öleyim, sonsuza kadar kavurursun, az bekle.

Kuğulu'dan ne zaman ayrılıp Tunalı'yı ne zaman geçtiğini, Tunus'a ne zaman gelip Akün Sineması'nın aradan Atatürk Bulvarı'na nasıl çıktığını bilemedi. Şimdi gerisingeri yukarı, Kuğulu'ya doğru yürüyordu. Alman Büyükelçiliği'nin karşısındaki otobüs durağında oturan kan kırmızı bir tişört gördü; bir de kot pantolon, upuzun bacaklı.

Allah'ım?

Hızlandı, yetmedi, koşmaya başladı, o da yetmedi, bağırdı:

"Bayram!"

Duraktaki herkes döndü, salya sümük gelen adama baktı; Bayram dahil.

Senin ilkbaharın benim can bahçeme uğrayınca,
bütün dikenlerim gül hâlini aldı...

MEVLÂNÂ

Bayram'ı paketlediği gibi dosdoğru hastanenin bahçesine götürmüş, oğlanı arabaya bindirip "Sen beş dakika otur şunun içinde. Yukarıda bir işim var. Hemen geliyorum," deyip bir koşu laboratuvara gitmiş, eli kolu dolu çıkmış, Mehmet Sana'nın odasına dalıp elindeki kan dolu şişeyi, "Bayram gönderdi; karşı masadan," deyip kafasına boca etmiş, koca adamı aynı eşek şakasını kendisine de yapacağını zannedip ciyak ciyak bağıran Şebnem'inkinden bile tiz bir çığlıkla duvara tırmanmaya çalışır vaziyette bırakarak –ki patron baskısı altında olduğuna kanaat getirdiği için Şebnem'i bu defalık affetmişti– bir koşu geri inmiş, nihayet sakinleşebilmişti, sırıta sırıta Fatih'e uzaktan bir öpücük atıp Bayramına kavuşmuş, tam gaz, Hacılar Camii'ni cepheden gören, çok sonra 128. Sokak olacak 939. Sokak'taki evine sürmüştü. Talât İnan bunun eve getirip durduğu kamışlı sevgililerinden yıldığı için Dikmen sırtlarındaki aile yadigârı kocaman arsanın orta yerine müstakil bir ev yaptırmış, "Al sana üstü açık kerhane, burada oynaş, eve adam getirme bir daha; hiçbirini gözüm görmesin o homoseksüalistlerin," deyip üç sene kadar önce yol vermişti buna. Oh be. Evim evim güzel evim. Bayram'ın kollarında geçirmek istiyordu geceyi. Aman sabahlar olmasındı. Kısmetse. Yolda hafiften de çıkıştı keratay a. "Ben sana beni bekle demedim mi lan?"

"Dediniz ama..."

"Niz yok, niz yok."

"Dedin ama, hemşireler gelip hadi çıkıyosun deyince..."

"Ne sandın? Arkandan iş çevirdiğimi mi? Sana başka, personele başka konuştuğumu mu?"

"Yani..."

"Aşkolsun. Kırıldım valla."

Evi çok sevdi Bayram. Hele bahçeye bayıldı. İnsanın içi açılıyordu; her taraf ağaç, ot, çalı. Çime bir türlü ısınamamıştı zaten. Bahçe dediğin senin gibi olmalıydı; neysen o.

Veysel, şakacıktan bozuk attı. Cürmüne bakmadan lâf mı sokuyordu acaba fıstığımız? Senin gibi olmalı falan? Ordan burdan kükremiş yaban otları, ağaçların ümüğüne çökmüş sarmaşıklar, her yer çakır çukur, kışın çamur, yazın sinek böcek, küflü, likenli, örümcek ağlı çürük çarık dallar... Bu muydu yani Bayram'ın gözünde Veysel?

Veysel'i kastetmemişti Bayram, ama uyardı yani, hiç de lâf soktuğu falan yoktu. Bahçeyi bırak kendi hâline, kendiliğinden kendisi olur çıkardı az zamanda. Oraya onu ek, buraya bunu dik, şurayı buda, öteyi kırp, beriyi döşe, yere çim ser, ağaçları aşılayıp aşılayıp yaratığa çevir; hoş muydu yani? Toprağın bildiğini okuması daha iyi değil miydi? İnsan gibi?

Ama kendisi olmayı başaran insan tabii. Ruhuna kakıştırılan ezberi reddeden, kendi repliğini yazabilen.

Bak hele bak! Neler de biliyordu bu fıstık! "Hadi lan sen de... Ondan mı intihar ettin?"

"Bu da benim repliğimdi."

"Hayır canım. Bu onların senaryosuydu. Sen de yedin, papağan gibi tekrar ettin."

Kanepeye ne zaman geçtiklerini, ne zaman birbirlerinin gözlerine bakarak bitiş bitiş oturmaya başladıklarını, kolunu oğlanın omzuna ne zaman attığını fark etmemişti Veysel. Daha iki dakka evvel biri derede biri tepede oturmuyo muydu lan? Hay Allah! O da buna mı âşık olmuştu ne? İnşallah inşallah.

Yol bel aranırken bi hatim indirmediği kalmıştı Veysel'in; haberi var mıydı acaba beyefendinin? Ve şimdi dinledikçe anlıyordu kork-

makta ne kadar haklı olduğunu. Çok kanı kaynamıştı, çok. Kendisi istemedikçe buradan bir yere gitmesine gerek yoktu artık. Ve inşallah da istemezdi. Bak, onun da kimsesi yoktu bunun da. Daha ne olsundu? Hem can yoldaşı olurlardı birbirlerine, hem arkadaş, hem dost, hem sev... Neyse... Yalan yok, şu yaşına kadar bakıp da göremediği, arayıp da bulamadığı adamdı Bayram. Bakma, adam diyodu ama, bundan çok gençti tabii. Kaç yaşındaydı acaba? Yirmi dört ha? Evet, arada yaş farkı vardı hakkaten. Bu otuz dört yaşındaydı. Gerçi adam ol, yaşın ne önemi var, de mi? Hattâ evlenmeye bile mâni değildi yaş farkı. Söz gelimi yani. Ee, akşama ne isterdi fıstığımız? Ne yapsındı Veysel? Eli çok lezzetliydi ha, parmaklarını yerdin valla.

Ne olsa yerdi Bayram, yemek seçmezdi. Veysel neyi yapmak istiyorsa yapsındı. Arnavut ciğeri mi? Olur olur, arnavut ciğerini çok severdi zaten. Yanında da ince kıyılmış sumaklı soğanla buz gibi bira olacak, oh.

"Olmaz mı canım."

Sohbet güzeldi de, pek sohbet denmezdi sohbetin böylesine; muhabbet denirdi. Hele bir de kolun mâşuğunun omzunda, elin abanoz saçlarının arasındaysa, muhabbetin böylesine de muhabbet denmez, söylemesi ayıp, ön sevişme denirdi. "Kalkalım o zaman," dedi Veysel istemeye istemeye.

"Ben de yardım edeyim sana. Kalkalım, evet."

Mutfağa geçtiler. Veysel buzdolabından ciğeri, rafın tepesindeki plastik kutudan unu, alttaki dolaptan tavayı, çekmeceden doğrama bıçağını, tezgâhın altından doğrama tahtasını çıkardı. Bayram kısa bir aramadan sonra soğan torbasına ulaştı, iki soğan aldı, bir bıçak da o kaptı çekmeceden, çöp kutusunun başına çömelip iki gözü iki çeşme soymaya başladı. Çok meşgulmüş, harıl harıl çalışmak zorundalarmış gibi yapıyorlardı ama ikisi de biliyordu ki bu çabalar boştur, lâf dönüp dolaşıp "şey" meselesine gelecektir.

O kısmı aralarında kalsın; kimseyi alâkadar etmez, ama şunu bilmekte fayda var; arnavut ciğerini acele acele yiyip buz gibi biraları kovalayan varmış gibi dikip dikip içip üstlerindeki bütün ağırlıkları attıktan sonra, tan yeri ağarıp güneş gökyüzünde bayrağını yüceltir, sabahın göğü kırmızı şarap kıvamına gelene kadar iki sarhoş, kendi irfan şaraplarından sunup durdular birbirlerine.

Dün dine dönüş yaptığı anca o zaman geldi Veysel'in aklına. "Affet," dedi tavana doğru. Sonra şöyle bir düşünüp "Boşver," diye ekledi. "Affedeceksin de ne olacak? Gene yapacağım." Bayram'ın AIDS'li olabileceğini de "Gene yapacağım" vaadi içini gıdıklayınca hatırladı. "Boku yedik," dedi, sırıttı, göğsüne serilmiş terli saçları karıştırdı.

Amaan, ha bugün öl, ha yarın; siktir et.

Hayat ne güzeldi lan!

İmkânsızda mümkünü, yokta varı gör,
Üzümde şarabı...

MEVLÂNÂ

Veysel her gece mâşuğunun kokusuna bulanmanın esrikliğiyle pürsevinç ve bir o kadar da uykusuz, günde üç dört sefer gelip gitmiş, bu zaman zarfında da Ankara Tıp'ın koskoca plastik cerrahi kliniğinin işi gücü bırakıp evhamlı bir anne gibi, neredeyse başından hiç ayrılmadan ateşini, nabzını, kan değerlerini, üresini dakika başı ölçerek altını alarak üstünü başını ılık suya banılmış süngerlerle silerek dışarıdan veya evden leziz yemekler getirip elceğiziyle besleyerek iki gününü Behlül'e vakfettiğini gözlemlemişti. Aferin.

Geberiyorlardı endişeden doktorlarımız. Hem acımıştı adamlara, hem de rahatlamıştı. Çıkarmayacaklardı eli keseden; anlaşılıyordu.

Ve büyük gün!

Üçüncü günün sabahı, açıkta bir şey görmüş de elini fermuarından sokmuş kurcalıyormuş gibi çükü oynamaya başlamıştı Behlül'ün. "Ben yapmıyom, içerden oluyo."

El canlanmıştı.

Plastik Cerrahi Kliniği'nin Şefi Necmettin Mutlu, "Ama nasıl?" dedikten sonra, en az kendisi kadar şaşkın, Veysel'e en az kendisi kadar hayran ve Veysel'den en az kendisi kadar nefret eden ekibine; "Bu el bu kesede kalacak. Sakın çıkarmak yok," diye talimat

vermişti. Nasılsa nasıldı, kimseyi ilgilendirmezdi. Lâkin bir ara mutlaka bir daha çağıracak veya daha iyisi kendisi kalkıp ayağına gidecek, şu akıllı hücre meselesini bir kere daha dinleyecekti çılgın adamdan. Bu defa can kulağıyla. Ama hiç şüphe yok, bundan böyle dikilen el, parmak vesaire sahibinin göğüs veya karın boşluğuna sokuşturulacaktı uzunca bir müddet. Omuzdan kopan kol falan olursa nereye nasıl sokulurdu, o ayrı meseleydi artık.

Veysel, balayının on beşinci günü, bir başka deyişle zamanın bile haberi olmadan üç dakikada çırpıştırıverdiği ameliyattan tamı tamına on beş gün sonra, Behlül'ün kasık cebini pansuman yapar gibi oturduğu yerde açmış, o terbiyesiz eli dışarı çıkarmıştı. Bilekteki bağlantı yeri bile zor görünüyordu ve iki hafta önce kara incir kadar mor duran doku, plastik cerrahi kliniği tarafından besiye çekilen adamın yanaklarından daha pembeydi şimdi.

Koro hâlinde, Veysel'in Bayram'ı kaybetme korkusuyla geçici bir süreyle imana döndüğü günkü kadar ateşlice hidâyete erip; "Allaaah!" demişti klinik.

"Tezahürat istemez," demişti Veysel. "Hadi bana müsaade."

"Hocam, Veysel Hocam, Sayın Hocam... Biz bu tekniğe ne diyeceğiz şimdi?"

Dönüp bir Behlül'e, bir açık duran kesenin ağzına, bir de rahimden yeni çıkmış gibi kımıl kımıl oynaşan ele bakmış, "'Behlül'ün Tombalası' dersiniz," demişti. "Kenarlarından teyelleyiverin bi zahmet."

Sevinç içinde, âdeta havayla oynaşa oynaşa Ankara Tıp'tan çıkmış, kendi hastanesine yollanmıştı.

Resepsiyoncu Fatih içli içli baktı buna. O kılkuyruk oğlanı eve attığı duyulduğu günden beri uzaktan uzağa bozuk atıyordu haklı olarak. Kendine daha bir bakmayı, parfüm falan dökünmeyi de ihmal etmiyordu bir taraftan. Yakında rekabete girip makyaj yapmaya başlamazsa iyiydi.

"Veysel beeey?" diye seslendi.

Veysel saatine bakarken "Ne var?" dedi.

Fatih, üstünde kırmızı Hacettepe geyiği veya H'si bulunan büyücek bir zarf tutuyordu havada. "Bu size geldi."

"Gönder odaya," dedi önce Veysel, sonra o zarfta olsa olsa Bay-

ram'ın Anti-HIV raporu olabileceğini akıl edip koştu, kaptı. "Neyse, ben götürürüm. Çıkıyorum nasılsa."

Fatih, "Bir tane de Mehmet Bey'e gelmişti, o kendininkini aldı. Sağlığınızda bir durum yok inşallah? İyisiniz umarım? Siz bize lâzımsınız," diye devam ederek hiçbir zaman başlamamış yasak ilişkinin közlerini kurcaladı.

Veysel "Hıı," diye üfleyip dağıttı kıvılcımları, dönüp hızlı hızlı uzaklaştı. Ter basmıştı lan. Bir taraftan da çok fena gülesi vardı. Memet kendine de Elisa yaptırmıştı demek. Salak.

Kendime kâfir oldum da o vakit inandım ben
o can güzeline,
Elinde kılıç gördüm onun da o vakit
kalkanımı yaktım...
MEVLÂNÂ

Özetle; Elisa ve PCR testleri pozitif çıkmıştı Bayram'ın. Şimdi maksimum üç aylık bir pencere dönemi açıp ikinci numuneye Western Blot testi uygulayacak, bekleyeceklerdi.

Doktor Gülten Akkaya imzalı raporun büyük bir heyecanla kaleme alındığı belliydi. İfadeler, "Kaçın, başınızın çaresine bakın," diye bağırıyordu.

Hem Elisa'nın hem de PCR'nin yanındaki iki nokta üst üsteden sonra gördüğü "pozitif" ibaresi yetiyor da artıyordu ama tekrar tekrar okudu. Bir kuytuda saklanmış bir ümit için değil, belki okurken ilham gelir de Behlül'ün Tombalası gibi bir metod uydurabilirim diye.

Bayram "A Kişisi" olarak geçiyor, kanı ise "A" olmak bile çok görülüp "Numune 1" ve "Numune 2" olarak anılıyordu. Sayfa sayfa cetveller, tablolardan sonra son sayfadaki tek cümleden ibaret anasının dini kadar açıklama şöyleydi:

"A Kişisinin Özel RAL Hastanesinden kırmızı kilit kapaklı düz cam tüplerde gönderilen numuneleri yukarıda belirtilen tarihte, bahsi geçen özel hastane doktorlarından Veysel İnan'ın talebinin de prosedüre uygun olduğu görülerek teslim alınmış, otomasyon kaydı yapılmış, sonuç etiketleri hazırlanarak Numune 1 ve Numune 2 için iki ayrı dosya açılmış, numuneler laboratuvara taşın-

mış, burada kabul kriterlerine uydukları tespit edilerek çalışma birimi talimatlandırılmak suretiyle preanalitik süreç tamamlanmış, cihazların internal kalite kontrolleri ve kalibrasyon değerleri yapıldıktan sonra Numune 1 cihaza yüklenerek çalışma başlatılmış, dış kalite kontrol sonuçlarının takibi ve (varsa) hatalı çalışmaların ayıklanmasına yönelik işlemler gerçekleştirilerek sonucun alınmasıyla analitik süreç de tamamlanıp otomasyon uyarı sitemi gözden geçirilmiş, raporlamaya başlanmadan önce preanalitik ve analitik süreçlerin geriye dönük olarak sağlaması yapılmış, hata olmadığı kanaatine varılmış, Numune 1'de yüksek düzeyde Anti-HIV Antikoru bulunduğunun, Numune 1'in YBH LT-57 formunda listelenen "Panik Değer" aralığında olduğunun rapor edilmesi, Doktor Veysel İnan'a, A Kişisinin psikolojik durumunun dikkate alınarak panik ya da kritik değer uyarısı yapmak yerine, Numune 2 üzerinde Western Blot Testi uygulanıp Pencere Dönemi de tamamlanıncaya kadar kendisine kan, organ transplantasyonu ve her nevi cinsel ilişkiden uzak durmasını temin edecek bir tavsiyede bulunulmasının tavsiye edilmesine karar verilmiştir."

Oğlan AIDS'liydi anlayacağın. Gerisi fasafiso. Ve çok kuvvetle muhtemel, on beş günden beri onunla güreş tutan Veysel de. Ama bu kimin gözündeydi ki?

Ne yapacaktı şimdi?

Ne diyecekti Bayram'a?

Kendisine ne diyecekti?

Allah'a?

Dalga mı geçiyordu Allah? İntikam mı alıyordu imandan döndü diye? Neydi bu göster ama vermeler? Bir sokuyordu gözüne, bir geri çekiyordu. Ne yapıyordu? Hayat boyu kaybettir, arabanın yan camına yapıştırarak buldur, Memet ibnesi yüzünden kaybettir, melim melim meleterek buldur, ölümcül bi hastalık peydah et, daha kaybettirmeden kaybettir. İş miydi yani şimdi?

Kafasını tavana kaldırdı. "Zor dua ederim bi daha sana," dedi. "Alacağın olsun."

Canı çok sıkılmıştı. Bir taraftan kızıyordu kendisine bir taraftan takdir ediyordu.

Bilip etmeden havalara girmiş, âşık olmuş, kendini hülyala-

ra kaptırmış, hayaller kurmuş, gece yetmemiş, gündüz düşleri de görmüştü. Fazla kesmişti ayaklarını yerden; fazla havalanmıştı. Şimdi ise al, ne kadar yükselirsen o kadar fazla görünüyordu kıçın. Al buyur. Ne kadar yükselirsen o kadar fena düşüyordun. Ne kadar besleyip büyütürsen ümidini, o kadar pis bozum oluyordun. Ne kadar âşık olursan o kadar yanıyordun.

Bunlara kızıyordu.

Bir de şu vardı ki, ne kadar kaptırırsan eteğini aşka, o kadar güzel yaşıyordun. Yarın sünnet olup haşefeyi kaptıracağım diye lunaparka gitmişken oynamayan çocuk olur muydu lan? Yarın Bayram'ı kaptıracağım diye kös kös otursa, surat asıp dursa, ah vah etse daha mı iyiydi sanki? Oh olmuştu. İyi ki de çıkarmıştı tadını. İyi ki de hiç tereddüt etmemiş, sarılıvermişti fıstığına. İyi ki evine almış, iyi ki her nefesini solumuş, her damla terine bulanmıştı.

Bunları ise takdir ediyordu.

Sevmek Zamanı diye bir filmi vardı Metin Erksan'ın, seyrede seyrede sinemanın koltuklarını eskitmişti; nasıl güzeldi. Müşfik Kenter'le Sema Özcan nihayet birbirlerine kavuştukları anda öldürülüyorlar ve film bitiyordu. Aşkı bulmuşsun, ha bir dakika, ha bir asır der gibi. Harikaydı! Eh, Müşfik Kenter'in başına gelince harika, senin başına gelince felâket olmazdı değil mi? Gene harika olmuştu, daha da olacaktı. Hattâ inşallah buna da bulaşmıştı zıkkım. Bulaşmadıysa da bulaşsın diye elinden geleni yapacaktı artık... Seve seve... Bu sefer kaybetti mi bir daha bulamazdı; kaybetmeyecekti. O nereye bu da oraya.

Zarfı dürüp koltuğunun altına sıkıştırdı, laboratuvara geçti, bej ceketini çıkarıp askıya astı, eflâtun gömleğinin kolunu sıyırdı, Nurettin'in burnuna uzattı. "Çek bakalım usta!" dedi. "İki tüplük olsun. Kırmızı kapak."

Hacettepe biraz daha çalışacaktı.

Birisi sana
"İsa ölüyü nasıl diriltti?" diye sorarsa,
Bir bûse ver bana;
"İşte böyle diriltti" de.
Birisi sana
"Aşk şehidi nasıl olur?" diye sorarsa,
Ona benim canımı göster;
"Tıpkı böyle olur" de...

MEVLÂNÂ

Numuneleri elceğiziyle götürüp Hacettepe'ye teslim ettikten sonra kendisini kapkara bir gecenin beklediğini düşüne düşüne Ankara trafiğine karıştı. Dalgınlık, yorgunluk, halsizlik, bezginlik, karamsarlık, yılgınlık var mıydı Bayram'da? I-ıh. Damlası yoktu hiçbirinin. Dipçik gibiydi maşallah. Şam şeytanı gibiydi. Bütün derdi açlıkmış da karnı doyunca iyileşmiş gibi. Hareketli, neşeli, mutlu, cevval, istekli, hevesli, çenebaz ve de hamarat. Tek başına bir iş yaptırmamıştı şimdiye kadar buna. Çorap giyerken bile ya yanına sokulur, ya tepesinde biter, bir yerini düzeltir, bir iki lâf eder, şaka yapardı.

Hastalığın ilk belirtisini geçtik. Başka?

Yiyip içtiği halde zayıflayıp eridiği söylenebilir miydi? Yoo! İnceydi fıstık, ama zayıf değildi. Zarifti ama kuru değildi. Narindi ama çürük değildi. Düşmesiyle kalkması bir oluyordu hacıyatmaz gibi; sıkıydı, içi boş değildi.

İkinci belirtiyi de eledik.

Ateş, ter, keskin koku? Ne münasebet? Kışlık köy elması kadar serin ve hoş kokuluydu bilakis. Terleme oluyordu ama uyurken değil; söylemesi ayıp, uyumadan önce. Ateşi yoktu ama ateşliydi haspa.

Üçe de geçirdik.

Dört; bezlerde şişkinlik, kabarma var mıydı? Dur bakalıım? Koltuk altı, boyun, boğaz? I-ıh. Her yerine dokunuyordu; olsa dikkatini çekerdi. Hem boğazı şişse nazlanır, yutkunamadığını falan söylerdi değil mi? Buz gibi biraları dikip dikip açılıp saçılamaz, cilvelenip ahlâksızlaşamazdı öyle olsa.

Atla dördü de...

Dil, ağız içi? Of, bak düşününce bile bir hoş oluyordu insan; aft gibi, üstüne basılmış cıvık sabun gibi beyaz lekeler falan fistan da yoktu. Olsaydı bilirdik. O pamuk şeker gibi dilde vırt zırt olacak, bunun haberi olmayacak; olacak iş değildi.

Sildik beşi de, geçtik altıya...

İshal? Onu bilemezdi, Bayram da ishal olmuş olsaydı söyler miydi, onu da bilemezdi, ama belli olmaz mıydı ya? İkide bir kalkıp kalkıp tuvalete koşmalar falan? Olurdu olurdu, belli olurdu yani.

Ufak bir mülahaza payıyla altıyı da çöpe attık diyelim.

Yedi?

Kuru kuru, anlamsız anlamsız öksürmeler, darlanmalar? Yoo. Misler gibi soluyor, uyurken de bebek gibi mışlıyordu yavru...

Ve sekiz...

İlle de sekiz...

Boynun altındaki o menhus leke. Sol yanda. Koyu, sert. Maalesef sert, evet. Vücudunun başka bir yerinde yoktu, tamam, ama orasında vardı işte. En belirtili belirti. Bak canı sıkılmıştı şimdi.

Amaan!

Zaten bir bir çıkmayacak mıydı alayı ortaya? Bugün değilse yarın, yarın değilse öbür gün başlamayacak mıydı "Ateşim var, boğazım ağrıyor, ishal olmuşum," demeler? Başlayacaktı, el mahkûm.

Vah Bayram! Buldun mu bulmadın mı şimdi?

Vah Veysel! Kazandın mı kayıp mı ettin?

Ne yapacaktı? Siktiriboktan bir griple, kreş bebesinin bile sallamadığı bir nezleyle, yetmişlik pinponların ayakta atlattıkları sikindirik bir üşütmeyle o güzel canını teslim edeceğini bile bile nasıl bakacaktı Bayram'ın yüzüne?

Hay Allah!

Allah?

Allah'ım...

Niye böyle yapıyosun arkadaş? Madem alacaksın, niye veriyosun? Hadi derdini verdin, dermanını niye vermiyosun? İlacın mı bitti? Biz bulamadık bunun devasını da, sen de mi bulamadın? Buldun da söylemek mi istemiyosun? Niye? Gıcığın mı var Bayram'a? Veysel'e hıncın mı var?

Ne zaman gelmişti eve lan?

Çekti kaldırıma, stop etti, el frenine asıldı, sağ koltuğa attığı zarfı aldı, indi, kapıyı örttü, kilitledi mi kilitlemedi mi bilinmez, son derecede kararlı adımlarla koca bahçe kapısına yürüdü. AIDS testi yapıldığından bile haberi yoktu fıstığın... Ve olmasına da gerek yoktu.

Söylemeyecekti.

Sahi lan; ne düşünüyon ki? Söylemezsin, zaten sana da satmıştır şimdiye, öksüre tıksıra, kaşına yutkuna geberir gidersiniz beraber işte.

Hah!

Rahatlamıştı valla.

Zile basmadı; anahtarını kullandı, kapıyı gacır gucur ittirip açtı, unutmazsa yağlayacaktı bir ara, dönüp ittir kaktır örttü, eskiden pis dediği, Bayram sevdiğinden beri mis gibi gördüğü aktılı koktulu, kırıklı dökük lü, otlu boklu bahçeyi adımlamaya başladı. Her zamankinden farklıydı yürüyüşü. Hızlı, yetişmeye çalışır gibi acul acul değil, ne kadar geç gitse o kadar iyi olacakmış gibi aheste aheste. Ayakları da beyniyle beraber düşünüyordu sanki. Çok sıkılıyordu canı, çok.

"Erkencisin?"

"Fıstığım?"

Al! Ne can sıkıntısı kalmıştı ne gönül darlığı. Şuna bak şuna.

Hızlandı, tek kolunu boynuna doladı, pornografik bir öpücük aldı fıstığından. Dil temizdi; aft maft yoktu evet.

"Öbür kol niye sarılmıyo bakalım?"

Sarılamazdı, çünkü koltuğunun altında Hacettepe Mikrobiyoloji'nin raporu vardı. Söyleyemezdi de, o bir sırdı.

Boynunun altındaki lekeyi de öpüp; evet, sertti geberesice, kuru kabuktu, sağ eli sevgilisinin ense kökündeki saçların arasında, "Senin raporun düşmesin diye," dedi.

"Ne raporu?"

"AIDS testi." Ne yapıyordu Allah aşkına? Niye tutmuyordu çenesini?

"Ben test yaptırmamıştım ki?"

"Ben yaptırmıştım." Sus lan! Bi sus oğlum. "Hastaneye götürdüğümde kan almıştım ya senden?"

Bayram zarfa bakıyordu şimdi. "Ee?" dedi. "Pozitif? Negatif?"

Sırıttı Veysel. "Pozitif," dedi müjde verir gibi. "Nurtopu gibi bi AIDS'imiz oldu. Allah analı babalı büyütsün." Bayram'ın ne tepki vereceğini çok merak ediyordu. Yanıp yakılmazdı inşallah. Yakışmazdı. Bakma, her şey yakışırdı fıstığa da, bu kıyamazdı. Dayanamazdı lan. Oturur tepine tepine ağlardı şurda.

"Deme yaa?.." dedi Bayram. "Sen de hapı yuttun desene?"

Bak kerataya; işin dalgasındaydı. AIDS'ten bahsediyorduk değil mi? A aa! Gülüyo muydu bu? Valla gülüyodu ha. "Gül gül..." diye homurdandı hâlâ sırıtarak. "Bok var. Gül."

Bayram sokuldu sevgilisine. Kollarını boynuna doladı, göğsünü göğsüne yapıştırdı. "Sen şimdi odaları da ayırırsın," dedi. "Korku dağları tutmuştur."

Veysel sırtlan gibi sırıttı. "Hiç sorma..." dedi, "Ödüm bokuma karıştı... Mahkemeye başvurup adımı Yusufyusuf yaptıracağım." Dudaklarını kiraz dudaklara doğru sündürdü. "Ama bi öpücük verirsen... bakarız... düşünürüz..."

Senin can gözünün iki hastalığı var...
Biri, elde edemediğin şeyler için çektiğin gam,
Diğeri, elindeki şeyleri kaybetmekten duyduğun korku...
MEVLÂNÂ

"Hoşgeldiniz Veysel," dedi Cemil.

"Allah seni kahretmesin e mi? Türk filmi mi çeviriyon lan? Hoşgeldiniz Veysel'miş. Hoşgeldinin suyu mu çıktı?"

"Ağız alışkanlığı.

"Göt korkusu desene. İçerde mi manyaklar?"

"Sizi... Seni bekliyorlar."

"Ha şöyle."

Paldır küldür girdi içeri. İlerledi, sağa döndü.

Şu Teoman Kemâni'yi hem çok iyi anlıyor, hem de hiç anlayamıyordu. İyi adamdı, hoş adamdı, eli açık, gönlü zengin adamdı ama manyaktı. Bunun gibi manyak değil; kontrol manyağı. Hık demiş babasının burnundan düşmüştü bu bakımdan; Haldun Kemâni beyefendi hazretlerinin. Bir baskı, bir tahakküm etrafındakilere, ama baksan kibar mı kibar, kırılgan mı kırılgan bir adamcağız.

Manyak işte.

Tam bir adâb-ı muaşeret budalası. Kendi çocuklarıyla sizli bizli konuşmaktan zor vazgeçmişti. O da bunun sayesinde. Zaten bir bu diş geçirebiliyordu herifin kaprislerine, ama ne umurundaydı, ne de farkındaydı bu ayrıcalığının.

İşte, gene salonda, götlerine zamk sürülmüş gibi her zamanki koltuklarında oturuyorlardı karı koca. Birkaç ay önce, ondan ön-

ce ve ondan daha önce geldiğinde de neredelerse gene orada.. "Gene naaptınız kendinize?" diye daldı büyük salona. "N'aber Teo?" Şu dünyada başka bir Allah'ın kulu olacak da Teoman Kemâni'ye Teo diyecek ha? Aman aman aman. "Lâtife, naaber kız?" Ve de Lâtife Kemâni'ye "kız"... Breh breh. Ama yüzü aydınlanmıştı kadının. "Hoşgeldin Veyselcim," dedi. "Sorma." Aaa, ilaveten Gülhan da salondaydı bu sefer. Ve de Kayhan salağı. Gülhan'ı severdi, erkek kızdı ve de lezzo, bu iç ısıtıcı gerçek yüzünden daha da çok severdi, ama Kayhan zır salaktı hakikaten. Girişe göre solda, pencere kenarında mevzili büyük masada oturdukları için görememişti ilk başta. Şöyle bir el salladılar uzaktan abla kardeş. Biri hariç bütün aşiret burada olduğuna göre mesele malûmdu. Her zamanki mesele yani. "Ben böyle işin..." diye düşündü, Gülhan'la Kenan'a el sallayıp Teoman Kemâni'nin yarım yamalak selâmını alırken. "Şu deliler evinde iki tane doğru dürüst adam var, biri homoseksüalist, biri de depreşik."

Ta amına koyaydım ben böyle evin... Nasıl işti lan bu; sağlam olanların hepsi çürük, çürük olanların hepsi sağlam?

Nihayet tenezzül buyurup ayaklanmıştı Teoman beyefendi hazretleri. "Ne yapacağız biz bu oğlanı Veysel?" dedi kırık bir sesle. Çok üzüldüğü belliydi. Üzüntüsünü belli etmeyi de yeni öğrenmişti ekselans.

"Bu sefer ne yapamadı gene?" diye sordu yekten. "Neyiniz var?" demeye gerek yoktu. Neleri olduğu ortadaydı.

"Yapamadı, doğru," dedi Teoman Kemâni. "Gene bizden yanaydı şans. Tesadüfen Gülhan yakalamış; tam yapmak üzereyken."

"Ne yapmak üzereyken?"

"Bir kutu ilaç..." Gözleri gibi sesi de sulanmıştı Teoman Kemâni'nin. Sustu.

Veysel, Gülhan'a döndü. "Bırakaydın da yapaydı be Gülhan," dedi burnundan soluyarak. "Kurtulurdu çocuk."

"Lâtifenin sırası değil Veysel, rica ederim," diye araya girdi Lâtife Kemâni.

"Ne lâtifesi Lâtife?" Sövmemek için zor tutuyordu kendini Veysel. Görmüyor muydun Allah aşkına? Ulan, oğlana etmediğinizi bırakmayın hem, hem de daha fazlasını edebilelim diye ne za-

man intihara teşebbüs etse koşup elinden tutun, mâni olun. Arkadaş, madem sözünü dinlemeyecektiniz, ikide birde bunu niye çağırıp duruyodunuz yaa? "Oğlum, Teoman, ben sana demedim mi kaç sefer ilaçla milaçla olmaz o iş diye?"

"Dedin ama..."

Ama ha?

"Hâlâ mı ama lan? Hâlâ mı ama?"

Hem deli muamelesi yapın çocuğa, hem ne Türkiye'de ne dünyada yatırmadık tımarhane bırakmayın, hem ilaca boğun, hem de ne zaman götünüz sıkışsa yandım Allah deyip Veysel'i çağırın. Olur canım! Emirlerinize paldır küldür.

"İyi diyorsun, hoş diyorsun ama..."

Bak hâlâ ama diyodu yaa. Allah Allah yaa!

Neydi bu çocuğun derdi? Hayır hayır, o astırıfıstırı teşhisleri sormuyordu; en başını soruyordu. Neydi? Depresyon, değil mi? Depresyon neydi peki? Sıkıntı, daraltı, bun. Yani oğlan demişti ki size insan gibi; "Ben bunalıyorum. Dayanamıyorum." Bunu diyen akvaryumdaki kılıç kuyruk olsa kabahati suda arar, suyunu değiştirirdiniz. Siz ne yapmıştınız peki? Çok biliyodunuz, çok ilgili, alâkalı bi aileydiniz ya, kabahati Kenan'da bulmuş, koştur koştur deli doktorlarına taşımıştınız çocuğu. Tabii, düzeniniz pek muhkem, pek âlâydı ya, sizde kusur olur muydu hiç canım? A aa, aşkolsun. Olsa olsa Kenan'da olurdu değil mi? Halbuki ne demişti sana Veysel ta o zaman? "Deli olma Teoman," demişti. "Oğlan deli değil, sensin deli. Musibeti kendinde ara," demişti. "Rahat bırak çocuğu," demişti. Doğru söyle lan, dememiş miydi? Bak bi kere daha diyodu. "Bak Teo, başından beri kendisi değildi bu çocuğun derdi; sendin, şu hükümet sözcüsü karın Lâtife'ydi, senin karbon kopyan, güya abi olacak şu sallabaş Kayhan hokkabazıydı, sizdiniz lan, bu evin düzeniydi aslanım.

Vay, neymiş efendim, tıp çok ilerlemişmiş, zıttırılı melankoli teşhisi konmuşmuş, iyi ki de gitmişlermişmiş, yoksa daha fena olurmuşmuş. Tabii öyle diyeceklerdi oğlum, tabii öyle diyeceklerdi. Ben yanıldım diyen doktor gördünüz müydü siz hiç?

Kafanızı çalıştırmamıştınız, şimdi sözümona acı çekme ayakları yapıyodunuz. Asıl acıyı o delikanlı çekiyodu aranızda. Bu bile sizi

şu kadar ciddiye almadığı halde bu eve geldi miydi üç gün kendine gelemiyodu, o çocuk ne yapsındı gün yirmi dört saat? Çekilecek dert miydiniz lan siz? Azıcık feryat etti mi dehliyodunuz tımarhaneye. Ne yapsındı Kenan? Sizin aranıza kız giren dul çıkardı lan; gene verilmiş sadakanız vardı, henüz ölmeyi başaramamıştı çocuk. Ama bi gün mutlaka başarırdı, sizde bu azim olduktan sonra.

İyi ki de sövmemişti ha.

Bu böyle güzel güzel saydırırken süt dökmüş kedi gibi, hattâ zaman zaman da moralleri alt üst olduğu halde hazin hazin gülümseyerek dinledi Kemâni ailesi. Sonunda bu sesini kesip yukarı çıkacağını, Kenan'la oturup konuşacağını ve epeyce bir moral vererek intihar saatini birkaç ay ileriye ayarlayacağını biliyorlardı. Allah'ı var, hakikaten iyi doktordu manyak. Anlamadığı halt yoktu. Teoman Kemâni'nin de daimi kalp doktoruydu üstelik. Ve de bir tuhaf aile dostu. Biri traş olurken jileti çenesine daldırsa kadar, dosya kâğıdı birinin parmağını kesse kadar, Lâtife'nin başı tutsa, Kayhan kabız olsa, Gülhan'ın ayak serçe parmağındaki nasırı azsa kadar basit meselelerde de ilk onun ocağına düşerlerdi ailecek, Teoman Kemâni enfarktüs geçirse kadar zorlu meselelerde de.

Aile için her derde deva, aspirin gibi, nane limon bir şeydi Veysel; Kenan'ın nöbetleri hariç.

Kriz başladığında hiçbirinin aklına Veysel'i aramak gelmez, ama oğlan intihar veya intihara teşebüs ettiğinde ilk onun bacağına yapışırlardı "Yetiş!" diye. Veysel de uyuz olurdu bu duruma doğal olarak. İşte zurnanın zırt dediği yer de burasıydı tam. Aile bunu çağırmazdı kriz geldiğinde, çünkü adam, akıl hastalığının bir hastalık olduğuna inanmıyordu.

Ee, çocuk dellenmiş, zaptedilemez hâle gelmiş, aklını yitirmiş, ne yapacaktın?

Tıp diye bir bilim vardı değil mi? Onun kapısını çalmayıp da bunun kapısını mı çalacaktın? Bir kere çalacak olmuşlardı; oluş o oluş. "Cebine parasını koyun, uzunca bi tatile gönderin. Cenâbet suratlarınızı görmesin bikaç ay; düzelir," demişti. Böyle tedavi mi olurdu?

Hem çocuk zaten kendinde değildi, nereye gönderiyordun? Beş

kişinin başa çıkamadığı nöbetleriyle kendisi nasıl başa çıkacaktı ayrıca?

Haa, ama intihar dedin mi, çağırabilirdin Veysel'i. Yeryüzündeki bütün psikiyatristler bir araya gelse yapamayacaklarını yarım saatte yapar, en kabadayı ilacın sağlayamadığı rahatlamayı ve boşvermeyi şıpınişi sağlayıverirdi. Şunu da kabul etmek lâzımdı; şeytan tüyü vardı adamda. O kadar ağır sözler sarf etmesine rağmen aile üzerinde pek pozitif tesirleri olurdu her zaman. En basit mesele için bile onu çağırmalarının sebebi buydu gizliden gizliye.

"Ne yaptınız? Bağladınız mı Kenan'ı?" dedi sonunda. Her zaman sadede gelirdi.

Buruk buruk gülümsedi Teoman Kemâni. "Sakinleştiricisini içirdik; yanında durmak istedik ama razı olmadı, çekmecelerini boşalttık, ara sıra kontrol ediyoruz. Dinleniyor şimdi."

Dönüp salondan çıkarken, "Sevgili psikiyatristinizi de çağıraydınız," diye hırladı Veysel. "Çorbada onun da tuzu olaydı."

"Biz de gelelim mi?"

"Gelin, olur. Hısım akrabayı da çağırın hattâ. Derdi sizsiniz diyorum, hâlâ her delikten çıkın anasını sattığımının. Bi akıllı olun lan." Gele gide ezberlemişti artık bu tımarhaneyi. Salonu terk edip antreyi geçti, geniş sahanlığa vardı, merdivenleri usul usul çıktı. Kenan'ın odasının kapısına gelince bir an geri dönüp Gülhan'ı da almayı düşündü. Çocuk felaket seviyordu ablasını. Ama öbür salaklar çok bozulurdu şimdi. Onları def et, ablayı al, olmazdı. Yeteri kadar bozum etmişti; fazlasını kaldıramazlardı.

"Gene becerememişin lan!" diye palas pandıras daldı odaya. Kenan'ın toparlanmaya çalıştığını görünce üstüne plonjon yaptı, dizleriyle omuz başlarına bastırıp sırtını yatağa çiviledi. "Bittin oğlum sen!"

Sakinleştiricinin esrikliği vardı Kenan'da. Gözleri baygınlaşmış, dili peltekleşmişti. Ama Veysel her zaman açardı onun orasını burasını. "Sen gel diye durmadan intihar mı edeceğiz biz?" dedi kikirdeyerek. "Sonunda elimden bir kaza çıkacak, pişman olacaksın."

"Olmam," dedi Veysel kenara devrilirken. "Hep derim; ötenazi olsun, intihar olsun, hattâ yerine göre cinayet olsun, tıbbın henüz

akıl edemediği tedavi metodlarıdır. Ah bi de becerebileydin hayırlısıyla... Dur bakayım, yerinde duruyo mu billurlar?" Oğlanın hayalarını tuttu, burup sıktı. "Oku lan İstiklâl Marşını."

"Aah... Koorkmaa sööonmeeezz..."

"Bi daha intihar edecen mi lan?"

"...laardaa yüüzeen... aaah... hayıır..."

İçine iğne gizlenmiş çöreksin sen...
MEVLÂNÂ

Kapitalistti mapitalistti, vahşiydi mahşiydi ama paragöz değildi Teoman Kemâni; aile geleneği olduğu için onda bağımlılık yapmıştı, rantı din gibi falan görüyordu. Ayrıca hastalık derecesinde düzen tutkusu vardı; sıradan bütün apartmanları al, arada maydanoz yapışmış diş gibi kalsın bir tane, sırıtsın; rahatsız oluyordu. Ve her normal insan gibi, o da kazanmayı seviyordu elbette, ama yanlış anlaşılmasın, para şart değildi. Tavla olsun, dama, satranç olsun, briçmiş, pokermiş, lâdesmiş hiç fark etmez, yenilgiye gelemiyordu adam. Bir diğeri, atalarından ne gördü getirdiyse oydu o; tüm Kemâni üstsoyu gibi "hayır"ın da bir cevap olduğunu bilmiyor, reddedilmeye tahammül edemiyordu. Ne derse yapılacak, ne istediyse verilecekti. Katiyen karşılığını esirgemezdi. Yeter ki terslenmesin, yeter ki reddedilmesin, yeter ki koyduğu kurallara uyulsun, yeter ki düzen bozulmasın, yeter ki sonunda o kazansın; hepsi bu. Herkes de bu huyunu bilir, Gülhan hariç, kimse onu geri çevirmeye kalkamaz, Kenan hariç, kimse onun düzenini bozamazdı.

Biri ne büyük bir sukut-u hayaldi...

Öbürü ne büyük bir elem...

Kendini işine vermeye çalıştı.

Rafet Bey de sanki bunun hovardalığı varmış gibi, ne hikmetse, pek dikkat çekici bir güzelliği olduğunu söylemişti kadının, hem

de üstüne basa basa ve âdeta aman kapılmayasın demeye getire getire. Neyse ne. Gidip bileğini bükecek, 133 girişteki bir numara'yı alacaktı. Neye mâl olursa olsun. Ne demekti "hayır?" Kimi reddediyordun sen?

Akşamüstü, muhasebeden envanteri isteyerek kendince bir hesap yaptı çıkarayak. Ardından, otuz dört sene boyunca bir Allah'ın günü olsun şaşmadan düştüğü yola düştü, dosdoğru evine gitti.

Lâtife'yle evli olmak ne zor gelmişti başlarda.

Sonra nasıl da alışmış, nasıl bağlanmıştı.

Nasıl da sevmişti arkasından.

Derken çoluk çocuk, derken iş güç, sevgi gerileyip yerini ilkinden çok daha kâmil bir bağlılığa devretmiş, zamanla bağlılık da ricat edip ihtiyaca bırakmıştı yerini. Teoman Kemâni'nin karısına ihtiyacı vardı. Etrafındaki evliliklere baktıkça, ki buna Kayhan'ın evliliği de dahildi, "Birbirinize ihtiyacınız var," diye bağırmak geliyordu içinden. "Birbirinizden başka kiminiz var? İyinizle kötünüzle, eşinizden başka kim durur sizin yanınızda? Sevecekseniz sevin, gelir geçer, alışacaksanız alışın, o da gelir geçer, ama ona ihtiyaç duyduğunuzu görün artık."

Bir taneydi Lâtife. Her zaman, hep yanında, dimdik arkasındaydı. Sağ olsun, bir defa itiraz etmemiş, bir defa olsun diklenip karşı çıkmamıştı... Veysel terbiyesizi hükümet sözcülüğü diyordu Lâtife'nin bu dayanışma duygusuna ama halt ediyordu tabii; saygıydı, hürmetti, edepti... ve fena halde ihtiyacı vardı Teoman Kemâni'nin ona. Tabii Lâtife'nin de Teoman'a ihtiyacı vardı. Karşılıklı.

Evlilik buydu.

Talip arabanın önünden dolaşıp kapısını açtı.

"İyi akşamlar Talip Bey."

"İyi akşamlar Teoman Bey."

Uşağa mutad sorusunu sordu:

"Lâtife Hanım salonda mı Cemil Bey?" Kuraldı; çalışanlara ya bey denirdi ya hanım.

"Salonda efendim."

Hiç değişmezdi senelerdir; ne soru ne cevap.

Geçti salona, karısının elini, yanağını öptü, bir konyak doldurup koltuğuna oturdu.

"Günün nasıldı hayatım?" Bu da hiç değişmezdi.

"Güzel." Bu da.

Her ayrıntısı planlanmış milimetrik bir akşam daha geçirdiler. Kenan her zamanki Kenan'dı, bezgin ve bedbin; masa hazırlanıncaya kadar istirahatte kalacaktı. Standart olarak; Gülhan gene yoktu. Kayhan'la Müjde o akşam gelmeyeceklerdi. Gelecek olsalar herkes bilirdi. Bu da kuraldı.

Yemek hazırlandı, Kenan çağırıldı, kendisini nasıl hissettiği, ilaçlarını alıp almadığı bir bir ilaç isimleriyle sorgulanıp denetlendi, sofraya oturuldu, havadan sudan, işten güçten bahsedildi, yemek yendi, kalkıldı, yarım saat kadar içki bardakları çalkalanarak hep beraber oturuldu salonda, Kenan ilaç aldığı için ancak meyve suyu içebiliyordu, birkaç da hoşbeş, sonra odasına çekildi.

Düzeni doğru kurar ve tatbikte sebat edersen hayat kolaydı.

Karı koca evde kalıp her ayrıntısı planlanmış milimetrik bir gece daha geçirdiler.

Övülecek şeyleri ayıpların altında, kusurların arasında ara...
MEVLÂNÂ

Vücudu mu tikliydi, tiki mi vücutlu belli değil. Bilhassa heyecanlandığı zaman oynamayan yeri kalmıyordu. Nasıl kalsın; berbat bir hayatı vardı.

Fenalık her deliğinden mürekkep kumu olmuş süzülmüş, hayatına sintir sintir çöreklenip girip çıkıp yılan gibi sokmaya başlamıştı.

Derken, değişivermişti her şey.

Bir anda.

Meğer hayat ne güzeldi anam!

Ne diyecektin buna şimdi? En olmaz zamanda olur muydu en olmaz şey?

Olmuştu, ama Allah'tan değil. Ne içinden çıkılmaz zulümler revâ görecek kadar zalim olabilirdi kuluna Allah, ne de tam o kul pes edip her şey bitti dediği anda yetişecek kadar dakik. Ya geç gelirdi ilâhi adalet ya erken. Kulun işiydi bu; Allah'ı karıştırmayacaktın. "Kader" bile demeyecektin. Şaşırıp dedin miydi tamam; "Ben yazdıydım," deyip gene kendine pay çıkarırdı.

Demeyecekti Kübra. Biraz kırgındı da ondan.

Ama mecbur, olmayacak zamanlarda gelip olmayacak lütuflarda bulunan adamı bir ufacık "Allah razı olsun"la gene Allah'a emanet edecekti. Bari o da bi zahmet razı olsundu da, bu kadar iyi bi insa-

na yok günah işledindi, yok zina yaptındı, yok cana kıydındı, yok aktındı, yok koktundu deyip eziyet etmesindi ötede.

"Hadi annecim, gidiyoruz," demişti, Bülent Ersoy'un afrosu gibi saçları olan delikanlı. Ama evvelki gördüğünden kötü görmüştü onu Kübra. Gözlerinin altı mor, burnu patlıcan gibi hem kapkara hem şiş, alnının orta yerinde potin bağı gibi bir dikiş, az biraz da aksak. "Ne bu hâlin?" demiş, "Biraz televizyon dinledik yüksek sesle" gibi alâkasız bir cevap almıştı. Devamında da yine aynı teklifsiz teklif: "Hadi annecim, gidiyoruz." Annecim diyen dillerini yerim senin!

Öyle bir çaresizdi ve bu kara kuru oğlana öyle bir güveniyordu ki, "Nereye?" bile dememiş, kaş göz ede ede, kayıp duran çenesini sağa sola oynata oynata kalkmış, tıpış tıpış gitmişti ardı sıra. Niye gitmeyecekti bi kere? Her şey bu kadar kötüyken daha kötü ne olabilir, kara yerden kalkmayan sırtı daha nereye yapışabilirdi?

"Seni bi daha kimse dövmeyecek annecim."

Çocuk boş boş konuşuyodu işte. "O gene gelir, ağzımı burnumu kırar oğlum. Ölmemiştir domuz."

"Gelmez gelmez."

"Gelir gelir."

"Gelmez. İnan et."

Niyeyse, inanıyodu bu oğlana. Belki de gelmezdi hakkaten. "Sen öyle diyosan..."

Oğlan bunu bikaç gün önce de bindirdiği o güzel arabasına bindirmiş, saçının kabarığı arabanın tavanına değiyodu, tığ teber götürmüş götürmüş, sokaklarda afedersin orospuluk yapan gencecik, olsa olsa bunun çocuğu yaşında bi kızcağızın yanına yerleştirmişti. Berna'ydı kızın adı. Kız demeye de bin şahit isterdi; ay yüzlü, bayağı da bi güzeldi ama az buz değil, sakalı bıyığı gelmişti anam. Tahta memeli, dümdüz böyle. Ağzı ayrı oynamıştı gözü ayrı bunun. "Yanlış anlama anam," demişti telaşla. "Tik var da bende. Sana yapmıyom yoksa."

Berna oralı değildi; onun ilgisi o kıvırcık delikanlıdaydı. "Aa..." demişti ağzı iki karış açık, "... Ne oldu sana kardeş?"

Oğlan, "Mühim bi şey değil," deyip afro saçlarına parmaklarını geçirmeye kalkmış, geçiremeyince kepeklerini döker gibi şöy-

le aşağı doğru taraklayıp "Hadi ben gidiyorum," demişti. "Kapıcıya ne ihtiyacınız varsa söyleyin, gerisine de karışmayın. Bak, şurda zil var. Basın gelsin."

"Biliyorum biliyorum," demişti Berna o zaman.

Oğlan, "Hadin Allah'a emanet," deyip mahcup mahcup çıkıp gitmişti.

Kapıyı oğlanın arkasından örtüp salondaki çekyatlara karşılıklı oturmuş, bir müddet şaşkın şaşkın bakışıp gülüşmüş, karşılıklı dudak kemirmiş, sonra da anlatalım açılalım deyip içlerini dökmüşlerdi birbirlerine iki kaderdaş. Tanışmışlardı.

Sanki onlar, mekânsızlık âleminden uçarak gelen birer oktur...
MEVLÂNÂ

Berna, Gazi Mustafa Kemal Bulvarı'ndaki malûm ortamda işler kesat gitmeye, randıman vermemeye, müşteri bulamayan her piyasa orospusunun başına geldiği gibi pezevenk tasallutuna uğramaya, kader asfaltı da ağır ağır karanlığa doğru viraj almaya başlayınca, kendini önce başka başka semtlere vurmuş, orda da burda da dikiş tutturamayınca şehirler arası yollara düşüp uzun müddet kamyon şoförlerine çalışmış, hiç olmazsa karışanı görüşeni olmuyordu, daha tasarruflu olur diyerek kendi evini boşaltıp Seher adında eski bir kader arkadaşının evine yerleşmişti. Bu yerleşmemişti de Seher ısrar kıyamet davet etmişti işin doğrusu.

Melek gibi bir kızdı Seher.

Bir arada yaşamaya başlayınca daha da bir ortaya çıkmıştı güzel huyları. Hem dedikodu ediyorlardı, hem gülüşüp şakalaşıyor, hem dertleşiyor, hem masrafları hem de hayatı paylaşıyorlardı ne güzel. Bundan dinleye dinleye Seher'in de aklına yatmıştı kamyon sektörü.

"Şehirde de Allah'a emanetiz dağda da," demişti. "Burada itişip kakışmaktansa orada rahat rahat çalışırız hiç olmazsa."

İyi de olmuştu. Yolsuz kaldılar mıydı süslenip püslenip beraberce çıkıyorlardı evden, bir gün Konya yoluna, bir gün Samsun yoluna vuruyorlardı kendilerini. Hem sohbet muhabbet etmiş olu-

yorlardı müşteri beklerken, hem birbirlerine gözkulak olmuş. Üç kamyon mu olur beş kamyon mu, ne denk gelirse çeviriyor, yerine göre üç günlük, yerine göre on günlük yevmiyeyi doğrultuyorlardı. Yol üstü işi olduğundan ucuza gidiyorlardı ama sürümden kazandıkları için iyiydi hasılat Allah bereket versin.

Ama her iyi şeyin bir sonu vardı.

"Nooldu anam durup dururken?"

Seher hamile kaldığını öğrenmişti. Kim bilir kimden.

"Vah anam. Naaptınız ya?"

Bir şey yapamamışlardı. Beraber doktor doktor dolanmış, ayrı ayrı her bir doktordan aldırma vaktinin geçtiğini, uslu uslu doğurmak zorunda olduğunu işitip bir iyi nasihat aldıklarıyla kalmışlardı. Kürtajdan ümit yoktu. Mesleğin hasarıyla ne hâle geldiyse kızcağızın içi artık, gebe kaldığını bile karnındakinin beşinci ayına doğru öğrenebilmişti. Ki o da farkına vardığından değil; karnım seğirip duruyor, kanser mi oldum nedir deyip dahiliyeciye gitmeye kalktığından. Meğer tekmeliyormuş kerata. "Müjde!" demişti dahiliyeci. Olmuyordu yani, el mecburdu, doğuracaktı...

"Bebeye de yazık diyecem ama, elin piçi..."

Ya da düşürecekti.

"Hiç yoktan iyidir. Düşürdü mü bari?"

Nerdee?

Hiçbir şey kâr etmemişti. Ne kocakarı ilaçları kalmıştı denemedik, ne kibrit çöpü sokmalar, ne kaşıkla kurcalamalar, ne ebekarılar, ne karnını yumruklayıp yumruklayıp altına edinceye kadar ıkınmalar. Daha beteri, her bir teşebbüsten sonra ya zehirlenip ya anormal kanayıp hastanelik olduğu halde iyi bir şeymiş gibi her seferinde memnun memnun müjdelemişti doktorlar gene: "Merak etmeyin, bebeğin durumu çok iyi."

Doğuracaktı mecbur. Seher'in boynunu büküp kaldığını görünce, "Beraber bakar büyütürüz. Vardır bir hikmeti," diyerek teselli etmeye çalışmıştı Berna. Öyle böyle, Seher de yavaş yavaş alışacaktı artık karnındakine. Bir de cefakâr kızdı ki. "Ben daha birkaç ay bana mısın demem, çalışırım. Doğurunca ihtiyaç çok olacak," deyip deyip bunun bütün itirazlarına rağmen bir hafta kadar daha işe çıkmış, sonunda bakmıştı ki bedeni razı gelse gönlü razı gelmiyor,

piç de olsa annesine muhtaç bir piçti, pes edip evde oturmayı kabul etmişti. Merhamet, sana gücü yetmeyecek olana kimselerin görüp duymadığı yerde yaptığın iyilikti. Öyle demeye başlamıştı Seher. Merhametli kızdı.

İş başa düşüyordu. Berna iki kişilik çalışacaktı artık. Kazanıp yiyinceye kadar aylaklık edip para suyunu çekmeye başlayınca işe çıkmalar sona ermiş oluyordu böylece.

Seve seve.

Tamam, durum önceki kadar iyi değildi ama iyi de idare ediyordu; o kadar mesele değildi yani. Ta ki, beterin de beteri olduğunu bir kere daha öğreninceye kadar.

"Nooldu? Sen de mi hamile kaldın?"

Keşke...

Gecenin birinde hayatının hatasını yapmıştı Berna. Kalender kalender kamyoncular otel gibi kamyonlarıyla mis gibi gelip geçerken, bu salak gibi tutup beyaz bir Murat 124'e el etmiş, o uğursuzla karşılaşmıştı.

Orhan'la.

"Buyrun, sizi evinize bırakayım hanımefendi," diyordu genç adam. "Bu saatte tek başınıza, Allah göstermesin. Buyrun lütfen."

Ne olduysa olmuş, Berna'nın basireti bağlanmış, adama asıl el etme sebebini anlatmaktan ar edip başından savamamış, kuzu kuzu binip gerisingeri eve dönmeye razı olmuştu. Yol boyu bir sohbet, bir muhabbet ondan sonra. Bu bir türlü ağzı varıp da gecenin bir vakti Haymana kavşağında ne işi olduğunu söyleyememişti. Eve doğru senli benli bile olmuşlardı hattâ. Bu "Geldik," deyince Orhan inip koşa koşa arabanın önünden dolanmış, kapısını açmış, çok da yakışıklı adamdı, elini tutarak centilmence indirmiş, kibardı da, "Hayatta yalnız gönderemem seni," diyerek dairesinin kapısına kadar refakat etmişti.

"Ee, soora?"

Sonra hem kibar hem mahcup, "Ben müsaade alayım artık. Seninle tanışmak güzeldi," demiş, başını eğip gitmişti.

"Allah Allah! Bak görüyo musun ne insanlar var. Bi de uğursuz diyosun."

Dur, anlatıyordu işte.

Bir ilk düştüğünde böyle ezilmişti Berna, bir de o gece. Bu hayattan kurtulmanın bir yolu yok muydu acaba? Bak ne güzel insanlar vardı. Derin bir keder kaplamıştı içini.

"Haklısın anam, haklısın."

Üzüntüsünden gram uyumamıştı o gece. Sabah erkenden hortlamış, güzel bir kahvaltı hazırlayıp öperek uyandırmıştı Seher'i. Bu, evin düzenine uymayan bir durumdu. Yorgunluğu, halsizliği, nesi olursa olsun evi çekip çeviren, onca zamandır paydaş oldukları halde buna hâlâ ağır misafir muamelesi yapan, yemeği de pişiren, kahvaltıyı da hazırlayan, öperek de uyandıran hep Seher'di çünkü ve hem memnun olmuş, hem de akıllı kızdı, işkillenmişti. "Hayrola Berna?" demişti. "Dilinin altında bir bakla var sanki?"

O zaman boynuna atılıvermişti Seher'in. "Kurtulsak şu pisliktten," diye coşmuştu. "Olmaz mı? Başaramaz mıyız?" Seher kibarca uzaklaştırmıştı Berna'yı. "Dur dur dur," demişti. "Dur bir, sakinleş, anlat. Niye dertlendin durup dururken sen? Bir şey mi oldu dün gece?"

Bu da anlatmıştı. Orhan denilen o uğursuzun bunu kapıya kadar getirdiğini en sona bırakarak.

"Ee?"

Ee'si, öfkeden deliye dönmüştü Seher. "Böyle bir aptallığı nasıl yapabildin?" deyip bardak çanak ne bulduysa atıp kırmıştı. "Hangi ahmak gecenin bir vakti Gölbaşı yolu üzerinde otostop yapan kadının normal olduğuna inanır? Belâyı kendi elinle tutup getirmişsin evimize. Bu numarayı nasıl yuttun?"

"A aa! Deli mi ne anam? Adamcaazın kötü bi niyeti olsaydı geldiğinde şey yapardı."

Hayır. Zehir gibi akıllıydı Seher, deli falan değil.

Bu dudaklarını büzüp acaba nerde yanlış yaptım diye küs küs otururken "Kalk," diye çırpınmaya başlamıştı Seher. "Topla pılını pırtını, kaçalım burdan. İki kuruş paramız varken kurtaralım canımızı. Olmasa da durmamız hata. Bak başımıza iş alacağız; sallanma."

"Sen naaptın?"

Ne yapacaktı? Hâlâ anlayamamıştı yediği haltı ama Seher'e de çok güveniyordu, kalkıp nazlana nazlana toparlanmaya başlamış-

tı. Ama çok geçti. Kapı çalınmış, Orhan denen o uğursuz herif sırıta sırıta dalıvermişti içeri bu açar açmaz. Yanında üçü birbirinden harami suratlı, üçü birbirinden it kılıklı herifle.

"Akrabalarını da mı almış gelmiş anam?"

Yaa, ne demezsin... Ortaklarını almış gelmişti pezevenk. Hempalarını. Bir tokat buna, bir tokat da Seher'e, vurup devirmişti yerlere. "Bize çalışacaksınız," demişti dişlerini göstererek. Bu o zaman uyanmış, Seher'in dertsiz başına dert açtığı için de diklenmeye kalkmıştı ama herifler işinin ehliydi; canını burnundan getirmişlerdi.

"Seher naaptı ya? Araya girmedi mi?"

Seher gıkını çıkartmamıştı. Başına geleni biliyordu tabii. Razıymış gibi görünüp "Olsun Bernacığım, hem bu beyler bizi korur, itiraz etme" bile demişti ama yutmamıştı adamlar; onu da elden geçirmişlerdi.

"Bebeği düşürmüştür artık kesin."

Hayır efendim, gene düşürememişti.

"Bağırıp çağırmadınız mı anam? Komşular, yetişin falan diye yırtınmadınız mı?"

Denerlerdi belki ama hem çok korkmuşlardı hem de insan elleri kolları bağlanıp ağzına da yer bezi tıkılınca nefes alabildiğine şükrediyordu.

İşte o olmuş, Orhan'la adamları bu ikisinin hayatına yılan gibi çöreklenmişlerdi.

"Anam, tutayım kendimi, demeyim diyom deminden beri ama, diyecem hiç darılma; sana kapısını açmış, insanlık edip bağrına basmış kızcağız, onun da başını yakmışın. Yazık."

Başını yakmak ne; hayatını yakmıştı Berna Seher'in.

Bu beteriydi anlayacağın; ama besbeteri vardı.

Hayatları darmadumandı artık. Daha ilk geceden raconunu kesmişti Orhan. "Kiranızı ayıracak, gerisini bana vereceksiniz." Parayı az buldu mu, "Nereye zula ettiniz?" deyip Seher'le ikisini bayıltıncaya kadar işkenceden geçiriyordu. Öyle de ustaydı ki it, canlarını alıyor, ama vücutlarına katiyen hasar vermiyordu. "Kalmayaydın hamile, bana mı sordun?" deyip deyip işe koşuyordu Seherciği de.

"Vah anaam... Ne çekmiş senin yüzünden. Soora?"

Sonra ne olacak; çift öküzü gibi çalışmışlardı. Eskiden keyfe keder, paraları suyunu çekmeye başlayınca işe çıkarken şimdi her gece metazori çıkıyor, artık müşteriyi de Orhan ayarlıyordu, kamyonculara kurban olsunlar diyeceğin pis mi pis, sapık mı sapık, iğrenç mi iğrenç adamların elinde sabahlara kadar çırpınıp duruyorlardı. Özellikle hamile sipariş eden vardı, düşünebiliyor musun? Süt emecekmiş ahlâksızlar. Kızın memesinde na böyle diş izleri oluyordu her geldiğinde. Çıt çıkartamıyorlardı korkularından. Bu Seher için ayrı, kendi için ayrı korkuyor, Seher kendini unutmuş, bir karnındaki bir de bunun için dayanıyordu. Müşterilere iyi davranacak, bir dediklerini iki etmeyecektin. Muameleden şikâyetçi olan çıkarsa, biliyorlardı ki o akşam gene işkence var, her kılığa giriyor, her eziyete razı oluyor, bir de gülmeye, oynaşmaya, Allah'ın manyaklarının gönlünü hoş etmeye çalışıyorlardı.

"Beterin de beteri var diyodun... Bak, çıkmış."

Çıkmıştı, evet, ama daha beteri de çıkacaktı.

Kısılmış kalmışlardı ve birbirlerinden başka kimseleri olmadığından artık aynı yatakta, sarılıp ağlaya ağlaya uyuyor, ağlaya ağlaya uyanıp gecenin zulmüne hazırlanıyorlardı. Seher çoktan affetmişti bunu da bir de teselli ediyordu.

"Peek pek... Ben olsam her dakka yüzüne vururdum."

Vallahi doğru söylüyordu. Başına kaksa daha kolay olurdu katlanmak, ama yapmıyordu kız.

"Onda da evliya sabrı varmış anam!"

Seher'de aşk vardı.

"Kime?"

"Bana."

"Peek... Kadın kadına aşk mı olurmuş?"

Dur işte... Dinle de.

Gene öyle çok içlendiği, çok utandığı günlerden bir gün oturup açık açık konuşmuştu Seher'le.

"Başına açtığım bu belâyı dönüp dönüp yüzüme çarpsan daha kolay olurdu katlanmak," demişti. "Ben özür dileyecek kelime bulamıyorum, sen beni teselli etmek için yüz bin tane lâf söylüyorsun. Sen nasıl bir insansın?"

Seher de gözünün içine bakarak uzanıp elini tutmuş; "Âşık bir

insanım," demişti. Şunun şusunu beğendim de ondan âşık oldum demezdin âşık olunca. Olur giderdin. Seher de olmuş gitmişti. Gördüğü, tanıdığı ilk andan itibaren hem de. Ne süslenmesi müşteri içindi ne de Orhan'a katlanması eziyet görmemek için. Âşıktı Berna'ya, her şey onun içindi. O ne derse onu yapacak, o nereye giderse oraya gidecek, o ne isterse onu verecekti. Üzülmesindi bu. Aşkta vefa, cefa, fedakârlık yoktu. Aşk varsa, sadece aşk vardı; âşığın kendisi bile yoktu. Şimdi desin atla şu pencereden diye, hemen, derhal, hiç düşünmeden atlardı.

"Anam... Ben de bu Seher'i bi şey sandıydım... Meğer sana göz koyduğundanmış bak... Pis. Terbiyesiz. Görüyo musun? A aa!"

Kimse bilemezdi ne temiz, ne pis. Ama kendi pisti Berna'nın; bunu biliyordu. Kahkahalarla gülmüştü Seher'in sözlerine. "Bir sen eksiktin," demişti.

"Ağzına sağlık. Ne güzel demişin."

Güzel dememişti. Çok pişmandı. Şimdi olsa, kollarına atılır, ne isterse verirdi. Vücudunu, ruhunu, canını. Ne isterse...

Ne isterse...

"Ay Allah'ım bu da coştu... Ağlıyo musun sen? A aa! Kalk bi su vuralım yüzüne. Kalk."

Bir gece nedir ki?
Yüzyıllar geçer de bu ateş yine sönmez
Yine yatışmaz bu cehennem...

MEVLÂNÂ

"Açıldın mı bari biraz? Gelebildin mi kendine?"

"Onu öyle özlüyorum ki."

"Hay ben sana ne diyim e mi. Kadın kadına şey edelim demiş anam, nesini özlüyon? Nası şey eder insan kadın kadına? Şeyin yok bişeyin yok afedersin. Gülemiyom da kızamıyom da görüyo musun?"

Devam etti Berna.

Hadi bu biraz çirkin sayılırdı...

"Yok anam... Ay yüzlüsün maşallah. Nurtopu gibisin. Tıraş olup içi pamuklu bi de sütyen taktın mıydı dünya güzelisin... Kıymetini bil. Hadi anlat anlat."

Seher'le kıyaslandı mıydı esâmesi okunmazdı Berna'nın. Bak şu sakala bıyığa. Günaşırı traş olmasa kimse bakmazdı suratına. Ama Seher başkaydı. Dosya kâğıdı kadar beyaz tenli, ipek gibi zarif yaradılışlı, ağdan dökülmüş balık kadar oynak, hep taze, kız oğlan kız gibi bir şeydi. Hani derler ya; âfet... Öyle bir güzelliği vardı işte. Her yola giderdi.

"Anladık zaten."

Seher, bu öyle kahkahalarla güldükten sonra boynunu bükmüş, "Bir gün sen de âşık olacaksın bana," demişti. "İstediğin kadar olmazlan, alay et, gül. Utanacak değilim." Bu hâlâ dalgasındaydı işin.

Tepeden tepeden sormuştu; âşıktı madem, her gece bin türlü yaratığın altına yatıyorlardı neticede; âşık insan âşık olduğu insanın böyle bir iş yapmasına razı olur muydu? Bu nasıl aşktı?

"İyi demişin. Ne dedi o pis?"

Aşk, başlayan bir yolculuktu. Ne durağı vardı, ne uğrağı, ne de sonu. Sadece yolculuktu.

Her şey gelir geçerdi; hızlandıkça geride bıraktığın evler, köyler gibi. Kalksan geriye koşsan da hep ileriye gidiyor olurdun; çünkü başlamayagörsün, ilelebet devam ederdi o gidiş. Öğrenir, anlar, görürdün hiç durmadan. Hiç durmadan zevk alır ve acı çekerdin. Ama giderdin; hep ve daima. Yolculuk, her şeyle, duygularınla, kendinle bile olan irtibatlarını kesmeye zorlardı seni. Çünkü aşkta sana ait bir şey kalmıyordu; bir duygu bile. Kıskanmak, utanmak, kızmak, küsmek, ayıplamak... Bunlar sende mâşuğundan daha önemli bir şeyin varlığını işaret ederdi; benliğin... Görmüştü Seher, yola koyulduğun anda nen var nen yok atmaya başlıyordun güle oynaya. Doğrularını da atıyordun, eğrilerini de...

Seni atıyordun, seni.

Böyle demişti işte.

"İnsan karnındaki bebeden utanır anam. Yüz vermeyeydin nursuza."

Şimdiki aklı olsa verirdi. Kırdığının farkındaydı ama elinden gelen bir şey yoktu. "Ayıplarsan üzülmem," diyordu Seher. "Hakkımda kötü düşünürsen kırılmam, kötü konuşursan darılmam."

"Tam manyakmış, tam."

Yok yok; bizdik manyak olan.

"Tet!"

Asla pes etmemişti Seher, hiç vazgeçmemişti iyi davranmaktan. "Bir gün sen de bana âşık olacaksın," diyordu. "Her mâşuğun kaderidir âşığına âşık olmak." Karnı da alıp başını gidiyordu bu arada, ama mola yoktu, paydos hiç. İster doğururdu, ister düşürür; umurunda değildi Orhan'ın. Daha şimdiden doğuma sipariş veren müşteriler vardı.

"Ay midem kalktı. Yazıklar olsun."

Hayat öylece devam etmiş, bir sabah bunu gene öperek uyandırmış, "Hadi kalk. Giyin. Gidiyoruz," demişti Seher. Ufak ufak zu-

la yaparmış meğer bir köşede. "Kaçıyoruz. Ev bile buldum. Bakarız sonrasına, yürü." Bu korkmuştu. "Bulurlar bizi. Deli olma," diye itiraz etmiş, ama söz geçirememişti. Olurdu olmazdı derken, aklına gelmişti bunun. "Hani sen sözümden çıkmaz, ne istersem yapar, atla şurdan desem atlardın?" deyivermişti. Akan sular durmuştu o an. "Haklısın," demişti Sehercik. "Kalalım diyorsan..."

"Kalalım," demişti bu.

"Sen de ayrı bi manyakmışın anam."

O gece son defa görmüştü Seher'i. Önce bunu getirip bırakmışlardı eve. Adamlardan biri basıp gitmişti kumar oynamaya. Sonra Orhan'la öbür adamı Seher'le çıkmış gelmiş, bu iyi para tutmuştu, gece rahat ederiz zannediyordu, Orhan Seher'i yere itip gelişine ağzının ortasına bir tane kapatmıştı bunun. Yere devrilirken çok kötü bir şeyler olacağını anlamıştı bu; çünkü ağız burun kırmazdı hiç Orhan. Ama şimdi dudağı patlamış, ağzına kan dolmaya başlamıştı. Derken kıyamet kopmuştu. Yattığı yerden hayal meyal kaplan gibi savaşmaya başladığını görmüştü Seher'in.

"Helâl olsun. Erkek kızmış gene."

Orhan'a bir şey yapıp kaçırtmış, sonra da bunu kaldırıp "Hadi gidiyoruz," demişti. "Kaçalım. Polise sığınırız. Dışarıda bir şey yapamazlar."

"Ben de onu diycektim. Sen naaptın?"

Gene korkmuştu bu. "Yakalarlar," demişti. "Daha da kötü oluruz o zaman."

Sonra Seher'in püskürttüğü pis heriflerden biri kaldırıp küt diye bir şey vurmuştu kızın kafasına. O kanlar içinde yere devrilirken Orhan gittiği yerden yüzünü tuta tuta gelmiş, iki adamıyla tuttuğu gibi götürmüştü Seher'i.

Bu Berna'nın onu son görüşüydü.

Ertesi gün iki polis çalmıştı kapısını. Polislerden biri "Gelen giden, rahatsız eden oldu mu?" diye sormuş, "Olmadı ama arkadaşım kayıp" cevabını alınca "Onu bilemeyiz. Biz kapıdayız. Kapat sen," demişti.

Akşama doğru ayrılmıştı polisler kapıdan. Bu, gözü yollarda pencereye gide gele Seher'i beklerken gece bir daha çalınmıştı kapısı. Orhan Seher'i geri getirdi diye sevine sevine koşup açmış, kar-

şısında gece kadar kara bir adam görüp korkmuştu. "Bacım korkma," demişti adam buna. "Benle gel."

"A aa, gece gece. Nereye anam?"

"Buraya."

Gamdan sevinmeye çalış; vuslat tuzağıdır o.
Bu yolda aşağıya düşüş ise hakikate yükseliş...
Gam bir hazinedir; senin zahmet ve meşakkat çekişin maden
Derde düşen, madeni kazmaya başlamıştır...

MEVLÂNÂ

Bu sûretle anlatma sırası Kübra'ya geçmişti.

Üstüne alınma, Bentderesi'nin üstünde otururdu ama orospularla alâkalı bi derdi yoktu afedersin. Oğluylaydı onun derdi. Hayırsızın önde gideniyle.

Soldan Şeyhoğlu Camii'nin, sağdan Şeyh Osman Camii'nin, aşağıdan Medrese Mescidi'nin üç sokak yukarısında, Kuşhane Sokak'ta otururlardı ana oğul. Bentderesi'ne de komşuydu elli metre yukarıdan. Orospular aşağıda şey yiyip dururken, "Yanlış anlama anam. Samimiyetten." Bu da yukarıda oğlundan sopa yer dururdu peynir ekmek yer gibi. Her gün mü dersen, her gün.

Şarapçıydı it.

Mustafa.

Mustafalar götürsün, şarap parasını buna verdirdiği yetmez, bi de Samanpazarı'ndaki tekelciye gönderip şarap aldırırdı koca kadına. Utanırdı, sıkılırdı ama ne yapsın; giderdi eşek gibi. İmran, rahmetli beyi yani, sağken gene iyiydi nispeten; araya dikilir, yenilecek sopayı ikisinin nâm-ı hesabına da yer, korurdu buncağızı. Zaten hergelenin şarap şişelerini de vururdu sırtına rahmetli, öyle gelirdi eve her akşam. İş o hâle gelmişti ki, ekmek getirmez, şarabı ille de getirirdi. Konu komşunun gönderdiği çorbayla idare ettikleri çoktu.

Git git ne utanma kalmıştı artık adamcağızda ne gurur. Yekten şarap parası istediği bile olurdu arkadaşlarından. Arkadaşları da alaya alıp "Bi götü boklu oğlanla baş edemiyon," derlerdi ama kıyamazlardı neticede; ya verir, ya da aralarında denkleştirip doğrudan şarap alırlardı karı kocayı itin şerrinden korumak için. Bi türlü de hakkıyla inanmazlardı Mustafa'nın boktan bi evlât olduğuna; dışarıya çok hürmetliydi çünkü hayırsız. Belki de o koymuştu adama içten içe. İnce hastalıktan mıdır artık nedense, bi sabah ayakları tutmaz olmuştu. Bi öksürük yazın ortasında, bi titreme, bi terleme, haftasına gitmişti garip.

Saçını başını yola yola ağlamıştı Mustafa babasının arkasından. "Ben öldürdüm babamı!" deyip deyip kendine jilet atmış, taşa çaldığı şarap şişelerinin kırığıyla memelerini, göbek çukurunu doğramıştı. Çeşit bi oğlandı. Gâvura etmediği zulmü anasına babasına eder, konu komşunun yanında süt dökmüş kediye dönerdi. Cenazede olsun, eşin dostun eve doluştuğu, rahmetlinin yedisine kadarki günlerde olsun, evin kızı gibi kırmış kıçını bi köşeye oturmuş, gelene gülsuyu döküp taziyeleri iki gözü iki çeşme kabul etmiş, sırtını sıvazlatıp melûl melûl süzülmüştü.

Ama hepsi oraya kadardı.

Sekizinci günün akşamı dikilmişti Kübra'nın karşısına; "Şarap almadın mı kız?"

Nerden alacaktı kadın? Neyle alacaktı?

"Git komşudan para iste, al gel çabuk!"

Arada aslan gibi kendini feda edip bunun nâm-ı hesabına sopa yiyen İmran da olmayınca, Berna'nın dediği şey olmuş, beterin beteri başlamıştı böylece.

Hayır, kendi oğlun, kime ne diyecektin?

Çaresiz, bi komşudan ekmek alacam diye, bi diğerinden salça alacam diye para dilenmeye başlamıştı. Yiyen yiyo, yemeyen de yemiş gibi yapıp üç beş kuruş sıkıştırıyodu eline ama kimisi sahiden de acıından dileniyo sanıp para vermek yerine ekmekti salçaydı koltuk çıkmaya kalkıyodu. Kuşhane Sokak'ta kedi yiyip köpek kovalayan farelerin arasında yaşayan insanların eti neydi budu ne ayrıca? Veriyolardı vermesine de, nereye kadar?

Kızıyla oturan dul bi karşı komşusu vardı; Yadigâr. Zaman za-

man üç beş günlüğüne gözlüklü bi kadıncağızın taşıyıp getirdiği felçli bi hastaya bakardı evinde. Eline daha çok para kalsın diye, o gözlüklü kadının getirdiği alt bezlerini ânında götürüp yarı fiyatına satar, temiz temiz kaynatıp ütülediği arabezini tutardı baktığına Yadigâr. Bunun haricinde tespih dizer, Samanpazarı esnafına satardı falan. "Sen de diz bari," demişti buna. "Akmasa damlıyo işte. Kursağınıza iki lokma girer."

O ara Yadigâr'ın kızı yarım akıllı Bergüzar da oyuncak bebeklere elbise dikebileceğini söylemişti. İğne iplikle, yalapşap. Aklına yattığından değil, çaresizliğinden "Ben de bi deneyim bakıyım," demiş, tespihti, oyuncak bebek elbisesiydi derken evin nafakasını çıkarmaya başlamıştı kıt kanaat.

Akşam ver itin şarabını, rahattın bi yerde. İçip içip sızıyodu bi kıyıda. Ayıldı mıydı yedeği hazır olacaktı yalnız.

Sanki vaziyeti kurtarmış gibi hissediyodu, ama yanılıyodu tabii. Günün birinde, "Bana Bergüzar'ı al," deyivermişti oğlan buna. Al sana beterin beteri. Tamam, Bergüzar da ahım şahım bi şey değildi, simâyı hor görmek gibi olmasın, dişlek, sivilceli, çopur, bi de gelgit akıllıydı ama zemzem suyuyla kırk kırk yıkanmış bi insan evlâdıydı Mustafa'nın yanında.

Kıyılır mıydı ona?

O kadar da iyiliği dokunmuştu ayriyeten.

Hem şikâyet etmek hem de itin önünü kesmek için Yadigâr'a "Benim manyak senin kızı istiyo anam," der demez Yadigâr dört elle sarılmasın mı ellerine bunun? "Verdim gitti. Mustafa'dan iyi damat, senden iyi dünür mü bulacam?" Bu anlatmaya çalışmış, yalvarıp yakarmıştı: "Anam, yapma etme... Mustafa senin bildiğin Mustafa değil. Yakma kızın başını."

Nafile.

Yadigârgilde hoca nikâhı, Vedat Dalokay'da oda nikâhı, hoop, oğlan atmıştı kızı eve. Gerdeğe rahat girsinler diye o gece Yadigâr'da kalmıştı bu.

Sabah beraber kahvaltıyı hazırlayıp el öpmeye bekleyeceklerdi dünürüyle güya, bi de bakmışlardı ki Bergüzar, ağız burun dümdüz, ağlaya ağlaya geliyo seher vakti.

Bergüzar'ın demesi, Mustafa bi şişe şarabı devirdikten sonra bu-

nun üstüne çıkıp çıkıp inmiş, bi halt edememiş, hırsını da bundan çıkarmıştı tekme yumruk. Hattâ bıçak bile alıp gelmişti ama niye geldiğini unutmuş, sızıp kalmıştı. Bergüzar da korkudan de, yarım akıllılığından de, kaçmayı akıl edememiş, bi köşeye kıvrılıp beklemişti ağlaya ağlaya.

Oğlan neden sonra ayılmış, şarabın devamını istemiş, kız veremeyince de "Anam olaydı yedeğimi hazır ederdi," deyip bi daha girişmişti buna. Allah'tan sızmadan evvel nerde kaldığını unutmuştu da halının üstüne düşürdüğü bıçağa sarılmamıştı.

Yadigâr'a "Ben sana dediydim," deyip deyip bin bir takaza yapmıştı bu, sabahın kör şafağında anayla kızı peşine takıp Acil'e koşturmuştu sonra.

İşte deminki delikanlıyla da orda karşılaşmıştı ilk. Bi hastabakıcıyla konuşuyodu hastası varmış gibi. Belki de vardı nerden bilecen? O hastabakıcı gitmiş, bu oğlan da bunların ağlaşmalarına bakıp bakıp "Hayır olsun?" demişti. Bu bi dökülmüştü bi dökülmüştü, o kadar olur. Ne var ne yok anlatmıştı elin adamına. O arada kafasına yedi, yanağına dört dikiş atılmıştı garibim Bergüzar'ın. Kırık üç ön dişini saymazsan başkaca bi kanamalı durumu yoktu. Ama eti budu göğermişti pis pis. Öylece çıkmışlardı hastaneden. Bi de korkuyolardı ki. "Ben çocuğumu sokakta bulmadım," diyodu Yadigâr. Dönüyodu, "Canımı da sokakta bulmadım," diyodu. "Nası gidecez de girecez şimdi evimize? O haydut kapımıza dayandığı zaman kim koruyacak bizi?"

Haklıydı.

Bu istediği kadar, "Ben sana elli sefer dediydim yakma kızın başını diye," desin.

Derken, önlerinde bi araba durmuştu. O Bülent Ersoy saçlı oğlan görünmüştü camdan; "Annem buyrun, yürütmeyin hastayı, götüreyim evinize kadar," demişti. Şimdi düşünsen elâlemin arabasına binmezsin di mi? Binmişlerdi güzel güzel.

Yolda az daha konuşturmuştu bunu o oğlan. O kadarla da kalmamış, Bergüzar'ı da konuşturmuştu. Bergüzar, içi dışı bir, zaten de aklı yarım porsiyon, ne oldu ne bittiyse anlatmıştı. Oğlan edepli oğlandı, bilhassa Bergüzar Mustafa'nın bunu nasıl yatağa uzattığını, kâh dizlerini büküp kâh bacaklarını havaya dikip üstünde na-

sıl debelendiğini anlatırken, "Aman bacım, orası beni ne alâkadar eder zaten..." diyerek kızarıp bozarmıştı.

Konuş konuş, sonunda gelmişlerdi Kuşhane Sokak'a. "İstersen ben sizin oğlanla bi konuşayım da kendine çekidüzen versin annem," demişti oğlan Kübra'ya. Olur muydu olurdu ama korkmuştu bu. "Aman kardeşim..." demişti. "Bi köşeye bi şişe sakladıydım, veririm girer girmez, dünyasını unutur, zıkkımlanıp zıbarır." Oğlan, "Gene de ben köşede beklerim bi müddet. Bi sıkıntı olursa..." demiş, geri geri sokağın başına kadar çekilmişti. Sonra bu, "Çok dedim ama dinlemedin Yadigâr," deyip kucaklaşmıştı Yadigâr'la, "... Hakkını helâl et kardeşim." Yadigâr da ne desin, "Olacakla öleceğe çare yok kardeş," diyerek sırtını sıvazlamıştı bunun. Ana kız kendi evlerine girerken Kübra da korka korka kendi evine girmiş, sokak kapısının sağ tarafındaki helânın gölgeliğine sakladığı şarap şişesini eline almış, sahanlıkta biraz dikilip yardan aşağı bakarken "Şu oğlan hayırlısıyla şurdan düşüp ölse..." diye hasretle iç geçirmişti. Doğruya doğru anam; kendi bildiğini kendinden mi saklayacan? Merdivenlerden inerken de Yadigârgilin çığlıklarını duymuştu.

"Ahh!" demişti Berna tam burada. "Fenâlık yaptı gariplere değil mi?"

"Sorma. Sabah ayılıp da kimseyi bulamayınca kalkmış gitmiş Yadigârgile... Biz hastanedeyiz tabii... Çöreklenmiş bi köşeye, beklemiş sinsi yılan."

Sonrası hayal meyaldi biraz. Hatırlayabildiği kadarını da anlatmıştı Berna'ya. Bağırış çığırış falan, belki bizimkinin bok yemesi değildir, hâlâ uyuyodur belki diyerek boşu boşuna biraz içerlerde arandıktan sonra sokakta bulmuştu kendini. Mahalleli, Yadigârgilin kapısının önüne çömelmiş titreyip duran eli kanlı Mustafa'nın suratına tükürmekle meşguldü. Ne yaptığını, nasıl ettiğini bilmeden Yadigârgile dalıvermişti bu açık kapıdan. Az evvel kucaklaşıp helâlleştiği arkadaşıyla bir günlük gelini Bergüzar'ı kanlar içinde, gözleri tavana dikili bulmuş, yığılıp kalmıştı "Allah'ım rüya olsun," diyerek.

Rüya olur muydu hiç? İşi yoktu da her yandım Allah dediğinde senle mi uğraşacaktı Allah?

Ayıltıp almışlardı bunu dışarıya.

Konu komşu hep sokaktaydı.

Ambulanslar vardı, cenaze arabası vardı, tabutlar vardı, polisler vardı, ama Mustafa yoktu. "Bunun oğlu yaptı," diyodu biri. "Biz şurda kıstırdıydık, tutuyoduk, zenci gibi kıvrım kıvrım saçlı genç-ten bi adam gelip elimizden alıverdi."

O dedikleri adamın kim olduğunu biliyodu tabii bu, ama ağzı-nı açmış açmış kapamış, tek kelime edememişti. Polisler buna ya-naşmışlardı hemen.

"Senin oğlun mu yaptı?"

Görmemişti, ama biliyodu; o yapmıştı. "Yapmıştır," demişti zar zor.

"Nereye kaçmıştır?"

"Bilmem. Eve belki."

"Salak mıdır o kadar?"

Bi şey dememişti, ne desin?

"Nerde ev? Uzak mı?"

"Şurası. Şu mavi kapı."

"O kıvırcık saçlı dedikleri adam arkadaşı mıydı oğlunun?" diye sormuştu bu sefer bi polis.

"Değildi," demişti kesin bi sesle.

"Gel bi sizin eve gidelim o zaman. Sen arkamızdan gir. Açık mı kapınız?"

Kuşhane Sokak'ta hangi kapı kilitli olurdu ki?

Önde iki polis, arkada bu, açıp girmişlerdi yirmi üç numaranın bahçe kapısından. Temkinli temkinli ilerleyip sağa sola bakınırken polislerden biri "Sen bakma," deyip önüne geçmişti bunun.

"Ne olmuş?" diye sormuştu burada Berna.

"Mustafa... Bizim bahçeden aşağı uçmuş... Sizin oraya doğru..."

"Kusura bakma ama, lâyığını bulmuş."

"İnşallah anam."

"Ölmemiş mi yani?"

Bilmiyordu Kübra. Polisler, doktorlar, ambulans mambulans, paramparça kaldırıp götürmüşlerdi iti hastaneye çok mühimmiş gibi. O kıvır kıvır delikanlı da sırra kadem basmış, ama bikaç gün sonra çıkıp gelmişti gene. "Hadi gidiyoruz," demişti.

"O mu atmış acaba seninkini?"
"Bilmem ki anam. Sorulur mu?"
"Yüzüne ne olmuş acaba?"
"Hah bak, onu sordum, televizyon seyrettim dedi bana."
"Ne yapmış ne yapmış?"

Gaflet mumuna aşk ateşi düşür,
Kendini yak da
Körlükten kurtul...

MEVLÂNÂ

Konuştukça tanışmış, tanıştıkça açılmış, açıldıkça yakınlaşmış, ana kız gibi, abla kardeş gibi olmuş, karanlık karanlık gülüşmüş, Kübra "Ah inşallah geberip gitmiştir benim soysuz," dedikçe birbirlerinden utangaç utangaç göz kaçırmış, Berna "Bizim kıvırcık hızır aleyhisselam nafakamızı keserse Konya yoluna beraber çıkarız artık," dedikçe arsız arsız kahkahalar atmış, ama en çok Seher'i anıp anıp içli içli ağlaşmışlardı günler boyu. Kapıcı Durali bir dediklerini iki etmiyordu şimdilik. Demek ki gelip gidiyordu kıvırcık.

Kübra da uymuştu Berna'ya; "Orospu evinde çay eksik olmaz," deyip deyip çay kaynatıyordu. Bir de hamarattı ki, dünyada kıpırdatmıyordu Berna'yı yerinden. Hem bu hayat cennet canına minnetti ondan, hem de akşam sabah pencere kenarına ilişip kıvırcığın bir iyilik daha edip arkadaşını da getirmesini bekleyen Berna içini çok acıtıyordu ondan. İki gün traş olmasın, yüzü gölgeleniveriyodu anam. Ona da ayrı üzülüyodu. "Git kes şunları," diye uyarıyordu sık sık. "Sen daha gençsin, kendine bak, ben sana bakarım. Kalk kalk."

Berna başlarda ciddi ciddi itiraz ediyordu. "Yapma böyle Kübra Abla. Aklıma Seher geliyor izzet ikram gördükçe."

Kübra sağ gözünün altı sinek konmuş at sağrısı gibi seğirirken

lastik top gibi fırlayıp önüne geçiyordu. "Peek pek. Bana orospu mu diyon sen?"

Olurdu, olmazdı, ölümü gör vallahaydı, darılırımdı derken yalan olmaya başlamıştı Berna'nın itirazları. Artık fazlaca direnmiyor, hattâ bir iş görüleceği zaman kalkacakmış gibi şöyle mahsusçuktan yekinip gerisingeri oturuyordu oturduğu yerde. Kimsenin varlığı batmıyordu kimseye. Kimsenin ne olduğu da batmıyordu ne olmadığı da. Sık sık Berna'nın maceralarından, ayıplı mazisinden konuşuyorlardı meselâ. Kübra merak etmiyormuş gibi yapıp yapıp sohbeti mutlaka oraya getiriyordu. "Ee, kamyonun koltuğunda dediydin geçen... Lâfın yarım kalmasın bari. Soora?"

Seher'in o kadar çok bahsi geçiyordu ki, Berna'ya "Kıza ne ettinse sen etmişin. Başına ne geldiyse senin yüzünden gelmiş," deyip takaza yapmaktan vakit bulduğu her an Kübra bile kendini kaptırıyor, pencerenin önüne koşup yol gözlemeye başlıyordu. Seher'i tanıdığından, görse bileceğinden değil. Kıvırcık oğlanı bekliyordu. Yanında güzelce bir kadınla geldi mi, hah, tamam deyip müjdeyi veriverecekti Berna'ya. Çok ağlaşıyorlardı ama ağlaştıkça da kaynaşıyorlardı. İki kadim dost gibiydiler. Ömür billah bunun onsuz, onun bunsuz bir günü geçmemişti sanki. Salondaki çekyatlara karşılıklı oturuyor, saatlerce anlatıyor, dinliyorlardı. Samimiyet ilerliyor, dertleşmeler, şakalar, sataşmalar demini buluyordu.

"Sen et tutmazsın ablacım."

"Niye kız? Çok iş gördüğümden mi?"

"Yok ay. Tiklisin ya. Kıçın ayrı oynuyor başın ayrı."

"Peek pek. Tik de hastalık bi yerde. İstediğimden mi yapıyom?" Neden sonra aklına geliyordu; "Sana da bi elektirikli tıraş makinesi almak farz oldu," diyordu zafer kazanmış gibi. "Sakal bıyık, maşallah yani. Durali eve müşteri getiriyom zannedecek."

Durali de Durali'ydi. Genç, cevval, hünerli, hürmetli. Daha bunlar parmaklarını zilden çekmeden yetişiyordu. "Buyur Kübra Teyze."

Kübra bıkıp usanmadan sıkıştırıyordu adamı. O kıvırcık oğlan gelip gidiyodu de mi? Ne kadar zamanda bi geliyodu? Hiç soruyo muydu çok masraf ettiler mi falan diye? Surat asıyo muydu hesap keserken? Neciydi? Neyin nesi, kimin fesiydi? Bu değirmenin su-

yu nerden geliyodu? Bak, biliyoduydu da söylemiyoduysa bunun ölüsünü görsündü.

Durali her seferinde "Ben nerden bileyim Kübra Teyze? Vallaha bilmiyom," diyerek kızarıp bozarıyor, anca Berna'nın yardımıyla kurtarıyordu yakasını. "Durali..." diyordu Berna gelip. "Bak kardeşim, benim bir arkadaşım vardı. Başına ne geldiğini bilmem lâzım, ama hiçbir şey bilmiyorum. Bizim Kıvırcık yok mu; bir geldiğinde bana da haber et, ona sorayım, tamam mı güzel kardeşim? Hadi kolay gelsin."

"Ben de onu soruyodum," diyordu Kübra, Durali kaçıp kurtulduktan sonra.

Kaderlerine razı, yuvarlanıp gidiyorlardı ama ikisinin de içi içini yiyordu.

Kübra hem Mustafa'yı hem Seher'i merak ediyor, Seher için sağ kaldıysa kurtulsun diye, Mustafa için de kurtulduysa geberip gitsin diye içinden el açıp dua ediyordu.

Berna'nın ise tek derdi Seher'di. O kadar Seher'di ki, Seher'in karnındaki bile gelmiyordu aklına. Şu adamı bir geldiğinde mutlaka denk getirmesi, Seher'le ilgili bir şey bilip bilmediğini öğrenmesi lâzımdı. "Bak kardeşim..." diyecekti, daha adını bile bilmiyordu çocuğun, "Bak... O gece gelip beni aldığın ev var ya, ben orada Seher diye bir arkadaşımla oturuyordum. Ona ne olduğunu biliyor musun?" Bilmediğini söylese bile ısrar edecek, "Madem bilmiyordun, beni nasıl buldun?" diye sıkıştıracak, sahiden de bilmediğine ikna olursa bu sefer de kalkıp harekete geçecek, saklan saklan nereye kadar, hastaneyse hastane, karakolsa karakol, her deliğe girip çıkacak, arayacaktı kızcağızı. Orhan uğursuzuna yakalanma pahasına. Diyelim şansı yaver gitti, hem buldu, hem de Orhan'a yakalanmadı, alıp getirecekti buraya Seher'i. "Tamam kız," diyecekti. "Ben de sana âşığım." Değildi ama öyle diyecekti, zevkin büyüğü onun olsundu varsın; çok üzmüştü, bir defacık da sevindirecekti. Lâfın gelişi bir defacık... Hayatı boyunca sevindirecekti. Kıvırcık o zaman belki yüz göz eğecekti çok masraflı olmaya başladınız diye. O da haklıydı. "Allah razı olsun," diyecekti hiç uzatmadan. "Evliya gibi adamsın ama hep yük olacağımızı düşünme. Verdiklerinin hesabını çıkar yaz bir köşeye, çalışır öderiz."

Ama şimdilik, çaresiz idare edeceklerdi böyle. Bari çok yük olmasalardı kıvırcığa. Sıksalardı biraz. Ekstra da yemeyiversinlerdi.

İdare ettiler.

Durali'yi de perişan.

Balya balya dilli jambonlar, ikisi de onu seviyordu, sadesinden, karabiberlisinden hiç hazzetmiyorlardı, kilo kilo biber turşulu yeşil zeytinler, bademlisi uyduruk oluyordu, paket paket tereyağları, margarin zararlıydı, teneke teneke zeytinyağları, ayçiçek yağı sidik gibi geliyordu, kavanoz kavanoz çiçek balları, ağaç balı bir şeye benzemiyordu, viyol viyol yumurtalar, kıymalar, kuşbaşılar, incikler, hem beyazından hem kaşarından peynirler, makarnalar, salçalar, pirinçler, kuru fasulyeler, nohutlar ekstradan sayılmazdı. Her zaman lâzım oluyordu.

Sonraki hafta biraz daha idare ettiler.

Bakıyordu da Kübra, Berna sakallı falan ama taş gibi kızdı. Kendi kızı gibi seviyordu onu; Allah hayırlı bir evlât vermişti nihâyet. Orospu morospu. Mis gibi çocuktu işte, ne var?

"Abla ben banyoya giriyorum."

"Saçın bitince çağır da sırtını sabunlamaya geleyim."

"Dünyada olmaz. Senin yanında soyunamam."

"Niye kız?"

"Anla işte. Utanırım."

"Garaj garaj kamyoncudan utanmadın da benden mi utanıyon afedersin?"

"Öyle işte."

"Deli."

Deli meli, utanıyodu kız, olabilirdi, anlayabiliyodu Kübra. Hattâ belki de yanlış anlıyodu yavrum. Hani öbürkü buna âşık mâşık olduydu ya; bundan da huylanıyodu belki. Sütten ağzı yanmıştı ya bi kere. Eller meller diye bu. Ne bileyim...

Şu da vardı, maşallah, incecik, kütür kütürdü zilli. İnsanın kamyon şöförü olası geliyodu. Koca koca, sürmeli sürmeli gözler, hem büzük hem büklüm büklüm dudaklar... Bi de adam gibi memeleri olaydı şöyle, götür Tahtakale hamamına, akşama sekiz tane görücü gelsin. Tabii güzel bi traş edecektin götürmezden evvel. Hakkaten, bakıyodu da, ne güzel bi kızdı anam bu. Bıyığı sakalı saymaz-

san tek kusuru, harıl harıl bi okuma merakı. Bazen öyle bi kaptırıyodu ki, bunun sorduğu soruları bile duymuyo, geçtim duymamasından, önüne koyduğu çayı içmeyi unutuyodu. "Bin zahmet demlemişiz, ayıp." O öyle okuyup dururken bi de canı sıkılıyodu ki bunun. Televizyona bak bak, adamın tikleri azıyodu anam. Şöyle değişik bi şeyler olaydı da bari azıcık sohbet muhabbet edelerdi yeniden.

Nitekim oldu.

Kapı çalınınca, "Durali'ye bi şey mi sipariş ettiydik ki?" deyip koşturdu Kübra. Sıkıştıracaktı gene oğlanı biraz. Ama karşısında Durali yerine kıvırcık çocuğu görünce hem şaşırdı hem sevindi. "Allahının aşkına gir kardeşim," dedi iki eline sarılarak. "Biz de seni arıyoduk ne zamandır."

Kıvırcık girdi. Ayakkabılarını çıkardı kibar kibar, çevirdi, hazır çevirmek için eğilmişken de Kübra'nın elini öptü, Berna'yla tokalaştı; yer gösterdiler, "Oturmayayım," dedi. İllâ otur. Oturdu. Şişleri azalmıştı ama kafası hâlâ gagalanmış karpuza benziyordu. Parmaklarını karnının altında kenetledi, baş parmaklarının içini birbirine bitiştirdi, "Annem, başın sağ olsun," dedi Kübra'ya bakıp hemen gözlerini kaçırarak. Kübra "Vallaha de," derken Berna yerinden kalkıp kader arkadaşının yanına oturdu, ellerini tuttu. "İnan et," dedi kıvırcık. "Şükürler olsun," dedi Kübra ağzı burnu ayrı oynayarak; tikleri birbirinden bağımsız hareket ediyordu, ama tiklerinden de bağımsız olarak gözlerinin titremeye başladığı Berna'nın gözünden kaçmamıştı. Biraz daha sıkı tuttu ablasının ellerini, daha da sıktı. "Allah taksiratını affetsin," dedi kıvırcık o sırada. "Ağladı güldü yerini buldu," dedi Kübra. Şimdi sesi de titriyordu. "Kesin de mi?" Kesindi. O gün ölmemişti ama aradan geçen zamanda, işte, olmadı mıydı olmuyodu, naapacan, sizlere ömür. Berna, "Kalk bir su vuralım yüzüne," dedi. "Fenalaştın sen." Kübra "Yok anam," dedi, "Fenaydım, şimdi iyileştim. Neydi, bi şey soracaktık biz kardeşe?" Kıvırcık dön dön buna annem annecim falan dediği halde bu ona ısrarla kardeşim diyodu, "Neydi kız?" Berna "Şimdi sırası değil abla, gel yüzünü yıkayalım da öyle," dediyse de Kübra omuz attıra attıra oturmaya devam etti. "Tamam, hatırladım," dedi kıvırcığa buğulu gözlerle bakıp. "Buncağızın Seher

diye bi ev arkadaşı varmış, onu soracaktık sana." Kıvırcık, alnına düşen kıvır kıvır saçlarının arasından kaniş gibi baktı Berna'ya; "O da sizlere ömür," dedi. Artık rahat rahat ağlayabilir, Berna'nın derdiyle sahiden dertlenmişken araya bir iki santim de Mustafa koyup iki damla da onun için sarf edebilirdi Kübra.

Ayyaş Mustafa için değil, otuz sene önce memesine yapışan bebek Mustafa için.

On aylıkken taytay durdu diye konu komşuyu toplayıp diş bulguru yaptığı, tepsideki ıvır zıvırın arasından pilma tudor marka pili seçti diye "Âlim olacak benim oğlum," deyip misafir karılara hava attığı, evin içinde apalak apalak yürümeye başladıktan sonra sehpanın üstündeki şekerliği devirdi diye "Benim oğlum büyüdü de kâse kırıyo," diyerek sevincinden hıçkıra hıçkıra ağladığı, rahmetli İmran dizinde hoplatıp gıdıklarken hakır hakır gülüşen, ilkokula başlayacağı gün siyah önlüğünü giyinip komşulara el öpmeye giden Mustafa, herkesin evlâdı kadar evlât olan Mustafa için.

İnsanın küçüğü insandı da büyüdükçe başka bi şey mi oluyodu anam?

"Ah anaaam..." diyerek Berna'ya dönüyordu ki "Çok fena hırpalamışlar garibi," diye ekledi kıvırcık. "Epey oldu da nasıl diyeceğimi bilemediğimden... Ama bebek sağ."

Berna, buz kalıbına yatırmışlar gibi donuk donuk sayıkladı: "Bebek mi?.. O tamamen aklımdan çıkmış." Hâlâ sayıklıyordu. Kıvırcık ayaklandı, "Üstümüze düşen bi şey varsa..." Kübra, Berna'nın alıp yanında götürecekmiş gibi sıkıp durduğu parmaklarını kızın pençesinden zor kurtarıp doğruldu, "Allah razı olsun kardeş," dedi, "Ben seni geçireyim." Kapıya kadar gitti kıvırcığın ardı sıra. "Bari polis tutabilmiş mi o katilleri?" diye sordu göz ede ede. Kıvırcık da dalıp bir iki göz kırpıştırdı, "Onlar tamam annecim," dedi. "Bi daha kimseye zararları olmaz." Eğilip ayakkabısını giymeye çalışırken Kübra kolunu yakaladı.

"Sen mi yaptın, Allah aşkına doğru söyle," dedi.

"Annem, boşver şimdi o işleri."

Kübra öbür koluna da asıldı çocuğun. "Ölümü gör."

Kıvırcık, ayakkabısının arkasını oturtmak için çekecek arandı.

"Biz aracılık ettik... Ama bitti o iş," dedi. "Kerata var mıydı? Arkasına basmayayım şimdi, yeni aldık."

Kübra terlik çekmecesinden çekeceği çıkarıp uzattı Kıvırcığa. "Hay sağ olasın annecim." Kapıyı açtı, tam çıkıyordu, Kübra önünü kesti bu sefer. Bir iki soracağı daha vardı:

"Benimkini kim halletti?"

Kıvırcık, ellerini Kübra'nın omuzlarına koydu. Kadın o kadar kısaydı ki, hafiften de eğilmek zorunda kalmıştı. "Annem..." dedi, "Hakkını helâl et. Elimden kaçtı."

Kübra ellerine sarıldı kıvırcık oğlanın, "Senin ellerinin yoluna kurban olsun bu annen," dedi. "Sen helâl et oğlum..." Artık oğlum demek geliyordu içinden. "Bi it yüzünden elini kana buladın. Sen helâl et." Ağlıyordu ama niye, kendi de bilmiyordu.

Kıvırcık iki büklüm eğilip yetmeyince azıcık da çömelip elini zorla öptü Kübra'nın.

"Senin adın ne oğlum? O kadar iyiliğini gördük..."

Kıvırcık, gözlerini kırpıştırdı. "Kıvırcık, annecim."

Ağlaya ağlaya güldü Kübra. "Tet," dedi, "Öyle ad mı olurmuş."

Kıvırcık izah etti: "Esas Muzaffer ama herkes Kıvırcık der. Sen de öyle de, Muzaffer'i duysam da bakmam, gördün, ben bile unutuyom da sorana Kıvırcık diyom." Kübra önünden çekildi Kıvırcık'ın. "Ne ihtiyaç olursa bas zile sen, gerisini düşünme, Durali hâlledecek," diye tembihledi Kıvırcık çıkarayak. "Biliyom oğlum, biliyom," dedi Kübra. "Bi şey daha soracam yalnız... Kızın bebesi... Nerde şimdi? Kim bakıyo?" Kıvırcık, "Hâlâ hastanede," dedikten sonra bir es vererek "Hem kör, hem topal hem de çolak yazık. Çok üzülüyoz inan et," diye ekledi ve en nihayet nihai durumu "Bakacak çekecek kimsesi de yok. Bi çare arıyoz bakalım. Rahmetlinin de öyle bi vasiyeti var ki. Gitmiş elin bi adamına emanet etmiş bebeyi. Ne akraba ne bişey. Onu ikna edecez de, hastaneyi şey edecez de, bebeği nüfusa Berna bacı doğurmuş gibi yazdıracaz da size devredecez de... bakalım nası edeceksek" şeklinde özetleyip ığıl ığıl ağlamaya başlayan kadıncağızı zırıl zırıl ağlar vaziyette bırakarak sırtından ağır yük atmış gibi indi merdivenleri.

Kübra sahanlıkta bir müddet kıpraşıp oynaştı, gölgelere ağız yüz etti, karşı dairenin ekmek sepetine göz kırptı, sallandı, dolandı,

bulandı, ağladı, çenesini sakız çiğnermiş gibi açtı açtı kapadı, tam da Jane Fonda'nın tarif ettiği intizamda sağ dirseğini hiç oynatmadan sağ omuz başıyla havaya yuvarlaklar çizdi, sol elinin bileğini çıtlatmak ister gibi uzatıp uzatıp geri çekti, sağ ayak baş parmağını terliğinin içinde kaldırdı kaldırdı indirdi; karşı komşu kapının gözünden baksa twist yapıyor zannederdi bunu, yaylandı, kıvrandı, en sonunda davrandı, tepeden tırnağa tike dönüşmüş bir insan neye benzerse ona benzeyerek hoplaya zıplaya girdi içeri, kapıyı örtüp sırtını dayadı, devamını sonra ağlamak üzere ağlayacağı kadar ağladı, sesini de tik bürüdüğünden hıçkıra yuta "Bern – aa – aa!" diye seslendi.

Ateşin aslı yaş ağaçtır...
Görebilirsen, ne ateş ne dumandır o
Tüten de yaştır, yanan da yaştır...
MEVLÂNÂ

Güneş zehirlenmesi vardı Zila'da. Gün görmeye gelmezdi. Cildinin minicik bir parçasına minnacık bir güneş ışığı değsin, bütün vücudunu bir kaşıntıdır alırdı. Sonra bir titreme, bir ateş. Bu daha başlangıçtı. Arkasından baş dönmesi, mide bulantısı, migrene rahmet okutacak bir baş ağrısı çullanır, silindir gibi geçerdi üzerinden. Devamında kaynar suya dalıp çıkmış gibi kızarır, teni her yerinden kabarır, oradan buradan taze açılmış yara gibi ciyak ciyak yangılar fışkırır, acı sancıya, sancı ağrıya dönüşür, ağrı bütün vücuduna yayılır, son aşamada da patlayacakmış gibi şişmeye başlardı. Gelsin buz gibi küvetlere dalmalar, gelsin bir taraftan içerken bir taraftan işeyecek kadar çok su içmeler, gelsin tüp tüp nemlendiriciler, aspirinler, nurofenler, vicodinler. Atıyordu zehiri atmasına da, gel sen nasıl atıyordu bir de ona sor. Zıpkın gibi dimdik giriyor, çapaklı istavrit oltası gibi yırta parçalaya çıkıyordu güneş ışığı çünkü. Vampir gibi yaşıyordu kaç sene var Zila ve ömrünün sonuna kadar da öyle yaşamak zorundaydı. Eldivenler, eşarplar, gözlükler, şallar, pantolonlarla örtünüp şansını denemeyeli çok olmuştu. Gebertilecek bir mikrobu yoktu lânet şeyin. Veya vardı da, mikrobun kendisi güneşti bizzat; ne yapacaktın? Kaldı ki "Güneşi öldürecek bir ilaç bulduk," deseler de kendine kıyar, ona gene kıyamazdı; ne çok severdi güneşi aslında. Âşıktı hattâ. Ömrünün bir

deminde çırılçıplak çıkacaktı onun alnına, sere serpe uzanacak, estire estire koşacak, pervâne gibi kavuşacaktı ışığına; yanarsa yanacaktı. Al sana yemin.

Gelgelelim, o kadar kolay değildi. Yanmayla bitse, tamam, yansın, ama bitmiyordu. Kendini bildi bileli kaç saklan - kaç saklan, nurtopu gibi bir de açık alan fobisi olmuştu. O kadar ki, perdeyi dahi aralayamıyordu kaç yıldır, isterse zifiri karanlık gecede olsun, ki gece korkusu da almış yürümüştü. Para parayı çeker der dururlardı; bilmiyordu çeker mi çekmez mi, ama belâ belâyı çekiyordu. Tıpkı tâkatten düşüp direncini kaybetmiş bir vücuda yoldan geçen her hastalığın musallat olduğu gibi, ruhunun diz bağları çözülünce fobi nâmına ne varsa duyan gelmiş, musallat olmuştu Zila'ya. Gece korkusu demişken bir de başına gölge korkusu, yansı da gölge sayılırdı, devamla ayna korkusu çıkmış, sonra karanlıkta olabilecek şeylerin korkusu gelip çökmüş, bunu karanlığın kendisinden korkma korkusu takip etmişti. Kambersiz düğün olmuyordu. Gözünü kapattığı anda ya gölgeye ya karanlığa düştüğün için, sen de ikisinden birden korkuyorsun hazır, nurtopu gibi bir de uyuma korkun oluyordu tabii.

Nasıl edecekti?

Artık bilmiyordu.

Kurban olurdu güneş zehirlenmesine... Ve bir gün olacaktı. Yeminle.

Zil çalınınca okuduğu kitaptan kafasını kaldırdı, güldü. "Gene geldi Rafet Dingil," dedi. Kitabı kapatıp sehpanın üstüne bıraktı, doğruldu. "Şuna öyle bi vereyim ki aklı başından gitsin."

Teoman Kemâni, apartmana girince hafif bir şaşkınlık geçirmişti. Dış kapıdan sonra, ki oldukça zorlu bir hidroliği vardı meretin; açıncaya kadar canın çıkıyordu, içeri girdiğin anda seni ite kaka kendiliğinden kapanıyordu, ama sanki apartmanın ruhu varmış da daha hıncını alamamış gibi bir dış kapı daha dikiliyordu içeride karşına. Giriş katının sahanlığı bu ikinci kapıyı da açtıktan sonra çıkıyordu ortaya. Onun hidroliği daha da beterdi. Kapı üstüne kapı. Tuhaf! Hiç aklı ermemişti doğrusu. Adam gibi bir tripleks yapacaklarına üç katlı apartman dikip sülale silsile üçkuşak bir arada oturan ailelerin böyle işler yaptıklarını biliyordu ama?

Zile basıp kapının açılmasını beklerken tuhaflığın çifte dış kapıdan ibaret olmadığını fark etti. Zaten fark etmemesine imkân yoktu. Sahanlığı aydınlatacak ışıklık dıştaki dış kapıyla içteki dış kapı arasında kalmıştı ve tepedeki sokak lâmbası kadar büyük neonun projektör gibi ışığı olmasa göz gözü göremezdi. Otomata dokundu merakından; sönmedi. Devamlı mı yanıyordu bu?

Kapı açıldı, Rafet Bey'in "dikkat çekici" dediği güzellik kendini bir ışık selinin önünde gösterdi. Kim kime gelmişti?

"Evet?"

Bayılacağını hissetti Teoman Kemâni. Belki ağzını açıp kapattı, belki kendini tanıtmak için sağ eliyle göğüs kafesine dokundu, belki hiçbir şey yapmadı. O ânı ne unutacak, ne de hatırlayacaktı bir daha. Neydi o? Hayal? Rüya?

Derin derin nefes almaya çalıştı, başaramadı. Tâ gençliğinden atılmış bir oktu sanki de kadın, takvim ajanda saat köstek ne bulduysa dele deşe gelip saplanmıştı ciğerine.

Ölse umurunda değildi... Ama ölümüne asılmak istiyordu hayata; genç olmak, her şeye baştan başlamak, mümkünse düzeni değiştirmek istiyordu. Sonsuza dek.

"Evet?" dedi Zila tekrar.

"Ben Teoman..." Ad-soyad takdimleşme ezberinden nasıl da bıktığını fark etti birden. Soyadını getirmedi.

Ama Zila getirdi; "Haa, Kemâni..." diyerek. "... Anladım. Rafet'i gönderip duran patron sensin..." Kenara çekilip yolu açtı. "Gir bakalım," dedi hevesli hevesli. Işık saçıyordu.

"Müsaadenizle." Hem bir daha kurtulamayacağı bir kapana girdiğini düşünüyordu Teoman Kemâni, hem de nihâyet kapandan kurtulduğunu.

"Gir işte." Giriş kapısını örtüp adamın arkasında kaldı Zila.

Girdi Teoman Kemâni.

Koku, ışık, arkasında dikilen güzellik...

Sana gelir miydi gittiğin yer?

Sana açılıp senin açtığın kapıya döner miydi başkasına açılan kapı; sana getirir miydi seni? Olur muydu?

Yürüdü.

Evin her deliğinden ışık fışkırıyordu. Yetmezmiş gibi, sağda

solda saksı çanaklarına yerleştirilmiş, çocuk boyunda koca koca mumlar yanıyordu. İyi aydınlatılmış bir havuzun dibinde soluksuz ilerliyormuş gibiydin.

"Ne tarafa?"

"Öf Teomaan, önündeki açık kapıdan girsene, ne soruyosun?"

Öf Teoman?

Yaldır yaldır salona adım attı Teoman Kemâni. Pencerelere duvardan duvara, tavandan yere kadife perde çekilmişti. Simsiyah. Sutaşı güneş işlemeli.

"Otursana."

"Nereye?" Dönüp bakmaya korkuyordu kadına.

"Kucağıma."

Ne güzel bir terbiyesizlikti bu. Ne hoş küstahlıktı.

"Aman geç otur işte koltuklardan birine. Seç beğen al. Ne soruyosun?"

Neydi bu sevinç?

Bu oyuncak bulmuş çocuk hoşluğu neydi?

Bütün o aksilikler, hiç de alışkın olmadığı uzaktan uzağa reddedilişler, Rafet Bey'in boşu boşuna gidip gelmeleri, onun eliyle kulağına çalınan "Hayır" cevapları, bir külüstür apartman dairesi yüzünden bozulan düzen, onca hayret, keşmekeş, şaşkınlık şu an boğazına sarılıp sıkmaya başlayan bu an için miydi meğer?

İliklerine kadar korkup durduğun düzensizlik, meğer seni tutup kulağından bir başka düzene götüren düzen miydi? Kontrolü kaybetmek, o da değil tek, kendi kontrolünü de başkasına devretmek, teslim olmak... bu kadar güzel miydi meğer?

Şaşkın şaşkın, kendi sevincinden kendi korkarak kadının oturacağını tahmin ettiği koltuğa en uzak koltuğu kestirdi gözüne, gidip oraya oturdu. Berideki sehpanın üstünde bir kitap olduğuna göre, o o taraftaki koltuklardan birine oturacaktı.

Ama yanılıyordu.

Yürüdü geldi Zila, neredeyse dizleri birbirine değecek şekilde tam yanındaki koltuğa oturdu. Sol yanındaki.

O ne gelişti?

Ne oturuş, ne alaycı gülüş.

"Ee, sen ne teklif edeceksin bakalım? Rafet'in patronu olduğu-

na göre kıyılarda faşafoş oynamayacaksındır di mi? Açılacaksındır, açacaksındır iyice kesenin ağzını, ha?"

Bir "hoşgeldin," demek yok muydu?

"Ne kabayım di mi? Hoşgeldin. Ne içersin Teoman?"

Teoman? Arada yirmi yirmi beş yaş var, ama "Teoman"... Hor mu görüyordu yukarıdakini aşağıdaki? Kısa boylusu tepeden mi bakıyordu uzun boylusuna?

Ne merhametsiz...

Ne güzel!

"Ben... almayayım birşey... Hoşbulduk... Nasılsınız?" "Sen hoşgeldin aşkım!" demek geçiyordu içinden. "Dünden, evvelki günden, otuz sene öncesinden..." Metrik hayatı yıkılıp dökülüyordu gözlerinin önünde. Vahiyleştirdiği düzen kıymık kıymık batıyor, bit gibi kaşındırıyordu.

Böyle de olur muydu?

"Sen bilirsin. Ee? Neydi?"

Neydi sahi? Niye gelmişti buraya Teoman? "Teoman Kemâni" değil, Teoman... Niye? Bir şey mi alacaktı? Varsa, alıp gidecek miydi? Gitmek ister miydi?

"Ben..."

"Biliyoruz biliyoruz... Seriyi tamamlamaya geldin sen. Allah'ın emri peygamberin kavliyle evime talipsin. Rafetciğime 'Sen bi dur hele,' dediğine göre gözü de karartmışın belli, hayır diyemeyeceğim yere kadar çıkacaksın. Azimlisin yani." Uzanıp koluna dokunuyordu adamın ikide bir. "Ama gücüm yetmez," diye ekledi hınzırca bir gülümsemeyle.

Acaba dili sürçmüştü de "gücün yetmez," diyeceği yerde "gücüm yetmez," mi demişti? İşin doğrusunu öğrenmek için "Niye gücünüz yetmesin? Ev sizin bark sizin," diyebilirdi pekâlâ Teoman Kemâni, ama evin lâfını bile etmek istemiyordu şu an. Almak için değil, vermek için gelmiş gibi hissediyordu. Bu kadından ne alınırdı? Genzini temizleyip; "Enteresan bir kararlılığınız var," diye öttü yeniyetme bir horoz sesiyle. Kızardı, iki öksürdü. "Çok terlettiniz bizi. Çok koşturup yordunuz."

"Bak patroncuk..." dedi Zila, gene koluna dokuna dokuna. İlâveten dizini de dizine değdiriyordu. "Rafetciğimle eğlendim, dal-

gamı geçtim ama sana eziyet etmek gelmiyor içimden. Deyivereyim de bitsin; satamam ben burayı. Şu dışarıda gördüğün ikinci sokak kapısı var ya; onun oraya varamadan düşer kalırım. Çıkamam. Yerimden kıpırdayamam. Hastayım ben. Takıntılıyım, darallıyım, marazlıyım. Anladın? Manyağım manyak. Burada yaşayıp burada ölmek zorundayım canım benim."

Canım benim?

Teoman Kemâni kafasını yatırıp baktı kadına. Devamını anlatsın diye beklesin miydi, sorup deşsin mi? Uzanıp onun yaptığı gibi koluna dokunarak meselâ. "Lütfen ölmekten falan bahsetmeyin," diyebilirdi cevâbenmiş gibi. "Aman efendim, estağfurullah," diyebilirdi. Hattâ bir cesaret edebilse, onun gibi senli benli; "Neyin var Zilacığım?" diyebilirdi.

Hiçbirini diyemedi.

Çünkü "Dur dur," demişti Zila ansızın. Bu sefer dosdoğru uzanıp elini tutarak üstelik. "Birer maden suyu getireyim soğuk, hem geğirir hem konuşuruz." Teoman Kemâni horoz ibiği gibi kızarırken "İnat etme lan, iç işte," diye ekledi kalkarken. "Hem şaka yaptım korkma. Geğirilmez. Ayıp." Işıklar içinde salınıp kayboldu gözden, yarım dakika geçmeden iki şişe sodayla geri döndü. "Al," dedi birini uzatıp. Adamın bardak beklediğini anlayınca da ekledi: "Bunun tadı böyle çıkar koçum. Dik."

Hayatının ilk şişesiyle öpüştü Teoman Kemâni. Buz gibiydi soda ama içindeki ateşi söndüreceği yerde daha da harladı. Arzudan çıldırıyordu. Şimdi bir şey olsa, bir kıvılcım, şu kadını yatırıp...

Düşündüğünden utandı, ama... Evet... Şuracığa yatırıp yanına da uzanıp...

Zila adamı arsız dokunuşlarla perişan etmeyi sürdürerek hastalıklarını saydı döktü bir bir. Hepsinin tıbbi adını biliyordu, güneş zehirlenmesi hariç. "Güneş canımı alıyodu, eve kapandım. Evin emniyeti bağımlılık yaptı, agorafobik oldum. Işığın hasretine dayanamayınca da önce kenofobi, karanlıkta başına geleceklerden korkma korkusuymuş, arkasından da akluofobi başladı bende. Sen bilmezsin; yani karanlığın kendisinden korkma korkusu. Normal olarak gece korkusu bindi üstüne, gece de karanlık çünkü; onun üstüne de gölge korkusu; skiofobi... Ne terbiyesiz bi isim di mi? Skio...

Skti de bitti mi dersen, bitmedi... Aynadan korkmaya başladım durduk yerde. Kendini görüp çığlık atan bi tip görmediysen gör. Latincesi spektrofobiymiş... C'yle yazılıyo, cahillik etmeyelim."

"Herhalde bu kadardır artık?"

"Dur lan... Sen de benim gibi adam olup karanlıkta olabilecek şeylerden ve de karanlığın kendisinden ayrı ayrı korkmayı başarabilsen ekstra bi korkuyu daha hak etmez misin?"

"Eder miyim?"

"Edersin. Bi de uyku korkum oldu mis gibi. Bunun Latincesini bilirsin artık."

"Yok vallahi.

"Yuh... Hipnofobi lan... Hipnozdan... Anladın?"

Anlamıştı da Teoman Kemâni, ne oluyordu ki uyku korkusu olunca?

Ne mi oluyordu? Zırnık uyuyamıyordun, olan buydu. Bırak uyumayı, gözünü bile yumamıyordun. Karanlık çünkü... ve de gölge...

Az geriye yaslanıp şöyle bir soluklanmak iyi gelecekmiş gibiydi Teoman Kemâni'ye ama temas menzilinden çıkmayı göze alamıyordu; pozisyonunu korudu. Böyle de iyiydi. "Evi neden satamadığınızı anladım," dedi. "Ama endişe etmeyin, sonuçta bu fobilerin hepsi..."

Adamın yüreğini ağzına getirerek elini dizine attı Zila. "Gözünü seveyim, tıp o kadar ilerledi ki ağızları yapma şimdi bana Teo," dedi.

Teo?

Bir de usul usul okşamaya başlamasın mı diz kapağını sana?

"Biz de salak değiliz herhalde, denemediğimiz halt kalmadı... Çuvalla para saydık, ne deli doktoru kaldı ne akıllı doktoru. Bi defa olsun, hiç olmazsa bi kerecik evden çıkayım diye tedavi bahanesiyle burada bayıltıp hastanede ayıltmalarını bile istedim. İnanmazsın, ne hipnoz işledi ne narkoz. Bi tinercilere işlemezmiş bi de bunaklara; biliyo muydun? Çırpındılar, didindiler, ı-ıh. Eve gelince de çift tarife yazıyo arkadaşlar ha. En az bir randevu kaçırıyorlarmış yol yüzünden. Bi de bilmiş bilmiş sormazlar mı bişey kullanıyo muyuz diye? Çareymiş... Al çare."

"Hay Allah!" dedi Teoman Kemâni. Titreye titreye de olsa sol dizini yakıp kavuran nârin sağ eli şöyle bir okşamayı başarmıştı sol eliyle. Şimdi hem sol dizi hem de sol eli kavruluyordu. "Ne desem? Bir ömür nasıl geçer böyle? Çok üzüldüm."

Amaan, alışıyordu insan zamanla bee. Kanıksamıştı Zila. Olmayınca ne yapacaksın? Valla şaka gibiydi lan. En baba morfinle bile hafiften bi esrimiş, şöyle çakırkeyif gibi olmuş, ama öldürsen uyumamış, bilâkis dilli dibek olup çıkmıştı. "Sadece sarhoşluyorsunuz," demişti narkozcu. "İlk defa başıma geliyor." Psikolog da çenesini sıvazlayarak eklemişti: "Katılıyorum. Sarhoşluyorsunuz; içiniz iyice dışınıza çıkıyor, duygularınızın önündeki bütün engeller kalktığı için korkularınızın önü de açılmış oluyor. Bu yüzden de uyumaya ve bayılmaya direniyorsunuz şuuraltı. Başka bir açıklama bulamıyorum. Çünkü bu kadar kimyasala rağmen narkoz uykusuna dalamıyorsanız, ya madde bağımlılığınız olduğu düşünülür ya da erken bunamanız. Bir şey kullanıyor muyuz?"

Neticede, "Aynaya bakamıyorum, açık havaya çıkamıyorum, geceden korkuyorum, karanlıkta nefes alamıyorum, gölgeden aklım çıkıyo, geberiyorum uykusuzluktan ama gram uyuyamıyorum," dedi. "İmdat!" diye kaç sefer yardım çağırmış, tıp da çıkmış gelmiş ve "Evet," demişti. "Aynadan, açık alandan, geceden, gölgeden ve karanlıktan korkuyor ve de uyuyamıyorsunuz siz. Fatura istiyor muyduk?" Tabâbetin sırtını mindere yapıştırmıştı Zila'nın fobileri. Anlayacağın, yarın öbür gün apandisiti patlasa, şuracıkta bağırta bağırta ameliyat etmek zorundaydı o tıp onu. Durum böyleyken böyleydi arkadaş. Sen olsan satabilir miydin tek sığınağını? Hangi köpek satardı kulübesini? Kaç para verirsen ver.

"Estağfurullah, köpek möpek... de... haklısınız. Ne diyebilirim?" dedi Teo. Acaba dizini de dizine dokundursa mıydı şöyle kazara olmuş gibi? "İyi de, deprem olsa, yangın falan çıksa Allah muhafaza? Nasılsa o zaman mecburen..."

Çarpık çarpık sırıttı Zila. Bu da yakışıyordu. "Apandisit meselesini şaka sandın galiba!" dedi.

"Özür dilerim."

"Dileme dileme. Boş geç. Sen de haklısın."

Peki, eğer çok özele girmiş olmayacaksa, hayat bu kadar zorken,

çevresi nasıldı, destek olabiliyor muydu ona yakınları? Geleni gideni çok muydu bari? Kapısını çalan, hasbihâle, hal hatır sormaya gelen, yalnızlığını seyrelten, sıkıntısını hafifleten eş dost falan çokça? Çokça değilse bile makul seviyede? Aile? Herhalde tek başına katlanmıyordu bunca şeye değil mi? Yalnız yaşamıyordu herhalde?

"Anlaşıldı," dedi Zila, bu kez dizini dizine yaslayıp orada unutarak. "Sen yerinden memnunsun, vaktin de bol... Dinle lan o zaman..."

Babasını hiç tanımamış, bunu doğurduğunda Ankara Fen'in Mühendislik ikinci sınıf öğrencisi olan annesiyle beraber büyümüştü. Lâf olsun diye söylemiyordu; harbiden beraber büyümüşlerdi. Çünkü o da çocuktu bu da çocuk. De ki, annesinin sınıf arkadaşlarıyla; onlar zaten çocuk.

Mühendis çıktıktan beş altı sene sonra, bundan büyük bir oğlu olan zengin bir adamla evlenmişti annesi; Salih Baba'yla. İyi adamdı rahmetli. Ankara'nın hatırı sayılır Lâz müteahhitlerindendi. Bi arsa hayhuyunda yanlış adama lâzlık yapmış, kimvurduya gitmişti. Hiç gözünün yaşına bakmamış, Allah götürür gibi götürmüşlerdi arabasının direksiyonunda. Yanında da annesi oturuyordu. Sen anla... Hani aile diye sorduydu ya demin, al sana aile. İkisi yerin altında, biri yerin üstünde, ama üçü de mezarda.

Bir bu ev kalmıştı annesiyle Salih Baba'dan buna, bir de Berat. Salih Baba'nın önceki karısından olan oğlu. O da bir müddet bunla düşüp kalkmış, sonra nerden estiyse evlenmiş barklanmıştı salak. Belki de akıllıydı. Başka işi yoktu da bunun takıntılarıyla mı uğraşacaktı di mi zaten? Hiçbir gelişinde boş geçmemek şartıyla git git seyreltmişti ziyaretlerini. Şimdi arayıp soruyo mu dersen, eh, binde bir. Eserse. Geliyo mu dersen, canı çekerse.

Teoman Kemâni kızarmayı geride bırakıp büyük ihtimalle morardığını, kararmaya da başladığını düşünüyordu. Neler diyordu bu kadın? Canı çekerse falan?

Ama diyordu işte.

Demeye de devam ediyordu.

Bi de eş dost muhabbeti vardı di mi? Nasıl eşi dostu olurdu insanın? Okula giderdin, arkadaşa, akrana karışırdın, beğeneceğini beğenir, kaynaşacağınla kaynaşır, eleyeceğini eler, sileceğini siler,

kalanıyla devam ederdin yola, sokağa çıkar konu komşuya karışırdın, memur olur, işe girer, iş kurar birkaç birşey de ordan atardın sepete, meşrebine göre bi çevre yapardın zamanla. Buydu bunun yordamı. Ee, sen git, güneş zıkkımın yüzünden okulu lise ikide bırak, arkasından da bi alay illet çullansın üstüne; sokağa çıkamaz, camdan bakamaz, gölgenden korkar ol, oturup eş dost mu dikeceksin kendine evde?

Meşgale olarak binde bir televizyon, daha ziyâde radyo, deli manyak kitap, ziyaretçinin hası olarak da kapıcı Polat. Bi de sağ olsun, sık sık Rafetciğimi göndermişti son zamanlarda Teoman. Hepsi o. Konu komşu ne yapsındı bunun gibisini? Bir gelir bir gelmezlerdi. Haklılardı, bezdirmişti herkesi. Yok girişteki ışıklığa siyah kâğıt kapatalım, yetmedi, sokak kapısının altından güneş ışığı giriyor, oraya da sünger çekelim, hayır gene olmadı, araya bi kapı daha yapalım, ama açık kalırsa çok tehlikeli, kendiliğinden kapanıversin, bitmedi, tepedeki otomat devamlı yansın, o da kesmedi, ışık zayıf kalırsa gölge oluyor çünkü, oraya sahne ışığı gibi bi şey asalım... Öf be demişlerdi sonunda. Öf! Kim olsa derdi. Sen olsan demez miydin?

Asla demezdi Teoman Kemâni; yolunda yatardı bunun.

Yalandan da olsa bir şeyler demesi mi gerekiyordu şimdi acaba?

Ne dese yapmacık duracaktı.

"Ama Rafet çok şeker adam ha..." dedi Zila, düşüncelerini dağıtarak. "İlk geldi tamam mı, buna bi elense çektim, bi attım içeri güle oynaya, nasıl telaşlandı biliyo musun? Sanki yatırıp ırzına geçeceğim halının ortasında. Ödü koptu."

"Ee?" diye sormak istiyordu Teoman Kemâni? "Oldu mu bir şeyler aranızda?" Gülümsemeye çalıştı. Dudakları o kadar kurumuştu ki çatır çatır sesler geldi. Bir yudum soda aldı ağzına. Öyle mii?" dedi kadın çok komik bir şey söylemiş de bunun da pek hoşuna gitmiş gibi. Asıl bu çok yapmacık durmuştu. Kendine kızdı. "Demek çok telaşlandı Rafet Bey?"

"Sanki sen hırlıydın da... Şaşırmadın mı ben seni eve atıverince?"

"Aslında..."

Şaşırmıştı şaşırmıştı. Tipi kaymıştı kapının ağzında. Ah bi fotoğraf makinesi olacaktı ki çekecekti bunun suratını Zila. Bak bak gül.

Kadın, kendi güzelliğinin farkında değilmiş gibi davrandıkça aklı başından gidiyordu Teoman Kemâni'nin. Ayna korkusu falan demişti; sahiden de farkında değil miydi yoksa? Kaç zamandır görmüyordu kendini? "İyi ki hastasın," demek istiyordu ona. "Şükür ki hastasın," demek istiyordu. "İnşallah hiç iyileşmezsin de hep bana kalırsın."

Allah aşkına?

"Bak bak aklıma ne geldi şimdi..." diyerek bir kere daha parladı Zila. "Hadi biraz dalgamızı geçelim. Tut ki pazarlığa girdim senle. Ne teklif edecektin?"

"Ne için?" İnsanın aklı başka yerde olunca...

"Benim için." Şapkası olsaydı uçardı Teoman Kemâni'nin. Öyle bir göz kırpmıştı haspa. Ardından da edepsiz bir kahkaha atmış, sol elini de getirip adamın sol elinin üstüne konduruvermişti. Ki sağ eli diz kapağını okşamaktaydı zaten. "Aklın gitti di mi?.. Burası için lan, burası burası, 133'e bir... Evet? Teklifi duyalım."

Ne teklif edilmezdi ki buna? Bundan ne esirgenebilirdi? Fermuarının altında kuvvetli bir kıpırtı olunca ulu orta açıp göstermiş gibi kızardı Teoman Kemâni.

"Tabii ki..."

"Tabii ki?"

"Ne istersen... iz..."

"Harbi mi lan?"

Edepsizlik bu kadar yakışır mıydı bir insana; üstünde bu kadar güzel durur muydu?

Çok donuk hissediyordu Teoman Kemâni... ve çok coşkun. Hafif ve ağır, bitkin ve dinç, geçkin ve genç. Bir çılgınlık yapacak, meselâ uzanıp şu dudaklara yapışacak derecede gözü kara hissediyordu. Vardı bu kadında bir niyet. Yoksa ne diye anlatsındı Berat denilen o zibidiyle şey yaptığını?.. Kuruyan dudaklarını yaladı, ama dili de tahta gibiydi.

"Ne olursa..." dedi. "Sizin razı olacağınız ne varsa, siz ne istiyorsanız... teklif ediyorum." Birazcık da onun konuştuğu gibi konuştu muydu... "Harbi."

"Bi bakalım..." dedi Zila kendini rolüne kaptırarak. "Bunun üç dört misli bi evim olsun isterim. Tek bir ev, ama bundan birkaç

sefer büyük. Basmaya başladı çünkü. Yarın öbür gün bi de kapalı yer korkusu tutturursam seyret o zaman. Neydi onun Latincesi?"

O kadar fobiden bir tek onu biliyordu Teoman Kemâni: Klostrofobi. Boşta kalan sağ elini de bir cesaret kaldırıp kadının sol elinin üstüne koydu, karşılığında şuh bir kahkaha alınca ürküp sadece bir defalığına dokunmuş gibi yaptı. Zila uzanıp havada kaptı kaçırdığı eli. "Getirt getir, koy, korkma, ona gülmüyorum," dedi. "Kendi hâlime gülüyorum. Hayatımın kazı çıkmış önüme, tek tüy yolamıyorum; güldüğüm o."

El Elin Üstünde - Kimin Eli Üstünde oynamaya başlayacaklarmış gibi dört el oturdular kısa bir müddet. Sessizlik çın çın öttü Teoman Kemâni'nin beyninde. Derken bir cesaret daha geldi, "Aslında... her şekilde yolabilirsin bu kazı," diyerek senli benliye ışınladı kendini.

Vites değişikliği umurunda olmadı Zila'nın; adamın sağ elinin üstündeki kıllarla oynadı mıncık mıncık. "Vallaha de?"

"Vallaha," dedi Teoman Kemâni. "Dile benden ne dilersen?" demek isterdi. "Bana güven..." diye devam etti kızarıp genzini temizleyerek. "Çok fazla şey yapabilirim senin için. Tahmin bile edemezsin."

Zila biraz öne kaykıldı, dizini biraz daha bastırdı adamın dizine. "Vurarak mı bayıltacaksın beni?" dedi gülerek. "Gözümü bi açıyomuşum, hangar gibi bi evdeyim. Kafamda da balon kadar bi şiş."

Teoman Kemâni de öne kaykıldı. "Ne vurması?" dedi. "Saçının telini incitemem."

Zila daha da kaykılıp bacak bacağa geldi. "Niye?"

"Kıyamam."

"Niye?"

"Sen..." Kendini çok berbat hissediyordu Teoman Kemâni, liseli bir ergen gibi hissediyordu, "... çok güzelsin." Uzandı öpecekmiş gibi, korkup yarı yolda manevra yaptı, eğildi, elini öptü kadının. Ama kadın korkmuyordu. Öpülen elini hızlıca çekip adamın irkilmesine fırsat vermeden çenesini yakalayıverdi, yukarı kaldırıp gözünün içine baktı, sonra dudaklarını ikram etti.

Birinde tecrübe, öbüründe açlık varmış gibi geliyordu Teoman Kemâni'ye, ama kim aç, kim tecrübeli, sorsan cevap veremezdi.

Birbirlerine taarruz ede ede, faltaşı gibi gözlerle, yata yuvarlana seviştiler. Gölgeye nefes aldırmayan ışıl ışıl salonda, spotların altındaki assolistler gibiydiler.

Hayatında ilk kez vaktinden erken döndü eve o gün Teoman Kemâni. Çok şaşıran Cemil Bey'i pas geçerek daha da şaşırttı; ilk kez sormadı Lâtife salonda mıdır.

Farkındaydı.

Düzen, müzen...

Hay Allah!

Yalnızlıktan korkuyorsan âşık ol;
Çünkü âşık, mâşuğunu yanında taşır hep...
MEVLÂNÂ

Teoman Kemâni'nin ikinci bahara bismillah dediğine ilk Lâtife Kemâni'nin ayılması beklenirdi, ama son o ayıldı.

Cemil'i ağzı açık bırakıp salona dönmeden dosdoğru merdivenlere yürüyerek adama bir darbe daha indiren Teoman Kemâni, soluğu çocukların katında aldı.

"Hayrola?" dedi, babasının çekingen çekingen Kenan'ın kapısını tırmaladığını gören Gülhan. Az bile şaşırmıştı. Hem olmadık bir saatte, hem evde, hem de olmayacak bir yerde görüyordu adamı.

"Nasılsın yavrum?"

Gülhan suratına tükürülmüş gibi oldu. "Baba, benim ben, Gülhan. Ahlâksız kızın," der gibi baktı Teoman Kemâni'ye. "Baba?" dedi sorarak.

"İyi misin kızım? Gecen güzel geçti mi?"

Gülhan sol elini yumruk yapıp bel boşluğuna dayadı.

"Sen âşık falan mı oldun?"

Teoman Kemâni yamrı yumru bir gülümsemeyle gözlerini devirdi. "Saçmalama," dedi kem küm. Sesi gene horoz gibi çıkmıştı. Dönüp en küçük çocuğunun kapısını tıklattı. "Uyuyor mudur acaba?" Cevap beklemeden odaya daldı.

Bir süre şaşkın şaşkın dikilip babasının yerini alan boşluğa baktı koridorda Gülhan.

Kenan karyolasında, gözlerini de kısmış uzanıyordu. Yanıp sönen ışıklardan müzik setinin çalıştığı anlaşılıyordu ama ses yoktu odada. Babasının girdiğini görünce sersem sersem baktı önce, sonra telaşla toparlanıp doğrulmaya çalıştı.

"Rahatına bak," dedi aynı telaşla Teoman Kemâni. "Geçiyordum, uğradım." Neydi bu saçmalık şimdi? Şaka yapmış gibi güldü, rahat görünmek için omuzlarını düşürdü. "Misafir kabul ediyor musun?"

Kenan dengesini bulmakta zorlanarak cam kenarındaki koltuklardan birini gösterdi. Başka zaman olsa paniğe kapılıp büzülür kalırdı ama Veysel'le yeni görüştüğü için keyfi yerindeydi. "Geçsene baba," dedi, "Ne demek... Tabii ki..." Gene de telaşı azalmamış, artmıştı. "Bir şey mi oldu?"

"Rahat ol, yok bir şey," deyip buyur edildiği koltuğa yerleşti Teoman Kemâni. "Gel bakalım. Geç otur şöyle karşıma."

Kenan saatine baktı. Akşam oldu da adam eve geldi desen değildi, diyelim şaşırdı da geldi, bunun odasında ne işi vardı? Görülmemiş şey! Dizini karyolanın köşesine çarparak sarsak sarsak dolaştı, ayak baş parmağını da koltuğun ayağına çarpıp çuval gibi attı kendini babasının karşısına. "Baba?" dedi soru dolu. "Ne oldu?"

"İyi misin diye bakmaya geldim oğlum. Bir şey olduğu yok."

"Babaa..."

Çocuğun ruh hâlini de düşünerek; "Vallahi yok oğlum bir şey," demek zorunda kaldı Teoman Kemâni. Vay be! Nizam düzen diye diye şu odaya ne kadar az uğradıysa... Rezalete bak! Aman Allah'ım! "Ne olsun. Bildiğin gibi." Ne bildiği gibi ya! Çocuğun tek bildiği, başına belâ açtığında ziyaret edildiğiydi. İntihar ettiğinde, aklı başından gittiğinde, içine kapandığında veya dışına patladığında. "Küçük oğlumu görmek istedim. Hepsi o. Pek baş başa kalamıyoruz ya..." Bu sözün doğrusu; "Hiç baş başa kalamıyoruz" olurdu. Dudağını ısırırken Kenan'ın da aynı şeyi düşünmüş gibi altan alttan baktığını gördü.

"İlaçlarımı yeni almıştım ama galiba bir daha alsam iyi olacak."

"O niye o?"

"Çünkü birine bir şey oldu. Sen buraya niçin gelesin başka? Benim de hâlim vaktim yerinde olduğuna göre? Değil mi?"

Ne dese haklıydı çocuk. "Her şey iyi oğlum, herkes iyi," dedi Teoman Kemâni. Belki de hem o haklıydı hem de deli Veysel. Bir bu haksızdı belki.

Kenan kuşkulu kuşkulu bakmaya devam etti babasına. "Doğru söyle baba; beni gene hastaneye falan mı yatırtacaksın? İyiyim ben. Veysel'e sorabilirsin."

Olmamıştı. Teoman Kemâni yıkık dökük kalktı, çocuğun arkasına geçti, ellerini omuzlarına koydu, sıktı, eğilip başının tepesine bir öpücük kondurdu, oğlanın kafasına kaynar su dökülmüş gibi irkildiğini görüp dudaklarını ısırdı, "Görüşürüz," dedi.

"Yemek saatinde aşağıda olurum."

"Ne zaman istersen." Olmasa ne olurdu?

Babasının arkasından uykulu uykulu, bir o kadar da şüpheli şüpheli baktı Kenan. Ne zaman istersen mi demişti o? Hayal mi görüyordu gene? Yaslandı, ellerini karnının üstüne koydu, ayaklarını kaldırıp zigona uzattı, gözlerini yumdu. Hayaldiyse hayaldi; ne güzeldi işte.

Teoman Kemâni'nin gözü arkada kaldı. Nasıl olmuştu bu? Ah bir kurtulsam da nefes alsam dediği baba evine ne zaman döndürmüştü kendi evini? Ne zaman Haldun Kemâni gibi tatsız tuzsuz bir adam olup çıkmıştı? Ter içinde kaldığını fark etti. Güya daha Zila'nın oradan çıkarken koymuştu kafasına, eve girer girmez iyi bir banyo yapacak, üstündeki kokuları atıp öyle inecekti Lâtife'nin yanına. Yol boyu da niyeti oydu, ama ne olduysa eve girdiği anda olmuş, Kenan'ı görmek istemişti. Akşam yemeğinde, yemek masasında değil; kendi odasında.

Banyo banyo.

Yatak odasına geçip soyunmaya başladı.

Orasında burasında anlamsız, birbiriyle bağlantısız ağrılarla, şiddetli kabızlık, uykusuzluk, halsizlikle, öleceğim kuruntularıyla kıvrandığı günlerde Veysel "Siktir et, yok bi şeyi. Senden uzak olsun yeter. Tatile gönder," derken doktorlar "melankolik depresyon" teşhisi koymuşlardı Kenan'a. Dayamışlardı psikoterapiyi, dayamışlardı ilacı, dayamışlardı müshili. Veysel de dayamıştı buna küfürü. Ama yapılacak en doğru şey oymuş gibi geliyordu hep Teoman Kemâni'ye. Veysel iyi doktordu ama bir yere kadar. Psikiyat-

riyi tıptan saymıyordu adam; ne yapacaktın? Devam etmişlerdi tedaviye. Veysel'e rağmen. Çocuk yemek masasında bile uyuklamaya, uyandıkça da kalkıp tuvalete koşmaya başlamıştı. Razılardı, yeter ki atlatsın; ama durum daha da kötüleşmişti birkaç hafta içinde. Bağırsakları müshile, beyni de norepinefrine direnç kazanmış, biraz uzaklaşır gibi olan eski kötü halleri, gittiğinden beter geri dönmüştü. Artık okuyamıyor, konuşulanı anlayamıyor, demin yediğini hatırlayamıyor, baş ağrısından çıldırıyordu çocuk.

Yeniden Veysel, yeniden kamyon dolusu küfür, yeniden Veysel'den kaçıp tıbba sığınış, yeniden konsültasyon, yeniden teşhis: Nevrastenik melankoli.

İlaçlar değiştirilmiş, müshil yerine lavman uygulanmaya başlanmış, sarı kantaron, melissa ve kedi otu harmanlanarak hazırlanan iğrenç çaylar içirilmişti oğlana. Ama düzelmek şöyle dursun, zaten bozuk olan ruh hâli gün gün daha da bozulmuştu. Bir umursamazlık, bir vurdumduymazlık, bir duyarsızlık, hattâ hissizlik... O kadar ki, başlarda ağzından dışkılayıncaya kadar yaptırmaya yanaşmadığı lavmanı artık sabah akşam sokup sokup çıkarıyordu hemşireler de oralı bile olmuyordu. Günün birinde bileklerini kesmiş vaziyette bulmuşlardı odasında. İlk Veysel çağırılmış, ilk müdahalede çocuk ona teslim edilmiş, o onu sağaltıp hayata döndürüp bunları yedi ceddine kadar haşlayıp kıyâmetleri koparmıştı tabii ama şu ülkenin tek doktoru da Veysel değildi müsaadenizle. Bunun hastanesi, kliniği, heyeti, şusu busu vardı ve Kemâni ailesinin Veysel'in fantazilerine konu edebilecekleri bir çocukları yoktu. O istediği kadar, "Lan bi de benim dediğimi deneyin lan!" diye bağırsın, bilim heyetinin "Kapalı hastane ortamında ve yirmi dört saat gözlem altında bakılması gerekir" şeklindeki kuvvetli tavsiyesini ve Kemâni soyunun cemiyet hayatındaki itibârını da nazar-ı dikkate alarak hayati tehlike atlatılır atlatılmaz Lâtife'nin nezaretinde derhal İngiltere'ye gönderilmiş, gözlerden ve kulaklardan uzak bir akıl hastanesine yatırılmıştı. "Göreceksin sen ebeninkini Teoman" olmuştu Veysel'in tepkisi. Ama anlamıyordu Veysel. Bir ümide ihtiyacı vardı ailenin ve bu da bir ümitti değil mi?

Lâkin tez sönmüştü o ümit. İngiltere'den gelen raporlar hiç de iç açıcı değildi çünkü. Hastalığın ilerleyerek stuporlu melankoliye

döndüğü söyleniyordu. Teoman Kemâni bir cesaret bunun ne mene bir illet olduğunu danışmaya kalktığında Veysel kısaca; "Ananın melankolisi" şeklinde izah etmişti. "Döndür lan oğlanı iş işten geçmeden." Gelgelelim, Hacettepe bilim heyeti durumun panik sınırı aşıp kritik sınıra girdiğine dikkat çekmiş, "Aman ha döndürmeyin" tavsiyesinde bulunmuştu. Bunun üzerine Kenan İngiltere'deki tımarhanede bırakılmış, Gülhan zaten İngiltere'de yaşadığı için orada kalıp küçük evlâdının acılar içinde kıvrandığını görmesine hiç gerek olmadığından Lâtife Kemâni on gün sonra dönmüştü. Ne yapsındı kadın boşu boşuna kalıp? Refakatçi de kabul etmiyorlardı, kıza emanet etmişti oğlanı. Teoman Kemâni'ye de bir can yoldaşı lâzımdı hem canım. O orada acı çek, bu burada acı çek, kime ne fayda? Birlikte çekerlerdi ne çekeceklerse.

Tabii Gülhan'ın İngiltere'ye sepetlenişinden sonra Kenan'ın da sepetlenişini cemiyete açıklamak gerekiyordu bir biçimde. "Fakülte bakıyor ablasıyla," demişlerdi idareten.

Raportör Gülhan'dı artık ve rapor ettiğine göre, komadaymış gibi yatıp duruyordu Kenan. Soluk alıp vermese öldü sanabilirdiniz. Yemiyor, içmiyor, uyanmıyor, uyansa da gözünü açmaksızın ölü gibi yatıyordu. Gıda ve su ihtiyacını burnundan midesine sarkıttıkları hortumla karşılıyorlardı. Durum bu merkezdeydi ancak bu merkezde kalacağa benzemiyordu pek. İngiliz bilim heyetinin de bir tavsiyesi olacaktı; Rusya'da salt bu durumdaki özel hastalarla iştigal eden özel bir klinik. Burada özel hastadan kasıt "çok zengin ve çok mahrem"di elbette.

Bu defa korkusundan Veysel'e tek kelime edememiş, ancak gerek Lâtife'yle, gerek Kayhan'la, gerekse de Hacetepe Piskiyatri'nin bilim heyetiyle enine boyuna istişare edip hem Lâtife'den hem de Kayhan'dan, "Başka çare yoksa ne yapalım? Göndermek zorundayız bizce" cevabını alıp Hacettepe bilim heyetinden de "Evet, Rusya'daki o klinik pek meşhurdur ve mükemmel sır tutarlar" aklını aldıktan sonra özel izinle Rusya'ya da yollatmıştı çocuğu. Gülhan gene başındaydı. "Komadan çıktı," diye aramıştı annesini birkaç gün sonra. Komünist bir memleketten kapitalist bir memlekete telefon etmek o kadar kolay değildi elbet, ama durumun varsa onun da üstesinden gelebiliyordun. "Şimdi de yerinde duramı-

yor, duvarlara tırmanıyor, arka arkaya mastürbasyon yapıyor. Çıldırmış gibi. Kendine zarar vermesine engel olabilmek için gömleğe sokma izni istiyorlar; siz ne diyorsunuz?"

İşte o zaman korka korka sormak zorunda hissetmişti Veysel'e. Ne de olsa delinin hâlinden...

Kalkmış Ral Hastanesi'ne gitmiş, karşısına oturup her türlü saldırıya razı, "Durum böyleyken böyle, ne yapacağız biz? Çocuğu gömleğe sokmak istiyorlar," diye danışmıştı hafiften de gözleri buğulanıp sesi boğularak. Veysel hiç beklemediği bir şey yapmıştı bunun üzerine. "Bak Teoman..." demişti sakin sakin. "Şimdi sana ben de senin anana sokmak istiyorum diyeceğim, anlamayacaksın, onun için demiyorum." Peki ne diyordu Veysel?

Şöyle diyordu: "Eğer Kenan sizin şerrinizden paçayı sıyırır da hayatta kalmayı başarabilirse, bi gün mutlaka "Biz ettik sen etme," diye ağlaşarak sike sike getirip teslim edeceksiniz bana. Bu yüzden, o mübarek gün gelinceye kadar Kenan'a dair hiçbir bokunuza karışmıyorum arkadaş. Hadi siktir ol git şimdi, ne hâlin varsa gör. İbne senii!"

Bu muamele daha bir ağırına gitmişti Teoman Kemâni'nin. Rusya'yı arayıp tereddütlü de olsa "Hayır," demişti Gülhan'a. "İzin vermiyorum."

Bu telefonun üzerinden bir tam gün geçmeden tekrar aramıştı Gülhan. "Gene intihara teşebbüs etti. Dördüncü kattan atlamak üzereyken yakaladılar. Elektroşok yapmak için izin istiyorlar şimdi de. Siz ne diyorsunuz?"

Lâtife Kemâni durumu kocasına aktarmış, telefon açık vaziyette yarım saat tartışmışlardı karı koca. Veysel'e sormak mı? Hayır hayır. Onun cevabı belliydi. Telefonu kapatıp Hacettepe'nin psikiyatri patronunu aramış, "Durum o raddeye gelmeseydi bunu önermezlerdi. İzin vermenizde fayda olabilir" gibi politik bir cevap almışlar, tekrar aralarında tartışmaya başlamışlardı. En nihayet, "Bir kere teslim olduk tıbba. İhtiyaç olmasa yapmaya kalkmazlardı" sonucuna varmışlardı Hacettepe'li hocanın dediğine gelip. Gülhan'ı aramış, "İzin verebilirsin," demişlerdi. "Ama sonrasında mutlaka ara bizi, bilgi ver." Gülhan da söz dinleyip sabaha karşı aramış, "Çocuk zombiye döndü," demişti. "Ne salyasını tutabiliyor ne altı-

nı. Kendini bir damla toplasın, hemen geri getireyim diyorum; siz ne diyorsunuz?"

Gene hattın bu ucunda yarım saat tartışmış, bu yolun onları ağır ağır Veysel'e götürdüğünü de gizliden gizliye teslim edip ve fakat birbirlerine söylemeyip "Getir," demişlerdi. Bir haftada anca toparlanıp eve dönmüştü Kenan. Haydi hayırlısı.

Geldiğinin ikinci günü kendini naylon torbayla boğmaya çalışırken yakalayınca bu defa da lütfen aile adının saklı kalması ricasıyla Hacettepe'nin Gölbaşı'ndaki Ruh Sağlığı Merkezi'ne kaldırmışlardı. O gün bugündür deney faresi gibiydi çocuk. Biraz yatırıp terapi, tedavi ve saire yapıp geri gönderiyorlar, bir de psikiyatrist tavsiye etmişlerdi; Edip Karahan, artık aileyle değil doğrudan onunla paslaşıyorlardı, batıp da çıkmamaya başladığını ondan haber aldıklarında yeniden intihara kalkışabilir diyerek tekrar çağırıyorlardı Gölbaşı'na. Yeni ilaçlar, yeni metodlar Kenan'ın üstünde deneniyordu. Nafile. Rutine bindirmişti oğlan; iki, bilemedin üç ayda bir intihara teşebüs ediyordu. Allah'tan Veysel vardı; melankoli cihetine bakmıyordu kesinlikle ama çağırdın mıydı ışık hızıyla yetişiyordu.

Esefle bunları hatırlıyor, odasına girdiğinde Kenan'ın gösterdiği tepki gözünün önüne geldikçe burnunun direği sızım sızım sızlıyordu. Ama hayrettir, gene de iyi hissediyordu kendini. Sabahkinden çok daha iyi.

Çünkü... Zila...

Âşık olmuştu adam.

Karısına ihanet etmişti.

Allak bullak etmişti her şeyi.

Her şeyi berbat etmişti.

Ve oh, ne de iyi etmişti.

Lâtife Kemâni, Cemil Bey kocasının geldiğini haber verince daha vaktin gelmediğinden emin olduğu halde otomatikman saatine bakmış, erken oluşuna şaşırmayı dahi akıl edemeden kocasının değil de uşağın gelişine şaşırmıştı. "İyi mi kendisi?" Olur şey değildi; Teoman gelsin, onun geldiğini uşak haber versin.

"Ben iyi gördüm efendim."

"Peki Cemil Bey. Ben buradayım, söylersiniz."

Bir zaman "Nerde kaldı?" deyip oturarak; ardından "Hayırdır inşallah!" deyip gezinerek beklemişti aşağıda. Sonra merakına yenik düşüp üst kata çıkmış, doğrudan yatak odasına gitmişti. Teoman'ın giysilerini karyolanın üstüne öylece atılmış görünce gene şaşırmış, adamın banyoda olduğunu anlayınca bir daha, bağıra çağıra şarkı söylediğini duyunca bir daha şaşırmış, kaşları havada, oturmuş kalmıştı.

Teoman Kemâni sırtında bornozu, kafasında havlusuyla ıslık çala çala çıktığında, Lâtife Kemâni'yi, ellerini kucağında birbirinin üstüne koymuş vaziyette buldu. Islığı kesip yanına gitti, kadının üstteki elini yakaladı, nazikçe çekip ayağa kaldırdı, öptü. "Nasılsın canım?"

"Teoman?" dedi Lâtife Kemâni. "Bir sorun mu var?" Neden erken geldin, neden beni görmeden yukarı çıktın, neden soyundun, çıkarttıklarını neden fırlatıp attın, neden banyo yaptın demek istiyordu. Kafana ağır bir şey mi düştü, darbe mi oldu, devrim mi yaptın, kıyametin kopacağını mı öğrendin de demek istiyordu. Lâtife'nin öyle sorarak böyle sorduğunu anlıyordu Teoman. "Yok hayatım," dedi. "Ofis dışında bir görüşmem vardı, bitince eve gelmeyi tercih ettim. Kötü mü yapmışım?" Hayır. Bilâkis. Ama alışkın olmadığı için endişelenmişti tabii Lâtife. Bir sorun olmadığına göre... Sevinmişti elbette... ama şaşırmıştı da. Aşağı inip içkileri hazırlayacaktı Teoman müsaade ederse. Hemen giyinip gelirdi herhalde, değil mi? "Gelmem mi?" Ama konyak hazırlamasındı lütfen. Campari hazırlasındı. Çocuklarınki gibi. Lâtife afallayarak baktı kocasına. Asâletini korumaya çalışarak kalktı, sakar adımlarla terk etti yatak odasını. O çıkar çıkmaz ıslığına geri döndü Teoman Kemâni. Kadıncağızın şaşırmakta ne kadar haklı olduğunun farkındaydı. Gülhan ve Kenan'ın da. Başka biri olarak dönmüştü eve; giyinip daha da başka biri olmuş gibi aşağıya indi. Lâtife her zamanki yerinde oturuyordu. "Camparin burada canım," dedi bakmadan.

"Buz da attın mı?"

Lâtife Kemâni, ilk defa görüyormuş gibi baktı kocasına. İçkide buzdan nefret etmez miydi bu adam? Hem o ne kıyafetti öyle? Üstünde tişört, altında capri? Yattalarmış gibi?

"Günün nasıl geçti hayatım?"

Bu Lâtife'nin sorusuydu.

"Benim mi?" Bir de gülmeseydi durup dururken.

"Ne oluyor Teoman? Bir tuhafsın bugün sen. Korkutuyorsun beni."

Teoman Kemâni sırıta sırıta geldi, Lâtife'nin kınayan bakışları altında kovaya elini daldırıp iki buz attı içki bardağına, kovayı yere bıraktı, oturdu. "Seni çok iyi anlıyorum," dedi bardağını uzatarak. Hafifçe tokuşturup göz göze bir yudum aldı. Lâtife'nin bardağı tokuşma devam ediyormuş gibi duruyordu havada. "Alışmadığın şeyler yaptım; garibine gitti. Ama şöyle düşün bir de... Berbat başlayan bir gün çok güzel şeyler oldu, coşkuma mâni olamıyorum..." Kafası harıl harıl çalışıyordu bu arada. Fazla açık vermişti. Dikkatsizlik etmişti; hayır, patavatsızlık, densizlik... İnsan çorap değiştirir gibi huy değiştirmezdi. Bari Gülhan'la Kenan'ın şaşkınlığından ders almış olsaydı. Ama hayır. Mızrak çok büyük gelmişti ve adam gibi bir çuval bulması lâzımdı. Gürültüye getirebilir miydi acaba? Nasıl olsa Lâtife'nin ona itiraz etmesi mümkün değildi. Bu iyi bir fikir gibi gelince kadına konuşma fırsatı vermeden devam etti.

Tamam, şaşırmasını hoş karşılıyordu, çünkü hiç ölçüyü kaçırmamıştı bugüne kadar, ama bir kere de kaçırdıysa ne çıkardı canım? Hem kötü bir şey yapmıyordu ki. Evine erken geliyor, canı kadar sevdiği karısını görmeden önce üstünün kirini tozunu terini atmak için duş yapıyor, şöyle rahat giyinip henüz akşam olmadığı için de konyak yerine buzlu campari içiyordu. Ne kötülük vardı bunda şimdi? Hayırsız bir koca olsaydı meselâ, birden evcimen kesilip ilgili mi ilgili bir adama dönseydi gene de tuhafına gider miydi Lâtife'nin? Ya da Gülhan diyelim meselâ... Bir akşam yakışıklı bir delikanlıyla çıksa gelseydi el ele; "İşte evleneceğim adam," deseydi? "Sende bir haller var. Neler oluyor, çabuk söyle," diye sıkıştırırlar mıydı kızı? Hattâ Kenan... Psikiyatristi telefon etseydi şimdi, "Oğlunuz tamamen iyileşti. İlaca milaca gerek yok artık," deseydi? Endişe mi ederlerdi, mutlu mu olurlardı?

"Canım, tabii ki..."

Yaa, gördün mü işte? Şimdi alıcı gözle bir daha baksındı bakalım; kırk yılda bir azıcık çizgisinin dışına çıkmış Teoman Kemâni

o kadar da korkunç muydu sahiden? Bin yılda bir şen şatır gelmiş adam eve, fena mıydı canım?

Lâtife Kemâni nihayet bir yudum aldı içkisinden.

"Hayatım..." dedi sonunda. "Her şey yolunda diyorsan yolundadır elbette. Ben senin mutlu olmanı isterim. Sadece şaşırdım biraz. İyisin değil mi?"

"İyiyim hayatım."

"Neydi şu iş?"

"Hangi iş?"

Derler ki
Kıyâmet gününde bir ateş olacak
Bir de duman
Demek ki kavuşacağız nihâyet
Sen ateş,
Ben malûm...

MEVLÂNÂ

Kayhan, "Annem salonda mı Cemil Bey?" diyerek geçti uşağın yanından, ama "Evet. Teoman Bey'le birlikteler" cevabını alınca durup döndü.

"Babam niye gelmiş ki? Bir şey mi olmuş?"

"Her şey iyi görünüyor Kayhan Bey."

Kayhan ağırlaştırdığı adımlarla ilerleyip salona girdi, annesini zar gibi görüp kendi de ağırlaştı. Hele babasını görünce... Kısa pantolon mu giymişti o?

"Baba?"

Teoman Kemâni dakikalardır Zila'yı anlatıyordu karısına. Aklından çıkar gider de bir pot kırar, açık veririm korkusuyla önce adını dosdoğru vermek istemiş, sonra vazgeçip benzerlikten istifade ederek "Zeliha Hanım," demişti. Böylece yarın bir şey olur, ağzından bir Zila falan kaçırırsa herkes "Zeliha," dediğini sanacaktı. İşte bu Zeliha Hanım var ya, fobi nâmına ne ararsan vardı zavallı kadıncağızda. Sen o hap kadar eve kısıl kal, giderek bütün ümitlerini yitir, bir taraftan dertlerin artarken bir taraftan hayatın geçsin gitsin. Yazık! Daha hâlâ iş sadedine gelememişti. Neyse ki Lâtife de kaptırmıştı da "Seni bu kadar sevindirecek ne iş başardın bugün?" sadedine gelmiyordu. Zeliha Hanım'ın sağlık sorunları o derecede hayati değildi ona sorarsan. Soğukkanlı olup; neticede psi-

kolojik rahatsızlıklardı bunlar, istense tedavi edilirdi pekâlâ, ümit kesmeden doktor doktor dolaşması lâzımdı. Zila'dan yediği fırçanın da katkısıyla "Onun o kadar kolay olduğunu zannetmiyorum," diyerek itiraz etmişti Teoman Kemâni. Bizim Kenan'ınki de psikolojik rahatsızlıktı sözde, öyle değil mi? Hani tedavi? "Aslında haklısın tatlım. Belki çok zordur kadıncağızın durumu." Bayağı genç bir kadındı Zeliha Hanım. Taş çatlasa Gülhan'ın yaşlarındaydı. Bunu da kazara ağzımdan kaçırırım korkusuyla söylemişti önden. Ne zordu durumu, düşünsene. Hele de o yaşta.

Konuyu avazlandırdıkça avazlandırmakta fayda vardı sanki. Bir şeye ne kadar çok dikkat çekersen o şey gözden o kadar çok kaçardı. Tecrübe işte. Hayır, çapkınlık tecrübesi yoktu, hem de hiç. Hayat tecrübesi diyebilirdik. Allah'ım ne kadar iyi hissediyordu kendini. İnşallah şımarıp ofsayta düşmezdi. İşe bak! Düzen, nizam ve intizam adamı Teoman Kemâni başka bir kadınla ışıklar altında deli gibi sevişmiş ve yüzüne, bacaklarına, memelerine bakıp kalmıştı hayran hayran. Şimdi de karısının yüzüne bakıp duruyordu, ama hayranlıktan eser yoktu maalesef. Daha ziyâde acımsı bir sızı vardı; merhamete benzer bir şey. Amaan, sen de! İkinci bahar dedikleri şey bu muydu acaba? Azgın teke şeyi dedikleri? Hayır! Kabul edemezdi. Bu başkaydı, çok başka. Baksana, her şeyi çiğneyip geçmişti ve hâlâ da geçmeye devam ediyordu. Uçkur düşkünü olduğundan mı? Katiyen! Bu ilkti. Lâtife kadar ilk, ama ahlâksız bir ilk.

Bir defalık bir kaçamak ahlâksızlık sayılır mıydı?

Bir defa mı? Kimi kandırıyorsun sen Teoman? Teo?

Şimdilik... Bir gürültüyü bastırmanın en iyi yolunun ondan daha büyük bir gürültü çıkarmak olduğunu düşünüyordu... İçgüdüsel bir düşünce... "Gel oğlum gel," dedi Kayhan'a, gel bi el tavla atalım der gibi.

Kayhan gidip kazık yutmuş gibi oturan annesinin tek yanağını öptü, babasına da el salladı şöyle. "Hayrola?" dedi. Adamın tuhaf kıyafetini kastediyordu... ve daha bir dolu şeyi.

Bugün ne çok duymuştu bu lâfı Teoman Kemâni. "Hayır hayır," diye cevapladı. "Niye getirmedin bizim kızı?"

"Kız?"

"Müjde'yi diyorum oğlum." Gelininden bahsediyordu Teoman Kemâni. "Onu da getirseydin ya? Hep beraber çıkar bir yerde yemek yerdik."

Kayhan ümitsizce baktı annesine. Bu nasıl bir şakaydı acaba? Daha birkaç sene öncesine kadar kendi çocuklarıyla sizli bizli konuşup geliniyle resmiyetini ısrarla ve hâlen muhafaza eden, şimdi hem don paça oturup hem de en samimi hâlinde bile Müjdeciğim dedikten sonra arkasına ne yapıp edip "siz" zamirini ekleyen bu adam, "bizim kız" mı diyordu Müjde'ye? "Bugün toplanma günümüz değil ki baba?" dedi inler gibi. "Nereden çıktı şimdi?"

Adam tutamıyordu kendini. "Boşversene sen," diye şakıdı. "Toplanma günüymüş. Hadi koş getir de yemeğe götüreyim hepinizi... Yok yok... Bence ne yap biliyor musun? Koş al kızı, Roma'ya götür... İstiyordun ya üç günlük... Fırla, koş... Bak hâlâ duruyor."

Öylece? Planlamadan? Hesaplayıp kitaplamadan? Ayarlamadan? Günler öncesinden ajandalara yontmadan? Kaç konyak içmişti bu adam öğlen öğlen?

Ne?

Campari miydi o elindeki?

Gözlerini devirip annesine baktı Kayhan. "Olur mu canım?.." dedi, ama onun da şaşkın şaşkın dudak büküp "İdare et" gibisinden kafa salladığını görünce babasına döndü tekrar. "Olur mu diyorsun? İyi de olur ama... Bazı sorunlarımızı baş başa konuşabilmek açısından... Yani çok isterdim aslında."

Yağın var mıydı? Vardı. Tuzun? Vardı. Şekerin, unun, ocağın? İsteğin, arzun? Ne duruyordun, helva yapacaktın helvaaa. Olurdu tabii, lâfa bak. Gencecik adamlardınız siz, ne işiniz vardı iki pinponla akşam yemeğinde, orda burda; kendiniz takılacaktınız. Baş başa.

Kayhan artık enikonu tedirgin, memnun olmuş gibi rol yapmaya da gerek görmeden ikisine de el sallayıp "Peki, gideyim o zaman. Müjde'yle baş başa şey edelim biz..." diyerek salonun kapısına yöneldi. Annesine pinpon mu demişti babası? Kendisine de mi demişti? Bu Kenan'ın deliliği bulaşıcı mıydı?

Kayhan salondan çıkar çıkmaz kocasına dönüp "Ayıp sana!" dedi Lâtife Kemâni. "Pinpon da ne demek oluyor?"

"Kendimi kastettim hayatım." Oralıymış, devirdiği çama üzülüyormuş gibi yapmak istiyor, ama beceremiyordu. Daha ziyâde hiç oralı değilmiş gibi görünüyordu. Az daha, "Bugün bana 'Lan!' diyen bile oldu," diyecekti. Dilini ısırıp "Hadi biz kendi kaçamağımızı kendimiz yapalım o zaman," dedi. "Seni götüreyim yemeğe."

Ne diyeceğini bilemiyordu Lâtife Kemâni. "Dışarıya da kısa pantolonla mı çıkacaksın canım peki?" diyerek hem usulünce davete icâbet edeceğini belli etmiş, hem de bu tuhaflıkların daha ne kadar süreceğini sormuş oldu.

Fena fikir değildi aslında ama, "Yok canım," demeyi başardı Teoman Kemâni. Gevşemenin de bir sınırı vardı. "Karımı mahcup edecek değilim."

"Çok tatlısın."

Gülhan ve Kenan kardeşler baş başa kaldılar o akşam yemek masasında. Kenan bir nebze atmıştı ilaçların sersemliğini.

"Ne oluyor sence?" dedi babasını kastederek.

"Ne olacak; babam anneme takıyor," dedi Gülhan.

"Ne takıyor?"

"Boynuz."

"Katiyen inanmam."

"Şuraya yazıyorum."

Abla kardeş uzun uzun kaldılar sofrada. Hayatlarının orta yerinde çelik bir ahlâk abidesi gibi dikilen babanın ansızın her yola gelen haysiyetsiz bir bakır tel gibi kıvrılıp bükülmeye başlamasıyla dalgalarını geçtiler, gülüşe gülüşe birbirlerine Teoman Kemâni taklidi yaptılar, gülmekten yiyip içtiklerini ağızlarından burunlarından birbirlerinin üzerine püskürttüler. Hattâ o kadar eğlendiler ki, Gülhan bir ara en dokunulmaz konuya dokunup; "Hadi sen gene intihar et de Veysel'i çağıralım gelsin, sövsün saysın, gülmekten altımıza işetsin bizi" bile dedi. Bunun üzerine Kenan da öteki dokunulmaz konuya dokunup mukabelede bulundu ablasına: "Bence sen senin lezzolardan birini çağır, bana da bir kaytan bıyıklı oğlancı bulsun getirsin gelirken, babamgili öyle karşılayalım."

Cemil Bey olsun, Nezihe Hanım olsun şaşkın şaşkın bakıp durdular birbirlerine gece boyunca. Bu evde ne oluyordu Allah aşkı-

na? Bir de Gülhan, "Sen de otursana Cemil Abi," demesin mi durup dururken?

"Mersi Gülhan Hanım."

Kenan gece yatısı ilaçlarını almayı unuttu, ama stuporlu melankolinin ruhu bile duymadı.

Bir gececik uyuma, ne olur
Ayrılık kapısını çalma bir gececik
Bir gececik gönlü olsun dostun
Ne olur, sabahı et bir gececik...
MEVLÂNÂ

Kübra, sokak kapısına sırtını dayayıp ağlayacağı kadar ağlamıştı, soora gene ağlardı bi ara. Berna'yı bıraktığı gibi, bıraktığı yerde sayıklar vaziyette buldu. Tek farkla; artık konuşmuyor, fısıldıyordu kız. Burnunu entarisinin yenine, gözlerini de dirseğine silip gitti yanına oturdu, ellerini tuttu.

"Berna?"

Berna dudaklarını yuvarladı, "Ölmüş," diye fısıldadı.

"Allah rahmet eylesin." Başka ne denirdi anam? Cenazeyse bununki de cenazeydi; ne denirdi? Diyeceğini demişti zaten. Şimdi nası pişmandı dönüp dönüp senin yüzünden diye kızcağızın kafasına kaktığına. Çenesi kopsundu inşallah. Anam, bunun da canından can gitmişti, kolay değildi, hayırsızdı mayırsızdı ama evlâttı neticede, birbirlerine destek olacaklardı artık, salmak olmazdı öyle kendini. Kolunu omuzlarına doladı Bernacığın, "Hadi ablacım..." dedi, "... hadi kuzum, gel bi su vuralım yüzüne. Hadi kalkıver."

Berna'nın omuzları eğildi, sarsıldı, düştü. "Ölmüş abla. Seher ölmüş."

Sağ gözü kırpışıp dururken alt dudağı sola çekti Kübra'nın. "Ölenle ölünmüyo ablam..." dedi. Benim de içimden çok tuttu garibanın hâli, diye bir şeyler geveledi. "Tanımasam da nası yanıyom bi bilsen." Bi de Berna'yı düşünüyodu da, onca zaman beraber düş

kalk, kolay değildi tabii. "Ağla anam, ağla. Tutma kendini. Hem ağla, hem kalk, yüzünü yıkayalım. Hadi kuzum." Çaprazdan uzanıp sol elinin tersiyle kızın saten yanağını okşadı. İyi traş olmuştu maşallah, tek tüy gelmedi eline.

"Seher ölmüş..." diye fısıldadı tekrar Berna. "Bebeği sağmış."

Ha, bak ne güzel işte. Bu da onu diyecekti zaten, var ya, Kıvırcık demişti ki, "Bebeği sana vereceklermiş kız. Sana sana." Nası makbule geçecekti de mi şimdi?

Berna'ya biraz can gelir gibi olmuştu şükür. Müjdeyi alınca tabii. Omuzlarıyla birlikte "Bana mı?" diye yükseltti sesini. Artık fısıldamıyordu.

"Sana vereceklermiş ya anam. Ne güzel de mi? Bakar büyütürüz beraber.

"Nasıl vereceklermiş ki bana?" dedi Berna. Omuzları biraz daha dikleşmişti.

"Hastaneyi ayarlayıp sen doğurmuşun gibi üstüne geçirteceklermiş yavruyu. Anası sen olacan artık kız." Berna dururken bebeğini elin adamına emanet ettiğini söylemeyecekti Seher'in Kübra. Bi de kalbi kırılmasındı kızcağızın şimdi. "Hadi gül acık," dedi yanağını gene okşayarak. "Allah birini aldı birini verdi, bak."

Berna kafasını sağa yatırıp yanağını Kübra'nın elinden kurtardı. "Ablaa..." dedi omuzlarını düşürerek. Durduk yerde kendi içine geçermiş gibiydi. Küçüldükçe küçülüyordu kız. "O bebeği bana vermeye kimsenin gücü yetmez." Kübra azıcık gücenmişti Berna'ya; seviyodu da ondan okşuyodu yanağını anam, ne kaçırıyon, sulandık mı rahmetli gibi afedersin? "Peek pek..." dedi gene de teselli etmek için. "Görmedin mi neler yaptı Kıvırcık? Gene yapar. Öyle bi aslan ki o." Berna bu defa uzanıp çekingen çekingen kucağına yatırdığı elini tuttu Kübra'nın, avucunun içini öptü, yanağını sürdü, vücudunu az geri kaydırıp yanaküstü yattı öptüğü elin üstüne, ayaklarını da uzattı öteye. "Ah ablam..." dedi, "... bilmiyorsun ki." İçinin yağları cızır cızır ediyormuş gibi geliyordu Kübra'ya. Bi de gücendiydi şuncacığa. "Neyi bilmiyom anam, neyi bilmiyom," dedi, boştaki eliyle de ipek saçları severken. "Ablacım..." diye açıklamaya çalıştı Berna, "... ben çocuk doğuramam ki nüfusuma yazsınlar ben doğurmuşum gibi yapıp." O da vardı tabii; bu

hiç aklına gelmemişti Kübra'nın bak. Belki de Seher gibi döl möl kapmayayım diye aldırmıştı rahmini bu yavru. Kısırdı belki. "Ah anaaam..." dedi sızlanarak. "Kısırsın tabii de mi?"

Berna az daha sokuldu Kübra'nın kucağına. "Sayılır ablacım," dedi. "Ben erkeğim."

Kübra öyle bir kalkış kalktı ki "Tövbe bismillah!" Bernacık yüzükoyun halıya kapaklandı.

O orada ağladı sonra, bu burada ağladı.

Gönül evinden kendin de çık git ki o gelsin girsin...
MEVLÂNÂ

Bir taraftan zırıl zırıl ağlarken bir taraftan da "A aa!" diye düşünüyordu Kübra. "Bunlar nası bi adamlar anam?" Hem ikisi de orospuydu afedersin, hem afedersin kadın kadına şey etmeye kalkarlardı, hem bi de bakmışın biri erkek çıkardı. Hangi biriyle baş edecektin? Yok anam yok. Bunlarla, ı-ıh. Orospu değil miydi neticede? Kızı da o boktu oğlanı da o bok. Bu da yediydi feleğin sillesini o kadar, eteğini beline kıvırdı mıydı hiç? Dönüp sessiz sessiz ağlamaya devam eden Berna'ya bakıyor, kızıyordu sonra kendine. "Ayıp anam!" diye düşünüyordu. "Biri ölmüş gitmiş yazık, öksüzü de kalmış arkasında kör topal, öbürü erkekmiş de orospuluğa kadar düşmüş, insan bile isteye düşer mi, neler çekti de düştü Allah bilir; daha da arkalarından lâf ediyon. Şuna bak, kaşık kadar kalmış yazık. Ah anam, nası da ağlıyo kuzucuk." Öyle içli içli havaya suya göz kırpıp ederken dönüp bir de kendine bakıyor, kendi derdi başından aşkındı, o arada iyiden iyiye tik kesilip omuz yuvarlıyor, kulak büzüyor, çenesini aşağı falan bastırıyor, "Bize kim ağlıycak?" deyip bir damlacık da kendi anlayış bekliyordu. Yukarıda Allah vardı, tamam, ellerine sağlıktı Kıvırcık'ın, tek bunu kurtardığıyla kalmamış, Mustafa'yı da kurtarmıştı, Allah'ın bildiğini kendinden mi saklayacaktın, doğruya doğruydu, sırtından yük kalkmıştı, yalan yok, ölünün arkasından el şıklatılmaz, ama bayağı bi

sevinmişti de ne edecen, şimdi öyle pek de sevinilecek bir şeymiş gibi gelmiyodu o kadar. Mustafa, tamam, kötüydü beteydi ama.... Ama işte... Kendi etti kendi buldu desen, hep kendi mi ettiydi ki kendi bulsundu? Bununki de vicdansızlıktı anam; tövbeler tövbesi! Anasının babasının hiç mi kabahati olmazdı masum bi yavru ayyaş olup hortladıysa? Arkadaşlarının hiç mi kabahati olmazdı? Hepsini geçtim, kaderin de mi kabahati olmazdı? O kaderi yazanın? Tamam, ne olmuşsa olmuştu Mustafa'ya, ama hepsi de kendi yüzünden olmamıştı ki. "Bu Berna da kabahat afedersin kendi götünde değilmiş gibi ağlamaz mı şurda! Bi de öbürkü garibimi kötületti bana sapık diye, görüyo musun sen, ölünün de günahını aldık. Sapık koynumuzda yatarmış meğer." Öyle uzaktan uzağa hem seğiren kaslarıyla söve ede oynaşır, hem Berna'ya kıza kıza bakışırken yeni baştan yumuşaşıyor, "A aa!" diyordu. "Senin de domuzluğun tuttu anam! Naapsın kızcaaz... Oğlancaaz... Düşmüş bi kere. Bi tekme de sen mi atacan?" İnsan su gibiydi de mi aslında? Çaydanlığa koydun altını da yaktın diye fokurdamaya başlamıyodu su. Usul usul, damla damla ısınıyodu; kaynaya kaynaya göbek atıp demliğe dökülecek kıvama gelene kadar. Bu yavrum da santim santim nası değiştiydi bakalım? Zart diye afedersin yediveren olmadıydı ya. Anam, nası da güzeldi maşallah; kız kısmında bile az görülürdü buncası. Tabii, anası bakkala gönderdi, kız gibi oğlan, bakkal elledi, kasaba yolladı kasap öptü, domates al dedi manav cimcirdi... derken... Naapsın kız?.. Oğlan? İnsan ne diyeceğini de şaşırıyodu görüyo musun? "Ah yavrum ayol! O ister miydi bakalım?" İçinden tutuyor, ya kalkıp yanına gidesi, ya da ağlaya ağlaya kollarını açıp "Gel kuzum, gel bi kucaklıyım," diye bağırası geliyor, yekinmeye kalmadan bir daha dönüp kendi derdine yanmaya başlıyordu. "Anam, biz de belli etmiyoz ama anayız, ciğerimizden parça kopmuş, öyle böyle, evlâdımızdan olmuşuz; sen gençsin, kalkıp bizi teselli edeceğine..." Mustafa da zart diye ayyaş Mustafa, hayırsız Mustafa, hain Mustafa olmamıştı de mi? Biraz bunun yüzünden olmuştu, biraz rahmetli İmran'ın yüzünden, o kadar derdi küçükken, ödevlerini yaptırırken kafasına vurma şunun diye de biz öyle gördük babamızdan derdi rahmetli, biraz arkadaşlarının yüzünden, biraz Samanpazarı, biraz Yenidoğan, çok-

ça da alnının yazısı yüzünden... "Hay ben o alın yazısına..." dönüyor, Berna için üzülmeye başlıyordu bir sefer daha.

Berna, "O da evlâdını kaybettiğini öğrendi," diye düşünüp aslında yırtına yırtına ağlamak istediği halde rahatsızlık vermekten çekindiği için sessiz sessiz, kalkıp odasına gittiği takdirde Kübra Abla darıldı sanır diye endişe ettiğinden oracıkta, salonun öbür köşesinde ağlamaya devam ediyordu. Seher'i düşünüyor, kızın başına gelenden mesul yegâne kişi olarak kendine kahrediyor, öyle ya, Orhan'ı bu musallat etmişti, Kübra Abla bir çekilip yatsa canına kıymaya karar veriyor, hemen hemen aynı anda öksüz bebeciğini düşünüyor Seher'in, "Ya bana kısmet olursa ona bakmak?" diye bir ümit toparlanıp dayanmaya azmediyor, gene hemen hemen aynı anda "Olur mu hiç?" deyip dua etmeye başlıyordu; şu Kübra Abla bir an evvel odasına çekilseydi de bu da camdan mı atlardı, damarlarını mı keserdi, ne edecektiyse artık, baksaydı işin çaresine. Ah ah... Böyle oldun mu dik duramıyordun, yarı yatık duruyordun, hep dayanacağın biri gerekiyordu arkanda. Seher vardı ne güzel, o gidince de Kübra Abla gelip ilişmişti dayan bana diye. Ya şimdi? Kendi sırtını yasladığı duvarı kendi yerle bir ederse bir insan, Orhan etmişti, tamam ama o sonuçtu, sebebe bakacaktın, sebep buydu, kendi gölge veren ağacını kendi keserse, kendi su kabını kendi kırarsa, kendi canını da kendi alsındı bir zahmet. Kübra Abla'ya mı sarılacaktı bir de utanmadan gidip? Ki onu da yıkmıştı az evvel. O kadar uğraşmıştı ne mal olduğu anlaşılmasın da kadıncağızın masumiyeti kadıncağızda kalsın diye ama işte... Bebek meselesi çıkınca... Tutamamıştı çenesini... Nasıl tutacaktı ki hem? Yarın Kübra Abla, hadi kalk, Kıvırcık hastaneyi ayarlamış, al nüfus cüzdanını da Seher'in bebeğini yazdırıp gelelim kütüğe dediği zaman ne olacaktı? Darbe üstüne darbe yemişti kadıncağız akşam akşam. Önce oğlunun kara haberi, sonra kucağında miyavlayan dişi kedinin. Onu da bitirmişti, Seher'i bitirdiği gibi. Şimdi işleri iyice arapsaçına çevirmeden, devlet bakacaktı bebeğe elbet, sokağa atacak halleri yoktu, düğüme bir düğüm daha atmadan, belki de Kübra Abla'ya yazdırırlardı yavruyu, ondan sonra da usul usuuul... Aradan çekilmesi lâzımdı. En kesin şekilde. Lâmı cimi yoktu. Ne bu vicdan azabıyla yaşayacaktı, ne de bu saatten sonra bes-

belli Kübra Abla'yla. Alttan alttan bakıyordu şöyle Kübra'ya da, "Ablam, hadi git yat ki işimize bakalım," diye düşünüyordu. "Seni de kaybettikten sonra kime yaslanırım ben?" Yerden göğe haklıydı Kübra Abla. Onun anlayışında orospuluk yapan bir erkek ne erkek olabilirdi ne insan. Öyle yetişmişti o ne yapsın? Sen istediğin kadar ben doğuştan böyleyim, elimde değil de, anlatacağım diye çırpın. Anlamazdı ki kadıncağız. Anlamadı diye kızamazdın ki. Bak nasıl bakıyordu alttan alttan; düşmana bakar gibi. Yok, içinde kötülük yoktu Kübra Abla'nın, düşmana bakar gibi değil, öcüye bakar gibi, canavara bakar gibi, ne bileyim, böceğe, yılana bakar gibi bakıyordu; hem korkarak hem ayıplayıp tiksinerek. Haklıydı. Anlayamazdı. Arada birkaç saniyeliğine, henüz görmediği o kör bebek geliyordu aklına, "Canını aldığım can yoldaşımın hatırına dayanır mıyım ki?" diye düşünüyor, hemen hemen aynı anda "Korkuyor musun Berna?" diye düşünüyordu. "Bir kere de olsa bir erkeklik edip kesmeyecek misin bileklerini? Kaçacak delik mi arıyorsun? Olmuyor bak, kaçamayacaksan kaçamıyorsun. Senin korkaklığın yüzünden oldu ne olduysa. Seher kaçalım dediğinde peşine düşecek kadar yürekli olabilseydin..." Belli etmeden Kübra'ya göz atıyor, "Benim sağım solum oynamaya başladı Ablam," diye düşünüyordu. "Ne olur kalk git yat bir an evvel." Hah! Kalkıyor muydu ne? Vallahi kalkıyordu. Tamam tamam, sorun yoktu. "Güle güle Ablacım. Hakkını helâl et," diye düşündü son olarak.

Kübra, Berna'dan besbeter sağı solu oynayarak ilerledi, gelip tepesine dikildi, "Kız bana bak..." dedi, kıvırdığı işaret parmağının orta eklemiyle dürterek; "Ya ben sırtını sabunlamaya gireydim de afedersin elime gelivereydi koca şeyin?"

Berna kafasını kaldırdı, küçücük kadının kocaman açılmış kollarını gördü.

"Gel seni bi kucaklıyım kuzum, gel bi tanem, gel oğlum, gel kızım; bi basıyım şöyle bağrıma sımsıkı. Kurban olurum, gel."

Değil mi ki çıktın gidersin gözümden
Ey gözyaşı,
Bari sevgilimin kapısına git de
Onun eşiğine koy sen o başı...

MEVLÂNÂ

Naim Orhun odasında oturmuş gazete okuyordu. Okumuyordu da resimlerine bakıyordu aslını sorarsan. Aklı o cengâver keçideydi; İrfan'da. Her şeye rağmen başını suyun üstünde tutmayı becermişti inatçı velet. "Hattâ bana, hattâ hattâ Veysel'e rağmen," diye düşünüp sırıttı. Sen daya ozonu bıdınnacık şeye... Kimin aklına gelirdi?

Kapısı tıklatılıp açılınca, gelse gelse Timuçin veya Sami gelmiştir zannedip kötü bir haber almaya hazırlanarak dişlerini sıktı, "Sonunda öldürmeyi başardınız mı oğlanı?" dedi kafasını kaldırmadan.

Hayri, "Kafasını bile kaldırmadı, ne cins adam bu," diye düşünüp kasıldı kapının ağzında. O kadar da hazırlamıştı kendini; güya izin vermeyecekti bu baykuşun sinirlerini germesine. Mümkün değildi. Bak herife, zar gibi geril. Burun deliklerini açıp kapadı, derince bir soluk alıp kibar kibar öksürdü. Ne olursa olsun sinirlenmeyecekti. Muhtaçtı adiye.

"Haa, sen miydin?" dedi, nihayet başını kaldırıp bakabilen hazret. "Ne var?"

"Hiç..."

"Öyleyse müsaade senin. Çıkabilirsin."

Hayri, sözünü söyler söylemez kafasını yeniden gazeteye gömen yaratığa tek gözünü kısıp içeriden yanağını ısırarak baktı, şapkası-

nı eline alıp yürüdü gitti, masasının karşısındaki yampiri koltuğa gacır gucur sesler çıkararak güzelce yerleşti.

"Konuşmamız lâzım doktor."

Naim Orhun sıkkın bir ifadeyle kafasını sevgili gazetesinden kaldırıp geriye yaslandı, "Hiç belli olmuyor," diye söylenerek muhatabını gözlüğünün üstünden süzdü bir müddet, elini önlüğünün cebine daldırdı, sigarasını arandı, bulamayınca bir yerlerde düşürdüm sanıp sinirlendi, homur homur sesler çıkardı.

Hayri adamın küfür ettiğini düşünüyordu ama kendisine değil. "Sigaranızı arıyorsanız gazetenin altında," dedi.

Naim Orhun linç edermiş gibi saldırdı gazeteye, alttaki paketiyle çakmağına kavuştu, alışkın hareketlerle bir sigara çıkarıp yaktı. Anasını ağlattığı gazeteyi elinin tersiyle kıyıya itti, kibritle yakmış da söndürmeye çalışıyormuş gibi sallamaya başladı çakmağı.

Bu hareket, adamı en azından onun kendisini tedirgin ettiği kadar tedirgin ettiğini fark eden Hayri'yi bir nebze rahatlattı. "Söndü," dedi sırıtarak.

Naim Orhun yiyecekmiş gibi baktı Hayri'ye. "Biliyoruz," dedi. "Ne vardı?"

"Konuşmamız lâzım." Suç ortaklığı teklif edecekti herife, nasıl konuşsun?

"İkinci baskı."

"Anlamadım?"

"Onu dedin kardeşim, meseleye gel. Nedir?"

Yahu, şeytan diyordu ki, şuna elinin tersiyle bir tane... "Şu bebekle ilgili. Annesi darptan ölen. Ne olacak ona?" Herifin suratı yumuşar gibi mi olmuştu?

Naim Orhun üst üste iki nefes çekti sigarasından; dumanı savurmadan, ağzından burnundan kulaklarından attıra attıra "Ne bileyim birader!" dedi çın çın bir sesle. "Paçayı yırtsın diye uğraşıyoruz da, yırtsa ne olacak anasını satayım? Kimi yok kimsesi yok. Çağıracağız Çocuk Esirgeme'yi, bin naz gelip götürecekler bağ bağışlarmış gibi. Yırtsa ne yırtmasa ne? Başı göğe mi erecek? Kör, topal, çolak... Hangi aile sever de evlât edinir alıp? Kalacak yetimhane köşelerinde, ezilip horlanıp itilip kakılacak, kavrulup gidecek işte. Ben ne bileyim!"

Hayri hafiften yana yatırmıştı kafasını. Adam her deliğinden tüte tüte, gözleriyle kaka kaka, yanaklarını ağzında balgam biriktirirmiş gibi şişire şişire saydırıyor, onun haricinde elini kolunu dahi katık etmiyordu lâflarına, kazık yutmuş gibi kımıltısız oturuyordu ama Hayri'ye sanki bir eliyle masaya yumruk vururken öbür eliyle buruş kırış ettiği gazetenin kenarında trampet çalarmış, iki üç kelimede bir de ööf ülen öf dermiş, ayaklarını sıkıntıyla sallarmış gibi geliyordu.

"... Bu koduğumun dünyasında adalet var mı birader? Varsa niye biz göremiyoruz anasını satayım? Nerde? Sen polissin, nerde kardeşim, nerde lan adalet? Piç doğmak ister mi lan el kadar bebe? Orospu çocuğu doğmak ister mi? Bi de soruyosun ne olacak diye, götümü yırtıyorum yatışını uzatmak için... Ne olacak'mış... Sanki bilmiyo da..."

Adam deminki görünmez tiklere ilaveten şimdi ağlarmış gibi de geliyordu Hayri'ye. Alenen insanmış gibi geliyordu yahu. "Doktor..." dedi sesini ayarlamaya çalışarak; "... Ben de aslına bakarsanız..."

"Götüme sokacam. Aldın mı cevabını? Emziremem, evlât edinemem, senden çıkan buydu deyip bebeği ölen bir karıya kakalayamam, sokaktan yavru köpek bulmuşum gibi alıp evime götüremem. Götüme sokacam... Var mı itirazın?"

Elinde olmadan gülmeye başladı Hayri.

"Gül gül, bok var," dedi Naim Orhun. "Senin ne derdine ki tabii? Gülersin amına koyayım. Ulan arkadaş, bu nasıl düzen, nasıl ilahi adalet, nasıl Allah, nasıl kitap lan?.."

"Doktoor..."

"Böyle kader mi olur arkadaş? Böyle imtihan mı olur? Ne etti lan el kadar şey sana? Alın yazısını yazarken sıra arkadaşın kolunu mu dürttü birader? Ne biçim alın yazısı lan bu? Bari güzel bi şey yapaydın, kaş göz vereydin adam gibi de bir damlacık ümidi olaydı lan."

"İşte ben de tam..."

"Bizim millet öküzdür, hem çocuk diye geberir, hem kendi peydahlayamaz, hem de sipariş verir Çocuk Esirgeme'ye... Yeni doğmuş olsun, nur topu gibi olsun, anası dünya güzeli babası ilim ir-

fan sahibi olsun... Ulan, irfan dedim de... Adını da İrfan koydum itin biliyo musun?.."

Hayri gülmemek için sıktı kendini. "Söylemiştiniz," dedi.

Nihayet dünyaya döndü Naim Orhun. "Ne zaman söylemiştim?"

"Geçen gün... Size annesinin komadan çıktığını haber verdiğimde."

"Deme yav?"

"Evet."

"Çenemi tutamam ki... Ee, sen niye geldiydin? Ne olacağını sormak için değil herhalde?"

"Tabii ki değil," dedi Hayri. İşinin kolaylaştığını düşünüyordu. En azından öyle görünüyordu. Şimdilik.

Ne olacağını sormak için değil, ne olacağını söylemek için gelmişti.

"Nasıl yani?" diye terslendi Naim Orhun. "Çocuk Esirgeme şimdi de polis mi gönderiyor piç devşirmek için?" Hayri tutmadı artık kendini; güldü. "Çocuk Esirgeme'nin canı cehenneme," dedi. "Ha şöylee..." dedi Naim Orhun. "Bak şimdi insana benzedin. Devam et devam et." Hayri nasıl devam edeceğini bilemediğini söyleyip ve fakat mecburen devam edeceğini de söyleyerek devam etti. Seher, yani bebeğin, yani İrfan'ın annesi ölürayak buna emanet etmişti emaneti. Bu da dünya durdukça sahip çıkacağına, Çocuk Esirgeme'ye falan vermeyeceğine dair yemin etmişti; hem de ölmüş annesinin üzerine. Araya da, "Bunu alırsan yanında da bu var," der gibi Berna adlı ev arkadaşını sokuşturmuştu eşantiyon olarak Seher. Çok büyük bir muamma vardı ayrıca ortada. Kızcağız komadan çıktığı anda... Ki Naim Orhun dinlediği süre boyunca yalnızca bir defa, o da tam burada kesti Hayri'nin sözünü; "Komada değildi dedikti ya kardeşim. Ne koması sayıklıyosun hâlâ? Komadaki adam hastane odasına mı alınır? O gün de söyledik. Hiç!" Neyse işte, ayıldığı anda diyelim... Yani ayılır ayılmaz ismiyle hitap etmişti buna; aklınız alıyor muydu? "Bana bir şey sorma, siktir et benim aklımın ne alıp ne almadığını, devam et sen." Devam etti Hayri, bir daha hiçbir kelimesi, hiçbir harfi bölünmeden. Seher'in, anneciğinin adını da, giydiği pardesüyü de, pardesünün rengini de

söylediğini, devamında bebeğinin yaşadığını bildiğini, ama sağ gözünün kör olduğunu, o anda aşağıda Veysel adında bir adamın sol koluna ve sağ bacağına bir şeyler yaptığını, isminin de İrfan olacağını, İrfan'ın bu Veysel denilen adamın göbek adı olduğunu, ısrarla birazdan öleceğini söylediğini söyleyip hiç de özet sayılamayacak bir genişlikte, o odada kadını dinlediği sırada duyduğu sebepsiz çıtırtıları, dahası merdivenden inerken bu kere de tam başının üstüne bir göz dikilmişmiş gibi huylanıp hislenmelerini falan noktası virgülüne, kıyıda köşede en ufak bir teferruat bırakmadan, tam bir gözlemci polis titizliğiyle bir bir anlattı.

"Ee, öbürü?" diye sordu Naim Orhun.

"Hangi öbürü?"

"Dedin ya, Berna'yı da sana kakalamış. Onu buldun mu bari?"

Ona geliyordu zaten Hayri de. Sözünün bölünmeyeceğinden emin onu da anlattı. Hayır, bulamamıştı. Ankara kazan, teşkilattan nazının geçtiği eş dost kepçe, akşamı sabah, sabahı akşam edene kadar o gün bugündür arıyor, arattırıyordu ama bulamıyordu kadını. Seher'in öldüğü günün gecesinde, emniyet tedbirini kaldırdıktan sonra ortadan kaybolmuştu o da. Bir o kaybolmakla da kalmamış, apartmanın kapıcısı da kaybolmuştu. Konu komşunun Seher ve Berna hakkında tek bildiği ise geceleri süslenip püslenip evden çıkan, önceleri zararsız ama sonradan ya akşama doğru ya da gecenin bir vakti eve tuhaf tuhaf adamlar alan, biri bayağı gençten, her ikisinin de meşrebi bayağı geniş iki kadın olduklarıydı. Tam bir sarı çizmeli memedağa hikâyesiydi özetle. Araya araya dairenin sahibini bulmuştu tapudan, ondan da öğrene öğrene Berna'nın soyadını öğrenebilmişti: Özdilek. Selâmınaleyküm - Aleykümselâm. Aslında daha önce gelmeyi istiyordu doktorun ziyaretine ama Berna meselesini halledeyim de öyle gideyim diye inat etmiş, biraz da ihmâl etmişti. Şimdi düşünüyordu da, eşeklik de etmişti. Geçen zamanda pekâlâ Çocuk Esirgeme'ye göndermiş olabilirlerdi bebeği; o zaman da ayıkla pirincin taşını. Peki, doktor ne düşünüyordu acaba?

"Ben nerden bileyim kardeşim? Polis olan sensin, ara bul."

"Onu demiyorum doktor. Seher'le aramızda geçen garip görüşmeyi diyorum. Olabilir mi böyle bir şey? Yani, bir bilim adamı ola-

rak?.. Nedir? İnsan komadayken... Tamam, sinirlenmeyin, baygınken... Olur mu? Hiç tepki göstermediniz de."

Naim Orhun bir sigara daha yaktı. "Nasıl tepki göstereyim birader, korkudan altıma sıçtım," dedi. "Kadın sana ne dediyse doğru demiş. Bebenin koluyla bacağını az kalsın kesecektik... O Veysel hıyarı olmasaydı... Bakma, orda burda hava basarım bi müddet ama sonunda gene tutamam çenemi; işi Veysel'in gördüğünü kaçırırım kopasıca ağzımdan... O ibne var ya o ibne... Veysel ibnesi... ki harbi ibnedir... veya kulampara... Günahını almış olmayayım gene de, iki taraflı da olabilir, hiç sevişmedim, bilmiyorum... Ve İrfan sahiden de bu ibnenin göbek adı..." Masaya ciddiyetsiz olduğu çok belli bir yumruk attı. "Ulan arkadaş, Allah'ın kafasına nimet yağdırdığı adama bak yahu... Para onda, deha onda, ibnelik onda, onun kadar ünlü olabilmek için seve seve verecek on tane doktor sayarım, sikinde değil ama ün de onda, şan da onda... Bi de isim babası yaptık herifi iyi mi?" Hoca sayıp gidiyor, ağzını her açtığında küfürlerin yakasını bağrını da açıyordu ama her sinkafında bu Veysel denilen adama sempatinin tillahını duyduğunu, bundan da öte herifi canı ciğeri kadar, kardeşi kadar, handeyse kendisi kadar sevdiğini fazlasıyla açık ediyordu. "Götü ballı pezevenk..." diye sürdürdü övgülerini. "Atar tutturur. Böyledir bu. Sıkıştın mı çal kapısını, iki eli kanda olsa gelir yavşak, tereyağından kıl çeker gibi çeker çıkarır başını belâdan, sonra da döner götünü, yüzüne bakmadan siktir olur gider. Orrosspu çocuğu!.. Otuz orospu bir araya gelse bunun gibi bi tane imâl edemez; ben böyle bi orospu evlâdı görmedim." Nihayet Hayri'nin bayağı bir yamulduğunu, kızarıp bozardığını görüp kesti tatavayı. "Ne oldu be?" diye sordu. "Terbiyen mi bozuldu?"

"Yok yok," dedi Hayri heyecanla. Neler konuşuyorlardı, farkında değil miydi doktor? Biri ölmek üzere olan bir kadından imkânsız şeyler duyduğunu, öbürü de bütün imkânsızların mümkün olduğunu söylüyordu. Halbuki şu âna kadar duyduğu her şeyi duyduğunu sandığını düşünme şansı vardı Hayri'nin, ki artık yoktu. İlginç değil miydi sizce de? Seher'in her söylediğini doğru söylemiş olması çarpıcı, hattâ ürpertici değil miydi?

"Biz niye altımıza sıçtık sanıyorsun? Motoru bozduğumuzdan mı?" Tabii ki hem ilginç, hem çarpıcı, hem ürpertici hem de tir tir

titreticiydi konuştukları ve de düşündürücü. Bir sigara daha yaktı. Artık içmiyor, yutuyordu sigaraları; Hayri'nin şurasına gelmişti duman duman, üniforması kül tablası gibi kokacaktı. Tamam da şimdi ne yapacaklardı? "Sen beni anlamadın galiba," diye hırladı Naim Orhun. "Sen sen deyip duruyorum, adın ne senin yav?" Hayri, "Hayri," dedi. "Bana bak Hayri..." Düşündürücü demişti dikkat edersen; dü-şün-dü-rü-cü... Öyle saf saf Berna'yı nasıl bulsağı, İrfan'ı nasıl etsek de Çocuk Esirgeme'ye kaptırmasağı düşünmekten bahsetmiyordu. İşin içinde çok gıdık bir şeyler vardı, ondan bahsediyordu. Misal, polislerden nefret ederdi bu, trafikte hot zot, karakolda attırı vıttırı, adres sorsan bir hava, yardım istesen ayrı bir hava; hastaneye düştüler miydi de doktor civanım, gıcık olurdu, ama bak bu Hayri'ye ısınmıştı meselâ; polis gibi değil de insan gibi görebiliyordu onu. "Çok naziksiniz," dedi Hayri. "Ben de doktorlar için aynısını söyleyecektim, ağzımdan aldınız." Naim Orhun, "Ben senden çok yaşayacağım o zaman," diyerek konuyu değiştirdi. Ne diyordu? Tamam, bunu sevmişti meselâ, emin ol bu da en az Seher'in söyledikleri kadar tuhaftı. "Al bu da itirafım olsun; ilk günden beri sana gıcık olabileyim diye uğraşıyorum, beceremiyorum. Tuhaf bi iş arkadaş. Vallaha tuhaf." Bakmasa içemeyecekmiş gibi gözlerini şaşı ederek iki üç defa ucuna baktı sigarasının, sonra içmeye devam eti. Hayri onun orasında değildi. Hattâ o anda Seher'in nasıl olup da annesinin adını, pardesüsünün rengini bildiğinde bile değildi. Çok başka bir yerdeydi. "Demek İrfan'ı kurtaran doktorun adını da bilmiş annesi?" diye sordu dalgın dalgın. "Katılıyorum; fazlasıyla tuhaf." Naim Orhun, sigarasının külünü üstüne başına dökerek ayaklandı. "Hastane yemeği yer misin Hayri?" Hayri de toparlanıp kalktı, şapkasını başına yerleştirdi. "Yerim doktor," dedi.

"Siktir et doktoru. Naim neme yetmez?" Odadan çıktılar. Hayri'ye gene gözetleniyormuş gibi geldi.

"Ulan, bi yakalarsam var ya..."

Seni tamamlayacak olanı bul...
MEVLÂNÂ

Ulucanlar'daki Zübeyde Hanım Kadın Doğum'un personel yemekhanesinde Hayri'nin Naim Orhun'la yaptığı müzakere, müzakereden ziyade münazaraya, kurduğu diyalog, diyalogdan ziyade monoloğa dönmüştü ama ortak bir karara varabilmelerine yetmişti bu.

Ezogelini içtikleri sırada "Oğlanı tuttum tuttum bir hafta daha tutabilirim burda," demişti Naim Orhun. Çorbaya kaşık sallarken nasıl olup da sigarasını dudağının kenarında tutmayı başardığını anlamaya çalışan Hayri'nin beyhude araya girme gayretlerini hunharca pas geçip şöyle devam etmişti: "Sen bana suç ortaklığı teklif etmeye geldin, değil mi? Tamam lan! Getir karının hüviyet cüzdanını, üstünüze yapıvereyim beş dakikada." Tam burada Hoca'nın çorbaya bandığı ekmeği çiğnemekle meşgul olduğunu gören Hayri atılıp müzmin bekâr olduğunu söyleme fırsatı bulmuştu. Sanki evlenmemek kabahatmiş gibi ters ters bakmıştı buna Naim Orhun ama al ondan da o kadardı. O zaman bir anne bulmak lâzımdı velede... ki bu da ne demekti? Berna... O bulunacak, eh, Hayri de eşek değildi, kızı alıverecekti nikâhına bi zahmet, hastane idaresi de evlilik cüzdanlarını kontrol edip doğum raporunu tanzim edecekti koç gibi; arkadaşının emaneti arkadaşına, arkadaşının arkadaşı Hayri'ye; bebek ikisinin üstüne. "Ne? Nikâh mı? Ama?.."

Bak taşlar yerine oturmaya başlıyordu, görüyor musun? Rahmetli Seher orospusuna onun adı, bunun tadı, Veysel ibnesinin göbeği nerden malûm olduysa, İrfan'ı Berna'yla beraber buna iteklemesi gerektiği de ordan malûm olmuştu demek. Vay anam vay... İşe bak lan! Ne maceraydı değil mi? Söz, nikâh şahidi de bu olacaktı. Ne bakıyordu ters ters? Gücüne mi gitmişti orospuyla evlenme ihtimali? Namusuna mı dokunmuştu? Canım benim. Tamam lan tamam, şaka yapıyordu zaten. Doğum raporu için kimsenin evlenmesine gerek yoktu. Haa, annesinin üstüne ettiği yemini nasıl tutacak, o orospuya nasıl sahip çıkacaktı, o artık onun bileceği işti; karı mesleğimde ihtisas yapacağım diye tutturur da kendini müşteriye vurursa pezevenk rozetini üniformasının neresine takacaktı, o da onun bileceği işti. Hele önce adam gibi polislik edip bulsundu da... Sonrasına bakarlardı. Bakarlardı dediyse, bunun evlenecek hâli yoktu tabii, ne bileyim, ev kirasıydı, bebe mamasıydı, fil yavrusu gibi süt içiyordu oğlan, sütüydü vesairesiydi, bir müddet koltuk çıkardı bu da. "Sen niye konuşmuyorsun ağzını açıp? Hep biz mi konuşacağız?" Hayri, "Fırsat mı veriyorsun be?" demek için ağzını açmak üzereydi ki yemekhane garsonu önlerindeki çorba kâselerini ortaya ittirip tek kolunun üstünde maharetle taşıdığı dört tabaktan ikisini bunların önüne pay etti. "Anam!" dedi Naim Orhun. "Biber dolması. Nasıl da canım çektiydi. Yumul yumul. Yoğurt da isteyeyim mi?" Cevap beklemeden uluyacakmış gibi kafasını kaldırıp yemekhanenin tavanına doğru "Yoğurt getirin buraya!" diye bağırarak Hayri'nin bu çabasını da boşa çıkardı ve devam etti konuşmaya. Yoğurt gökten iner gibi gelmişti; ânında. Neyse, ne diyorduk? Öyle aman aman koltuk çıkamazdı ha. Veysel götleği gibi özel hastanesi yoktu bunun. Muayenehanesi de yoktu. Akşam burası sabah burası. Tek maaşla bir yere kadar yani. Ama dur dur, Veysel destek atardı. Vallaha lan, iyi aklına gelmişti ha. Çocuğa göbek adını vermesini biliyordu, harçlığını da versindi götoş. Tamam tamam. Merak etmesindi Hayri. "Biberlerini niye yemiyorsun lan? Ver bana, ben yerim." Ee, ne yapmayı düşünüyordu şimdi? Para pul işini de hallettiğimize göre? Hadi abidik gubidik ettik, bebeği Berna'ya verdik, nasıl bakarak olacaktı? Şark hizmeti var mıydı polis milletinde? Karıyı bebeyle bırakıp kalkıp şarka marka?.. Nasıl edecekti? Ne

düşünüyordu? "Konuşsana arkadaş! İki kelime de sen etsene!" Diyelim gitti şarka, onları da mı götürecekti? Diyelim götürdü, kendi evine mi alacaktı? Ayrı ev mi kiralayacaktı? Şarkta olurdu bak meselâ. Ne bilsinlerdi karının emekli orospu olduğunu? "Makarna istemez. Tatlı ne vardı?" diye sordu o sırada kolunun üstüne yatırdığı dört tabak makarnayla gelen garsona. Adam "Hoşaf," derken Hayri'ye dönüp "Makarna yiyecek misin?" diye sordu, cevabını almadan da "Sen iç hoşafı," diyerek kışkışladı garsonu. Hasta mıydık lan biz? Ne hoşafı anasını sattığımının? Değil mi? Bok gibi para gidiyordu erzağa, doğru dürüst yemek çıkaramıyorlardı. Yok arkadaş, başhekim olmayacaktın, idarecilik neyineydi senin kardeşim, gelecektin cerrah, gidecektin cerrah, arada kaynayacaktın. Neyse, ne diyorduk? Sen karıyı buluyordun, kendisini getirmene gerek yoktu, hüviyet cüzdanını getirsen yeterdi, bu da Numune'deki kayıtları sildirip oğlanı burda doğmuş gibi gösterip anasını da Berna orospusuymuş gibi yazdırıp işi bitiriyordu. Ondan sonra sen sağ ben selâmet. Tamam mıydı? Anlaşmış mıydık? Adamın sigarasını tazelemesini fırsat bilip; "Anlaştık," diyebildi Hayri. "Bak..." dedi Naim Orhun ağzından burnundan tüte tüte, "Konuşarak her iş halledilebiliyor. Alenen suç ortağı olduk az önce." Suç ortaklığının şu yanı iyiydi; yarın birbirlerine ne kadar düşman olurlarsa olsunlar, birbirlerini asla ihbar edemezlerdi. Götleri yemezdi çünkü. Çünkü onu ihbar etmek kendini ihbar etmek anlamına gelirdi. "Değil mi? Ne diyorsun bir polis olarak bu felsefeme?" De, onu demeden önce, Berna denilen o karıyı nasıl bulmayı düşünüyordu acaba? Bir fotoğrafı falan var mıydı bari elinde? Hayri bütün iyi niyetine rağmen "Yok," diyemeyeceğini biliyordu tabii ki. Sadece kafasını olumsuz anlamda sallamakla yetindi ki bu bile başarı sayılırdı. "Ee, boşa konuşuyoruz o zaman biz," diyerek azarladı Hayri'yi Naim Orhun. Polissen bulacaktın kardeşim.

"Biz bulduk abi."

Orospu değil miydi neticede? Ya keranede bulacaktın ya sokakta ya randevuevinde. "Ne? Buldunuz mu? Hani bulamadım diyordun?"

"Ben konuşmadım," dedi Hayri. Sahi, kim konuşmuştu yahu? Şurda biri mi vardı sanki?

"Biz bulduk abi demedin mi şimdi? Kim konuştu sen konuşmadıysan?"

"Ben."

Naim Orhun ensesinin dibinde duyduğu sesle irkildi. "Kimsin lan sen?"

Çalkanmış yoğurt kadar gevşek, ılık süt kadar geçirgen, manda kaymağı kadar tüysüz, kenarlarını kalınca çizmesen havaya karışıp gidecek kadar dağınık bir herifti konuşan. "Ben Selo," diyordu şimdi de. Sesi, Arap radyosu karışmış da parazit yapıyormuş gibi çıkıyordu.

"Nerden çıktın lan sen pat diye? İn misin cin misin?"

Hayri daha fazla dayanamadı, uzanıp paketten bir sigara çıkardı, Naim Orhun'un ağzına tıktı, çakmakla da yaktı, "Bi sus artık," dedi. "Bi sus. Yeter. Bundan sonrası benim işim." Döndü Selo'ya, "Nerden çıktın lan sen?"

"Biz ne sorduk?" diye araya girmeye çalıştı Naim Orhun. "Sus dedim," dedi Hayri. "Evet Selo, nerden çıktın sen?"

"Ben zaten burdaydım amirim."

"Amir değil, komiser."

"Komserim... Burdaydım, siz görememişinizdir. Bu abi susmadan konuşuyodu, sen de bezgin bezgin dinleyip duruyodun."

Hayri alıcı gözle baktı Selo'ya, daha doğrusu bakmaya çalıştı. Adam o kadar alelâde bir adamdı ki, iki saat bak, suratını gene aklında tutamazdın. Varla yok arası bir şeydi. Tut, ezberle, arkanı dön, unutur giderdin; o kadar. Haklı olabilirdi; oradaydı da dikkatlerini çekmemişti belki. Şuna bak; elbiseleri bile tipinden kat be kat şahsiyetliydi. Hakikaten de, siyah takım, filkulağı yakalı beyaz gömlek, hımın, çok daha şahsiyetliydi, evet. "Otur bakalım Selo," dedi boştaki sandalyeyi göstererek. Nereden çıkmışsa çıkmıştı, öğrenirdi nasıl olsa. "Hele bir anlat..." Adam oturmuş muydu oturmamış mıydı yahu? Orada mıydı değil miydi? İnsanın tansiyonu düşüyordu buna bakarken. Sanki dalgalanıyordu. Pamuk helva gibiydi; alırsın çok - yalarsın yok. "Kimi buldunuz siz?"

"Berna bacıyı." Bir de mıy mıy konuşuyordu ki.

Hayri, Naim Orhun'un adamı gagalama ihtimaline karşılık peşin peşin elini kaldırıp "Sen konuşmayacaksın Naim," dedi, "Ben

konuşacağım." İşi garantiye aldıktan sonra Selo'ya döndü tekrar. "Siz kimsiniz? Berna bacını aradığımızı nerden biliyorsun... sunuz?" Birden uyandı, atılıp iki yakasını bir araya getirdi herifin, herif ondan tarafa doğru jöle gibi sünüp gelirken de suratına tıslad: "Siz beni mi takip ediyosunuz lan? Kimsiniz lan siz? Nasıl haberiniz oldu lan?"

"Şimdi amirim..."

"Komiser komiser."

"Komserim... biz... şeydeniz... Gülbahçe İş Takip."

Hayri bu iş yerini bir yerden hatırlıyordu. Nerden nerden nerden...

"Geçen geldiydin ya..." diye devam etti Selo. "Deccal Ağa'nın orası."

Adamın yakası yağlı kıspet gibi sıyrılıp kaçtı Hayri'nin pençesinden. "Deccal mı?"

"Sana da çok selâmı var."

Naim Orhun fırsatı değerlendirdi: "Deccal kim lan? O ne biçim isim öyle?"

Sende ne varsa sana dair, at ateşe;
Benliğini, varlığını yık gitsin...
MEVLÂNÂ

Yemekhane boşalmış, personel temizliğe başlamıştı ama Naim Orhun'a masayı boşalt demek yürek isterdi. Tabakları kaldırdıkları için izmaritleri de yere atıyordu üstelik. Mühim değil, bir polis komiserine yardımcı oluyor, iş birliği hâlinde çapraz sorgu yapıyordu adam. Selo ha?.. Selahattin'in kısaltılmışıydı galiba. "Yoo, Cengiz benim esas ismim." Ne alâkaydı yani? Soyadı mı Selo'ydu yoksa? Yoo, soyismi de Toprak'tı herifin. Niye Selo diyordu ya kendine? "Ben demiyom... Ağa diyo, biz de öyle alıştık gittik." Hayri'nin "Başlatmayın şimdi tanışma merasiminize" şeklindeki yerinde çıkışıyla sadede geldi Naim Orhun. "Asıl meseleye geçelim," dedi. O sadede gelince Selo da Berna meselesine geldi. Emniyetteydi bacımız. Kübra Anne'yle birbirlerine bakarak oluyolardı, bunlar da onları kolluyodu görükmezden. "Kübra Anne kim? Berna'nın annesi mi?" diye sordu Hayri. Yok canım... He he... O da Allah'ın bi garibiydi işte; Deccal Ağa sahip çıktıydı ona da. "Allah Allah?" dedi Hayri. Bu Deccal Ağa ne iş yapıyordu lan? Mekânına adam kaldırıp kanlarını içmediği zamanlarda düşkünler yurdu falan mı işletiyordu? O pezevenklere ne yapmıştı bakalım. Kıtır kıtır doğramadıysa herifleri bu da hiçbir şey bilmiyordu. Amaan... Eden bulsundu kardeşim, bir kere de bulsundu be, bir kere de kötüler çarpılsındı lan! İşi öbür dünyaya, ahirete falan bırakmadan, şöyle bura-

cıkta, yapıp ettikleri bir bir yüzüne vurularak; burunlarından fitil fitil getirilerek... Hani şu silahı kullanmak serbest olsa da kaç mermi yaktın, nerede tükettin falan sorulmasa var ya... Tam o ciddi ciddi bunları düşünürken Naim Orhun öze dokunup "Deccal Ağa dediğin ne iş yapıyor delikanlı?" dedi Selo'ya. Ki ya "delikanlı"yla aynı yaştalardı ya da o delikanlı bundan bir iki yaş daha büyüktü. Hayri durduk yerde silinip gidecekmiş kadar silik adama bakıp "Acaba ne cevap verecek?" diye düşünürken hiç yalanıp yutkunmadan "Gülbahçe İş Takip," dedi Selo. Ezberlemişti tabii. "Demin de dedin, duyduk, sağır değiliz," diye çıkıştı Naim Orhun. "Ne iş?" Hayri araya girdi. "Açık konuşmak gerekirse... Mafya." Naim Orhun Hayri'ye bakarken sigarasını tazeledi, Selo'ya dönüp dumanı suratına üflerken de "Öyle mi lan?" diye sordu. Selo, duman bulutunun altında kayboluyormuş gibi oldu bir an, sonra yarım yamalak belirip "Mafya başka bi şey," diye mızırdandı. Ağası çok kızardı mafya diyene. Bunlarınki iş takipti. "Haa..." dedi Naim Orhun. "İhale mafyası yani. Anlaşıldı." Ee, ne alâkaları vardı elin gariban orospusuyla? Selo kabardı. "Yok da, orospu da, Ağam öyle diyince de çok kızıyo, bacımız sayılır yani." Hayri duruma el koydu. "Buraya kadar Naim! Bırak da konuşsun adam." Selo'ya dönüp sordu: "Anlat. Nerde şu Berna bacın?" Hah işte, Selo da onu diyecekti deminden beri; anlatamazdı. "Nasıl lan? Anlatmayacaktın da niye çıktın ya karşıma? Vallaha seni şimdi tutar götürürüm karakola, döveee dövee..." Yok yok, o bakımdan değil; Ağa kendi anlatacaktı. Bi zahmet gelir de bi çayımızı içerse amirim... "Komiser kardeşim, kaç sefer söyleyeceğiz yahu! Sen ne gülüyorsun Naim?" Gülerdi tabii Naim Orhun. Gittikçe boka batıyordun lan! Sen koskoca komiser, elin orospusuyla, sakat piçiyle uğraşıp dururken bi de mafyacıbaşına çay içmeye git. Altın günü de yapardınız yakında siz. "Gülüp durma, tamam, yedik bir halt, temizleyeceğiz elbet," deyip Selo'ya döndü Hayri, ama Selo'nun yerinde yeller esiyordu. "Nereye kayboldu lan bu?" Sağa baktı yok, sola baktı yok. Allah Allah! "Nereye gitti bizimki?" Naim Orhun daha belirgin şekilde sırıttı. "Ağzına da nasıl yakıştı maşallah... Bizimki ha?" Ama o da merak etmişti nasıl kayboldu herif. Geldiği gibi gitmiştir teşhisini koyup uzatmadı gene de. Neticede komiseri gerdeğe davet etmiş,

vazifesini yerine getirmişti değil mi? Bize neydi? Nereye gitmiştiyse gitmişti. "Hadi kalk," dedi. "Piçimizi göstereyim sana."

O sırada "Battım ki tam battım ben," diye düşünüyordu Hayri. Celil bir duysa Deccal'la düşüp kalkmaya başladığını, ağzına sıçardı. Boş bulundu. "Hangi piçimizi?"

"Bak şimdi."

"Haa, İrfan'ı diyorsun. Tamam. Gidelim."

İrfan'ın yanına giderken yol boyu Selo'yu tartıştılar. Sarışın mıydı o herif? Yok be, esmerdi sanki, yok yok, koyu kumral.

İşin içinden çıkamadılar, ama Hayri bir işin içinden çıktı; başından beri takip edildiğini hissediyor, huylanıp duruyordu değil mi? İşte de bulmuştu usta takipçisini. Berna'nın yanındayken de odada mıydı peki üstadımız? O sesler ondan mı çıkmıştı?

Hakikaten yahu, orta sıklet miydi, ağır sıklet mi herif?

"Yuh! Minyondu lan."

Ar, hayâ, ad-san kaygısı...
Aşk yolunda vur taşa hepsini; kırılsın gitsin.
Her şeyden aksaya aksaya uzaklaş;
Yol hem uzak, hem taşlık...
Topal topal mesâfe al, kölelik et
Belki aşkı bulursun...

MEVLÂNÂ

İrfan'ı görüp biraz da korka korka sevip ki tipinden değil, incitmekten korkuyordu, kanka gibi falan bir şey oldukları Naim Orhun'u odasına kadar geçirip Berna'yı bulur bulmaz haber edeceğini, hüviyet cüzdanını da alıp yanına geleceğini söyleyip Acil kapısının oradaki polis noktasına gidip karakolu çevirdi. Çekeceği vardı, biliyordu ama Celil'le işi bitmemişti henüz.

"Alo, Celil, benim ortak."

"Ne ettin ortak? Buldun mu öbür orospuyu?"

"Bulacağım. Adres elde. Bir el atarsan."

"Atarız. Ver adresi, hemen gidip getireyim, telli duvaklı teslim edeyim sana."

"Benim gitmem lâzım."

"Yok yaa?" Celil, düğünden önce gelini görmek uğursuzluk getirir gibi, bırak da sağdıç olarak üstümüze düşeni yapalım gibi, kırmızı kurdele aldıydım – beline üç dolak dolamadan dünyada olmaz gibi bayat ve bayat olduğu kadar da berbat espriler yaparak dakikalarca eziyet etti Hayri'ye. Ardından Hayri'nin ısrar ettiğini görüp dakikalarca sövdü, ardından, karışmayacağım ama nereye gideceğini söylemezsen ölümü gör deyip ağzından lâf almaya çalıştı.

Battı balık yan giderdi. "Deccal'a bir ziyaret daha yapmam lâ-

zım," diyerek ipin ucunu Celil'in eline tutuşturdu Hayri. Bir müddet daha küfür dinledi, sonra "Şu arabayı gönderiyor musun sen?" diye bozuk attı.

"Gönderiyoruz lan," dedi Celil. "İnşallah seni kucağa oturtur o herif de ben dediydim diye ulurum suratına." Deccal'dı lan, Deccal. Kimle âşık atıyordun oğlum sen? Yeter ki tırnağı yer tutsun, adamı Allah götürür gibi götürürdü bu mafyacı milleti. "Mafyacı değil, mafya," diye düzeltti Hayri. Ayrıca görünürde bunun onunla işi varmış gibi görünüyorsa da hiçbir şey göründüğü gibi değildi. Hele bir gitsin dönsündü, anlatacaktı karakolda. Sabır. Birazcık daha sabır. "Güven bana ortak. Geleyim, konuşuruz. Bekle."

"Nöbetim bitsin, dakka durmam," dedi Celil. "Aha saat üç. Altı saatin var. Geldin geldin, gelmedin, talimat veriyorum, nöbete gelmedi diye zabıt tutturacağım."

"Tamam. Yolla arabayı. Bekliyorum."

"Laan!.."

Dinlemek istemedi; kapattı telefonu Hayri. Kolay gelsin deyip çıkarken memur arkasından seslendi: "Komserim?"

"Söyle."

"Amirim biliyo muydu?"

"Neyi?" Ne demeye çalışıyordu bu şimdi?

"Arabayı nereye göndereceğini."

"Hay Allah! Çevir çevir. Çankaya Karakolu."

Çok uzaklardan yürüyen bir adam gibiyim ben
Çok uzaklardan geçen bir hayal gibi
Ama yok da sayılmam hani
Var olan bir şeyim ben...

MEVLÂNÂ

Celil'den epey bir fırça yiyip nerede olduğunu söyledikten ve telefonu suratına kapatarak rövanşı almasına izin verdikten sonra Zübeyde Hanım Kadın Doğum'un Acil kapısının önüne çıktı. Naim'e de takılabilirdi gidip ama vır vır vır kafasının etini yerdi şimdi o, rahat vermezdi. Arabayı dışarıda bekleyecek, o arada biraz kafa yoracaktı meseleye. Deccal sadece pislikleri kaldırmıyordu ayak altından demek. Garipleri de pisliklerin ayağının altından kaldırıyordu. Hiç de zamane Robin Hood'u gibi bir şey olduğunu işitmemişti gerçi ama Prens John gibi bir şey olduğunu da işitmemişti. İkisinin arasında bir yerde duruyordu sanki adam. Ve bunu mıknatıs gibi çekiyordu kendine... Çekiciydi arkadaş. Bu tarafsızlığımızı gölgelerdi biraz.

Ve ama evet... İyi ile kötünün arasında bir yerde duruyordu. Veya bu orada durduğuna inanmak istediği için orada durduğunu varsayıyordu. Daha birkaç gün önce neredeyse bizzat şahit olmuştu değil mi? Ki final sahnesini görmesine gerek yoktu, Orhan'la hempalarını lokmalara bölmeden yuttuğunu ta şurasında hissediyordu, hem de her şeyi en ön koltukta oturmuş seyretmiş, perde kapandıktan sonra da sanatçıyı bise çağırmış kadar kuvvetli. Gelgelelim, gene de vampir olmayı yakıştıramıyordu beyefendiye.

Neden? İyi bir insan mıydı Deccal?

Ne gezer?

Orhan? Orhanlar?

O da kötüydü bu da kötü. Aralarında bir fark vardı yalnız. Orhan, zayıflara kötülük ediyordu, Deccal kötülere. Biri kötülüğü artırıyordu yeryüzünde, biri kötüleri azaltıyordu. Karışıktı.

Orhan ve familyası insandan mı sayılmalıydı? Onlardı lan asıl vampir. Vampir kanı içerek hayatta kalan bir vampir diyelim biz Deccal'a o halde.

Veya daha iyisi, bağ bahçedeki zararlı böceklerle beslenen bir başka böcekmiş meselâ.

Peygamberdevesi.

Aklı eren çiftçi bahçesine peygamberdevesi dadanmışsa Allah'a şükrederdi. Bu niye etmesindi ki? Ankara da bunun bağı bahçesi sayılmaz mıydı vazifeten?

Vay be...

Peygamberdevesi ha?

Düşündüğünde, tipi de uyuyordu arkadaşın. Koltuğa oturduğu zaman koltukla, ayağa kalktığı zaman havayla bütünleşiyor, kendi görünüyordu ama hareketleri görünmez oluyordu. Bir nevi Selo.

Sol omzunun yanında bir mıyırtı duyup sıçradı.

"Amirim?"

Allah Allaah... "Komiser kardeşim, komiser. Sen nereye kayboldun Selo?" Yoktun, gene nerden çıktın dese de olurdu.

"Biz de seni bekliyoduk. Buyur."

Selo'nun eliyle servis ettiği tarafa baktı Hayri; geçen gün Gülbahçe İş Takip'ten Çankaya Karakolu'na kadar arkalarından eskort eden camları karartılmış böcek siyahı jipi gördü... veya o jiplerden birini. "Nerden çıktı bu?" diye diklenip Selo'nun cevap vermesine bırakmadan devam etti: "Dur dur, sen söyleme. Bir yerden çıkmadı. Zaten hep peşimdeydi değil mi?" Selo utanmış gibi dalgalandı şöyle bir, tırnaklarına baktı. "Ağam öyle buyurunca... Mecbur..."

Önce yürüyüp binesi oldu, sonra durakladı Hayri. Doğru olmazdı. Karakoldan araba çağırttığı için değil; noktadaki memura söylerdi, gelen arabayı geri gönderirdi, mesele olmazdı... Mesele, bir polis komiserinin Deccal nam bir kabadayının arabasına binip trafikte poz vermesiydi. Gören eden olurdu, çık işin içinden ondan

sonra. "Sen bin git," dedi Selo'ya. "Ben araba çağırttım, yolu biliyorum."

"Olsun," dedi Selo. "Biz de bekler, arkandan geliriz."

"Paşa gönünüz bilir."

Dönüp şu hastaneye geldiğinden beri peşindeki gölgenin o olup olmadığını soracaktı, döndü de, ama gene yerinde yeller estiğini gördü. Sinirli sinirli kafasını çevirip siyah jipe baktı. Herif kamyon şoförü gibi camı açıp kolunu da dışarı sarkıtmış, arka koltukta oturuyordu. Oturuyor gibiydi. Gördüğün halde gördüğünden şüphe ediyordun.

Nasıl insanlardı lan bunlar?

Geri Berna'ya, hadi gittin, gösterdiler, buldun kadını, ne yapacaktın; düşün düşün, o işin içinden çıkamayınca gerisingeri İrfan'a, daha Berna'nın icabına bakamamışsın, çocuğu onun üstüne yaptırdın, bu sefer ikisi birden başına kalıyordu; düşün düşün, onun içinden hiç çıkamayınca yüzgeri Deccal'a döndü zihninden. Demek bir zamandır takip ettiriyordu bunu. De niye? Bununla ne derdi vardı? Yok be. Bununla bir derdi olmuş olsaydı şimdi bununla bir derdi olmamış olurdu. O halde neydi? Niyeydi? Gittiğinde soracaktı tabii de nereden başlayacaktı? İlk niye takip ettirdiğini sorsa? O da buna tanıdık geldiğini, gözünün ısırdığını söylemişti, ki o göz tarafından ısırılmayı hiç istemezdi; ondan olmasındı?

Siyah reno önüne yanaştı, Taşbaş kafasını camdan çıkarıp "Komserim, geldim," dedi.

"Hoşgeldin Taşbaş."

"Nereye gidiyoruz?"

"Binsem de öyle konuşsak?"

Trafik ferahtı. Yarım saate kalmadan Gülbahçe İş Takip'in önüne yanaştılar. Peşlerine de yol boyu küçük kardeşini okula götüren abi gibi neredeyse tamponun elini tuta tuta eskort eden siyah jip gelip yanaştı. Hayri, inip belini kıtlattıktan sonra şapkasını kafasına geçirirken jipe dikti gözlerini. Selo'yu iner inmez yakalayıp şu takip meselesini kesinliğe kavuşturmak istiyordu. "Beni takip edip duran sen miydin?" Bu kadar. Bunu sorup öğrenecek, Deccal'a ona göre yüklenecekti. Takip ettikleri falan yoksa yukarıda

mors olmanın da âlemi yoktu çünkü. Arka kapısı yerine ön kapısının açıldığını gördü siyah jipin; sağdan dar mı dar omuzlu, uzun mu uzun boyunlu, uzunca saçlı, kırıtık bir genç adam, soldan ise diğerinin aksine yarma gibi ama bir o kadar da düzgün fizikli, atletik bir başka adam inmişti. Selo'nun inesi yokmuş gibiydi. İnesi olsa bile inmesi mümkün değildi esâsen, çünkü zaten inmiş, Hayri'nin sol omuz bitişiğine tüneyip beklemeye başlamıştı.

"Am... Komserim... Buyur girelim."

Bir kere daha sıçradı Hayri. "Nerden çıktın sen be?"

"Burdaydıım."

Hayri cıklaya cıklaya eğilip uygun bir yerde beklemesini söyledi Taşbaş'a. Berna'nın adresini alınca araba lâzım olacaktı. Neye lâzım olacaksa? Kadını alıp karakola mı götürecekti sanki? Neyse. Dursundu hele. "Düş önüme," demek için Selo'yu bıraktığı tarafa döndü, tabii gene kimseyi bulamadı. Onun yerine yolda bunlara eskort eden jipteki kırıtıkla kırıtığa eskort eden yarma düştüler önüne. "Buyrun komiserim," dedi yarma. Hadi yarma neyseydi de, kırıtığa hiç olmamıştı siyah takım. File çorap, kırmızı jartiyer, deri şortla bir de deri ceket daha iyi olurmuş gibiydi. Eline de bir kırbaç tutuşturacaktın. Tam.

Muhteşem ikili, Deccal'ın makam katına kadar önü sıra yürüyüp koridorun başında ilk günkü kıvırcığa devretti Hayri'yi. Kıvırcık gene "Hoşgeldiniz amirim," diyerek karşıladı. "Ööf öf," dedi Hayri. Bir daha düzeltmeyecekti; isterlerse müdürüm desinler. "Epey inmiş şişlerin. Güzel olmuş," diyerek iltifat bile etti hattâ.

"O senin kendi güzelliğin amirim."

Ööf öf.

Hepsi iyiydi güzeldi de sekreter kızcağıza niye siyah takım giydirmişlerdi ona aklı ermiyordu Hayri'nin. İlk geldiğinde heyecandan olsa gerek, o kadar dikkatini çekmemişti bu saçmalık. Saçmalık da değil, görgüsüzlük. Görmemişin oğlu olmuş...

"Hoşgeldiniz abi. Ağam sizi bekliyor."

Deja vu... Yürüdü, kapıya elini uzattı, kapı içeriden açıldı. Deccal karşısındaydı. Ölü gözler de. "Hoşgeldiniz. Size zahmet verdik. Buyrun."

Geçip ilk geldiğinde oturduğu koltuğa oturdu. Tuhaftı ama ba-

yağı bir rahat hissediyordu bu defa kendini. Üç beş daha gelse hep buraya ait hissedecekmiş gibi.

Deccal da akıp gelip karşısına oturdu. Bir an, "Acaba ben girerken de mi orada oturuyordu ki?" diye şüphe etti Hayri.

Peki... Kim başlayacaktı ilk? Gözlerine de bakılmıyordu ki adamın.

"Çağırtmışsınız..."

"Davet ettim."

Peki canım... İlk raund senin olsun. "Tamam. Davet ettiniz. Sizi dinliyorum." Deccal bacaklarını ayırıp ellerini aşağı sarkıtmış, dirseklerini dizlerine bırakmıştı gene...Ve Hayri neyi ne zaman yaptığını gene anlayamamıştı. İkinci deja vu. "Bir süredir sizi takip ettiriyordum." Artık biliyordu Hayri. "Biliyorum," diye karşılık verdi. "Selo söylemiştir," dedi Deccal, Hayri de; "Belki de ben yakalamışımdır iş üstünde." Deccal'ın sağ kaşı sağ gözünün bayağı bir içine indi. "Bu mümkün değil," dedi kesin bir sesle. "Selo takipte eşsizdir." Kaş tekrar yerine döndü; gözün bile haberi olmadı. "Peki canım..." diye düşündü Hayri tekrar. "İkinci raundu da sana verdik." Sabredebilirse sabredecek, adamın kendiliğinden dökülmesini bekleyecekti. Konuşmayacağını belli etmek için şapkasını dizlerinin üstünden alıp yanındaki koltuğa bıraktı, bacak bacak üstüne atarak geriye yaslandı. "Sebebini merak ediyorsunuzdur," diye devam etti Deccal. "Doğrusunu isterseniz, bunu ben de çok merak ediyorum. En az sizin ettiğiniz kadar." Haydaa... Ne diyordu bu adam yahu? Takip ettiriyorum ama niye ettirdiğimi bilmiyorum, öyle mi? Tuttu kendini Hayri. Dur bakalım nereye varacaktı iş. Olumlama anlamına geldiğini umarak kafasını hafifçe sallamakla yetindi. Bir de gerilmiş gibi üstteki ayağını sallamasaydı daha iyi olurdu ama, neyse. Olan olmuştu artık. Adam tanrı heykeli gibi otursun karşında, sen sağını solunu oynat, strese girdiğini belli et. Neyse neyse. Hadi bu raund da onun olsundu. Deccal Hayri'nin düşünecekleri bitinceye kadar beklemeye kararlıymış gibi düşünecekleri bitinceye kadar bekleyip –üçüncü deja vu– gene aşırı derecede çekici görünerek –dördüncü deja vu– devam etti konuşmaya. "Aynı şekilde, şu anlatacaklarımı niçin anlatacağımı da çok merak ediyorum." Hayri, o kadar uğraşmasına rağmen sallayıp durmak-

tan vazgeçemediği sağ ayağıyla başa çıkamayacağını anlayınca indirip tabanını sıkı sıkı yere bastı. Daha fazla dayanamayacaktı; sessizlik yeminini törenle bozdu: "Berna adlı kişiyle mi alâkalı anlatacaklarınız?" Zaten bunun için çağırmamış mıydı buraya? "Hayır," dedi Deccal. "O bahis sizi yakından ilgilendiriyor. Seher bacımızın vasiyetinden haberim var. Onu anlatacağım elbette, ama önce başka bir şey anlatmak istiyorum. Nedenini bilmediğim, bendeki bu istek." Orta yerinden çatlayacaktı artık Hayri. "Sizi dinliyorum," dedi, topuklarını kaldırıp kunduralarının burnunu yere saplarken. Sıkarsa sallayabilirdi; sıkmayacaktı.

"Babam öldü..."

"Allah rahmet..."

Hayır hayır. Çok eski meseleydi bu. Anlatmak istiyordu Deccal, komiser bey izin verirse.

"İzin sizin."

Babası ölmüştü.

Annesi çok ağlamıştı.

Ölümün ne olduğunu bilemeyecek kadar küçüktü daha. Hiçbir şey anlayamamıştı.

Çocukluk hafızası burada başlıyordu. En önceye dair ilk ve tek hatıra. Ondan öncesi yokmuş gibi.

Bir zaman sonra, mevsim kıştı, yazı hatırlamıyordu, iki göz oda bir evde, doğup büyüdüğü ev olup olmadığını da hatırlamıyordu, sobaya bol odun atıp televizyonun sesini de sonuna kadar açıp; "Hadi Hamiyet, uyuyalım biz," diyordu Nabi Amca. Annesinin gözleri büyüyordu. Buna bakıyor; "Sesi kısma, e mi oğlum," diyordu. "Yat yatağına, öyle uzan, seyrede seyrede uyu, bak sıcacık oldu. Ben sonra gelir kapatırım televizyonu. Kısma ama sakın." Bu kısmayacağını söylüyor, Nabi Amca öteden "Sallanma Hamiyet," diye bağırıyor, annesi hızlı adımlarla yatak odasına geçip kapıyı kapatıyordu. Sol yanının üstüne uzanıyordu o zaman. Sol eliyle sol kulağını tıkıyordu, sağ eliyle sağ kulağını. Ne vardı televizyonda? Kovboy filmi? Emel Sayın konseri? Yurttan Sesler? Açık Oturum? Ne? Bakıyordu ama görerek değil. Ses vardı sadece, olabildiğince yüksek, sonuna kadar açık televizyon sesi. İçerki odadan çıkacak sesleri duymasın diye... Ama duyuyordu; ne yaparsa yapsın. İşte gene...

Nabi Amca'nın soluması, somya gıcırtısı, annesinin yalvarmaları, daha hızlı somya gıcırtısı, annesinin ağlamaları, Nabi Amca'nın hırıltısı, somyanın eğik ayağının kalkıp inip döşemeye vurarak takırdaması, Nabi Amca'nın küfürleri, lâfları, annesinin çığlığı-çığlıkları, Nabi Amca'nın annesini kovması "Siktir git." Annesinin ah'ı, annesinin hıçkırıkları, annesinin ayak sesleri, oda kapısının açılması, bunun uyuyormuş gibi yapması, annesinin buna saklı saklı bakması, annesinin kanayan bacaklarını tutarak odadan çıkması, dışarıdan gelen ağlama sesleri, bunun yönünü duvara dönmesi, Nabi Amca'nın ayak sesleri, Nabi Amca'nın gelip buna bakması, bunun gene uyuyormuş gibi yapması, Nabi Amca'nın kalın kalın genzini temizleyerek buna seslenmesi, bunun gene uyuyormuş gibi yapması, sonra Nabi Amca'nın elini yorganın altına, sonra bunun pijamasının içine, sonra donunun içine sokması, kalçalarını sıkması, başucunda soluyup inlemesi, Nabi Amca'nın oh'u, Nabi Amca'nın elini geri çekmesi, yürüyüp televizyonu kapatması, yatak odasına geri dönmesi, somyanın gıcırtısı, Nabi Amcanın horlaması...

Bu her gece mi böyleydi, bilmiyordu. Hep tek bir geceymiş gibi hatırlıyordu her şeyi ve tek bir sabahmış gibi. Annesine sorduğu sabah... "Nabi Amca sana bi şey mi yapıyo anne? Acıtıyo mu oranı? Karnının altını. Onun için mi açıyo televizyonu her gece? Ben duymayayım diye mi açıyo?"

"Ayıp oğlum," demişti annesi. "Sus."

"Beni acıtmıyo. Sıkıyo, seviyo, sonra oh diyo."

Annesi ağlayınca susmuştu.

Bu ikinci hatırasıydı. İlkiyle bunun arasında başka bir şey yoktu.

Bir zaman sonra gene... Bunun bir zaman sonra olduğunu biraz daha büyümüş olmasından anlıyordu, hatırladığından değil.

Yatağındaydı gene; televizyonun sesi sonuna kadar açıktı. Annesi odadan çıkıp saklı saklı bakıyordu, ama daha çok kanıyordu bu sefer. İki adımda bir kakasını yapacakmış gibi çömeliyor, yumruklarını yere dayayıp biraz daha kanıyor, zorlukla kalkıp iki adım daha atıyor, gene çömeliyordu. Kapıya ulaşıncaya kadar üç kez yapıyordu bunu; sonra kapının kulpunu kanlı eliyle tutup basıyor, açıp emekleye emekleye dışarı atıyordu kendini. Nabi Amca'nın ayak seslerini duyup sağ yanına, duvardan tarafa dönüyor-

du poposunu rahat ellesin diye bu. Gölgesini görmüyordu ama buna baktığını, uyuyup uyumadığını kontrol ettiğini biliyordu Nabi Amca'nın. Genzini temizleyip sesleneceğini, bu uyuyormuş gibi yapınca elini donunun içine sokacağını, sonra oh deyip gideceğini. Kımıldamıyordu ki yapsın. O da yapıyordu. Keşke annesine yapacağına buna yapsaydı hep. Bunun poposu kanamıyordu çünkü. "Oh." İşte bitmişti. Ayak seslerini duyuyordu sonra, sonra televizyonun kapandığını, sonra ayak seslerinin yatak odasına doğru uzaklaştığını, sonra somyanın gıcırdadığını, sonra Nabi Amca'nın horlamaya başladığını. Bekliyordu bu. Biraz sonra annesi geri gelecek, ışığı söndürecek, usul usul Nabi Amca'nın yanına gidecekti karanlıkta.

Bekliyordu.

Bekliyordu.

Biraz daha...

Yorganı tepip kalkıyordu sonra. Nabi Amca horluyordu. Sessiz adımlarla kapıya gidiyor, kolu bastırıp açıyor, kanlanan elini havada tutarak mutfak, banyo tuvalet olarak kullandıkları perdelerle bölünmüş taş sahanlığa çıkıyor, "Anne?" diye sesleniyordu. Annesi cevap vermeyince belki de bahçeye çıkmıştır deyip arka kapıya yöneliyor, banyo perdesinin önünden geçerken ayağı kayınca bir kan gölünün üstünde yürüdüğünü görüyordu. Hiçbir şey hissetmiyordu; ne korku, ne endişe. Kan! O kadar. Banyo perdesinin altından gelip duruyordu hâlâ kan. Eli perdeye gidiyordu. Açmanın ayıp olduğunu biliyordu ama gene de açıyordu. Annesini görüyordu orada. Kurnanın yanına büzülmüş, hiçbir şey hissetmiyordu, eteğini beline kadar sıyırmış, hiç ayıpmış gibi gelmiyordu, orası da ortadaydı poposu da; kan poposundan köpürüyordu. Bacakları kıpkırmızı, elleri ağzında yumruk, başı duvara dayalı, gözleri apaçık duruyordu annesi. Hiçbir şey hissetmeden bir defa daha "Anne," deyip cevap alamayınca dürtüyor, annesinin yavaşça kayıp yanağını kurnaya çarparak yüzükoyun devrildiğini görüyordu. Çıkıp Nabi Amca'ya haber vermeye gidiyordu.

Sonra...

Muhtemelen ertesi sabah... "Yâ Hamiyet, yebne Zeyneb..." diyordu imam, sonra Arapça bir şeyler. O el açınca Nabi Amca'yla

komşular da açıyor, o başka Arapça şeyler söyleyince bu da herkesle beraber "amin-amin," diyordu. Hiçbir şey hissetmiyordu. "El Fatiha..." Sonra herkesin dudakları kıpırdıyor diye bu da kıpırdatıyor, sonra herkes avuçlarını yüzüne sürüyor diye bu da sürüyordu. Nabi Amca annesinin mezarını suluyordu. "Hadi bakalım," diyordu buna. "Gidiyoz. Artık beraber yatacaz."

Bir zaman sonra gene... Biraz daha büyümüş olduğuna göre...

Hastane gibi bir yerdeydi altı çıplak. Göbeğinin üstünde bir torba olduğunu görüyordu. Kollarına iğneler girmişti. Tepede serum şişesi vardı. Bir şişe de kan. Beyaz önlüklü bir kadın gözlerinin içine ışık tutuyor, "Aç ağzını bakalım," deyip ağzının içine derece sokuyor, alnına ıslak bir bez koyuyor, sonra bacaklarını kaldırıp kıçına kremler sürüyor, "Acıdı mı?" diye soruyor, sonra eğilip dereceyi alıyor, bakıyor, saçını okşuyor, sonra üstüne pikesini örtüp "Hadi uyu sen. Biz burdayız," deyip odadan çıkıyordu.

Bir zaman sonra...

Sokaklardan geçiyordu. Geceydi. Annesinin öldüğü evin önüne gelip bakıyordu biraz. Sonra alçak bahçe duvarının üstünden aşıp arka tarafa dolanıyor, mutfak, banyo tuvalet olarak kullandıkları perdelerle bölünmüş taş sahanlığın bahçeye bakan kapısını kolayca açıyor, zamanında annesinin mutfak tezgâhı olarak kullandığı ahşap dilmenin üstündeki ekmek bıçağını alıyor, zamanında yatıp uyuduğu odaya giriyor, önce televizyonu, sonra da televizyonun sesini sonuna kadar açıyor, sonra Nabi Amca'nın gürültüyü duyup yatak odasından çıkmasını bekliyordu. Nabi Amca fırlayarak çıkıyordu yatak odasından; bunu görünce o kadar şaşırıyordu ki, "Celâl," diyeceği yerde "Deccal," diyordu.

Ayaklarını da bacaklarını da kendi hâline bırakmıştı Hayri. Koltuğun arkasından baksan oturduğu yerde zıplıyor sanırdın. Bitmiş miydi? Ne hazin hikâyeydi yahu? Niye susuyordu peki? Ee? Devamı? Bir Deccal kolay yetişmiyor demek için mi anlatmıştı bunu şimdi? Niye anlatmıştı? Sorsa mıydı bitti mi diye?

"Bitti," dedi Deccal sorusunu duymuş gibi. Deja vu beş. "Ve hâlâ hayır, size neden anlattığımı bilmiyorum."

Hayri, "Çok hazin," dedi, hikâyenin bitmesini beklermiş gibi sallanmayı kesen ayaklarına şaşkın şaşkın bakarak. "Korkunç şey-

ler... Kim bilir ne acılar çektiniz. Beyniniz kaydı kuydu sildiğine göre." Bekledi ki Deccal da bir şeyler söylesin, ama o sadece bakıyordu; ölü gözleriyle. Bir şeyler eklemek istiyordu Hayri. "Anneniz..." dedi dalgın dalgın.

"Ne olmuş anneme?"

"Kendini feda etmiş. Sizin için. O sapığın meşrebini bildiği çok açık."

"Öz amcamdı," dedi Deccal, sonra belindeki silaha davranıyormuş gibi ceketinin eteklerini geri attı, tabii ki Hayri'ye ceket kendi kendine açılıyormuş gibi gelmişti, deja vu bilmem kaç, filkulağı yakalı beyaz gömleğinin eteğini pantolonunun içinden çıkardı, deja vu anasının örekesi, alttaki düğmeleri açtı, boşver deja vu'yu mu'yu, bir an elsiz kaldı, sonra o el, ucu karnının içinde kaybolan, tenine bantlanmış bir dışkı torbasıyla yeniden ortaya çıktı. "Ben de sizin gibi düşünüyorum," diye ekledi. "Çok canım yanmış olmalı."

Bu dünyada ne kimseye uymuşluğumuz var,
Ne şu atlas kubbe altında ev kurmuşluğumuz...
MEVLÂNÂ

Maltepe Şehit Bahadır Demir Sokak sekiz numarada kâin Kardeşler Apartmanı'nın dördüncü kat sekiz no'lu dairesinde mukim sekeneden Kübra, kapıyı açıp dev cüsseli Battal ve dev kafalı Kafa'yla burun buruna gelince korkudan tastamam tik olup çıkmıştı. Buradaki "burun buruna gelme" ifadesinin tamamen idyomatik zaruretle kullanıldığını, Kübra boyunda bir insan evlâdının Battal ve/veya Kafa ebatlarında birer insan evlâdı ile her iki taraf da ayakta iken burun buruna gelebilmesinin ancak ve ancak yüksekçe bir iskemleye çıkıp terliğinin altına da bir ve/veya iki kırlent koyması hâlinde mümkün olabileceğini, yoksa Kübra'nın burnunun o boyla gelse gelse Battal'ın kayış tokası hizasına, kafası neredeyse üst gövdesi kadar olan Kafa'nın ise azami memesi hizasına gelebileceğini belirtmekte fayda var. "Hayırdır inşallah," deyip sağ elinin baş parmağıyla damağını çektirip sol eliyle önündeki hava boşluğunu burarken bol bol göz kırpıp selektör yapmış, omuz başlarını hızlı hızlı çevirmiş, "Kime baktıydınız kardeş?" derken de bir punduna getirip ensesinin gerisine doğru "Kaç Berna, geldi senin pezevenkler," diye bağırmanın yolunu aramıştı. Demek Kıvırcık da beceremeyişti heriflerin kökünü kazımayı görüyo musun?

İki siyah takımlı dev, ortasından yırtmaçlı perde gibi iki kenara çekildi o sırada. "Berna Hanım?"

A aa, polismişti meğer anam. "Yok anam, ben Kübra'yım." Öbürküler de sivil polisti demek. Bi de günahlarını almıştı adamcaazların. Şimdi de sevinçten tiklen sen. Pıt pıt çene seğirtip sek sek sekerek "Berna'ya mı baktındı anam?" dedi Hayri'ye. Komutan gibi bi şeydi maşallah; yıldızlı mıldızlı.

"Ziyaretinize gelmiştik," dedi Hayri. "İzin varsa."

Bu nası polisti anam; izin mizin soruyodu? "Buyrun buyrun," deyip kenara çekildi, o sırada iki izbandutun arasındaki boğazdan dal gibi bir adamın daha yaklaştığını gördü. Ne vardı Kıvırcık'ın o mübarek merinos kafası da şunun arkasından çıkaydı?

"İzninizle," deyip Deccal da geçti kapının ağzından.

Bir anlığına göz göze geldi Kübra Deccal'la. Say ki mezardan çıkacaktı da izin istiyodu adam. Öyle bi bakış. "Buyrun..." deyip her yanını ayrı çırpıştırdı. Şu polis olmasa düşer bayılırdı.

Deccal Hayri'yi bir kere daha şaşırtmayı başararak içeriye akıvermiş –deja vu yüz bin– ve bir baş hareketiyle iki adamını apartman kapısındaki nizamiye nöbetine postalayıp sokak kapısını örtüvermişti. Hiçbir zaman açılmamış gibi. Deja... Amaaan...

Kübra zıngırdaya zıngırdaya yol gösterip salona götürdü davetsiz misafirleri.

Hayri şapkasını eline almış, tereğiyle oynamaya başlamıştı. "Berna Hanım yok muydu?"

"Var var," dedi Kübra. Öbür korkunç gözlüye bakmamaya çalışıyordu. "Oturunsanıza. Ben çağırayım." Polis geldiğine göre ya Orhan pezevengiyle ya da Seher garibiyle alâkalı bi şey içindir diye akıl yürütüyordu. Kıttır kıttır yürüdü salondan çıkmak için.

Hayri herhangi bir insan gibi, oturmaya yarayan bir dizi fiziksel eylemi gerçekleştirerek kanepelerden birine otururken Deccal biyomekanikten hiç haberi olmamış da bu yüzden nasıl oturulacağını asla öğrenememiş bir uzaylı gibi öylece, kılını bile kıpırdatmadan yerleşiverdi baş köşeye. Hayri hâlâ hayretler içinde Deccal'a bakıyor, Deccal ise akıma kapılmış gibi titreşe titreşe içerki odalardan birine Berna'yı çağırmaya giden Kübra'yı takip ediyordu göz ucuyla.

Hayri fırsattan istifade şöyle bir tarakladı zihninin kartlarını. Deccal hayat hikâyesini bitirip de "Haydi gidelim, Berna bacımızla

tanıştırayım sizi. Ben de bu sayede tanışmış olurum," diyerek öne düşüp; ki odadan çıkınca kopuveren âlâ-yı vâlâ öyle böyle değildi, mekânın çıkışına kadar Hayri'yi nezâketle yedmiş, çoktan gelmiş de arka kapısını açıp beklemeye başlamış siyah jipe buyur ettiği halde bu gene inat edip kendi renosuyla onları izleyeceğini söyleyince yol boyu şu meseleye neşter vurma fırsatını da, Zübeyde Hanım'ın başhekimiyle halleşip bebek meselesini kotardığını müjdeleme fırsatını da kaçırmıştı. Bunu Berna gelince kendisine de müjdeleyebilirdi ama Deccal'a ayıp olurmuş gibi geliyordu. Önceden bilmeye hakkı vardı sanki onun. Öyle geliyordu. Hâlâ anormal şekilde çekici de geliyordu ayrıca arkadaş. Artık ilaveten de saygıdeğer... Mesleğine rağmen. Acele acele döndü Deccal'a. Konuşmaya vakit bulamadığını söyleyerek "Size aktarmam gereken önemli bir gelişme oldu bu sabah," dedi. Berna hanım gelmeden aktarmak istiyordu.

"Sizi dinliyorum," dedi Deccal.

Hayri, "Seher'in bebeğine çok güzel bir formül buldum," dedi. Bu arada da Selo'nun Gülbahçe İş Takip'e bununla birlikte geldiği halde bir yolunu bulup bu haber vermeden Deccal'a her şeyi haber verip vermediğini düşünüyordu. Olur muydu olurdu. Yapardı o herif. Ruh gibi süzülüp sızıp...

Deccal hiç kıpırdamadığı halde çok ilgilendiğini bir biçimde belli etti ve "Bebeğe formül?" deyip "Seher bacının bebeğine ha?" diye ekleyerek "bacı" vurgusuna vurgu yaptı. "Evet..." dedi Hayri. "Seher bacının bebeğine... Harika bir doktoru var... O bir melek..." Naim Orhun hakkında bunları söylediğine inanamıyordu. "Aslında çıkartması gerekiyormuş ama insani bir çözüm bulunabilir mi diye kasten tutuyormuş hastanede bebeği meğer. Oturduk konuştuk uzun uzun... Berna'nın... bacımızın nüfus cüzdanını götürmeye kaldı iş. Annesi Berna bacımızmış gibi tutacak raporu, alıp kucağımıza geleceğiz emanetimizi. Bu kadar basit. İsmini de İrfan koymuş bebeğin. Bir başka doktorun göbek adı."

Deccal gene belli etti çok ilgilendiğini. "Ne diyorsunuz?" dedi sesiyle de belli ederek. İrfan'ın ismini kastetmediği çok belliydi. "Bu harika." Sağ kaşı sağ gözünün içinde kulaç atmaya başlamıştı. "Ben de nasıl etsek de hastaneye zarar vermeden, doktorla-

rı kırıp incitmeden bebeği bize vermeye ikna etsek diye düşünüyordum. Müthiş. Demek uğraşmamıza hiç gerek kalmadan... Berna bacımız... İnanılacak gibi değil."

Hayri, "Sen sanki çok inanılacak gibisin," der gibi baktı. Ardından da adamın gözünün içindeki kaşa takılarak hafızasının saçlarını geriye doğru bir kere daha taradı ve içinden "Galiba mutlu olduğu zaman yapıyor bunu bu," diye yorum yaptı. "Doktoru görseydiniz hiç inanamazdınız," dedi sonra. "Kösele gibi adamdı, bu sabah bir baktım kuzu kebap." Sağ kaş, yerini sevmişe benziyordu.

"Hiç kimse göründüğü gibi değildir," diyerek mukabelede bulundu Deccal ama Hayri'ye konuşan o değilmiş de kaşıymış gibi geldi nedense. "Herkes, göründüğünden başkasıdır. Büyük çoğunluk, çirkinliklerini saklamak için... Tam tersini yapıp güzelliklerini saklamaya çalışan çok küçük bir azınlık da vardır..." Bununla kendisini kastetmediğini belirtmek istercesine acele acele ekledi: "Şu kösele doktor onlardandır belki."

Hayri de tıpkısını Deccal için düşünüyordu o ara, "Yok daha..." diyerek. Hadi film olsa, roman olsa falan derdin ki, mafya babası aslında melek gibi bir insandır da tevazusu nedeniyle iyiliklerini saklamaktadır. Bu biraz abartılı olurdu Deccal için. Biraz mı? Hay babam hay! Adamın hayat hikâyesi bile cinayetle başlıyordu lan... Bir polis komiserine anlattığı bir cinayetle hem de... Öff! Nerde kalmıştı şu kadınlar?

"Peki, ne yapmayı düşünüyorsunuz?" diye sordu Deccal o sırada.

"Ne konuda?" Dikkati dağılmıştı Hayri'nin.

"Selo'nun anlattığına göre Seher kardeşimiz hem bebeği hem de Berna kardeşimizi size emanet etmiş. Üstesinden gelebilecek misiniz?"

Zurnanın zırt dediği yer burasıydı işte. "Elimden geleni yapacağım tabii. Annemin üstüne yemin ettim. Ki biliyorsunuzdur... Selo'dan." Artık o hastane odasında kimin çıtırdadığından emindi. Deccal da tam o anda, "Bunu etraflıca konuşuruz diye düşünmüştüm ama fırsatımız olmadı. Kısa keseyim; ben yardım edeceğim. Lütfen kabul edin," deyiverdi. Belki de zurnanın asıl zırt dediği yer orası değil burasıydı. Polis komiseri, mafya babasıyla yanak yanağa... Tek o olsa öp de başına koy... Emekli bir kaldırım fahişesiy-

le onun ölmüş meslektaşının sakat piçine maişet temin edebilmek için mafya babasından harçlık alan polis komiseri... Hiç dolandırmadan git istifa et, filkulağı yakalı beyaz gömlekle siyah takımı çekip doğrudan çömel babanın önünde daha iyiydi lan! "Kaygılarınızı anlıyorum," diyerek kaygılarını anladı Deccal. "Bunu konuşur, çözeriz diye ümit ediyorum. Baksanıza her şey nasıl oturuyor yerine. Berna bacımız nüfus cüzdanını verecek ve..."

"Kusura bakmayın," diyerek hoplaya zıplaya salona geri döndü o sırada Kübra. "Tuvağletteydi de..." Peşi sıra uzunca saçlı, kız kadar güzel bir oğlan geliyordu; mühür gözlü, bal dudaklı, zarif, narin... Güzel... Çok güzel.

"Önemli değil, bekleriz bacımızı," dedi Hayri, sonra melek kadar güzel çocuğu işaret ederek ekledi. "Allah bağışlasın." Kübra'nın Mustafa macerasını bilmiyordu henüz. "Bu yakışıklı da oğlunuz galiba?" Deccal'a baktı sorarak. Deccal da hiçbir mimik yapmadan bir biçimde "Bundan benim de haberim yoktu," demeye getirdi.

"Değil anam değil..." deyip utangaç utangaç güldü Kübra. "Bu var ya..."

Berna, "Abla, sen bana bırak," deyip öne çıktı. "Ben Berna," dedi. "Bacınız... Oğlan kardeşiniz... Nasıl bilirseniz..."

Deccal'ın sağ kaşı sağ gözünün içinde alabalık gibi çırpınırken Hayri iki şeye kesin kanaat getirdi. Bir: Bu adamın kaşı, güldüğü zaman gözünün içine giriyor, kahkaha attığı zaman aha da böyle çırpınıyordu... Ve iki: Zurnanın zırt dediği yer aha da burasıydı.

Ateşten kopmuş parçaydılar dün
Gayret edip tekrardan oldular bütün...
MEVLÂNÂ

Halim selim kendilerini takdim edip tanışmış, gelmişken hem Kübra'nın hem Berna'nın hikâyelerini bir de kendilerinden dinlemiş, daha doğrusu akılları Berna bacımızın çükünde, gözleri ise Kübra annemizin minyon vücudunda dört dönen tiklerinde olduğu için dinlermiş gibi yapmış, çük düşünüp tik seyretmekten bitap düşmüş, sonrasında hiç bozuntuya vermeden müsaade isteyip kalkmış, ne biri çakı gibi polis komiserine ne de öbürü yırtıcı mafya babasına gram benzemeden tırıs tırıs aşağıya inmişlerdi. "Döndük başladığımız yere," demişti Deccal. "Buyrun." Hayri, Hasan Basri Taşbaş'a peşimizden gel işareti yapıp tırıs tırıs binmişti buyur edildiği siyah jipe. İnat minat hak getire.

Sersem sersem lâflamaya başlamışlardı.

Ne olacaktı şimdi?

Doktor bebeği hastanede daha ne kadar süreyle tutabilirdi acaba? Bir fikri var mıydı komiser beyin? Hani o arada başka bir anne ayarlamaya çalışsalardı?

Küskün küskün omuz silkmişti komiser bey. Üç gün, beş gün, hadi bilemedin bir hafta daha. Sonra? Bir müsvedde anne ayarladık diyelim, ona da mı bakacaktı "komiser bey"?

Hayır, bakmak etmek, birtakım masrafların altına girmek mesele değildi. Komiser bey o bahiste yalnız bırakılmayacaktı; gereken

her şey yapılacak ve...

Hayır hayır... Bunu katiyen kabul edemezdi komiser bey. Olacak şey vardı olmayacak şey vardı. Yeminini tutmak zorundaydı. Kendisi. Bir başına. Bizzat. Münhasıran. Şahsen... Artı, bir de artısı vardı, Celâl Bey şunu anlardı herhalde, bir polis komiseriyle bir mafya babası... Tamam, pardon, mafya babası demeyecekti... Şöyle diyecekti; polis komiseri Hayri ile Gülbahçe İş Takip'in patronu Celâl Bey... Tamam mı? İşte öyle veya böyle, bu karış-görüş muhabbetine bir son vermek zorundalardı bir noktada. Böyle sürüp gidemezdi, değil mi?

Anlıyordu Deccal. Ayrıca komiser beyin kendini zorlamasına gerek yoktu; ne isterse diyebilir, nasıl isterse öyle konuşabilirdi... Mafyaysa mafya, Deccal'sa Deccal... Ona serbestti.

Pardon... Gülbahçe İş Takip'e mi gidiyorduk gene? Niye? Ne demiştik az önce? Şu karış-görüş işlerine bir son vermek...

İyi de fakat, birlikte bir çözüm düşünmeyecekler miydi probleme? Neticede komiser bey hem bebeğe hem de Berna kardeşimize bakmak zorunda değil miydi? Berna kardeş eldeydi elde olmasına da, bebek? O ne olacak, nasıl elde edilecekti? Onu da çözdüler, bebeği de alıp getirdiler diyelim, kim bakacaktı ona? Komiser bey mi? Berna bacı dediğimiz eşcinsel delikanlı mı? Bunu oturup bir konuşmalarında fayda yok muydu?

Haa... O da vardı değil mi? Tamamdı o zaman. Şimdilik... Tamam... Gidilebilirdi Gülbahçe'ye bir defa daha. Saat de epey olmuştu. İnanır mısınız, sözde öğle yemeği yemişti Naim'le ama fena acıkmıştı da... Naim mi kimdi? Bahsettiği, sonradan melek çıkan o suratsız doktor vardı ya hani... Hazır Gülbahçe'ye gitmişken, çayın yanında simit mimit... Acaba?

Sorun değildi, ne demek simit; en âlâ şekilde ağırlamak isterdi komiser beyi Deccal... İnanın, hâlâ çok yakın hissediyordu kendini komiser beye... Ve inanın, sebebi hakkında en ufak bir fikri yoktu hâlâ... Ayrıca, komiser bey ne derse desin, sanki hep görüşeceklermiş, bir daha hiç ayrılmayacaklarmış gibi geliyordu.

Hadi canım?

İnanın ki öyle geliyordu. Elinde değildi Deccal'ın.

Samimi konuşmak gerekirse, Hayri de bunu duymaktan korku-

yordu zaten... Çünkü o da kendini çok yakın hissediyordu Deccal'a. Tabii öyle onun dediği gibi hiç ayrılmayacakmış gibi falan değil de... Yakın işte... Ne bileyim? Ayrıca, Deccal'ın da buna komiser bey demesine gerek yoktu. Hayri dese yeterdi.

O halde sizi bizi de kaldırsak mıydı acaba?

Neden olmasındı? Başkalarının yanında, yani görüşüp duracaklarından değil de, oldu da görüştüler, orada da başkaları vardı diyelim, yine resmiyete döker, sizli bizli devam ederlerdi, ama baş başayken hiç lüzumu yoktu resmiyetin hakikaten de.

Güzeeel...

Peki, madem senli benli olmuştuk, bir şey sormak istiyordu Hayri... Şu sağ kaş hakkında... Dikkat etmişti de, eğer yanlış dikkat etmediyse tabii, bir tek hoşuna giden bir şey olduğunda iniyordu o aşağıya. Doğru muydu?

Öyle miydi sahiden? İniyor muydu kaşı aşağıya? Hiç farkında değildi Deccal. Şu anda inik miydi meselâ?

Evet. İnikti işte.

O halde doğru dikkat etmişti kom... Hayri.

'Mutlak' denilen var oluş sırrına aşksız ulaşılmaz...
MEVLÂNÂ

Müjde'yle beraber Roma'dan dönüyordu da Kayhan Kemâni, eşya falan da çoktu malûm, Talip Bey karşılayabilir miydi acaba havaalanında?

"Karşılarım tabii de Kayhan Bey..." dedi Talip Lale'nin masasına abanarak; "... Teoman Bey'i beklemem lâzım biliyosunuz. Bi sorayım mı girip?"

Kayhan telaşlı telaşlı "Hayır hayır. Rahatsız etmeyelim şimdi," dedi karşıdan. Böyle rutin dışı iş ve oluşlara ilelebet kapalıydı babasının kapısı. Geçen gün bayağı bir sürpriz yapmıştı ama, hasta falandı herhalde. "Biz bi taksi tutar geçeriz. Tamam, kalsın."

Talip telefonu kapattı. "Görüyosun," dedi sekretere. "Talip aşağı Talip yukarı. Yandım Allah diyen Talip'e koşuyo. Şurda o kadar işimizin arasında bi de taaa Esenboğa'ya gidip beyefendi hazretlerini karşılayacakmışız."

Lale, "Acaba dünyadaki bütün makam şoförleri şımarık mıdır böyle?" diye düşünüyordu deminden beri. "Hangi iş?" dedi ters ters. "Sabah bi getiriyosun Teoman Bey'i, akşama kadar boş boş oturup geri götürüyosun. Başka?"

Talip alt dişleriyle bıyıklarının ucunu yiyerek bozuk bozuk baktı Lale'ye. "Öyle deme," dedi. "Ben olmasam..." Çıktı gitti.

Roma Uluslararası Havalimanı'ndaki ankesörlü telefonu kapat-

tı Kayhan. "Gel hayatım," dedi Müjde'ye. "Birer espresso alalım anonsa kadar."

Gidip şatafatlı bir kafeye oturdular, espressolarını söylediler.

"İyi geldi," dedi Kayhan. Konuşacak bir şey bulamıyordu.

"Evet evet," diye tasdikledi Müjde. "Hı hı..." O da konuşacak bir şey bulamıyordu.

"Ama var ya, bayıldım o aldığın tayyörlere." Şu uçak bir an önce kalksaydı da vurup kafayı uyusaydı Kayhan.

"Ben de senin pötikare ceketlerine hayran kaldım. Çok yakıştı." Uçak kalkacaksa kalksaydı da Müjde de boş boş konuşmaktan kurtulsaydı. Üff! Daha çok vardı.

"Espressolarımız da geldiii..."

"Hı hı. Fincanlar ne hoş di mi?"

"Hı hı."

O kadar.

Dönüp garsona teşekkür etti Kayhan. Hal hatır sordu, günün en yoğun saatlerini sordu, adını sanını sordu, bahşiş vermeden gitsek alarmı çalıştırır mısınız diye şakalaştı, adam güle güle uzaklaşınca fincanını tutup ağzına götürdü, bir yudum aldı. "Enfes," dedi.

Müjde henüz dokunmamıştı bile. "Hı hı," dedi.

Kayhan karısını izledi belli etmeden. İstese de edemeyecek gibiydi; dikkati orda burdaydı Müjde'nin, katiyen Kayhan'da değil. Robotvâri hareketlerle elini masaya uzatışını, fincanı masadan alışını, dudaklarına götürüşünü, yudumlayışını, masaya bırakıp ellerini sol uyluğunda kenetleyişini seyretti. Ne çok seviyordu onu. Niye böyle olmuştu peki?

Bilmiyordu.

Aylar var, belki de yıl olmuştu, "Nasıl geçti günün?.." – "İyi geçti. Ya senin?"den daha anlamlı bir şey konuşamıyorlardı. Annesiyle babası gibi aynı. Sık sık onlara yemeğe giderek kurtarıyorlardı manzarayı bir nebze. Aile bir aradayken konuşacak bir şeyler çıkıyordu iyi kötü. Müjde'yle bile. Ama eve dönüldü müydü, tıs. "İyi oturduk," diyordu biri, "Hı hı," diyordu öteki. Sonra yatıyorlardı. Bazen sevişerek.

Bir yerlerde kopmuş gitmişti muhabbet. Nadiren konu bulunca da dinleyemiyorlardı birbirlerini artık; dinlermiş gibi yapıyorlar-

dı. Misal, bir akşam coşkuyla dönmüştü eve Kayhan. Nasıl konuşası vardı. "Gel gel, oturalım az," demiş, elinden tutup çeke çeke pencere kenarına götürmüştü Müjde'yi. "Anlatacaklarım var sana. Harika bir iş çıkardım bugün." Diz dize oturmuş camparilerini yudumlarlarken gururla anlatmıştı marifetini.

Tek kalemde devren kiraya verdikleri Onur İşhanı'nın müstecir, dükkân ve mağaza kiracılarının bir kısmıyla daha uzun vadeli kontratlar tanzim edebilmek için aralarındaki kira sözleşmesini yenilemek istemişti. Konuyla ilgilenen avukat, ki Rafet Bey olsaydı o hatayı yapmazdı, adamın sözleşme süresi dolmuş gibi hemen çıkarıvermişti yeni sözleşmeyi, imzaya da açıp babasıyla adama el sıkıştırtmış, işi bitirmişti. Ama Kayhan'dan kaçmamıştı işte. Sözleşmeyi bir de ben gözden geçireyim deyip öylesine bakarken görüvermişti büyük yanlışı. Evet, yeni sözleşme yeni sözleşmeydi, kapı gibi de sağlamdı ama eski sözleşmeden kaynaklanan son ayın kirası havaya uçuyordu, çünkü yeni sözleşme eski sözleşmenin bitiminden bir ay önce, karşı tarafın o bir aylık kirayı da ödemeyi kabul etmesi üzerine düzenlenmişti. Yaa, işte böyle. Bir dikkat etmeseydi Kayhan, koskoca Onur İşhanı'nın bir aylık kirası berhavâ olmuş olacaktı. Zararı düşünebiliyor muydun? Onur İşhanı senin olacak, bir aylık kirayı almasam da olur diyeceksin. Hah hah. Nasıl yakalamıştı ama? Değil mi ama?

"Değil mi Müjde?"

O âna kadar kâh bir kaşını kaldırıp diğerini indirerek kâh kafa sallayıp gülümseyerek kâh "Ooo, bak seen..." diyerek dinlermiş gibi görünen Müjde bariz şekilde irkilmişti.

"Ne hayatım?"

"Bir aylık kira... diyordum..."

"Nerden çıktı o? Bu ev bizim değil mi? Ne kirası şimdi?"

Gözünün içindeki nesneyi göremiyordu insan. O nesneyi çapaklı çapaklı çıkarıp campari bardağının yanına bırakıvermişti o akşamki bu kıymetsiz monolog... Ve Kayhan ancak o akşam akıl edebilmişti; kim bilir kendisi kaç defa yemişti aynı haltı. Kızcağız neler neler anlatmıştı hevesle de bu nasıl saçmalamıştı kim bilir.

Bir süredir bu haldelerdi.

Ama seviyordu Müjde'yi, değil mi?

Canım, Allah Allaah, tabii ki de seviyordu. Sevmese şey olur muydu hiç böyle?

Sevmese?

Ne olurdu sevmese? Bundan daha mı kötü olurdu?

Sevdiği buysa.

Yutkundu, sesli düşünmüş gibi kendini ayıplayarak saatine baktı. Espressosunu soğutmuştu. Zaten içeceğinden değil. "Garsonla bile daha güzel sohbet ettik," diye geçirdi içinden. Anons gelseydi de artık... Baksana, Müjde'nin fincanı da geldiği gibi duruyordu. Yok, bir yudum eksik. Acaba o da mı aynı şeyleri düşünüyordu?

Evet!

Müjde de aynı şeyleri, ama kadınlara mahsus bir hissiyatla çok daha gergin biçimde düşünüyordu. Oynayıp durmanın ne anlamı vardı? Bitmişti işte, gün gibi ortadaydı. Ne zaman duvara tosladıklarını fark etseler, "Belki de bu sefer..." deyip deyip bir şeyleri eski lezzetiyle paylaşabilecekleri, beraber olmaktan eskisi kadar sevinç duyabilecekleri ümidiyle dört elle sarıldıkları kaçıncı tatildi bu? Dört? Beş? Nereye gitseler yollarını vurmamış mıydı aynı duvar? Bin uçağa aynı duvar, in Roma'ya aynı duvar, gir otele aynı duvar... Roma'ymış... Ya Ankara? Cehennemin bir bucağında gelip bulan şey Ankara'da bulmayacak mıydı seni?

Bulacaktı tabii, hep bulmuştu.

Bir zamandır başka erkekler, Kayhan hariç hemen hemen her düzgün erkek daha sıcak, daha samimi, daha yakışıklı geliyordu artık ve bu gidişat çok korkutuyordu Müjde'yi. Yakında daha çekici gelmeye başlayacaklardı, sonra bir eleme faslı ve derken...

O zaman ne olacaktı?

Sıkıntıyla saatine baktı. Daha vardı. Üff!

Garson masaya uğradı, tenezzül görmemiş espressolara kaş çatarak bakıp; "İçmemişsiniz ama!" diyerek şakacıktan çok kızmış gibi yaptı. Kayhan'ın yüzü gülüverdi hemen; bol şamatalı yeni bir sohbete girişti adamla. Müjde, bu muhabbete ciddi ciddi kaptırdığını, kayınpederinin evinde olduğu gibi gülüp söyleyebildiğini fark edip üzüldü, koptu.

Ne zaman bitmişti?

Âşıkta akıl arama
Başını aşk yolunda vermiş adamdır o
Baş kalmayınca akıl kalır mı?

MEVLÂNÂ

İş yerine şen şabak gelip senli benli muamelatla başta Talip olmak üzere herkesleri hayrete düşüren Teoman Kemâni, başını ellerinin arasına almış kara kara düşünüyordu şimdi.

Bir saat kadar önce, neredeyse paldır küldür dalmıştı odaya adam.

İnce, uzun, sâfi kemikten yapılmış gibi bir tipti. "Teoman Bey?" demiş, ceketinin eteğini kasıtlı bir hareketle sıyırıp belindeki tabancanın kabzasını göstermiş, hiç de mafyavâri görünmeyen bir havayla âdeta süzülerek geçip karşısına kurulmuştu. "Bugün nasılsınız?" Çok da kibar bir adamdı ama?

"Sizi tanıyor muyum?"

"Tanışırız," demişti adam. "Kolay."

Tavırları ve duvarların dışını da tarıyor gibi delip geçen bakışları sesini de nefesini de kesmişti Teoman Kemâni'nin. "Buyrun," demişti başına çok kötü bir şeyin gelmek üzere olduğunu, belki de geldiğini idrak ederek.

Adam hiç sağını solunu oynatmadan konuşmaya başlamıştı.

Piyasa çakal doluydu beyefendi. Bu da, mesleği icabı iyi tanırdı o familyayı. Anlayacağınız, bir süredir söylenegelen, en nihayet ayyuka çıkan Kemâni servetine çökme planı artık hayata geçirilmek üzere olduğu için, gerek Teoman Bey'in çok düzgün bir iş adamı

olduğunu iyi bildiğinden, gerekse sağlıklı aile yapısını çok takdir edip hiçbir ferdine zarar gelmesini istemediğinden, gelip yüz yüze konuşmakta fayda görmüştü. Teoman Bey bunu bir dost ziyareti olarak kabul edebilirdi. Emin bir yerden duymuştu; parasına göz diken bu çakallardan bir kısmı, bugün değilse yarın, "Var mı o kadar parayı tek başına yemek?" deyip çökeceklerdi gırtlağına. Ki çökerlerdi; o âlemi bilmiyor olabilirdi Teoman Bey ama bu bilirdi; çöker ve bir daha da kalkmazlardı inanın. Direnemezdiniz. Siz şu kapıdan çıkıp polise ulaşıncaya kadar onlar sizin ailenize, çocuklarınıza, hattâ eşinize dostunuza ulaşır, perişan ederlerdi. "Doğal olarak merak ediyorsunuzdur; bundan bana ne diye. Hemen izah edeyim..." Düzgün insanlara musallat olanlardı bunun ilgi alanı. Bu da gider onlara musallat olurdu.

Anlar gibi olmuştu Teoman Kemâni. Mafyanın ta kendisi, Kemâni servetini mafyanın ta kendisinden korumak için haraç istiyordu kibarca. Yani iş birliği teklif ediliyordu kendisinin ta kendisine.

"Peki ne öneriyorsunuz? Polise gidemeyeceksem bunu bilmem ne işime yarayacak?"

"Haa..." demişti adam o zaman. Gözleri bir tuhaf bakıyor, irkiltiyor, hattâ üşütüyordu. "İyi bir iş adamı olduğunuza göre zekisiniz demektir Teoman Bey... Sizce ben bu söylentileri nereden duymuş olabilirim?"

Teoman Kemâni zeki bir adamdı, evet. "Siz de o âlemin adamısınız tabii ki," demişti.

"Söylemiştim," demişti adam boş boş bakarak. "Zekisiniz." İşte bu zekâya güvenerek gelmişti zaten. O âlemin adamıydı, doğru, ama en korkulan adamıydı. Duymuş olabilir miydi acaba beyefendi? Deccal?

"Ercan mı?"

Adam o zaman tek kaşını düşürmüş, "Hayır," demişti. "Deccal." Suratı da gözleri kadar ifadesizdi. Her şeyi ürkütücüydü; gözleri, mimiksiz yüzü, ses tonu, zarafeti, kibarlığı... Ve bunların her biri belindeki tabancadan daha çok korkutuyordu Teoman Kemâni'yi.

"Peki... İş birliği öneriyorsunuz anladığım kadarıyla. Sizi dinliyorum."

"Zekisiniz. Ve evet... İş birliği öneriyorum. Benim geldiğim yerdekilerin birçoğuna ismim yetecektir korunmanız için. Yetinmeyenleri de ben çözeceğim. Ne dersiniz?"

"Peki ama bu memleketin emniyet güçleri..."

Efendim; emniyet güçlerine bu da saygı duyuyordu inanın. İçlerinde tanıyıp çok sevdiği, çok iyi dostluk kurduğu kişiler de vardı, ama, yani bunu biraz düşünmesini istiyordu Teoman Bey'in; yeraltı âleminin dilinden anlıyor olabilir miydi polis? Diyelim sizin oğlunuz akademiye gidip polis oldu... İki oğlunuz vardı değil mi? Galiba büyüğü Kayhan, küçüğü de Kenan olacaktı... Evet. Bilirlerdi tabii bunlar. Teoman Bey'le veya ailesiyle hiçbir alıp veremediği olmadığı halde Deccal biliyorduysa, hesaplarını aile bağları duygusallıkları üzerine inşa eden karanlık adamlar neler neler bilirdi, değil mi? Düşünün... Baba ocağında, anne kucağında hâzâ beyefendi disiplini ve terbiyesiyle yetişmiş, kim olsun polisimiz? Diyelim Kenan... Hep aile muhitinden arkadaşlar edinmiş, kötülük nedir bilmiyor, cinayeti akademideki kitaplardan öğreniyor, karanlık tiplerle mücadeleyi de hocalardan, şundan bundan. Bu çocuğun suç dünyasında doğmuş, savaşa savaşa büyümüş, vurmayı da vurulmayı da işi gereği bilen, silahları kitaplardan daha iyi tanıyan, hapse mi düşermiş, yaralanır veya ölür müymüş zerre kadar önemsemeyen, görseniz yolunuzu değiştireceğiniz tiplerin karşısında ne şansı olabilirdi? Polis dediğiniz de sizin gibi insanların çocukları değil miydi nihayet? Siz bu âlemin adamlarının çocuklarından polis çıktığını duymuş muydunuz hiç?

Beyefendi; köpeğin cezasını kurt verirdi, kurdun cezasını aslan. Dişi diş keserdi, elması elmas.

Özetle, hayvanın dilinden hayvan anlardı. Ve inanın, bahsi geçen bu son derecede tehlikeli adamların lisanını konuşamazdı polis; ama Deccal konuşurdu. Israr etmiyordu katiyen. Hemen şimdi, ne zaman arzu ederseniz gidebilirdiniz emniyete. Hattâ isterseniz Deccal bırakabilirdi sizi. Ama sormak isterdi de aynı zamanda; şuraya geldiği zaman tabancayı çıkarıp gözünüze dayamış olsaydı ve "Ara evini," deseydi aramayacak mıydınız? Peki, telefonu uşağınız, neydi adı; Cemil Bey, siz bey dersiniz hep, Cemil Bey açsaydı ve deseydi ki, "Evde silahlı üç kişi var ve Lâtife hanımefendiyle

çocuklarınızı rehin tutuyorlar. Yanınızdaki silahlı adamın dediklerini yapmadığınız takdirde..." Bu kötü örnek için de özür diliyordu ama, böyle bir olay yaşasaydınız ne yapabilirdiniz? Deccal o adam olsaydı ve "Tapu kayıtlarınızı yanınıza alın, notere gidiyoruz. Gayrimenkullerin yarısı benim artık," deseydi, "Poliiis," diye bağırabilir miydiniz yolda? Notere gitmeyeceğinizi söyleyebilir miydiniz?

Teoman Kemâni ilk o zaman almıştı başını ellerinin arasına. "Anlıyorum," demişti. Bu adam iş birliği falan teklif etmiyordu, tehdit ediyordu. Mafyaya karşı mafya demiyordu; "Mafya geldi, dökül," diyordu. "Peki... karşılığında?.. Ücretiniz?"

Ücret sözü pek hoş kaçmıyordu inanın. Deccal hiç kimsenin yanında çalışmaz, kimsenin maaşlısı, yevmiyelisi olmaz, hiç kimseye yanaşıp kapılanmaz, kimsenin harçlıklısı, yolluklusu medyunu, minnetlisi olmazdı. Ama şöyle düşünülebilirdi; tedbir almak için birçok personel görevlendirmesi gerekecekti. Kemâni hanedanının evleri, iş yerleri korunacak, Lâtife Hanımefendi korunacak, Kayhan korunacak, Kayhan'ın eşi Müjde, bakın hepsini araştırıp öğrenmişti korumak maksadıyla görüyor musunuz, doğal olarak Müjde'nin kardeşleri ve annesi korunacak, Kenan için ayrı, Gülhan için apayrı tedbirler alınacak, ki pek hareketli yaşıyordu kızımız malûm, onun hayat tarzını da hiç acımaz, şantaja konu ederlerdi, hattâ hattâ büyük müstecirleri dahi korunacak, özetle epey bir masrafı olacaktı işin. Normalde gün gün hesap tutturur, yardımcı olduğu kişilerden bilahare tahsil cihetine giderdi ama dediği gibi, bu çok büyük bir işti, bu yüzden peyderpey değil defaten, naktî olarak değil aynî olarak istirham edecekti masrafları. Hem bu sayede kapısını bir daha çalmayacak, hem de velev ki ihtiyaç doğdu, hesabı baştan kesmiş olduğu için zinhar ilave hakediş talep etmeyecek, aldıklarına sayıp gerekiyorsa kendi cebinden döküp saçarak kendi imkânlarıyla karşılayacaktı.

Hem anlıyor hem anlayamıyordu Teoman Kemâni. Ne demek istiyordu bu adam? Naktî değil aynî olarak demekle neyi kastediyordu? Arabalarını falan mı? Birkaç daireyi üstüme yap mı diyordu? "Tam anlayamadım, pardon," dedi.

Deccal mezardan bakar gibi baktı muhatabına. "Rafet Bey'i çağırıp bir talimat verirseniz..." dedi. "Biz aramızda hallederiz."

Ne demekti bu şimdi? Ne istiyorsan söylerdin, uyuyorsa o zaman verirdi talimat malimat. Rafet Bey mi? Onu da mı öğrenmiştin be adam? "Gene anlamadım. Afedersiniz."

Deccal o zaman termometre cıvası gibi akarak hiç oturmamış gibi doğruluvermiş, geldiğinden beri orada dikiliyormuş gibi dikilivermişti Teoman Kemâni'nin tepesine. İnce uzun elleri masanın üstünde, gözleri Teoman Kemâni'nin gözlerinin içindeydi. Teoman Kemâni, adam masaya değil de omuzlarına abanmış gibi gerileyip çökmüştü bunun üzerine. "Neden evi aramıyorsunuz?"

Ne?

"Ef... efen... Nasıl?"

Deccal belli belirsiz bir baş hareketiyle, gözlerini avının gözlerinden ayırmadan masanın üstünde duran telefonu işaret etmişti. "Evi diyorum Teoman Bey. Arasanıza."

Az önceki kötü örneğin kötü örnek olmadığına o zaman uyanmıştı Kemâni. Aramasına gerek olmadığını biliyordu, ama emre itaat edip robot gibi aramış, üçüncü çalışında "Kemâni Malikânesi?" dediğini duymuştu Cemil'in... Cemil Bey'in.

"Cemil Bey, benim. Her şey yolunda mı?"

"Biz de aramanızı bekliyorduk Teoman Bey," demişti Cemil Bey. Sesi çok gergin geliyordu. "Buradaki kişiler arayacağınızı söylemişlerdi."

"Hangi kişiler?"

"Silahlı, takım elbiseli..."

Teoman Kemâni telefonu elinden düşürmüş, nasıl olduysa ahize masaya çarpmadan o kemikli el uzanıp havada yakalamıştı. "Cemil Bey..." diyordu şimdi Deccal. "Herkes evde mi?... Âlâ âlâ... Ben müjdeyi veririm. Merak etmeyin. Birer campari ikram edin çocuklara; yol yorgunluklarını atsınlar. Kenan iyi mi? Gülhan? Âlâ."

Teoman Kemâni, başı bir kez daha ellerinin arasında masaya bakıp dururken ötekinin ahizeyi kibarca telefonun üstüne kapattığını görmüş, medet umarcasına telefona bakmaya devam etmişti. Bu adamın gözüne bir kere daha bakamayacaktı.

"Müjdemi isterim," demişti o sırada Deccal. "Kayhan'la Müjde de Roma'dan dönmüşler. Herkes evdeymiş. Ne hoş."

"Peki," diye fısıldamıştı o zaman Teoman Kemâni. Bu oyunu

kaybettiği belliydi. "Ne yapmam gerekiyorsa..." Tepesindeki gölgenin uzaklaşmasından, sonra da siyah takım elbise dirseğinin görüş açısına girmesinden, adamın tekrar geçip koltuğa oturduğunu anlamış, kafasını biraz kaldırmıştı.

Basit bir hesapla, yuvarlayacaktı artık Deccal, teferruatla sonra ilgilenir, alacağı vereceği birbirinden düşer denkleştirirlerdi, önce emniyetti, malûm... Tapuların yarısı meselâ?

Değil Deccal, Azrail olsa gözünün içine bakardı Teoman Kemâni. "Ne?" demişti durduramadığı bir öfkeyle. "Bunun kaç tapu ettiğinden haberin var mı senin adam?" Göz gözeydiler şimdi. "Haklısınız Teoman Bey..." demişti Deccal. Düşününce, karşılamazdı hakikaten. "Tamamı diyelim o halde."

"Ne?" On beş bin tapu... Teoman Kemâni'nin aile şirketine kayıtlı gayrimenkulün yaklaşık sayısı. Onur Çarşısı, Soysal Pasajı, And Çarşısı, Büyük Çarşı, Modern Çarşı, Kocabeyoğlu Pasajı, Aynalı Çarşı, Moda Çarşısı... ve bu türden otuzu aşkın çarşı, pasaj, iş hanı ve saire... Üstelik tapuda kayıtlı on beş bin kalemin içinde bu kalemleri de sahip olduğun apartmanların dairelerini, müstakil evleri ve villaları saydığın gibi birer kalemden sayarsan. İçlerindeki dükkân, mağaza ve ofislerin tapuları da eklenince on altı bin, on yedi bin diyebilirdin. "Tamamı mı?"

"Tamamı... O güzel ailenizin tamamına karşılık."

Aile?

Kenan, Gülhan... Neden önce ikisi geliyordu aklına? Kayhan, Müjde? Lâtife? Lâtife'yi en sonda anmak da neyin nesiydi? Zila yüzünden mi? Ne talihli kadındı; o külüstür daireyi buna satmış olsa... Zila nereden çıkmıştı şimdi?

"Tamam tamam," demişti telaşla. "Yarısı demiştiniz. Anlaştık."

"Teoman Bey, Teoman Bey... İnanın, öyle insafsız insanlardır ki bunlar, ki insan demeye bin şahit ister, ailenizi gözünüzün önünde katleder, yaptığınız hatayı unutamayın diye de hastalığınız falan varsa tedavi ettirip yaşayabildiğiniz kadar uzun yaşatırlar sizi." Gözleri çok ikna ediciydi. "İnanın Teoman Bey... Yaparlar... Anlatabiliyor muyum?"

Masanın üzerinde terini silecek bir şey aranmıştı Teoman Kemâni. Bulamayınca ceketinin koluna silmişti alnını. "Tamamı," de-

mişti. "Anlaştık. Tapuların tamamı. Lütfen! Şimdi ne yapmamı istiyorsunuz?"

"Estağfurullah; istirhamımız our. Rafet Bey'i çağırıp gerekenleri söylerseniz... Onunla halleder bizim avukatlar. Sizi yormayalım fazla. Bir an önce eve dönmek istiyorsunuzdur muhakkak. Kayhanlar yoldan gelmiş, özlemişsinizdir. Merak etmeyin, çocuklar siz varıncaya kadar evinizde bekleyecekler. En küçük bir endişeniz olmasın. Bana güvenin."

Rafet Dülger'i çağırmış, adamı sabah şaşırttığının yüz bin misli şaşırtarak talimatını vermiş, adamcağız teninin her gözeneğinden bir anda boşalıveren ter yüzünden gözlüğü burnunun üstünden kayıp düştüğü halde almayı bile akıl edemeden çarpılmış gibi bakarak; "Anlayamadım efendim?" diye sorunca talimatı daha şefkatli bir ifadeyle tekrarlayıp kısa da bir açıklama yapmıştı Teoman Kemâni. "İşi tasfiye ediyoruz Rafet Bey. Yoruldum artık. Tazminatlarınızı alacaksınız, rahat olun."

"Efendim, ben onun için sorma..."

"Rafet Bey... Rica ederim uzatmayalım. Karar verildi..." Deccal'a bakmıştı burada. "Aile meclisinde. Her şeyi bu beyefendiye devrediyoruz."

"Fakat bedel, hesap, envant..."

"Biz aramızda halledeceğiz Rafet Bey. Siz devir işlerini tamamlayın derhal. Buyrun, çıkabilirsiniz."

Rafet Dülger'in arkasından; "Gözlüğünü yerde unuttu," demişti Deccal. Görülmemiş bir zarafetle, bir o kadar da belli belirsiz eğilip almış, "Ben çıkarken veririm kendisine," diye eklemişti. "Bir yerde unuttum sanıp aramasın boşu boşuna. Eh, beklerken bir acı kahvenizi içerim artık."

Teoman Kemâni telefonu açıp Lale'ye kahve söylemiş, kızcağız on dakika sonra titreye titreye, tabağa döke döke gelip bu korkunç konuğa kahvesini tutmuş, "İyi misiniz Teoman Bey?" deyip cevabını almayı da unutup titreye titreye çıkmıştı.

Bir kâğıt peçete alabilir miydi acaba Deccal? Fincanın altı battığı için... Oo, kahve de pek güzel olmuştu.

Dikkat ettiyseniz, sözü sözdü Deccal'ın. Aynî demiş, aynî yapmıştı tahsilatı. Bankadaki paranın adını bile anmamıştı. Çünkü o

da biliyordu, elinizin kiriydi fakat ihtiyaçtı da para. Bakın, lâzım olmuştu bile; şu tazminat meselesini kastediyordu. Bu iş dünyasından sizin gibi bir yıldızın kaymasını istemezdik ama kararınıza da saygı duyardık; değil mi ki şirketi tasfiye etmeyi arzu etmiştiniz...

Kahvesini bitirdikten sonra bale yapar gibi ayaklanmış, "İş bitince Rafet Bey size haber verecek. Gözlüğünü de vereyim adamacağızın," demişti. "O zamana kadar bir yere ayrılmamanızı, telefonlara çıkmamanızı ve herhangi bir kamu kurumunu aramamanızı istirham ediyorum. Hayatın tadını çıkarın. Emeklilik de güzeldir. Düşünmeyin gerisini."

Düşünmüyordu ki zaten; senin yüzünden düşünmüştü.

Adam çıktıktan sonra kötü kötü nefes darlığı çekerek kalkıp arkasındaki pencereyi açmış, o da yetmeyince sarkıp derin derin nefes almıştı Teoman Kemâni. O arada da adamın aşağıda tampon tampona park etmiş böcek siyahı dört jipin yanında dikilen kendi gibi siyah takımlı beş altı karanlık tiple kafa kafaya verip bir şeyler konuştuğunu, adamlardan ikisiyle birlikte jiplerden birine binip gittiğini görmüştü.

Bitmiş miydi yani her şey?

Onca mal, mülk, onca ev bark, tapu, kütük?

Nesilden nesile tereke tereke katlana katlana yuvarlana yuvarlana büyüye büyüye gelen her duvar, her kapı, her pencere... Öylece... gitmiş miydi?

"Çok özür dilerim Teoman Bey."

İrkildi. Hâlâ pencerenin önündeydi ama bir şeye bakmıyordu artık; boşluğa bakıyordu.

Orada ne kadar kalmıştı? Kaç saat?

Bilmiyordu.

Döndü yavaşça. Lale alı al moru mor kıvranıyordu masanın gerisinde. Onun gerisinde de Rafet Dülger.

"Söyleyin arkadaşlar."

Ne söylesinlerdi; kimse salak değildi.

"Polisi arayayım mı efendim?"

"Sakın ha..."

"Celil Bey'e haber verseydim?"

"Katiyen. Önce eve gitmek zorundayım. Ben ararım gerekirse..."

dedi sayıklar gibi, sonra kızın yüzüne bakıp dudaklarını ısırarak gülümsermiş gibi yaptı. "Tamam mı Laleciğim?"

Rafet Dülger, titreyen sesiyle o korkunç bakışlı adamın "Benim jestimdir. Selâm söyleyin beyefendiye," diyerek konağı ve bu iş yerini Teoman Bey'e bıraktığını anlatmaya çalışırken kızcağız da başını Rafet Dülger'in göğsüne atıp sessiz sessiz ağlamaya başladı.

Akla itibâr etme, aşka itibâr et
Hastanın aklı doktora çeker götürür onu
Dermâna değil...

MEVLÂNÂ

Teoman Kemâni'nin mafya tasallutuna uğrayıp mameleki kaptırdığı, Lale'yi odadan çıkarıp Rafet Dülger'e personelin tazminat hesaplarının çıkarılmasına dair muhasebeye talimat vermesi yönünde talimat verdiği, o hesaplar çıkarılırken eli telefona gide gele bir saat oturup beklediği ve o esnâda "Mal sahibi mülk sahibi..." diye başlayıp derinleştikçe derinleşerek enikonu felsefe yaptığı, hesaplar önüne gelince "Getirin, çıkışları da imzalayayım banka talimatlarını da," diyerek Rafet Bey'i gözyaşları içerisinde bıraktığı, onun ağlamaktan fenalık geçirip getiremediği çıkış ve banka talimatlarını getiren muhasebe müdürü Nuri Bey'i de "Hakkınızı helâl edin Nuri Bey. Buraya kadarmış," deyip gözyaşları içerisinde bıraktığı, gözyaşları içerisindeki Lale'yi arayıp "Arkadaşlara söyleyin, on dakika sonra toplantı salonunda olsunlar. Vedalaşalım," diyerek kızı telefonun öbür ucunda hıçkıra hıçkıra ağlattığı, telefonu gözleri dolarak kapatıp az durup tekrar açıp bir acı kahve daha rica ettiği ve "Son kahvemiz de bu olsun," diyerek bu defa çığlık çığlığa ağlattığı, Lale'nin ağlamaktan döke saça getirdiği acı kahveyi fincanın altından dökülür de ceketi pantolonu leke olur diye düşünerek içmekten vazgeçtiği, vakit tamama erince kalkıp pencereyi açıp derin derin nefeslenerek kalp çarpıntısını sakinleştirmeye, gözlerinin buğusunu kurutmaya çalıştığı, çıkıp toplantı salonuna

giderek personelle teker teker el sıkışıp kucaklaşıp öpüşüp helâlleşip alayını ağlattığı, kendi de nihayet dayanamayıp ağladığı, kapıya kadar ardı ve yanı sıra ağlaşan bu mesai arkadaşlarının eskortunda ağlaya ağlaya ilerlediği, kapıda durup ağlamakta olan Talip Bey'in omzuna elini koyarak "Hadi Talipciğim. Eve götür beni, son defa," diyerek artık ağlayacak yeri kalmayan adamcağızı böğürttüğü, giderken giderken tam da Kızılay kavşağına gelmişlerken "Sağa dönelim, önce uğramak istediğim bir yer var," deyip direksiyonu Gazi Mustafa Kemal Bulvarı'na kırdırttığı, tahsisli belediye otobüsü yolunun durak için kesintiye uğradığı yerde, Ciğerci Aydın'ın önünde arabayı durdurttuğu, Talip'e "İki saate kadar gelirim," deyip inip karşıya geçip Zila'nın kapısına dayandığı, Zila'nın kapıyı "Evet?" diye açtığı, "Gelsene lan," deyip çapkın çapkın gülerek içeri kaçtığı, bunun da peşi sıra koşup kovalayıp yakalayıp vücudunu güzeller güzeli kadının suyuna hiç utanmadan doya doya bandığı, sevişme sonrasındaki kondisyonel toparlanma esnasında kadının ısrarla maden suyu dediği sodayı kafasına dikip rahaaat rahat geğirdiği, Zila'yla bir olup kikirdeştiği, dayanamayıp hamle edip bir kere daha seviştiği, ikinci kondisyonel toparlanma esnâsında bu sefer yan yana halının üstünde daltaşak yatarlarken Zila'ya çok büyük bir sürprizinin olduğunu söylediği, Zila'nın hiç oralı olmadığı, kadın oralı olmadı diye bunun bozulup sürprizi söylemeye kalktığı, Zila'nın buna "Sus salak! Söylersen sürprizi mi kalır işin?" dediği, sonra bunun toparlanıp kalktığı, Zila'nın hâlâ sere serpe yattığı, bunun "Ben gidiyorum," dediği, Zila'nın "İyi," dediği, bunun çıkıp Ciğerci Aydın'ın o tarafa geçmek için kaldırıma geldiği anda Talip'in bu yana yanaşmış beklemekte olduğunu gördüğü, arabaya binip "Eve gidelim," dediği, eve gittiği, arabayla köşkün bahçesine girdikleri sırada böcek siyahı bir jipin bahçeden çıktığı, park edip koşup arabanın kapısını açıp hazırola geçip ağlaya ağlaya "Ben bir daha gelmeyim mi Teoman Bey?" diye soran Talip'e "Şimdilik gelmeye devam et bakalım," diyerek bu sefer de adamı sevinçten böğürttüğü, kapıda kıpkırmızı bir suratla alesta bekleyen Cemil Bey'in yanından geçerken "N'aber Cemil? Herkes iyi mi?" deyip adamı daha da kızarttığı, salona geçip evhamlı bir ağlama tutturmuş bulunan Lâtife'yi kucaklayarak saçlarından

öptüğü, karısını bir köşede unutup kendi köşesinde tırnaklarını yemekte bulunan Kayhan'a "Kalk, karının yanına geç", Müjde'ye de "İyi misin kızım?" deyip onu da şaşırttığı, sağ kolunu kamyon şoförü gibi masaya yaslamış sinirli sinirli bacak sallayan Gülhan'ı gidip öperek onu da şaşırttığı, "Kenan odasında mı? İyi mi?" diye sorup millet cevap vermeye çalışırken salondan çıkıp merdivenleri tırmanıp Kenan'ın odasına daldığı, oğlanı kendi dünyasında don atlet kulağında da kulaklık müzik dinleyip dans eder bulduğu, el sallayıp çıktığı, yatak odasına gidip soyunduğu, iyi bir banyo yaptıktan sonra geri aşağıya indiği, Kayhan zaten sözünden çıkmazdı da, bilhassa Gülhan'ı "Ben tamam deyinceye kadar kimseye bir şey demek, polise molise gitmek yok," diye sıkı sıkı tembihlediği, sonra kendine sıkı bir viski doldurup günün kısa bir özetini geçtiği, "Her şeyimiz gittiyse biz ne olacağız şimdi?" diye mızıklanan Kayhan'a girişmek üzere ayaklanan Gülhan'ı "Dur kızım. O da haklı," diyerek durdurduğu, her şeyin gitmediğini, evin, iş yerinin, arabaların ve bankadaki bir yığın paranın durduğunu belirtip önlerinde üç ihtimalin bulunduğunu hatırlatıp bu ihtimallerden ilkinin zamanının geldiğine hükmedip de polise başvurduktan sonra polisin işi çözmesi hâlinde hayatlarının eskisi gibi ve fakat benzeri tehditlere artık açık devam etme ihtimali olduğunu anlattığı, ikinci ihtimalin bankadaki parayla yeniden epeyce bir gayrimenkul satın almak suretiyle rantiye işlerine devam etme, dolayısıyla ilk ihtimalde altını çizdiği tehdit benzeri tehlikelere gene açık olma ihtimali olduğunu belirttiği, üçüncü ihtimalin ise yeseler bitmeyecek kadar çok paraları olduğuna göre iş yerini de satıp paraya çevirerek her türlü tehdit ve tehlikeden uzak paşa paşa hayatın tadını çıkarma ihtimali olduğunu izah ettiği, Kayhan bu sefer de "Üçüncü ihtimali parayı paylaştıktan sonra düşünsek daha doğru olmaz mı?" diye sorunca bir kere daha taarruza kalkan Gülhan'ı bir kere daha "Dur kızım. O da haklı," diyerek durdurduğu, Nezihe Hanım'ı çağırtıp akşama ne yemek olduğunu sorduğu, sonra da "I-ıh," deyip "Toplanın, yemeğe götüreyim sizi," dediği, daha milletin şaşırması bitmemişken Cemil Bey'le Nezihe Hanım'a dönüp "Siz de geliyorsunuz," diyerek alayını bir kere daha şaşırttığı, Kenan da dahil bütün hane halkına Çatı'da mükellef bir sofra kurdurup ziyafet çek-

tiği, ziyafet esnasında ruh gibi oturan Kenan'a da durumu kısaca özetleyip aile meclisine hangi ihtimale daha sıcak baktıklarını sorduğu, Kayhan'ın gene yırtık dondan çıkar gibi çıkıp "Bence iş yerini de satıp paraya çevirdikten sonra mirastan düşen payı pay edelim, hem isteyen istediğini yapabilir, hem de hedef dağıtıldığı için tehlike tamamen bertaraf edilmiş olur," demesi üzerine yetişemeyecek kadar uzakta oturduğu için "Oraya gelirsem torba gibi büzerim senin o amcık ağzını," diyen Gülhan'ı "Sen de haklısın kızım," diyerek güldürmek suretiyle sakinleştirdiği, kullandığı ağır ilaçların serkeşliğiyle ailenin en küçüğü Kenan'ın her üç dakikada bir Kayhan'a dönüp "Amcık ağızlı," demeye başlaması üzerine dokuz dakika sonra "Yediysek buyrun, kalkalım," demek zorunda kaldığı o meşum günden tam dört gün sonra, Celil tepine tepine, söve söve dolanıyordu Çankaya Karakolu'nun amir odasında. Homur homur masasına gidip bir kâğıt çekti, çiziktirmeye başladı. Kabına sığamıyordu. "Ulan Hayriii..." deyip yeni bir küfür salvosu başlatacaktı ki Hayri giriverdi kapıdan. Yüzünde güller açıyordu. Nasıl açmasın, hem Naim'le acayip kanka olmuşlar, hem Naim'in İrfan'dan ziyade çüklü diye seslendiği İrfan bugün ilk defa üç gündür gelip giden Hayri'yi tanıyıp ona gülmüş, hem de personel daire başkanlığından harika bir haber almıştı. "N'aber ortak?" dedi. "Fıstık gibi bir haberim var sana."

"Gel gel," dedi Celil. "Benim de sana var. Hem seninkinden bile fıstık... Yaklaş." Sonra da nefes almadan ve Hayri'ye de aldırmadan, dört gün önce senin sevgili Deccal'ının gidip Teoman Kemâni adındaki bir iş adamının, ki kendisi aynı zamanda Celil'in ev sahibi oluyordu, ofisini basıp evine de adamlarını salıp adamcağızı ailesiyle tehdit edip nesi var nesi yoksa alıp gittiğini anlatıverdi bir çırpıda. "Donuna kadar soymuş lan herifi. Hem de benim ev sahibimi lan!"

Hayri çok bozulmuştu. Hayal kırıklığına, hayır hayır, kalp kırıklığına uğramıştı. Hani işinde gücünde insanlara bulaşmazdı o? "Celâl Bey mi basmış?" dedi inanmak istemeyerek. Celil yalan yanlış bilgi vermezdi. Ama nereden belliydi ki basanın Celâl Bey olduğu? O Teoman dediği iş adamı fotoğrafını mı çekmişti ki? "O muymuş kesin? Emin miyiz?"

"Celâl Bey Celâl Bey deyip durma lan Allah'ın çirkefine. Beni de alıştıracaksın, savcıya Celâl Bey şöyle, Celâl Bey böyle diyeceğim, ağzıma sıçacak ondan sonra. Pis herifin mekânına gidip hanım hanımcık çayını içen, çakallarını fedai gibi ardına takıp karakolun önünde kurumlanan sen değil misin? Sen bil o mu basmış basmamış mı. Ne var lan sizin aranızda? Niye düşüp kalkıyosun oğlum mafyacılarla? Deli misin sen lan?"

Giderek daha çok bozuluyor, üzülüyor, ama hepsinin ötesinde de kırılıyordu Hayri. İhanete uğramış gibi hissediyordu. Celâl Bey ha? Deccal veya... Nasıl? "Nasıl olmuş peki?" diye sordu buruk kırık. Eğer o yaptıysa var ya, çok ağır konuşacaktı, çok. Ayıptı yaa!

Teoman Kemâni'nin telefonda anlattıklarını bağıra çağıra söve saya ve bu defa detaylarıyla anlattı Celil. Hayri dinledikçe büzüldü, büzüldükçe ezildi. Zarafet, düzgün konuşma, delici bakışlar, dal gibi ince uzun fiziki yapı, mimiksiz surat, belli belirsiz hareketler... Deccal'ın robot resmi duruyordu sanki karşısında. Hem de üç boyutlu. Amma da eşkal vermişti bu Teoman Kemâni ha.

"Ne yapacağız lan biz şimdi? Ahmet değil Mehmet değil oğlum. Taraka Fazıl'a bile razıydım; Deccal'ı musallat ettin lan, Deccal'ı Deccal'ı. Ne olacak lan şimdi? Bizim kıçımızı kim kollayacak lan? Başımıza sardığın belâya bak lan!"

"Ben mi sarmışım? Abartmıyor musun biraz?"

"Yaa bi siktir git yaa şurdan. Bi bırak da düşüneyim Allah aşkına yaa." Kalemi attı Celil. "Yaktın beni ortak yaa. Gitmiş basmış gündüz gündüz, alenen şehrin yarı tapusunu almış gitmiş herif yaa."

"İyi de... Yani iyi değil tabii, ayıp etmiş de, kafam karıştı ortak... Dört gün önce dedin, niye yeni arıyor seni ev sahibin?"

"Ne bileyim ben arkadaş. Korkmuştur adam; kim olsa korkar. Haa, bi de demiş ki seninki, aileni gözünün önünde teker teker gebertir, adamakıllı acı çek diye seni de tedavi medavi ettirip yaşatırım demiş."

Bu hiç de Deccal'ın tarzı gibi gelmiyordu Hayri'ye. İş üstünde gördüğünden değil, kendisini gördüğünden. "Bizimki mi demiş?"

"Bizimki değil, seninki... Ağzını topla."

Allah Allah. "Kendi demiş yani, öyle mi?"

Celil çok ters baktı Hayri'ye. "Lan sövecem de..." dedi, "Sabah beri söv söv küfür kalmadı arkadaş. Bi git yaa, bi git."

Gidecekti Hayri, hem de doğrudan kurdun inine. "Bir dakika ortak," dedi, "Sen demedin miydi esnafa eşrafa hayatta çökmez Deccal, çökenlere çöker, bu yüzden de görülse bile görülmez emniyetin nazarında diye? Sana da tuhaf gelmiyor mu böyle bakınca? Bu ne perhiz bu ne lahana turşusu oğlum? Lan bana bak, sakın Deccal'ın ismini kullanan uyanığın teki olmasın bu?"

Celil kalemi geri aldı attığı yerden; teksir kâğıdını hançerlercesine çiziktirdiği göz ardı edilirse düşünceli bile görünüyordu. "Çok akıllısın," dedi nispeten ılıman bir ses tonuyla. "Olabilir bak, ben hiç bu açıdan düşünmemiştim. Dur bakalıım... İsmini kullanmış olabilirler diyosun di mi? Hıı... Evet... Demek ki hem takım elbisesini kullanmışlar seninkinin, hem de jiplerini... Bi tur atıp geleyim demiştir sahtesi, senin sevgili Deccal'ın da kalbi temiz tabii, iyi niyetli, vermiştir anahtarları, ne yapsın."

"Vay anasını," dedi Hayri. "Jip de mi tuttu yahu?"

"Maalesef. Biz salaktık çünkü, enine boyuna sormayı akıl edemediydik. Bak sen bi geldin, hemen çözdün seri cinayeti."

"İyi iyi," dedi Hayri. "Uzatma." Aklı alsa da içi almıyor, kimden ne duyarsa duysun, hattâ abartmak gibi olmazsa Teoman Kemâni'nin ofisinde çekilmiş Deccal filmi seyretsin, bizzat Deccal "Evet, ben yaptım," demedikçe kabullenesi gelmiyordu. "Sen ver şimdi arabayı bana, gidip bir sorayım kendisine. Ben gelinceye kadar da işi resmiyete dökme, tamam mı?"

"Lan bana bak... Senin var ya..."

"Hadi hadi... Yaz Teoman Kemâni'nin adresini de şuraya bir yere."

Celil "hayır," diyemiyordu bu oğlana. Sinirinden sekiz teksir kâğıdı helâk ettiyse de adresi yazmayı başardı. Allah'ım bu nasıl bir gündü? "Al lan!" dedi kâğıdı buruş kırış edip uzatarak. "Bari benim arabayla yemeğe götürme herifi."

"Onu da nerden çıkarıyorsun?"

"Geçen hafta Deccal'la mum ışığında yemek yiyen kimdi Çatı'da?"

Hayri önce şaşırdı, sonra da "Sana anlatacaktım ortak..." diyerek itiraf etti. "Kusura bakma. Çok acıktıydım, o gün bayağı da

bir koşturduyduk biz bu arkadaşla... Ama vallaha anlatacaktım bak..."

"Lüzum yok oğlum," dedi Celil. "Bütün Ankara bütün Ankara'ya anlatıyo zaten. İl emniyet sizin romantik gecenizle çalkalanıyo."

"Deme be!"

"İnsan bari üniformasız gider. Geri zekâlı."

Gündüz geceye âşıktır, gece gündüze
Birinin öbürüne koşmadığı
Ardında dolanıp durmadığı bir an yoktur...
MEVLÂNÂ

Yol boyu düşündü durdu Hayri. Mânâsız mânâsız kafa yordu. Hem, "Alt tarafı mafya. Ne bekliyordun ki?" diye sorup sorup kızıyordu kendine, hem de "Ne malûm o Deccal'ın bu Deccal olduğu? Nâmından faydalanmak için sırada bekleyen çakalın biri yapmış olamaz mı?" diye sorup bu sefer de ilk soruyu sorduğu için kızıyordu kendine.

Öyle de kızıyordu böyle de kızıyordu ama ne Celil'e, ne dört gün boyunca kuyruğunu kıstırıp bekleyen Teoman Kemâni'ye, ne de Deccal'a. Kendine kızıyordu bir tek. Elin kabadayısına o kadar güvendiği için... Ve devamen, babasını kaybettikten sonra sapık amcası yüzünden annesini de kıçını bağırsaklarını da yolunu yordamını da insafını vicdanını da kaybeden o çaresiz çocuğa azıcık olsun güvenmediği için.

Olumsuz düşünmeye çalışıyor olmuyor, olumlu düşünmeye çalışıyor, bal gibi oluyor, ama bu sefer de bal gibi olduğu için olmuyordu. Kime güveniyordun sen? Daha ilk karşılaşmanızda gözünün içine baka baka üç pezevengi doğradığını imâ eden adama mı?

Çıkamıyordu işin içinden. Ne yaparsa yapsın, ne kadar olumsuz düşünüp kendini kötü bir şey duymaya hazırlamaya çalışırsa çalışsın, adama karşı içinde büyüyüp giden sempati ve emniyet duygu-

sunun önüne geçemiyordu. Onu buna sokulmaya iten bir şey vardı kesin, durduk yerde götü nasıl parçalattığını anlattıydı değil mi, sebebini bilmediğini elli sefer söyleye söyleye. İşte aynen, bunda da bunu ona sokulmaya iten bir şey vardı. Canına yandığım... İnanıyordu lan adama. Dur daha, sormadın ki neye inanıyorsun? Sorunca inanacaktı. Bu ona soracak, o da buna dosdoğru cevap verecekti. Güveniyordu. Ne cevap alırsa alsın, inanacak ve...

Ve ne?

Ne yapacaktı inanıp? "Tamam, dosyayı kapatıyorum" mu diyecekti? Hah hah... En fazla... Evet, ondan da buna inanmasını isteyecek, "Kalk gidelim, Teoman Kemâni'yle yüzleş eğer doğru söylüyorsan," diyecekti.

Dur be... O da olacak iş değildi ki...

Diyelim "Evet, ben yaptım," dedi, suçluluğa inanmaya ne vardı, inanacaktın mecburen. Ee, "Seni tutukluyorum" mu diyecektin o zaman? Yoksa "Durma, kaç" mı?

Diyelim "Hayır," dedi. Evet'e inandığın kadar kolay inanabilecek miydin hayır'a?

Ya buna bakıp bakıp şöyle derseydi Deccal: "Benim yaşadığım âlemde benim şöhretimle tanınan bir adamın evet'ine inanmak kolaydır Hayri. Hayır'ına inanmaya hazır mısın o adamın?"

Öff!

Git git, kendini "Hayır" cevabı duymayı dilerken buldu ciddi ciddi. "Evet" ihtimali karın buracak derecede yüksek olduğu halde üstelik.

Tehlikeli sularda yüzüyordu.

"Komserim, geldik."

"Ha, tamam Kemal. Sen bekliyorsun."

"Komserim, benim ben, Taşbaş."

"Ya pardon Taşbaş yaa. Daldık gittik. Kusura bakma."

Dünkünden de rahat girdi Gülbahçe İş Takip'e. Önceki gün ve daha önceki gün de girmişti. Ve ondan önceki birkaç önceki gün daha. Personel alışmıştı artık, selâm verip hal hatır soran bile oluyordu.

İkinci katın başında Kıvırcık tarafından karşılandı gene. Kırkılmamış Avustralya koyunu gibi saçlarıyla. "Hoşgeldin amirim."

Hayri, sol elinin işaret parmağıyla göğsündeki yıldızları gösterdi ümitsiz bir ifadeyle.

"Aman işte... komserim."

Erkek takımlı sekreter gene masasındaydı. Onunla da ahbap olmuşlardı. "N'aber Nazlı?"

"İyiyiz abi. Buyrun," dedi Nazlı. "Ağamın haberi oldu, bekliyo."

Standart kapıya uzanma ve fakat açmaya fırsat bulamadan kapının içeriden Deccal tarafından açılması prosedürü tamamlandıktan sonra Hayri geçip artık gözüne baseninin şeklini almış gibi görünmeye başlayan her zamanki koltuğuna oturdu.

Deccal, kıpırtısız yüzü ve öte taraftan bakan gözleriyle ayakta bekliyordu.

Ee? Akıp gelip hiç ayağa kalkmamışmış gibi tam Hayri'nin karşısına oturup bacaklarını açıp ellerini araya sarkıtıp dirseklerini bacaklarının üstüne salma prosedürü?

"Canını sıkan bir şey olmuş."

O kadar belli oluyor muydu yahu?

"Var sahiden de bir şeyler. Oturmayacak mısın?"

Prosedür nihayet tamamlandı, akış gerçekleşti, ölü gözler Hayri'nin kaçak güreşen gözlerine âlem-i ervahtan bakmaya başladı.

İfade?

Sıfır.

Bekledi biraz Hayri. Söze nasıl başlayacağını bilmenin ne büyük bir sanat olduğunu yeni keşfediyordu. Zoraki öksürdü, öksürürken de Celil'in al da nerene sokarsan sok der gibi dürüp büküp verdiği, tepesinde Teoman Kemâni yazılı çeyrek teksir kâğıdını Deccal'a uzattı. "Bak bakalım şu adresle bir işin oldu mu son günlerde," dedi gözlerini kaçırarak.

Bir an sonra Deccal'ın elindeydi kâğıt.

Deccal kâğıda göz atarken Hayri de onun yüz ifadesine göz attı.

İfade?

Gene sıfır.

Sonraki bir an kâğıdın ortadaki sehpanın üstüne yatırılmış olduğunu fark etti. Ne zaman arkadaş?.. Her neyse, böyleydi bu. Peki cevap nöyleydi?

Hayri bekledi.

Deccal bekledi.

Hayri biraz daha bekledi.

Deccal daha çok bekledi.

Hayri pes etti. "Bekliyorum?"

"Neyi?"

Anlaşılmıştı. "Tamam, pardon. Böyle yapmamam gerekirdi," diye başlayıp şapkaya baka baka Celil'den duyduklarını aktardı Hayri. "Sen miydin o Deccal?" dedi sonunda.

"Bensem?"

Hayri bu cevaba hiç hazırlanmamıştı. Şapkasını düşürdü, eğilip aldı. "Seni tutuklamak zorunda kalırım," dedi utana sıkıla. Ee, niye inmiyordu sağ kaş sağ gözün içine? Niye gülmüyordu bu?

"Değilsem?"

Evet... Çalıştığın yer burasıydı... Hadi bakalım. Ne diyecektin şimdi? "Bensem"e inanmak kadar kolay mıydı "Değilsem"e inanmak? Hadi buyur. Cevap ver. Değilse?...

Yutkundu, öksürmeye çalışırken boğazı gıcıklanınca öğürdü, kafasını kaldırıp baktı ölü gözlere, hemen indirdi. "Sen öyle diyorsan öyledir kardeş," diyemezdi. "Değilsen..." deyip biraz düşündü, ıkındı, "Değilsen..." dedi tekrar, "Beni temin et... İnandır... Bitsin."

İtimat? Güven?

Otur, sıfır!

Ah o anda Deccal'ın şöyle bir hışımla masaya yumruk vurur gibi hiddetlenip "Değilim," demesini ne kadar isterdi. Hem de hemen, hem de içinin en sağlam yerinden inanacaktı; hazırdı... Ee? Bir şey söyle arkadaş...

Kimse bir şey söylemeyince tekrar kaldırdı kafasını. Hiç olmazsa yüzüne bakacak kadar yüzü olduğu görülsün istiyordu. Geliştirdiği iki göze birden bakıyormuş gibi görünme tekniğini uygulayıp burnuyla iki kaşının arası bir noktaya odaklandı. Hem böyle yapınca yüz ifadesini de görebiliyordun. Olmayan yüz ifadesini. Ki bir apartman bile arkadan bulut geçerken ters tarafa doğru hareket ediyormuş gibi görünürdü; bunda o da yoktu.

"Teminat istiyorsan..." deyip dikiliverdi ayağa Deccal, hep orada duruyormuş gibi masasının başında belirdi sonra, hep oturuyormuş gibi oturdu, ahizeyi elinden hiçbir zaman bırakmamış gibi

kaldırdı, "Kıvırcık gelsin," dedi Nazlı'ya; deminden beri Hayri'yle değil de Nazlı'yla konuşuyormuş gibi.

Deja vu?

Aferin, beş, pekiyi.

Kıvırcık ânında damladı.

"Buyur Ağam."

Deccal'ın sağ eli havadaydı şimdi. Hayri'nin verdiği adres pusulasını uzatıyordu. "Fazıl'a gidilsin," dedi, o arada sol elinde televizyon kumandası belirdi. Kıvırcık'ta şafağın attığını fark etti Hayri.

Kumandayla kısa bir süre tereddütlü tereddütlü oynayıp masanın üstüne geri bıraktı Deccal. Hayri bu kez derin bir nefes aldığını gördü Kıvırcık'ın. "Hemen Ağam."

Hayri kıvırcığa Kıvırcık dendiğini biliyordu artık da adamın leb demeden leblebiyi anlayacak kadar zeki olduğunu bilmiyordu. Daha hangi Fazıl'a gidilsin, niye gidilsin, ne zaman gidilsin, gidilsin de ne edilsin'i bile sorup etmeden kapıya hamle etmişti adam. Bravo.

"Nereye Kıvırcık?"

Kıvırcık zınk diye durup döndü. "Fazıl'a gidilsin dedin ya Ağam."

"Gidilsin de ne edilsin... Kıvırcık?"

"Haa, o da var tabii," dedi Kıvırcık. Mahcup olmuştu. "Emret Ağam. Ne edilsin?"

"Şûrayı toplasınlar. Müşavereye gideceğim. Yarın sabah."

"Hemen Ağam." Kıvırcık topuklarının üzerinde müzik kutusu dervişi gibi dönüp kapının kulpuna uzandı.

"Dur dur..." dedi o sırada Deccal. "Yarın sabah geç olur. Bu gece toplansın. Git söyle."

Kıvırcık, Ağa'nın karar değişikliğini dinleyinceye kadar geri dönüşünü anca tamamlayabilmişti; "Hemen gidiyorum Ağam" kısmını da gerisingeri kapıya yüzünü, Ağa'ya da ardını döndükten sonra söyleyebildi bu yüzden. Tam kapıyı açıyordu, "Sen gitme," dedi Deccal arkasından, Kıvırcık tekrar döndü. "Kutlu gitsin. Hemen."

"Hemen Ağam." Kalbi kırılmış gibiydi Kıvırcık'ın. Usul usul döndü bu kez, usul usul uzandı kapıya, ağır ağır açtı, aheste aheste çıktı, buruk buruk bakıp yavaşça örttü.

Hayri Kıvırcık'ın hazin çıkışını izledikten sonra masaya döndü, "Ne oldu şimdi?" dedi, ama masa boştu; çoktan karşısındaki yerine gelip oturmuştu Deccal. Hiç bozuntuya vermeden, "Taraka Fazıl'dan mı şüpheleniyorsun?" diye tamamladı sözünü.

"Hayır," dedi Deccal. "Sen benden şüpheleniyorsun."

Bu ağır olmuştu, ama haklıydı adam. "Peki sen ne yapıyorsun?"

"Seni temin etmemi istemedin mi? Onu yapıyorum."

Nasıl?

Ne?

Gerek yoktu ki... "Ben değilim," dese yeterdi.

Bok yeterdi. Bir de kalkıp Teoman Kemâni'yle yüzleşmesi gerekirdi. Diyelim adam "Budur," dedi. O zaman ne yeterdi?

Hiçbir şey.

Her ne yapacaktıysa o yüzden yapacaktı zaten Deccal.

"Ben kalkayım artık."

"Oturalım, yemeğe kal derdim ama, hazırlanmam lâzım."

Vuslat ve yakınlığı bana sorma
Âşığa sor...

MEVLÂNÂ

Hayri'yle Celil o gün epey şiddetli bir kavga edip; ki hem didişmedikleri gün olmadığından ve hem de bu didişmeleri karakol sekenesinin gözüne artık Ateşböcekleri Ercan'la Yalçın'ın atışmaları gibi falan göründüğünden kimse ciddiye almamıştı, bulabildikleri en net Deccal fotoğraflarını koltuklarının altına alıp Teoman Kemâni'ye fotoğraf üzerinden teşhis ziyareti yapmaya karar verdiler. Hayri, telefonun başından buna mahcup gözlerle bakarak Teoman Kemâni'ye ulaşmaya çalışan Celil'e sırıtıp öpücük attı. Amma kapışmışlardı lan. Öff, ter içinde kalmıştı ha. Normalde Celil daha çabuk yumuşardı ama bu sefer kavi çıkmış, direttikçe diretmişti, çünkü haklıydı çocuk. "Savcılığa atalım dosyayı, kimin ne hâli varsa görsün," diyordu. "Seninki de şûra mı düzenliyor, sempozyum mu yapıyor, konferans mı veriyor, bize ne amına koyuyum... Bu işten anca böyle sıyrılırız." Hayır diyordu Hayri ısrarla. Hayır. Sabır, biraz daha sabır. Adam söz vermişti, hepsini temin edecek, kendini aklayacaktı; Teoman Kemâni'nin kendisini yanlış teşhis etmesi riskini göze alamazdı. Dur, şu şûrayı bir yapsın, yarın çözülecekti iş. Bak görürsün.

Fena kapışmışlardı, ki "Allah'tan silahlara sarılmadık lan," demişti Celil, yerde kopan düğmelerini ararlarken, "Birbirimizi eleğe çevirirdik, bizimkiler de gene şakalaşıyoruz zannedip gülerlerdi."

Teoman Kemâni'nin artık iş yeri olmayan iş yerine pek gitmediğini öğrendikten sonra sekreter kızcağızdan evinin numarasını alıp çevirmiş, karşıdan açan kişiye kendini büyük bir saygıyla tanıtıp hal hatır sorup sıhhat ve afiyet dileyip "Ben kiminle müşerref oluyorum?" deyip sonrasında suratını asıp ardından "Yaa?" demişti. "Geçmiş olsun. Hangi hastane?" Sonra telefonu kapatıp "Evin uşağına bi kamyon iltifat ettik anasını satayım," diye söylenmişti. Ama asıl haber bu değildi. Asıl haber şuydu; Teoman Kemâni kalp krizi geçirmiş ve hastaneye kaldırılmıştı.

Ki o sırada aile doktoru Veysel İnan, kriz geldiğinde şuurunu kaybederek yüzükoyun düştüğü için Teoman Kemâni'nin kalbinden ziyâde kırık çenesi, patlak dudağı, dökük ön dişleri ve yassılmış burnuyla uğraşmaktaydı ambulansta. Kalp krizi vurmuş geçmiş, bu üçüncüydü, beyaz bir gölge daha bırakmıştı dokuda. "Şu yumruğu kalp farzet..." diyordu çenesiyle burnunun ağrısından geberen adama, "... kıpkırmızı, tamam mı? Enfarktüs geldi, şu eklemlerimin olduğu kısma vurdu diyelim; orası beyaz kalır artık, bi daha da kızarmaz. Seninki üç ettiğine göre, puantiyeli bi kalbin var artık." Teoman Kemâni dinleyebiliyordu ama konuşamıyordu; konuşabilseydi, bütün âdâb-ı muaşeret kurallarını hiçe sayar ve söverdi. "Dişleri dert etme," diye devam etti Veysel. Çene belâydı çene. Tutturmak ayrı dert, kaynayıncaya kadar sabitlemek ayrı dert, sonradan kuvvetlendirmek ayrı dertti. Kız gibi ciklet çiğneyecekti sosyetemizin gülü. İşte de geldiydik hastanemizeee...

Kalp kontrol edilip tehlikenin geçtiğine kesin olarak kanaat getirildikten sonra burun ve çene tamiratı için bizzat Veysel tarafından ameliyatına alındı Teoman Kemâni. Burun ameliyatı basitti, öyle diyordu kalleş; iki dakikada oturtacaktı kemiği, bitti gitti; asıl çetin olacak olan çene ameliyatıydı. Önce şu burnu halletsindi de fazla şişmeden.

Teoman Kemâni açısından başta inandırıcı gelen bu motivasyon, röntgen çekilip kırığın şekli şemâli tespit edildikten sonra, kemikcağızın, Veysel İnan'ın el yordamıyla cızır cızır oturtulması esnâsında inandırıcılığından bir miktar, daha sonra hap kadar burun deliklerine ikişer metrelik sargı bezi tıkıştırılması esnâsında tamamen kaybetti. Doktor açısından basit bir ameliyeydi bu, hepi

topu kırığın biçimini aklında tutup boşlukta düzelmiş hâlini tasavvur edeceğin minnacık bir uzay geometri probleminden ibaretti... Ve de Teoman Kemâni'nin avaz avaz bağırtılmasından.

Çetin geçeceği söylenen çene ameliyatı ise umurunda olmadı Teoman Kemâni'nin, çünkü narkoz verilmişti; ruhu bile duymadı. Hakikatte çetin mi çetin bir ameliyeydi. Muhtelif ebatta vidalar, dübeller, adamcağızı uzaydan yeni gelmiş gibi gösteren çelik bir kafatası halkası, halkayı kafaya ve köprücük kemiğine tutturmaya yarayan çelik askılar ve de alt çenenin orasından burasından çıkıp çelik halkaya tutunan platin çiviler. Koridora çıkıp "Selâm Dünyalı. Biz dostuz," dese, inandırıcılığını bir tek pijamadan kaybederdi.

Neticede odasına alınıp şahsen Veysel tarafından tokatlanarak ayıltıldı ve her enfarktüs sonrasında olduğu gibi iki gün içinde ortalık çiçek bahçesine, bir zamanlar Veysel'in sulanıp asıldığı Fatih'in çalıştığı resepsiyon ise turizm derneğine döndü. Salak oğlan, o işlere meyyal olup iyi kötü bir sosyete doktoru tarafından azıcık becerilip azıcık da şımartılmaya hiçbir itirazı olmadığı halde hastanede duyan gören olur da işimden olurum korkusu ve de ne kadar yüksek seciyeli olduğunu gösterip yalakalık ederim saikiyle, hastane doktorlarından Veysel İnan adlı kişinin kendisine ahlâka mugâyir tekliflerde bulunduğunu ihbar ve şikâyet eden bir dilekçe yazıp hastane sahibine ulaştırılması maksadıyla idareye kapalı zarf içinde teslim etmiş, yarım saat sonra patron tarafından çağırıldığı söylenince sevine sevine çıkmış, bütün saygısıyla kapıyı çalıp çalıp içeriden gel deninceye kadar bekleyerek girmiş, patron masasında Veysel İnan'ın oturduğunu görünce zaten göttü, tam göt olmuştu. Zarar vermemiş, ekmeğiyle oynamamıştı Veysel ve soyun dese oracıkta bir de erotik müzik koyup oynaya oynaya soyunacağını bildiği halde bundan istifade etmeye kalkmamış, ama bir müddet küsmüştü yavşağa. Bayram hayatına girdikten sonra da tadı yerine geldiği için dalgasını geçmeye başlamıştı.

Her neyse...

Doğaldı, Teoman Kemâni gibi cemiyetin önde gelen simalarından biri kalp krizi geçirip hastane köşelerine düşünce ne oluyorsa o oluyor, cemiyet sel olmuş Ral Hastanesi'ne akıyordu. Ancak endişeye mahal yoktu; aşağıda soylu bir edâyla sıra beklemeyi ve el-

bette çiçek getirmeyi ziyâdesiyle biliyordu zümremiz. Seçkin insanlar oldukları için de, hastaneye majör gelmeyi bildikleri kadar ziyareti minör tutmayı, hastamızı yormamayı da biliyorlardı.

Cemiyetten olmasa da Rafet Dülger baş ziyaretçiydi elbette; ziyaretçiden de öte, hasta sahibi. Kayhan, "Burda bir işe yaramıyorum," deyip deyip bırakıp gidiyor, Rafet Bey evin erkeği olarak Lâtife ile Gülhan'a eşlik ediyordu.

Teoman Kemâni için çok sıkıntılı bir durumdu; ameliyattan haberi bile olmamıştı ama uyandırıldığı safhadan itibaren her halttan haberdardı. Çenesi sabitlendiği için merâmını o an hizmetinde olan birinin kırk beş derece açıyla tuttuğu tahta altlıklı kâğıda yazarak anlatıyor, sorularını görsel sorup cevaplarını işitsel işitiyordu. Basit taleplerde ise konuşmayı andırır sesler çıkarmayı yeğliyordu.

Meselâ; "Uuu."

İlk gün canı yanıyor da inliyor zannetmiş, ikinci günden başlayarak bu sesin fonetik transkripsiyonunu gerçekleştirebilmişlerdi: SU.

Gene meselâ; "Attaa."

TAHTA.

"İii."

ÇİŞ.

"Gngngn"

KAKA.

Veysel, aklına estikçe kâh günde bir, kâh günaşırı uğrayıp Teoman Kemâni'nin sinirlerini harap ettikten sonra gidiyor, bazen de bokunu çıkarıp geldi miydi gitmek bilmiyordu. Gelsindi, kalsındı, istediği kadar baksın etsindi, doktoruydu neticede, mahzuru yoktu ama, adam gibi muayene edeceğine illet ediyordu adamı.

"Kırık dişlerle de pek güzel oldun maşallah."

"Attaa."

"Al sana tahta. Yaz bakalım."

Senin hastan yok mu benden başka? Gitsene sen.

"Senden alâ hasta mı olur babacım? Çene kırık, kalp fırık, dişler dökük, burun sikik... Ha desen öleceksin; nasıl gideyim bırakıp?"

Allah belânı versin.

Veysel İnan, Teoman Kemâni'yle şakalaşabilen, çok daha ileri giderek onu itip kakabilen, ferah ferah dalgasını geçebilen, en az yirmi yaş küçüğü olduğu halde, ki tamı tamına yirmi dört yaş küçüktü Teoman Kemâni'den, akranıymış gibi lanlı lunlu konuşabilen, malûm, Zila'ya kadar Veysel İnan haricinde hiç kimse Teoman Kemâni'yle lanlı lunlu konuşamazdı, yeri geldiğinde cemiyet ortamında bile itibar mitibar tanımadan adamcağızı itin götüne sokup çıkarabilen, yeri geldiğinde yüzüne karşı sövebilen tek insandı. Lâkin Veysel'in bu yılışık dobralığının Teoman Kemâni'nin gül yüzüyle sınırlı olduğunu söylemek yanlış olurdu, çünkü o bu ve benzeri muameleyi münhasıran Teoman Kemâni'ye revâ görmez, önüne gelene revâ görürdü. Öyle bir adamdı. Zaten öyle bir adam olmasaydı böyle bir adam olamazdı, çünkü baksan, bu denlisini bırak, minnacık bir samimiyeti bile imkânsız kılacak kadar az görüşürlerdi. Enfarktüsten enfarktüse, cemiyetten cemiyete, Veysel'in "Deliler Evi" diye kulp taktığı Teoman Kemâni kâşânesindeki fertlerin kıl dönmesinden kıl dönmesine. Buna rağmen çocukların da Lâtife'nin de Veysel'i olmayı başarmıştı herif. Hattâ Cemil'le Nezihe'nin bile Veysel'iydi.

Kalpçilerin kalpçisi Christian Barnard'ın sağ kolu mertebesiyle yurda hicret ettiği andan başlayarak cemiyet mensuplarını, kafeteryada purosunu tellendirdiği esnâda bile tuttuğuyla kalp nakli yapacakmış gibi tir tir titreten Talât İnan'ın veliahtı olarak; rahmetli babamız Haldun Kemâni'nin de aile doktoruydu maalesef. Kısaca, babadan oğula rantçı olan Kemâni ailesi, babadan oğula doktor olan Veysel'in enfarktüs müşterisi olagelmişti.

Babasının ikinci enfarktüsünde tanışmıştı Teoman Veysel'le. Öz evlâdıyla bile sizli bizli konuşan, neredeyse randevuyla görüşen koskoca Haldun Kemâni'nin, ki köyde evlenmiş olsa Veysel yaşında torunu olurdu, kendisinden en az yirmi yaş küçük bir zıpırın önünde süt dökmüş kedi gibi yalanıp gırladığını, zıpırın ise yılışık yılışık sırıtıp; "Haldun, senin motor boku yemiş koçum," dediğini duyunca yumruk yemiş gibi olmuştu. Aman Allah'ım; neler de duyuyordu? Şimdi babası öyle bir terbiye derdi ki bunu... var ya...

"Yavşama! İlacımı milacımı vereceksen ver, siktir git başımdan."

Taburcu oluncaya kadar beklemiş, eve dönüp de pufa ayağını

uzattığı gün bu skandalı Teoman'a şöyle izah etmişti Haldun Kemâni: "Bu çocuk böyle. Babası deliydi, bu zırdeli. Ama hem zırdeli, hem de dahi. Eteğini tutun, bırakmayın sakın. Bir ondan olur ne olursa bir de Allah'tan. Ona göre. Aman muamelâta dikkat. Sosyete mosyete dinlemez, bozuverir fiyakanızı. O bir deliyse siz iki deli olun; yanında kasılmayın, züppeleşmeyin; deler geçer. Ama şunu da katiyen unutmayın, böyle deli hepimize lâzım. Siz siz olun, kıymetini bilin evlâdım. Kıymetini bilin o itin."

İşte... Elin itiyle lanlı lunlu konuşan Haldun Kemâni, tek evlâdıyla sizli bizli konuşuyordu gene. Velâkin, nasihat nasihatti, vasiyet de vasiyet. Teoman Kemâni daima bilmişti Veysel'in kıymetini. Pis bir homoseksüalist olmasına rağmen.

Doğal olarak; Haldun Kemâni'nin müteakip ve aynı zamanda nihai enfarktüsünde gene görüşmüş, adamın sırnaşıklıklarını nispeten daha sağlıklı bir ruh hâliyle göğüsleyebilmişti. Ama göğüslemenin de bir sınırı oluyordu, hele ki babanız son enfarktüsünün ardı sıra...

Şöyle ki; "Haldun gitti Teoman. Darısı başına."

"Ne demek o, pardon?"

Şu demekti: "Baban öldü; arızası da irsî, sen de boku yedin say." Kemâni sülalesindeki erkekler neredeyse kâlu belâdan bu tarafa kalpten gidiyorlardı. Dahası, kalp nakli sihirbazı Talât İnan'ın, her haltın sihirbazı olmaya hevesli ırzı kırık oğlu Veysel İnan'a yaptığı bilgi nakline bakarak; bilinen Kemâni tarihinde altıncı enfarktüsünü gören bir Kemâni erkeği yoktu. "Ve de olmayacak. Bil de beşincide ölünce başıma ekşime."

Nitekim, o da Kemâni bu da Kemâni; kalbine bir, derken iki, bilâhare üç beyaz yumruk yemişti Teoman Kemâni. Hık demiş babasının burnundan düşmüş bir evlât olarak; Veysel'in de sefih bir insafsızlıkla tekrarlayıp durduğu gibi, iki canı daha kalmıştı. Bir müddet sonra dördüncüsü gelecekti, sonra da sonuncusu.

"Üç etti di mi? Kaç canın kalmış oluyor?"

Allah'ım!

"Söyle canım?"

Rafet Bey'le ancak beşinci günün akşamında baş başa kalabildi Teoman Kemâni.

"Bugün nasılsınız Teoman Bey?"

"İii."

"Çiş mi? Tabii, hemen."

"Attaa!"

Rafet Bey blok kâğıtlı yazı tahtasını kırk beş derecelik açıyla eğimleyerek tutup kalemi de eline verince Teoman Kemâni yanlış anlamayı düzeltme fırsatı buldu: *İyiyim demek istemiştim. Çiş yok.*

"Ha, pardon."

Kaçtır soracaktı, duymaktan korktuklarını duymak istemediği için çeşitli bahanelerle erteleyip duruyordu; şimdi tam zamanıydı aslında. Son darbeye iki kala...

Sordu: *Zila'yla aranızda herhangi bir yakınlaşma oldu mu? Birazcık hatırım varsa doğru söylersiniz.*

Rafet Dülger, okur okumaz baştan ayağa kızarıp yere bakmaya başladı.

Cevap gayet netti.

Çok bozulmuştu Teoman Kemâni. Çok ağırına gitmişti. İnsanın içinden şu kalemi şunun gözüne saplamak geliyordu.

Ne kadar yakınlaştınız? Şey de oldu mu aranızda?

Rafet Dülger, kırk santim kadar çömelip yazı tahtasının arkasından cevapladı:

"Sizin... şey olduğunuzu... bilmediğim için... Olan oldu... Birçok defa."

Bu adamı hayatından silip atacaktı Teoman Kemâni. İşleri çökertiği için neredeyse minnet duyuyordu şu Deccal denen mafya bozuntusuna. Şimdilik yardımı dokunuyordu sağ olsun, ama şu hastaneden bir çıksın, ilk iş, "Bir daha görüşmeyelim Rafet Bey," deyip yürüyüp gidecekti. Bir de bu hâlâ iş yerini kapatmaya kıyamadığı için diğer personel gibi her fırsatta işe gitiğini söylemiyor muydu adam... Kardeşim, git işte. Mal mülk bitmiş, tazminatını almışsın, emekli maaşın da yüksekçe, çek git. İnsan patronunun gözdesine şey yapar da daha dolaşır mı patronunun gözüne baka baka? Yok yok. Uzaklaştıracaktı bu adamı. Hem çok fazla şey biliyordu, hem de haindi. İnsan velinimetinin helâlini... Cık cık cık... Ahlâksız adam!

Kalemi çarşafın üzerine bıraktı; güle güle anlamında el sallayarak adamı bir kere daha kızarttı.

"Ben bir ihtiyaç olursa diyerek iki üç saat daha kapınızın önünde olacağım Teoman Bey."

Bir "Her zaman olduğu gibi"yi eklememişti Rafet Bey. Karın yoktu başında, evlâtların da yoktu, ailenden ayırmadığın şoförün bile yoktu; gelip elin adamı sahip çıkıyordu sana. "Her zaman olduğu gibi" üstelik.

Ooof of!

Bir de mantıklı düşününce... adamcağızın Zila'yla seviş... dostluk ettiği sırada bu yoktu ki ortada? Gidip bile bile yakınlaşmamıştı ya... Kabahat niye onun olsundu? Zila'daydı kabahat. İnsan derdi ki; "Seninle de varım ama, bil ki şirketinin müdürüyle de vardım." Bir uyarır, haberdar ederdi.

Hiç.

"Attaaa!"

Rafet Dülger canını kapının dışına atmak üzereyken dönüp geldi, yatağın ayağına yasladığı yazı tahtasını kaldırdı, üstteki kâğıdı kopardı, uygun açıyla tuttu.

Özür dilerim. Sizi de zoraki sırdaş yaptım.

Rafet Dülger bu sefer sevincinden kızardı, tahtayı bırakıp eski patronunun elini tuttu kırk yıllık dost gibi.

"Sırdaşınızım Beyefendi," dedi. "Sonsuza kadar."

Celil'le Hayri gide gide altıncı günde gidebilmişlerdi Teoman Kemâni'nin ziyaretine. Çünkü mafyanın içindeki muhbirler ortalığın çok pis karışacağını ispiyonladıklarından Ankara emniyeti teyakkuza geçmişti. Her an kan gövdeyi götürebilirdi yani. Celil'in suçlayan nazarlarına "Ben ne yaptım ortak?" diyerek göğüs germeye çalışıyordu Hayri. Sen ne dersen de, Celil'e sorarsan ama öyle ama böyle, Deccal beyefendiye yaptığı son ziyaretten dolayı Hayri'nin bir biçimde parmağı vardı bu işte.

"Geçmiş olsun Teoman Bey. Çok üzüldük ama iyisiniz maşallah. Daha önce gelemedik; bizim işler malûm."

Teoman Kemâni bazı basit mırıldamalar ve hırıldamalar çıkarmak suretiyle ziyaretleri için teşekkür ettiğini imâ etmiş, Hayri'nin "Gelmişken..." deyip yazı tahtasını doksan derecelik bir açıyla dikerek üstüne iliştirdiği Deccal fotoğrafına "Bu mudur o gün iş yerinize gelen şahıs?" gözlerini kısarak bakmıştı. Odur da diyemezdi,

o değildir de. Fotoğraf yeterince net değildi. Çenesini sabitleyen platin çiviler yüzünden dudak bükerek "Bilemem valla," demeye getiremediği için "Iıı," demiş anlamamışlar, "Aaa," demiş anlamamışlar, en sonunda "Biz soralım, siz cevabınız evet'se başınızı aşağı yukarı, hayır'sa sağa sola sallayın," demişler, "Bu mudur?" diye sorup Teoman Kemâni başıyla bir daire çizince "Bilemediğinizi mi söylemeye çalışıyorsunuz?" demeyi akıl edebilmişlerdi.

"Iıı."

"Bu evet anlamına mı geliyor?"

Teoman Kemâni başını aşağı yukarı sallamıştı şu ikisinden bir an önce kurtulabilmek için.

Tekrar tekrar geçmiş olsun deyip kibarca veda ettikten sonra el elde baş başta çıkmışlardı bizimkiler.

Hayri'ye sorarsan, Teoman Kemâni'nin fotoğrafta gördüğü şahsın kim olduğundan emin olamıyor olması onu hiç görmediği anlamına geliyordu; görmüş olsaydı bir şekilde tanırdı. Kafayı çalıştır.

Celil'e sorarsan, bu adam çok namuslu bir adam olduğu için kimsenin başını yakmak istemiyor, o yüzden kesin emin oluncaya kadar bu numaraya yatmayı daha dürüstçe buluyordu. Yoksa tanımıştı. Görmemiş miydin gözlerindeki parıltıyı?

Bir öküz kimdir ki insan baş eğe?
MEVLÂNÂ

Yeraltı dünyası fokur fokur kaynıyordu. Her şey altı gün önce, Deccal'ın kendine özgü terminolojisiyle "ağaları", ağaların terminolojisiyle "babaları" şûra için toplamasıyla başlamıştı.

Zamanında bu tuhaf adamla yıkışmaya kalkıp hâlihazırda nur içinde yatan, Allah yakınlarına ecir sabır versin, eski babaların rahle-i tedrisinde yetişmiş yeni babalar, Deccal çağırmışsa koşa koşa, hattâ depar ata ata gitmeleri gerektiğini biliyor, karizmalarını çizse de kestanelerini çizilmekten kurtaracak bu telaşeyi öpüp başlarına koyuyorlardı.

Öyle de yapmış, tabanları kaidelerini döve döve koşturup 1989'un 6 Mayıs Cumartesi gecesi Taraka Fazıl'ın mekânındaki meşveret odasında toplaşmış, uslu uslu bekleşmişlerdi.

Gerek bakınışta gerekse görünüşte kimse Deccal'ın marabası değildi. Herkes kendisinin patronu, herkes mıntıkasının "babası", herkes birbirinin hem dostu hem de suç ortağıydı. Birbirleriyle ilişkileri birbirlerinin tüpünü delmemekten ibaret olduğundan, birbirlerinin sınırlarına tecavüz etmedikleri sürece kardeş kardeş yuvarlanıp gidiyorlardı; onların bir büyük patrona ihtiyaçları yok, Deccal'ın da kimseye patronluk tasladığı yoktu... O geceye kadar.

Arkadaş koskoca babaları koca bekleyen karılar gibi saatlerce beklettikten sonra süzülüp akıp ansızın ortaya çıkıp meşveret oda-

sında belirmiş, ne selâm ne sabah, ölü gözleriyle, istisnasız her birinin yüreğini ağzına getirerek her birinde aynı anda hepsine birden bakıyormuş intibâı uyandırıp her birine istisnasız şöyle bir bakmış, durduğu yerde dururken şöyle demişti:

"Sizden öncekilere de söylediğim gibi, yakın gelen yakın gider. Dört gün önce, ya birinizin ya topunuzun icâzetiyle çakallarınızdan biri, kendini bana benzetip Deccal ismini kullanarak bir rantiyeciye çöktü. Malûm, bunu yapan yakında gidecek, o sorun değil... Sorun, onunla birlikte ona icâzet veren veya verenler. Kimdir o? Kimlerdir onlar? İsim istiyorum. Kaldırdığınız tapuların da tamamını."

Babalara bir seneymiş gibi gelen bir dakika boyunca kılını dahi kıpırdatmadan dikilip beklemiş, devamen; "Size bir hafta mühlet. İsimlerle tapular geldi geldi, gelmedi, bir; sükûtu ikrardan kabul ederiz, iki; bir olan öşürünüzü on'a çıkarırız, üç; başlarsak durmayız," deyip hiç gelmemiş gibi sır olup gitmişti.

Babalar, bu veciz konuşmanın tercümeye ihtiyaç duymadığını biliyorlardı. Gene de madde madde tercüme etmek gerekirse şöyle diyordu Deccal: "Bir: İsmimi kullananın da kullandıranın da götünden kan alacağım. İki: Geçen hafta ismimi kullanarak çöküp aranızda üleştiğiniz on beş bin küsür tapudan kim ne pay kaptıysa eksiksiz noksansız ve de tastamam bana devretmeyenin götünden de kan alacağım. Üç: İlk iki maddeyi yerine getirmediğiniz takdirde hem o ilk iki maddeyi ben yerine getireceğim, hem de yüzde on olan haraç payımı yüzde yüz'e çıkarıp hayatınız boyunca götünüzden kan alacağım."

Bu nasıl müşavereydi gardaş?

Bu kendini ne sanıyodu?

Bi bakın'dı hele, biz gitti zannedip şey ederkene gene bi yerlerden çıkmasındı bu.

Lan! Orda mıydı yoksa?

Tamam mıydı? Gitmiş miydi? Emin miydik?

Bi konuşak görüşek'ti hele; kendi müşaveremizi kendimiz yapak'tı.

Herkes geriye yaslanmış, Deccal hoşlanmadığı için, korktuklarından değil yani, sırf o rahatsız olmasın diye ceplerine tıktıkları

tespihlerini iki ellerinin baş ve işaret parmakları arasına almışlardı. Meşveretin de bi kuralı, kaidesi vardı gardaş.

Racon kesilecekti.

Moraller bozulmuş, başlar Taraka Fazıl'a dönmüştü. Kimse kimsenin patronu değildi ama en geniş yüzölçümüne sahip ve dolayısıyla en mümbit mıntıkanın horozu olabilmek uğruna şu odadakilerin topunun döktüğünden on misli daha fazla kan döken Fazıl, bu itibarı ziyadesiyle hak ediyordu. Hani tepelerinde bir Deccal musallatı olmasa, babaların babası mânâsı çıkmasından bile gocunmaz, Fazıl'a "baba" derlerdi.

Ankara şehir merkezinin hemen hemen altıda birinin haracını tek başına toplayıp yiyen Taraka Fazıl konumunun farkındaydı. "Öhhö öhhö öhhö..." diyerek oturumu açmıştı.

"Argadaşlar... Bak şimdi... Biz naaptık bugüne gadar? Efendime söyliyim... Naaptık?... Dağdan geldin bağdakını mı govuyon demeden bu Deccal gardaşımızın cebine üç beş sokuşturduk... ki niye?... Bi datsızlık çıkmasın, aazımızın dadı gaçmasın... Gorktuk da mı sokuşturduk şimdi? Ne müneyasebet! Dedik ki, o da bi argadaşımız, bi gardaşımızdır, bu âlemin çocuudur, sahip çıkak, yol yordam öğretek, tamah edip saa sola dadanmasın, esnafın canı da bu Deccal gardaşımızın canı da boştan yere yanmasın... O da Allah'ı var, sözümüzden çıkmadı, dizimizin dibinden galkmadı bugüne gadar... Naaptık biz şimdi? İşimizi yaptık, alnımızın terini, damarımızın ganını akıttık, çalıştık, gazandık, hem gendi mayışetimize baktık, hem de bu çocuk bu işlere bulaşmasın diye bunun mayışetini gördük... Yüksündük mü? Gatiyen. Çalışıyoz gazanıyoz da buna niye gaptırıyoz dedik mi? Ne müneyasebet! Ne ordakına sorduk ne burdakına sorduk, vardık gendi yolumuzda yürüdük, gendi bildiimiz gibi ettik... Kimseye hesap verdik mi? Gatiyen... Ne diyo şimdi bu Deccal gardaşımız gelmiş? Bana niye sormadınız diyo... Demiyo mu argadaşlar? Biz mi yanlış duyduk? Diyo mu demiyo mu? Ne diyo? Öşürünüzü on'da on'a çıkarırız diyo... Ne diyo? Başlarsak alayınızı bitirene gadar durmayız diyo. Diyo mu demiyo mu? Boyun gırıp teslim mi olacaz argadaşlar? Alnımızın teriyle gazandıımız tapuları geri iyade mi edecez? Etsek gaçını edecez? Ben çoğusunu sattım savdım, sen elden çıkarttın, öbürkü

nakletti, şobırkı devretti. Naapacaz? Ne aldınızsa bana vereceniz diyo gelmiş. Vermezseniz gan çıkar diyo. Bi elin nesi var iki elin sesi var argadaşlar. Boyun mu eğecez? Eğmeyiz de, hadi eğdik diyelim, nereye gadar eğecez? Gaç sene eğecez? Hepinizi çömeltir avrat gibi ömür billah gendime çalıştırırım diyo gelmiş. Garı mıyız biz argadaş? Garı diyo bize. Diyo mu demiyo mu?"

Şûra'dan "diyo" anlamına gelebilecek tasdik mırıltıları yükselmişti.

Babalar, Fazıl'ın bu saçma sapan konuşmasının tercümeye ihtiyaç duyduğunu biliyorlardı. Şöyle bir şeyler demeye çalışıyordu Fazıl: "Arkadaşlar... Bu Deccal denen adamın nelere kâdir olduğunu atalarımızdan gördük, tırstık, bize bulaşmasın diye rızkımızın onda birini kuzu kuzu götürüp avucuna saydık. Gık demedik, yanında başımızı kaldırmadık, canımız yanmasın diye bir dediğini iki etmedik. O da sağ olsun bugüne kadar bir tatsızlık çıkarmadı, tekerimize çomak sokmaya, mıntıkamızda eşelenmeye, bizim işimizi bize öğretmeye kalkışmadı. Ama şimdi gelmiş, onun dediği gibi yapmamızı, bildiğimizce iş gördük diye hesap vermemizi, kelle vermemizi, paylaşıp büyük kısmını da elden çıkararak paraya ve mala tahvil ettiğimiz misler gibi on beş bin küsür tapuyu iade etmemizi, aksi takdirde bizden öncekilere yaptığını bize de yapacağını söylüyor. Ya toplanıp hücum edeceğiz, ya da tek tek düdüklenmeye razı geleceğiz. Sürüden ayrılanı kurt kapar arkadaşlar. Gidip karı gibi veriyor muyuz buna, yoksa toplanıp siliyor muyuz bunu piyasadan?"

Bir kere, Taraka Fazıl'ın aklına uyup Taraka Fazıl'ın tüysüz oğlanı Yakışıklı'yı Deccal kılığında Teoman Kemâni denen o para babasına yolladıklarına da yollayacaklarına da en başta Taraka Fazıl olmak üzere bütün babalar bin bin pişmanlardı.

İkincisi, Deccal'ın ilmeği boyunlarına attığını, yapan bu kansızmış deyip önüne atsalar dahi Yakışıklı'nın kellesiyle falan kifâyet etmeyip onu maşa edenlerin, yani alayının kellesini alıncaya kadar ipin ucuna usul usul asılacağını biliyorlardı.

Üçüncüsü, bu iş esas bunun başının altından çıktı deyip el altından Fazıl'ın adını üfürseler, Fazıl'ın da boş durmayıp bunların adını üfüreceği, ilaveten bunlara kinleneceği, yani Deccal belâsı

az gelmiş gibi bir de Fazıl belâsının tepelerine çıkacağı tecrübeyle sabitti.

Dördüncüsü, bu işin bir an evvel bitmesi, kapanması, geçip gitmesi şarttı. Dağ taş para mal mülk bunları beklerken bunların birbirlerini gırtlaklaması hem maddi açıdan büyük ziyan, hem de polisin şunun bunun nazar-ı dikkatini celbedeceğinden büyük enayilikti.

Kelâmın tercümesine ilaveten bir de hâlet-i ruhiyenin tercümesi vardı. İçten içe.

O da şu idi: Burada ya müstakbel mağdurlar olarak oturuyorlardı o anda, ya da müstakbel mağrurlar olarak. Her şey o gece alacakları karara bağlıydı.

Özetle, kimse salak değildi. Şunu gayet net görebiliyordu babalar; geri adım atılacak merhale aşılmış, sulhe dönen sapak geride kalmıştı.

Ayrıca, meşveret masası, üstüne çıkılıp kıvırtılacak masalardan değildi.

Nitekim kimse kıvırtmaya kalkmamıştı. Yemişlerdi bir halt, temizleyeceklerdi.

Babür Çinçin çocuğuydu; tespihini masaya bırakmıştı. "Adam gibi gelseydi, racon keselim, bi iki kelle verip nabzını düşürelim bitsin gitsin derdim ama, geçti o hesap."

Kara Mustafa hararetle kafa sallayıp tespihini koymuştu arkasından. "Geçti de gitti," demişti.

Bütün tespihler sırayla bırakılmıştı ellerden. Kimi veciz bir söz söyleyerek; kimi tek kelime etmeden, o gece hükmünü vermişlerdi Deccal'ın. Taraka Fazıl, Tabakçı Ferdi, Kocaman Emin, Kama Necati, Kör Seydi, Arap Ahmet, Resto Selim, Solak Ümmet, Taşkafa Tevfik... Elverdi Babür'le Kara Mustafa'yı da ekle, on bir dilime böldükleri Ankara'yı kardeş kardeş yiyen on bir baba... Hepsi.

Aşk mezhebinde herkes kurbandır.
MEVLÂNÂ

Teoman Kemâni'nin altıncı hastane gününde, hemen hemen Hayri'yle Celil'in ziyaretlerine denk düşen dakikalarda evde meydanı boş bulan Kenan, iki kutu İmipramin içip intihar etti. Cemil Bey bulduğunda muhteşem çakır keyifti oğlan, önce ambulansı sonra Veysel'i aradığında yarı ölü, Veysel her zaman olduğu gibi ambulanstan önce yetiştiğinde ise tam ölü.

İlk müdahaleyi evde yapıp kaburgalarını çatır çatır kırarak giden çocuğu geri getirdi. Bir yandan da Teoman Kemâni'ye sövüp sayıyordu fakat Cemil Bey duymazdan geliyordu her zamanki gibi. Onun işi duymak değil, bilakis duymamaktı. Birçok önceliği vardı ama en birinci önceliği buydu.

İkinci müdahale ambulansta geldi Kenan'a, çünkü gene ölmüştü.

"Eks... Kalsiyum klorür var mı?"

"Adrenalin var Veysel Bey."

"Ver.

"Masaj yaps..."

"Yapamayız. Siz götünüzü başınızı sallaya sallaya güya acilen gelirken de eks olduydu, kaburgalarını kırdım mecburen, şimdi bastırırsam kalbe saplanır. Ver şu zıkkımı."

"Hangi zık..."

"Adrenalin lan adrenalin."

Bir saat kadar sonra, "Zor bir gün oldu," diyerek paldır küldür daldı Teoman Kemâni'nin odasına. Halter salonundan çıkmış gibiydi; ter içinde. Aile, elbette artık pek uzakta sayılmasa da Kenan hariç, cumhur cemaat oradaydı. Rafet Dülger de. Herkes kendi önceliğini yanında getirmişti gelirken. Kayhan, ne etsem de mevzuyu bankadaki parayı şu adam ölmeden paylaşma meselesine getirsem diye düşünüyordu. Lâtife, çok oyalandım, Teoman'ı kırmadan nasıl kaçsam acaba diye, Gülhan az evvel odaya girip babasının ateşini ölçen lolitayı nerde kıstırsam, Rafet Bey sabahtan beri burdayım, hanım boşayacak artık diye düşünüyor, Teoman Kemâni ise Rafet Bey'e bakıp bakıp kendi kendine fesatlanıyordu. İster misin, bunun yokluğundan bilistifade eve taşınıp taşınıp Zila'yı yatırıp sabah akşam... Yahu!.. Hâlâ günahını alıyordu adamın! Ayıptı ayıp. Hem Veysel gelmişse başka bozguncu aramaya lüzum yoktu.

Nitekim...

Asıl bozguncu bir adım öne çıktı. Elli sekiz yaşında bir adam hasta yatıyormuş, daha yeni kalp krizi geçirmişmiş, karısı da zaten yüksek tansiyon hastasıymış... Hiç!..

"Sizin ufaklık gene intihar etti. İki sefer gitti, geri getirdim. Bir dakika geç kalsaydım yarın cenazeniz vardı, haberiniz olsun."

Bir anda bütün öncelikler değişti.

Anlat ey Azrail, ey Hak elçisi,
Söyle, niçin korkutursun herkesi?
MEVLÂNÂ

Teoman Kemâni, Rafet Bey ve Kayhan'ın yardımıyla çişe kalkar gibi kalkıp tekerlekli sandalyeye yerleşmiş, bir yanında Lâtife, bir yanında Gülhan, ardında Rafet Bey, önü sıra da büyük oğluyla beraber koridordaki hasta yakınlarını daha yeni kafa nakli yapılmış görüntüsüyle dehşet içinde bırakarak büyük asansöre binmişti.

Kenan yoğun bakımdaydı. Burun deliklerine giren iki şeffaf hava hortumu, göğsünde elektrotlar, damarında serum, kıçında bez.

Cemil Bey işgüzarlık edip haber verdiğinden, psikiyatristi da gelmişti; Edip Karahan. Çenesini sıvazlayıp duruyor, konuşmak istediğini fazlasıyla belli ediyordu. Aile ona dönüp soran gözlerle bakınca; "İntihar..." dedi elini çenesinden çekerek "... üstesinden gelemediğimiz nadir saplantılardan..." Ki o sırada Teoman Kemâni, çocuğu için cidden büyük kaygı duyduğu halde Zila'yı düşünüverdi ister istemez. "Sıkıyorsa git de Zila'nın saplantılarının üstesinden gel," dedi içinden. Edip Karahan, Teoman Kemâni'yi duymuş da nispet yapıyormuş gibi, öldürücü darbeyi indirdi: "Bir kez deneyen, başarıncaya kadar dener. Çok dikkatli olmak lâzım. Bu kaçıncıydı?"

Aile, ters ters bakmakla yetindi Edip'e. Kimsenin Mazhar Osman zırvaları dinleyecek hâli yoktu.

Araya girip "Birkaç gün uyutacağız," dedi o sırada yoğun bakım

doktoru. "Kalp masajı sırasında kaburgaları kırıldığı için canı çok yanar uyandırırsak. Hem bu arada böbreklerine, karaciğerine falan bakacağız. İnşallah fazla bir iz bırakmaz ilaç. Çok içmiş."

Durum hepsi için zordu ama Teoman Kemâni için daha zordu. Soracağın bir dünya soru olsun, sen tut, yazı tahtasını yukarıda unut. Şu Veysel manyağı gelmesindi bari şimdi. Dambır dumbur konuşur, morallerini iyice bozardı. Zaten hep ve bir tek bunu suçlamıştı oğlanın durumu için.

Yoğun bakımın camekânına bak bak, kimseye bir faydası yoktu. Geri dönerken kafile zayiat verdi. "Biz annemle biraz daha bekleyelim burada," demişti Kayhan. "Sonra gider eve bir bakar, akşama da Müjde'yi alıp geliriz tekrar."

"Aman gelin, hatırım kalır," diye düşündü Teoman Kemâni. Devâmen de; "Keşke gelmeseniz..." diye. Veysel'le enine boyuna konuşmak istiyordu oturup. Belki bu defa ciddiye almakta fayda vardı manyağı. Hiç olmazsa bir denemekte fayda vardı. "Hep senin yüzünden," deyip duracaktı ama ne çare, dinleyecektin. Eninde sonunda sadede geliyordu çünkü. Dinleyecek, yani fiziken dinleyecek ayrıca da nasihatini dinleyecekti mânen. Ne pahasına olursa olsun. Mal mülk gitmişti; kızda ahlâk, bunda namus gitmişti; bir de Kenan gidemezdi. Buna izin vermeyecekti.. "Keşke sabredip dinleseydim zamanında şu hayvanı," diyordu şimdi. Gelseydi dinlerdi de ama Lâtife'nin yanında değil. En fazla Gülhan'ın yanında. Onun için, inşallah şimdi gelmesindi... Gelirse Lâtife matife dinlemez, saydırırdı buna kadının yanında.

"Iıı ııı..." diye ıhlayarak itiraz etti nihayet. Lâtife de Kayhan da işlerine geldiği gibi anladılar; tam Teoman Kemâni'nin istediği gibi. "Gelmeyin mi diyorsun hayatım?"

"Hıı."

"Ama içimiz de rahat etmeyecek ki öyle. Peki. Madem sen diyorsun ki gelmeyin... Yarın sabaha artık."

Oh!

Rafet Bey'le Gülhan odasına götürdüler Teoman Kemâni'yi. Rafet Bey on dakika sonra müsaade istedi, "Hıı." Gülhan da yarım saat sonra "Hı hı." Bu bekledi ki Veysel gelsin, bu yaza çize desin diyeceğini, o söve döke.

Ama inat etti herif. Gelmedi.

Akşama doğru genç doktorlardan biri geldi onun yerine; burnunun içindeki yığını çıkarttı. "Bugünkü akşam yemeğini seveceksiniz Teoman Bey," deyip gitti.

Veysel gene gelmedi.

Akşam sahiden de yediklerinin tadını almaya başladığını fark edip sevindi. Doğru söylemişti çocuk. Burnu açılınca ağzı kendine geliyordu demek insanın. Bir de et suyuyla yal gibi çorba olacağına şurda, adam gibi iki pirzola olsaydı. Daha ne kadar sürecekti pipet zulmü? Ne zaman sökeceklerdi çenesindeki çivileri? Fıçı keleplerine sıkışmış gibi duran kafasıyla kaç gün, kaç hafta bekleyecekti böyle?

Boynu adale yapmıştı yahu.

Havaya, toprağa isyan etmişim,
Ateşe, suya isyan etmişim.
Öyle bir zerreyim ki ben;
Dört yöne, beş duyuya,
Âleme isyan etmişim.

MEVLÂNÂ

Gelmedi gelmedi, tam Teoman Kemâni çişini yaptıracak biri gelsin diye butona basmak üzereydi ki çıktı geldi Veysel. "Oo..." dedi girer girmez. "Sargılar çıkmış. Valla enfes bi burun yaptım sana. Bayılacaksın görünce."

"Atta."

Veysel bu terminolojiye enikonu yabancıydı ama "atta"nın tahta anlamına geldiğini öğrenmişti gele gide. "Çenen dursa elin durmuyor arkadaş," diye söylene söylene verdi kalemi Teoman Kemâni'nin eline, tahtayı da kaldırıp uygun açıyla tuttu. "Yaz."

Teoman Kemâni yazdı:

Bana Kenan'dan bahset. Şaşırdım Veysel. Ne yapacağım ben? Onu kaybetmeye dayanamam. Senin işin, beni ondan önce sepetlemek kardeşim. Sırasını beklesin velet. Haydi başla, söv, saldır, döv, ama sonra çaresini söyle bu işin.

"Geldin de mi sözüme amcık ağızlı?"

"Hıı."

"Anlamam. Yazacaksın. Tövbe diyeceksin."

Havaya girme pezevenk. Henüz gelmedim sözüne, adam gibi anlatırsan gelebilirim. Ama o kadar istiyorsan al, yazıyorum: Tövbe.

Veysel tatminkâr bir ağız şapırtısı eşliğinde "Bu da kâfi şimdilik," deyip tahtayı yere bıraktı, saçmalamaya başladı.

Organ nakli macerasında tıp dünyası yanılıyordu; bütün dünya yanılıyordu. O iş öyle kan grubuna bakmayla, doku analizi yapmayla, zartla zurtla olmazdı. Olmuyordu. Böbrek nakli yapılan şu kadar adama bak; tamamı beş sene içinde gene diyalizlikti neredeyse. Kalp nakillerini saymıyordu bile. Ah buna bırakacaklardı ki...

"Atta."

"Lan daha yeni başladık, niye kesiyosun lâfımı arkadaş?"

"Attaaa."

"Al lan al."

Bizim Kenan'ın durumunu konuşuyoruz, değil mi?

"Herhalde. Başka neyi konuşacaktım senle; inci dişlerini mi?"

Ne alâka organ nakli o zaman? Oğlana ruh nakli falan mı yapmayı düşünüyorsun?

"Beklersen anlatacağız. Bırak şu kalemi de dinle."

Evet... Tıp dünyasında boka sürülecek akıl olsa, gelip buna sorarlardı ne düşündüğünü. Organ nakli dediğin, kanıydı, bokuydu, püsürüydü tuttu diye, bir vücuda onun rızası olmadan başka bir vücuttan alınan et parçasının yapıştırılması değildi kardeşim... Olamazdı. Kasaptan yarım yağlı kontrfile al koy, aynı şeydi lan. O vücudun rızası olacaktı bu bir, o vücuda iltica edecek organın rızası olacaktı, bu da iki. Çünkü vücudundaki her hücre, en az beyin hücren kadar zekiydi; en az sen kadar sen.

İster oksijen yiyen kan hücresi olsun, ister bok yiyen bağırsak hücresi.

Anlayacağın, akıl, fikir, ruh ve psikoloji bakımından sen neysen dirseğin de oydu, kılın da, tüyün de oydu. Hal bu iken, sen ne akla hizmet "Kan tuttu, yaşasın," deyip cânım organı onu istemeyen ve onun da istemediği bi vücuda kakalamaya kalkıyodun? Buna ne hakkın vardı? Bak şuraya yazıyodu, ilerde anlayacaktı bunu o şabalaklar; hattâ senin bi tek kıç hücrenden elli tane sen yapacaklardı, ama merak etme, kıçına benzemeyecekti o Teoman'lar, hepsi de sana benzeyecekti, şimdiki Teoman'a. Ee, o zamana kadar verilen zayiat? Yazık mı değildi lan?

"Attaaa."

"Senin hizmetçin yok. Kalk kendin al."

"Attaaaa!"

"Mızmızsın mızmız. Al. Bak bu son."

Ben altıma işemeden şu Kenan meselesine girecek misin sen?

Çişi bastırmaya başlamıştı ama sıkacaktı. Adam Kenan konusunda lâfı nereye getirecek, buna ne fatura kesecek, onu bilmek istiyordu. Deliydi meliydi ama genelden çok daha akıllıydı alçak. Ve genellikle de haklı.

"Git işe gel, bekle dersen beklerim ama neyi nasıl anlatacağımı sana soracak değilim. Dinleyecek misin, gideyim mi?"

Teoman Kemâni "Dinleyeceğim ama elini çabuk tut lütfen" yazmak için panik hâlinde tahtaya uzandığı anda Veysel atılıp kalemi çekti elinden, tahtayı da tekrar yatağın ayağına dayadı. "Anladık. Dinliyosun. Otur uslu uslu, dinle. Adamın kafasını bozma."

Bak şimdi...

Kendini bir an, bunun vücuduna ameliyatla yerleştirilmiş bir organ olarak düşünmeliydin meselâ...

Ne olurdu?

Hiç atta matta demeyecektin, bok verirdi o tahtayı sana bir daha. Cevapla diye sormamıştı, düşün diye sormuştu.

Ne olurdu?

Bunu bin fertlik bi toplum say şimdi, kendini de tek başına bi fert... Tanımazdı etmezdi seni, sen de bunu tanımazdın. Nasıl geçinecektiniz? Kan grubun tuttu diye "Aman da kimler gelmiş?" mi diyecekti bununkiler sana?

Bunun dalağının, ciğerinin, penisinin duyguları ne olacaktı?

Beraber büyümüş bin tane kedinin arasına o da kedi bu da kedi deyip yeni bi kedi getirip koyaydın bakalım, ne oluyodu.

O da zenci bu da zenci deyip Hollywood güzeli Sidney Poitier'ı slip mayoyla Harlem'e götürüp bırakaydın. Olur muydu? Olmazdı. Ne yapacaktın o zaman? Bunu ikna edecektin, ikna. Bütün hücreleriyle isteyecekti bu seni... Aşk gibi bi şey olacaktı aranızda... O zaman sen de zaten arayıp durduğun sevgiliye kavuşmuş olacağından, sarmaşacak dolaşacak, mutlu mesut yaşayıp gidecektiniz.

"Attaa!"

"Hayatta olmaz. Kenan menan yazacaksın gene. Anlatıyoz işte."

Halbuki çişinin geldiğini yazacaktı Teoman Kemâni. Belli bir yaştan sonra tutmak zor oluyordu. Şansını tekrar denedi. "Atta!"

Tamam, madem sabırsızlanmıştı, doğrudan giriyodu konuya. Az daha sabır.

"İii."

"Bağırma lan!"

Ne demişti en son? Vücut organı, organ da vücudu istemeliydi, de mi? Pek emin değildi ama, vücut istemese bile organın o vücudu aşk kadar büyük bir kuvvetle istemesi de tek başına yeterli olabilirdi bazen. Ama bazen. Atıyodu, bundan o kadar emin değildi. Çünkü âşık organ, vücudun her türlü itip kakmasına, hor görüp aşağılamasına razı olacak, zilleti nimet bilip kendini ona uydurmaya çalışacaktı. Çok istediği topluma karışmaya çalışan bi fert gibi... Veya zengin oldum diye sosyeteye girmeye çalışan, kapıdan kovsan bacadan giren bi hırbo... Bak, senin Kenan'a gelivermişti işte gördün mü?

"İii."

İyiydi de mi? İyiydi iyiydi. Bi dinlesindi sonuna kadar da, görsündü iyi mi değil mi.

Şimdi, neydi Kenan?

Kimdi?

Oğul, evlat, et-tırnak, kan bağı, zart zurt... Hepsi palavraydı hepsi. Çocukları malları değildi insanların; organları hiç değildi. Onlar basit birer genetik kazaydı yalnızca. Benden veya senden, şundan veya bundan; hiçbi hükmü yoktu. Senin çocuğun, senin herhangi bi şeyin olmuyodu arkadaş. Ya da şöyle diyelim, komşunun çocuğundan fazlası olmuyodu senin çocuğun senin için. Yaş elli sekizdi, de mi? On dört yaşında kamışa su yürüdü diyelim; on yedi yaşına kadar haftada dört defa otuz bir çekmiş olsan... Nereye gitmişti o kadar çocuk? Öbür evlatların nerdeydi yavrucum? "Benim" dediğin evlat sütçünün olmasındı? Bunu anlıyo muydu acaba Teoman? Senin olan, senin sandığındı aslında, senin değildi, tamam mı? Şimdi böyle dedi diye gidip Lâtife'yi vurmazdı inşallah. O anlamda söylemiyodu tabii ama kadın kısmına da güven olmazdı gene. Bi çocuğun biyolojik spermcibaşını bilse bilse o çocuğun annesi olacak kadın bilirdi. Lâtife başka bi adama verdi mi vermedi mi, nerden bilecektin; sayaç mı vardı şeyinde? Zaten dikkat edersen Kenan da buna benzemiyodu pek.

"İii."

Tamam lan tamam, şaka yaptık... Bak aslanım... Hasta adama yapılacak ilk iş, o hastalığı yaratan sebepten onu uzaklaştırmaktı. Kazazedeyi kaza mahallinden uzaklaştırmak, yangınzedeyi yanan evden, depremzedeyi yıkıntıdan uzaklaştırmak gibi. Tutup mikrobun, bakterinin, virüsün kollarına atmazdın hastayı. Tamam mı şekerim?

"İii."

İyi değildi işte. Çocuğu alıp hasta eden ortama, evlerine hapsediyolardı zırt pırt. Halbuki ne güzel fırsatlar çıkmıştı önlerine, ne dersler çıkmıştı. İngiltere'ye göndermişler olmamış, Rusya'ya göndermişler gene olmamış, tımarhaneye tıktırmışlar hiç olmamıştı.

Ders buydu; hastayı kötüye gittiği yerden uzaklaştır... ama kaytarmışlardı geri zekâlılar. Çocuk bi şey söylüyodu bunlara. "Buralarda olmuyo," diyodu... Kim anlar? Bu sefer de tutup mikrobun torun torba göt attığı yere, evlerine döndürüyolardı. Halbuki, İngilteresiydi, Rusyasıydı, tımarhanesiydi, zaten evde olmadı diye göndermemişler miydi oralara? O çocuğu o gâvur memleketlerine gönderme sebeplerini yaratan sebep, çocuğu yularından tutup tutup geri getirdikleri o evin ta kendisi değil miydi?

Sonuç?

Bilmem kaçıncı intihar.

Eh, az daha beklesinlerdi; bugün olmazsa yarın becerirdi nasılsa; istidâdı vardı.

Şimdi geliyoduk en başa; organ nakli meselesine. Ne dediydik? Sen beni istemelisin, ben seni... Demek ki, bu ailede veya bu çocukta doku uyuşmazlığı vardı... Veya iki tarafta birden... Tutmuyodu arkadaş... Kemâni ailesi denen zıkkım, çocuğu öldürüyodu. Tersi de geçerli olabilirdi tabii. Kenan denen organ, Kemâni ailesi denen vücutta yaşayamıyodu. "Al, kan tuttu, doku da tuttu; ne boka yaradı?"

Nasıl ki komşun, sen homoseksüalistsin diye homoseksüalist olmak zorunda değilse, sen heteroseksüalistsin diye çocukların da heteroseksüalist olmak zorunda değildi. Baskıyla, zorla, korkutma veya küçükten başlayarak köpek eğitir gibi kaide-nizam-intizam zımbırtılarıyla belli şeyleri şebek gibi yaptırabilirdin bi insana, ama

sen istediğin kadar amma da yaptırdım ha diye gerin, o içinde bi yerlerde kendisi olarak kalmaya devam ederdi. Havalı bi vecize yumurtlamak gerekirse; şebeği ormandan çıkarabilirdin ama ormanı şebekten nah çıkarırdın. "Anladın mı şekerim?"

Gelelim sadede. Ne yapmalıydı, de mi?

Çocuğu evvelce bulunmadığı ortamlara sokmalı, gözlemlemeli, iyileşme varsa orda tutmalı, yoksa başka bi ortama taşımalıydı. Böyle böyle, deneye yanıla kurtaracaktı paçayı velet... Veya daha tesirli bi intihar metodu keşfedip; meselâ kendini asmak daima iyi sonuç verirdi, kendi işini kendi görecek, ortamı gayet güzel değiştirecekti.

Ailenin baş vaiz ve vahiy yazıcısı olarak suç da bunundu, karar da. Şimdi tutar da aileye sorayım, bi müddet daha konsültasyon yapalım aramızda dedi miydi sıçar batırırdı, haberi olsun. Değil hafta, gün, her saniye kayıptandı; bundan söylemesi.

"İii."

"İki dakka dinleyemedin de mi? Ben de kime lâf anlatıyorum. Tamam lan, bi daha da ağzımı açarsam..."

Çıktı gitti.

Teoman Kemâni butona bastı ama yetiştiremedi; hastabakıcı gelinceye kadar... Oo hooo... Koyverdi gitsin.

Yüzük olmayı dileyen taş, yontulmayı, ezilmeyi göze almalıdır.

MEVLÂNÂ

En nihayet Teoman Kemâni'yi dize getirdiğini düşünüyordu Veysel. Ama bir işi daha vardı. Lâtife'yi, sallabaş Kayhan'ı falan siktir et, Teoman onları zaten adam yerine koyup da fikirlerini sormazdı; Gülhan bunun tarafını tutardı zaten, eh Kenan'a da kimsenin bi şey sorduğu yoktu, ne kalıyodu geriye?

Şu geri zekâlı psikiyatrist.

Aşağıya inip o yuvarlakla konuşması lâzımdı bir an önce. Nerden baksan Kenan'ın on senelik doktoruydu adam. Kenara çekilmezse, allem eder kallem eder Teoman'ı kafakolda tutardı, olan da çocuğa olurdu. Çok bilirlerdi bunlar çünkü. Bu hariç, bütün doktorlar bilirdi, bi bu bilmezdi anasını satayım. Aklını çelip aradan çekilmeye razı edemezse bi başlardı herif... Efendim, Veysel Bey'e saygımız sonsuz elbette ama bizim onca yıllık tedavimiz olmasaydı, efendime söyleyeyim, Veysel Bey'in men etmemizi istediği o ilaçlar olmasaydı meselâ, şu intihar denemelerinin kaç sene önce başarıya ulaşmış olabileceğini de düşünmüşler miydi hiç acaba?..

Veya; pardon da, Veysel Bey ne zaman psikiyatri ihtisası yapmıştı? Sormak isterdi Edip Karahan, Teoman Bey hiçbir kalp mütehassısının tedavi şekline, ameliyatına müdahale eden psikiyatr duymuş muydu?

Veya; Edip Karahan bir uzman olarak Kenan'ın dünü, bugünü

ve yarınının sorumluluğu altındayken nerdeydi Veysel İnan Bey? "Tedaviyi kesiyoruz," diyen Teoman Bey bu paradoksun sorumluluğunu da üstlenecek miydi?

Veya şöyle veya böyle diye diye, daha bir sürü akla mantığa yatkın nane bulup kendince hastasına ve mesleğine sahip çıkacak, bunu da muhtemelen iyi bir şey yaptığını zannettiği için yapacak, Teoman safını ikna edecek, herifin işi oydu; ikna etmek, ama olan oğlana olacaktı. Başına geleceği biliyordu Veysel. Ne yapıp etmeli, adamı aradan çıkmaya razı etmeliydi.

İyi davranacaktı ona.

Şunu bulup; hır çıkarmadan, dalaşıp taklaşmadan, tatlılıkla halletmek zorundaydı meseleyi. Yoksa, gitti giderdi Kenan.

Yoğun bakım katına gelmişti. Bakındı. Adam hâlâ Kenan'ı izliyordu camdan. Bunun geldiğini fark edince elini çenesine götürüp derin düşünceler içindeymiş gibi yaptı. İçinden "Tam bir zibidi," diye geçirdi Veysel. Ama sıkacaktı dişini. Kavga etmeyecekti.

"Birader, neydi senin branş?"

"Psikiyatri."

"Sokayım psikiyatrine. Kendi hastanemde sana cinayet işletmem arkadaş."

Özel hastane olduğu için polis noktaları yoktu. Bu yüzden Kavaklıdere Karakolu'ndan ekip çağırıldı, ekip geldi, bunların pansumanları yapılıp dikişleri atılıncaya kadar bekledi, ifadelerini aldı, birbirlerinden şikâyetçi olmadıkları için dönüp gitti, o kertede kapandı vaka.

Kendimden kopmuşum ben...
Kendi yanıma uğramam,
Kendi yüzüme bakmam.

MEVLÂNÂ

Kaçmak yakalanmaktan, temizlenmek kirlenmekten zahmetliydi.

Şöyle bir dalar çıkardın lâğıma, kirlendin gitti. Ama, hadi temiz suya dal çık bakalım, temizlenebiliyor muydun? Uzun uzun yıkanmak, keselenmek, derini kazıtmak isteyecektin; bir de o koku vardı çünkü. Ne kadar aklanırsan aklan, burun deliklerine, gırtlağına ciğerlerine yapışan, beynine kazınan kokudan kurtulamayacaktın.

Kirlenmek, sana ait olmayan şeylerin gelip tutunmasıydı sana.

Temizlenmek ise o şeyleri atmakla başlıyordu... Ama sadece başlıyordu. O kadar. Çünkü bir kere inanmışsan kirlendiğine, kimseye kokmasan da kendine kokuyordun artık; oranı buranı koklaya koklaya dolaşmaya başlıyordun.

Kolayca kirlenmiştin oysa... Hiç çaba sarf etmen gerekmemişti.

Kanser gibi, senin ölümlü hücrelerinden beslenen ölümsüz hücre gibi, ama o da senin hücren bu da senin hücren gibi, seninle anlamlanan bir şeydi kirlilik.

Sen olmasan o da olmazdı; lâğım sadece lâğımdı sensiz.

Sen olmasan?

Doğar doğmaz salamura kavanozuna basılmış kornişon kadar tecrit edilmiş bulmuştu kendini. Kapak babasının elindeydi, ama onu suçlamıyordu; Haldun Kemâni de kendini başka bir kavanozda bulmuştu muhakkak.

Çıkarılmadıkça, ki kendi kapağını kendi açan bir turşu görülmemişti, yıllar yılı en ücra köşelerine kadar soğurup iç ettiği, dokularına katıp kendi ettiği tuzlu suyu kendine ait sanır, onunla özdeşleşirdi her kornişon. Ha çıkmış ha çıkmamış artık. İçindeydi artık dışı; tuzlu su ondaydı, hücrelerinin çekirdeğindeydi, benliğinde, bizzat kendisindeydi; o tuzlu suydu.

Kirlendiyse ya?

Pislik, lâğımdan çıkmış, içine girmişti. Lâğım oydu artık.

Nasıl temizlenecekti?

Kirli olmaktan vazgeçmekle kendi olmaktan vazgeçmek aynı şeye dönüşmüşse?

Haklıydı Veysel. Kabahat bundaydı.

Babasının kendisine yaptığını bu da tutmuş ailesine yapmıştı.

Gülhan sapıtarak –ki artık iyi ki sapıtmış diye düşünüyordu– kurtarmıştı ruhunu. Ama Lâtife ve Kayhan için çok geç gibiydi sanki. Şöyle tokat gibi, deprem gibi, amansız, insafsız bir silkinme olsa, olabilse, belki...

Bu bol sarımsaklı kornişon turşusu, Zila iki vurup sırıta sırıta salındığı kavanozun kapağını açmamış, Veysel de üstünde tepinip ruhuna sızan pisliklerin bir kısmını ağzından burnundan getirmemiş olsaydı bunları fark etmeyecekti bugün.

Az da olsa gitmişti ağırlıkları. Topyekun kurtulabileceğini sanmıyordu ama gayret edecekti. Kenan için bile bir ümit vardı. Kapağı zorlayacak, açamazsa kavanozu kırıp çocuğu salacaktı dışarı. Ne o ne bu olarak çırpınıp duracağına, ama iki gün, ama beş gün neyse o olarak yaşasındı çocuk. Kendisi olsundu olabildiği kadar. Kâr kârdı.

Veysel'i dinleyecekti. Evet.

Apışarasını eldivenli elleriyle yıkayıp sabunlayan hastabakıcıya; "Ben hallederim kardeşim," demek isterdi, "Ayakta durmama yardım etseniz kâfi." Ama diyemezdi. Adam, bunun içinden geçirdiğini duymuş gibi kafasını kaldırdı; "Problem değil efendim," dedi. "Bizim işimiz bu. Hastalık hâli, herkesin başına gelir. Siz rahat edin, tertemiz ederim ben."

Bacaklarını ayırdı. "Zor edersin," diye geçirdi içinden.

Bir anda aydınlık içinde dünya,
Sabahlar gibi bir anda
İşte bağırmanın tam zamanı şimdi
İşte şimdi kükremenin zamanı...
MEVLÂNÂ

Salaktınız oğlum lan siz, bağnazdınız lan.

Ulan, melankoli neydi lan?

En son milattan önce Hipokrat dediydi melankoli diye. Depresyon depresyon. Tabipsen, melankoli değil depresyon diyecektin. Melankoli deyince alkolik bi şarkı gibi geliyodu kulağa; depresyon deyince çağdaş bi sıkıntı, hayatın bi parçası, olmazsa olmazı.

Öyle bön bön bakmayacaktın; işin doğrusu buydu.

Lüzumlu bir şeydi depresyon.

Vücudun mikrop kapınca nasıl içerde bi pandomima kopar da ateşin yükselirse, ruhun mikrop kapınca da depresyonun depreşirdi.

Gülme oğlum; depresyon, derde, tasaya, bunalıma, can sıkıntısına, hayal kırıklığına karşı ruh ateşinin yükselip müdafaaya geçmesiydi; emniyet supabıydı modern insanın.

Terfi beklerken kıçına tekmeyi yiyen sözleşmeli, sevgilisinden ayrılan kız, ilk gece kaldıramayan damat, astragan kürküyle salına salına endâm ederken balonun orta yerinde zart diye osuran sosyete karısı, işleri ters giden adam, hastasının sağlam testisini alan onkolog cerrah müsaadenizle depresyona girsindi azıcık.

Ellemeyin'di, karışmayın'dı, her boka maydanoz olmaya her bunalıma teşhis koymaya kalkmayın'dı, keçi sakalınıza sıçtırmayın'dı.

Zorla kakıştırıldığı yeni vücudu beğenmeyen organın girdiği gibi, kendini ailesine, çevresine, dünyasına zorla kakıştırılmış hissedip her şeyi yadırgayan delikanlı da girsindi biraz depresyona, varsın depreşsindi lan.

Sen uyudu da uyanmadı, kalktı da yatmadı diye deli muamelesi çektiğin için de girsindi, izin ver.

Karamsarlık etsindi biraz, biraz kötümser olup gardını alsın, daha kötüsü gelirse diye beklentilerini düşürsündü ki ruhunu sigortalasındı bırak.

Ağlasındı manyak gibi, gülsündü, kaçıp gidemediği için uyuyup uyuyup kaçsındı, uyanıp uyanıp otuz bir çeksindi, sapıtsın, kendine acısın, içine kapansın, sana güzel gelen şeylerden yüz çevirsin, terbiyesizlik etsin, sorumsuzluk duysundu, elleme...

Elleme arkadaş!

Bi kere, doktor gibi doktorsan, barda müşteri bekleyen ibne gibi çeneni sıvazlayıp şuh pozlar takınıp çocuğun ruhunun ırzına geçmeden önce bi bakardın tamam mı; endokrin bozukluğu var mıdır, beyindeki katekoiaminden ne haberdir, bakardın, hepsi yerli yerindeyse az biraz bilgiçlik eder, ama daha çok da düştüğü için ağlayan bi çocuğa yaptığın gibi, sen yanında olduğun sürece bi daha düşmeyeceğini göstermek için gider elinden tutardın... Dayayıp ilacı, düşsün ki kaldırayım diye kambura yatmazdın.

Hepsini yapıp; gene de "Hasta bu," demekte ısrarlıysan, onu neyin hasta ettiğini bulmaya, hastayı değil, hastalığın sebebini ortadan kaldırmaya çalışırdın. Dünya mı, hayat, ölüm korkusu, karakancolos mu, ne?

Annesi mi, babası mı, kardeşleri mi, arkadaşları, yoksa bizzat kendisi mi, kim?

Hangi ortamlar iltihap bulaştırmış buna, belirler, kaptığın gibi uzaklaştırırdın ordan; bırak orda yaşamaya mahkûm etmeyi, bi saniye bile tutmazdın orda... Eğer doktorsan...

İlle de ben tedavi edeceğim diyosan buyur et'ti... Seni tutan yok'tu, ama plasebonun suyu mu çıkmıştı amına koyuyum; önce plaseboyla başlardın, olmadı düşük dozda, en hafif kimyayla devam ederdin.

Ne oluyodun lan; melankoli bir, iki, üç, dört? Sonunda nakavt

mı diyecektin oğlum? Diplomayı bokunu kurcalarken mi buldundu sen?

Edip Karahan, çenesini sıvazlaya sıvazlaya dinlemiş, "barda müşteri bekleyen ibne" benzetmesi kısmında elini çaktırmadan indirmişti. Diploma bahsi sırasında sessizliğini bozdu.

"Tamam birader... Gene hır çıkarmayalım da."

"Çıkmaz artık," dedi Veysel İnan. "Kavgayla başlayan her dostluk kalıcıdır."

Edip çenesini sıvazladı. "Mantıklı," dedi. "Temkinsiz başlayıp kavgayla bitmesindense kavgayla başlayıp temkinle yol alması..."

"Sokturacaksın şimdi psikolojine!"

"Tamam ya tamam. Allah Allah. Kaldırmışsın geziyorsun, yok sokarım, yok çıkarırım, tamam. Ne diyorsun şimdi sen?"

"Ne diyeceğim; tedaviyi kes. Aileye de bunu öyle bi anlat ki, oğlanın doktoru bile pes etti demesinler."

"Sonra?"

Sonrasını Veysel de bilmiyordu; sallıyordu.

"Ee, sonraaa, şey yap... Biraz zaman iste Teoman'dan. Al çocuğu, gezdiriyo musun, karı bulup milli mi yapıyosun, esrara mı alıştırıyosun, ne yapıyosan yap, dünyasını değiştir biraz. O evden uzaklaşması lâzım Kenan'ın, inan bana. Ayda yılda bi uğruyorum, ben bile bunalıma giriyorum lan, düşünebiliyo musun? Ben ben."

Veysel'in bunalıma girdiğini düşünemiyordu Edip. Kimse düşünemezdi. "Evet..." dedi eli çenesinde. "Sağlıklı bir aile ortamı olduğunu söyleyemeyiz işin doğrusu. Aile, kontrol manyağı, tüm ipleri elinde tutmaya alışkın babanın güdümünde son derece monoblok hareket ediyor ve sosyal görüntü altında gayet asosyal..."

"Gözünü seveyim Edip! Bak, sövünce de sövdü oluyoz ondan sonra. Zaten çenem acıyo."

Edip güldü. "Tamam, kestik. Benim de omuz başım kopuyor ama. İnsan insanı ısırır mı ya?"

Veysel çenesini sıvazladı. Edip'in yaptığı gibi yapmamaya özen gösteriyordu. "Amma ağır elin varmış lan! Hayvan!"

Yola vurursun kendini... Gönlün şan, şöhret,
makam, mülk dolu
Güler Azrail, "Varırsın varırsın" der,
"Sen koş bu yolu."
MEVLÂNÂ

Veysel'in ilk kurbanı Teoman Kemâni'nin altının, ikinci kurbanı Edip'in ise Veysel'in sağlı sollu çarpmalarıyla içinin temizlendiği dakikalarda, Lâtife Kemâni arka bahçedeki kameriyede Cemil Bey'e ışıkları yaktırıp sallabaş oğlu Kayhan'ı karşısına almış veya o bunu karşısına almış da olabilirdi, mızmız bir durum değerlendirmesi yapmaktaydı.

İş ilkin Kenan da Kenan diye başlamış, derken başlarına gelen şu gasp meselesine gelmiş, onun paralelinde gerek Lâtife'nin "Teoman'ın dünyayı ayağa kaldırmayıp dört gün beklemesini anlayamıyorum," dedisine, gerekse Kayhan Kemâni'nin, "Vardı zaten babamda bir tuhaflık. Bana sorarsan hâlâ da var" kodusuna gelip dayanmış, orada evvelki iki konuya nazaran daha uzun bir müddetle oyalanıp onu da geride bırakmış ve Kayhan'ın Müjde'yle olan problemine zıplamış, derken de uçup büyücek bir yörünge çizerek Teoman Kemâni'nin üçüncü kalp krizine yalapşap temas etmiş, Kayhan'ın usta manevraları sayesinde, intihar edip duran melankolik kardeş, üçüncü kalp krizini de geçirip son iki'ye doğru yelken açmış hasta yatan baba, elden uçup giden on beş bin küsür gayrimenkul gibi dertler dert değilmiş gibi bankadaki bir kamyon dolusu paranın akıbetine kancalı ok gibi saplanmıştı, ki artık çıkmayacaktı.

"Tamam da oğlum, sen söyleyeceğini söyledin babana. Bir kere de değil, defaatle söyledin. O da düşünecektir herhalde. Israrın mânâsı yok ki." Bir de şu vardı ki tabii, acaba ayıp mı ediyorlardı böyle fiskos? Neticede Teoman'la ilgili konuşuluyordu ve Teoman orada değildi. Hani hem arkasından konuş, hem de konuştuğun sana kalsın, sen havanda su dövdüğünle kal; yanlış gibi de geliyordu yani. Gıyâbında konuştuklarını bir öğrenecek olursa Teoman... Çok kırılırdı, çok. Belki de en iyisi biraz daha sabır deyip gene zamana bırakmaktı çözümü. Hem belki bakarsın bulunurdu o tapular.

Kayhan yüzünü buruşturdu. "Yapma anne, araba anahtarı mı onlar? Şimdiye kadar yedi sekiz el değiştirmiştir her biri. Yarın sabah hangi daire hangi kişiye satılmış, eksiksiz bulunsa bile mahkeme mahkeme sürünecek demektir artık bu iş. Aradaki her alıcı hak iddia edecek, düşünsene." Çok da umutsuz konuşmak istemiyordu, bakarsın zamana yayılmış da olsa bir kısmını yeniden ele geçirebilirlerdi ama o zamana kadar kim öle kim kalaydı. Burada asıl mesele, bak Kenan'ın durumu iyiye gitmiyordu, babası üçüncü krizini atlatmıştı, Allah göstermesin ama kaldı iki kriz, Gülhan zaten malûmdu, kala kala iki mağdur kalıyordu sana; Lâtife Kemâni'yle Kayhan Kemâni. Harekete geçmezlerse çok pişman olurlardı sonradan, fakat son pişmanlık fayda vermezdi.

"İyi de oğlum..." dedi Lâtife Kemâni, "Babanı bilmez gibi konuşuyorsun. O düşünür, o karar verir, biz de onaylayarak destek oluruz."

"Anne..." diye itiraz etti Kayhan. "O düşünür, o karar verirdi, açık konuşalım, biz de destek oluyormuş gibi kafa sallardık; olmasak ne olsak ne? O hep bildiğini okurdu, değil mi?"

"Orası öyle fakat..."

"Bak dikkat ettinse geçmiş zamanda konuştum. Karar verir demedim, verirdi dedim... Neden sence? Ben söyleyeyim; ana oğul konuşuyoruz, sen de ben de bankada kalan paradan hakkımızı bir an evvel almak zorundayız, çünkü artık babama güvenmiyorum."

"Aman oğlum..."

"Her konuda değil, yanlış anlama; bazı konularda..." Son kozunu oynuyordu Kayhan.

"Ne gibi? Ne demek bazı konularda?"

Kayhan hazin hazin baktı annesine. "Ya..." dedi konuşacakmış gibi, sonra da "Neyse şimdi..." dedi vazgeçmiş gibi.

Lâtife Kemâni istimi almıştı. "Söyle," dedi. "Çıkar ağzındaki baklayı."

Kayhan biraz daha nazlanıp mızmızlanarak merakını biraz daha gıdıkladı annesinin, sonunda da dayanamayıp pes etmiş gibi gözlerini kaçırarak anlatmaya başladı.

İşi zamana yaymak hiç ama hiç mantıklı değildi şu saatten sonra. Aslına bakarsan geç bile kalmışlardı. Neyse, söyleyecekti artık; nasılsa yakında çıkardı kokusu... gazetelerde manşet manşet böyle. Şuydu mesele... Gülhan'la abla kardeş dertleştikleri bir akşam, ilginç bir tahminde bulunmuştu Gülhan... Dili de varmıyordu ama... "Babamız başka biriyle aşk hayatı yaşıyor," demişti kız.

Lâtife Kemâni, yeni bir sanrı atağının ortasında çırpınan Kenan'a bakar gibi baktı Kayhan'a. "Komik kız," dedi. Gerçekten. Hayatı tanımadığı gibi babasını da tanıyamamıştı hiç. Yazık!

"Bana da komik gelmişti tabii," diyerek annesini susturdu Kayhan. Babasının sigaraya, kumara başlayacağına inanırdı, çapkınlık yapacağına inanmazdı. Teoman Kemâni dediğin adamı bir damla tanısan, onun böyle bir şey yapamayacağını bilirdin. Hem zaten Gülhan sezgilerinde yanılmayan biri olmuş olsaydı, bugün kızlarla değil... Gerisini söylemek istemiyordu. Gülhan kimdi ya; onun demesiyle elli sekiz yaşında adamın azdığına inansınlar?.. Böyle düşünüp kendini oyalamıştı uzun müddet. Ama insanın içine kurt düşmeyegörsündü. İçten içe de babasındaki değişiklikleri Gülhan'ın bu tahminiyle örtüştürmeye başlıyordu giderek.

"Ayıp etmişsin. İnsan babasına hiç..."

"Hayır anne. Ben ayıp etmemişim, babam ayıp etmiş. Gülhan'ın tahmini doğru. Gözlerimle gördüm."

Lâtife Kemâni ağlamaya başladı.

"Anne?"

"Git eve, Müjde'yi al gel. Akşam yemeğinde beraber olalım. Cemil Bey'e söyle çıkarken, hazırlıklarını ona göre yapsınlar. Gülhan'a da uğra, yemek yenmeden dışarı çıkmak yok."

"Biraz kalayım yanında... Tansiyon ilacını aldın mı sen?"

"Git çocuğum. İyiyim ben."

Gönlünün ayaklarını eşyadan kurtar,
Malın köpeği olmaktan vazgeç.
MEVLÂNÂ

Yemek vakitleri, ailenin geleneksel toplanma zamanları, işe gidiş, işten dönüş saatleri, evin hal ve gidişi bir süredir almış başını gitmiş malûm, dillere destan Teoman Kemâni düzeni, yerini tam bir keşmekeşe, hattâ anarşiye bırakmıştı. Herkesin değilse de, en azından Lâtife Kemâni'yle Kayhan'ın gözüne çok bunaltıcı görünüyordu bu yeni vaziyet. Gülhan'ın aradığı şeydi başıbozukluk, onu boşver, Kenan desen, maalesef o da malûmdu.

"Düzen düzendir, anarşi anarşi," dedi Lâtife Kemâni. "Kalktığında yatağı dağınık bırakmak rahatlıktır ama yatacağın zaman dağınık yatak rahatsız eder seni." Kararını verdiğini, Teoman'ın bir zamandır ihmal ettiği aile geleneklerini o hastaneden çıkıp aralarına dönünceye kadar aynen sürdüreceğini, döndüğü zaman Teoman'dan da aynen sürdürmesini isteyeceğini söyledi.

"Bir dakika..." dedi Gülhan. Ral Hastanesi'ndeki lolitadan acayip azar işitmişti, kafası fena bozuktu. "Ne oluyor burda?" Tam kafayı dağıtmak için derileri de çekmiş evden çıkıyordu ki Kayhan gelip "Annem yemeğe kalmanı rica ediyor," deyince daha da bozulmuştu. Allah'tan Müjde vardı sofrada da insanın içi açılıyordu biraz. "Siz ne çeviriyorsunuz ana oğul?"

Lâtife Kemâni ağzını açtı, dudakları titreyince derin bir nefes alıp büyük oğluna baktı.

"Bu iş böyle devam edemez abla," dedi. "Bunu sen de biliyorsun."

Kayhan hayatta abla dememişti Gülhan'a. Kızın dikkati dağıldı.

"Hangi iş?"

"Babamın yeni moda tavırları. Daha fazla açmak istemiyorum. Şu bildiğin, malûm mevzu. Annem bedbaht, biz de Müjde'yle rahatsız oluyoruz çok."

"Hayatım, beni karıştırmasan aslında?" Gözlerini Kayhan'ın kırgın bakışlarından kaçırdı Müjde. Ne rahatsızlığı, eğleniyordu kız.

Gülhan, "Babamın nesinden rahatsız oluyorsun meselâ?" diye sorunca Kayhan da karısına sitemli sitemli bakıp durmaktan vazgeçip konuşmaya hazırlandı, ama Gülhan'ın sorusu daha bitmemişti. "Benim bildiğim şu malûm mevzu neymiş?"

Kayhan fazlasıyla mizansen kokan tavırlarla oflayıp pufladıktan sonra "Konuşayım mı?" der gibi annesine baktı, konuştu: "Babam başka bir kadınla aşk hayatı yaşıyor. Bizzat takip edip gözlerimle gördüm."

Müjde, gözleri büyüyerek baktı kocasına; ama kayınpederinin marifetleri yüzündenmiş gibi değil, kocasının dangalaklığı yüzündenmiş gibi.

Gülhan, yan dönüp az sonra vites değiştirecekmiş gibi sağ dirseğini sandalyenin arkalığına koydu, elini de yana sarkıttı. "Devam et," dedi.

Kayhan devam etti.

"Anlayacağın, ben istikbalimizden endişeliyim artık." Hem Müjde'nin bakışını yanlış yorumlamıştı hem de Gülhan'ın hareketini. "Binlerce gayrimenkulün iki gaspçıya gittiğine de inanmakta zorluk çekiyorum doğrusu. Fazlasıyla mizansen kokuyor bana sorarsan."

Kâh kaşlarını çatıp kâh kaldırarak kardeşine hak veriyormuş gibi dinledikten sonra, "Kendine yeni bir gelecek hazırlıyor olmasın babam?" dedi Gülhan. "Evler gitti, bari bankadakileri kaptırmasak elin kadınına."

"Ben de onu diyorum işte."

Kayhan yemişti, ama Müjde hevesli hevesli "Hadi kız Gülhan. İyi bir geçir şuna," der gibi bakıyordu Gülhan'a.

Gülhan Müjde'yi mi kıracaktı?

"Oğlum..." dedi hırıl hırıl. "Senin ne dediğini anlamadım mı ben?"

"Nasıl?"

"Sokayım da kasıl... Utanmıyor musun lan, baban kalp krizi geçirip ağzını burnunu kırmış, kardeşin iki defa ölmüş geri dirilmiş, yatıyorsun para, kalkıyorsun para, yüzün de mi kızarmıyor oğlum senin?"

Dayak yese bu kadar bozulmazdı Kayhan. O içli içli kafa sallayıp ne diyeceğini düşünürken en az onun kadar bozulan Lâtife Kemâni araya girmeye çalıştı: "Gülhan... Rica ederim..."

Kayhan ne diyeceğini bulmuştu. "Tamam anne, tamam," dedi iyi niyeti suistimal edilmiş küçük kardeş edâsıyla. "Kabahat bende, Gülhan'da değil..." Ablasına horlayan bir bakış atıp yüzünde çarpık bir gülümsemeyle Müjde'ye döndü. "Kalk Müjde, gidelim biz," dedi. "Aptalım ben. Ayıplı bir ilişki için kime dert yanıyorum." Çok güzel karşılık verdim diye düşünüyordu muhakkak. Müjde'ye söylermiş gibi yapıp Gülhan'a postalanmış "Sen de baban kadar ayıplısın, tabii ki benim tarafımı tutmayacaksın" mektubu. Zekice.

Gülhan da salak değildi; mektubu, dilini yanaklarının içinde gezdire gezdire okudu, dürdü büktü, "Oğlum..." dedi çevire çevire sokarken, "Sığırın götündeki bok gibi babamın ardına takılıp giden sendin, ben değil. Ne o? Kuyruk çarptı da yere mi aktın?" Sırıttı, Müjde'ye göz kırparak doğruldu, raconunu kesip masaya yumruğunu vurmuş bir koca herif gibi uzanıp saçını karıştırdı kızın şöyle, fesleğen okşamış gibi elini burnuna götürüp kokladı, sonra dudağına götürüp öptü, "Müjdecim, fazla zorlama kendini tatlım," dedi. "Kasma, oynama; ölüyle fazla oynarsan ya osurur ya sıçar."

Lâtife Kemâni "Aa, rica ederim ama artık aa..." diyerek ağırlığını koymaya çalışırken, "Doğru valla kız," deyip fırladı Müjde. "Dur bekle de beraber çıkalım. Utanmadan anlatıyor bir de, Teoman Amca'yı takip etmiş... Dangalak!"

İster dindar, imandar ol sen
Meyhânelerin baş eri ol istersen;
Ne çıkar?
Yok Cumartesiymiş, yok Cuma,
Ne farkı var?

MEVLÂNÂ

Hayri'nin şapkası başında olmuş olsaydı, gecenin bir vakti Deccal'ı karşısında görünce kesin uçardı. Adamın sağ arkasındaki Michael Jackson olamayacağına göre Kıvırcık'tı, o kesin de, sol arkasındaki hem var hem yok gibi durduğundan Selo olsa gerekti... O o kadar kesin değildi.

"Rahatsız etmiyorum ya komiser?" Kimi zaman komiser, kimi zaman Hayri diyordu Hayri'ye; "bey" demiyordu artık.

"Celâl?" dedi şaşkınlık içinde Hayri. O da kâh Celâl, kâh Deccal diyordu ona. Ağzına geldiği gibi. "Bir şey mi oldu?" Evi nasıl buldun diye sormaya gerek yoktu.

"İade-i ziyaret," dedi Deccal. Ağzını hiç açmamış gibiydi. "İzin var mı?"

Hayri kenara çekildi. "Buyur, gir tabii... Ne demek."

Deccal süzüldü, kapıyı adamlarının suratına kapattı, muhtemelen kapının bundan haberi olmadı.

"Çocuklar da girseydi?"

Cevap gelmedi. Uzun ince adam, ölü gözleriyle sola baktı, duvardan başka bir şey olmadığını görünce sağa dönüp evin tek odasına daldı, sarı ışığın altında durdu. Bir an sonra, soldaki havlanmış bordo kanepede oturuyordu. Hayri de onun karşısındaki havlanmış yeşil kanepeye yerleşti. "Hoş geldin. Çay demleyeyim mi?"

"Çayı başka zaman içeriz," dedi Deccal, kısa bir es verip "Umarım," diye ekleyerek. "Bir şey mi oldu diye sormuştun... Olacak. Onu haber vermeye geldim."

Haberi vardı Hayri'nin. Olacağın boyutundan değil elbette; olacağından. Emniyetin bir zamandır teyakkuzda olduğunu, aşağı mahallede, mafya demiyordu dikkat edersen, harâretin yükseleceği istihbar edilmiş, tedbir alınması talimatı verilmişti.

Deccal'ın da emniyetin haberi olduğundan haberi vardı... ve de olacakların boyutundan kimsenin haberinin olmadığından. Teferruata girmeyecekti ama çıkacak hengâmenin müsebbibi kendisiydi bizzat. Şuydu ki, Teoman Kemâni adlı kişiye Deccal ismiyle çöken adamı Hayri'ye teslim edecek ve o adamı o adama gönderen adamla kendi anladığı dilden konuşacaktı, Hayri'ye bir söz vermişti, yerine getirecekti. Buraya sadece bunları söylemek için gelmemişti elbet. Bir de istirhamı olacaktı kendisinden.

Hayri gerildiğini belli etmemeye çalıştı ama sağ ayağı arsızca ispiyonlayıp sallanmaya başladı. İnşallah bazı şeyleri görmezden gelmeyiver falan demezdi şimdi bu. "Elimden gelen bir şeyse..." dedi, "... Hayhay... Nedir?"

"İki kadınla bebek," diye cevapladı Deccal. Daha doğrusu bir kadınla bir de adam, delikanlı, oğlan. Ne ise. Bir de tabii ki Seher bacımızın bebeği. Kübra anne, Berna kardeş ve İrfan bebek velhâsıl. Savaş başladığında ekibini de alıp ortadan kaybolması gerekiyordu Deccal'ın takdir edersen ve o üç emanete ne olacağını düşünmek istemiyordu. Gel gör ki onları sahipsiz de bırakamazdı. Biliyordu, Hayri bunun yardımını gene reddedecekti ama, bu seferlik, bu da ondan yardım istediğine göre, ödeşip helâlleşmiş de olurlardı bu suretle, Hayri'ye bir miktar para bırakacak, lütfen "hayır" demeden önce sonuna kadar dinlesindi, Kübra anneyle Berna kardeşi kimsenin bilmediği bir yere taşıtmıştı, birazdan adresi verecekti Hayri'ye, şu hayhuy bitip de ortalık yatışıncaya kadar onların üstüne titremesini, elini de tez tutup paraysa para, rüşvetse rüşvet, İrfan'a bir anne uydurup hastaneden çıkarıp getirip Kübra anneyle Berna kardeşe teslim etmesini, lâkin bu dedikleri esas meselenin yanında mesele bile sayılmazdı, nasıl ki bu savaşacağı adamların her şeyini biliyor idiyse onlar da bunun her şeyini biliyordu ve bunu dize getirmek

için gerek adamlarının ailelerini, gerekse Kübra anne gibi emanetleri ele geçirmek isteyeceklerdi. Aileler kendi sorunlarıydı, ama Kübra anne, Berna kardeş ve İrfan, aynı zamanda Hayri'nin sorunu. Onlara hem maddi bakımdan destek olacak, hem de sık sık adreslerini değiştirerek koruyup gözetecek bir tek emin insan biliyordu şu dünyada Deccal: Hayri. İşte bunu istirham ediyordu bu emin insandan.

Hayri bir müddet bekledi Deccal'ı devam edecekse etsin diye, o zaman zarfında da kafasını toparlamaya çalıştı. Her şey çorbaya dönmüştü lan, Allah kahretsin. Misal, şu keşmekeşe sahiden de kendi sebep olmuş gibi hissediyordu. Celil'e hak veriyordu şimdi, kabahat bundaydı. Daha beteri de şuydu ki, gelip kapısını çaldığı âna kadar bu da yarın Deccal'a gidip bu gece onun buna söylediklerini, hemen hemen bire bir ona söylemek niyetindeydi. Ve güya "müjde!" diyecekti karşılıklı oturmuş çaylarını içerlerken. Ama şimdi "felaket," demek zorundaydı. Dedi.

"Felaket."

"Anlamadım?"

Anlattı Hayri.

Seher'e... Seher bacımıza bebeğiyle arkadaşına sahip çıkacağına söz verdikten sonra uzun uzun düşünmüş, bize çıkmaz ama deyip personel daire başkanlığına misyon koruma için müracaat etmişti. Hani olmazdı ya, bir de olursaydı hem şimdiki maaşının dört mislini alacağı, hem de misyon korumada kalacağı en az üç sene boyunca yemesinden içmesine, ulaşımından konaklamasına kadar bütün masrafları devlet tarafından karşılanacağı için Berna bac... kardeşle İrfan'a bol bol para gönderebilecek, o arada eli de para tutacak, geri memlekete döndüğünde iki üç sene kadar kafası rahat olacaktı... Sonrası Allah kerimdi... Ve ne olmuştu tahmin et... Müracaatından üç gün sonra kabul edildiği tebliğ edilmişti buna. Anlayacağın, sen savaşa gidiyordun ya, bu da yurtdışına gidiyordu.

"Niye güldün şimdi?"

"Güldüm mü?"

"Sağ kaşın güldü."

Peki, itiraf ediyordu Deccal, gülmüştü evet. Ama galiba ağlamayı bilmediği için. Ne olacaktı şimdi? Aklına bir çare geliyor muydu Hayri'nin?

Hayri de güldü o zaman. Geliyordu vallahi. "Bak anlatayım sana..."

Anlatıp bitirdiğinde Hayri yüksek sesle, Deccal engin kaşla uzunca bir müddet gülüşüp oturuştular karşılıklı. Sonra Deccal süzülüp akıp gidip sokak kapısını açtı, içeriye bond çantadan biraz daha büyük bir valiz giriyor sandı Hayri ilk önce, ama valizin kulpuna dikkatlice bakınca bir el, elin devamına da dikkatlice bakınca orada bir Selo olduğunu anladı.

Valizi orta yere bırakıp çıktı mı Selo, yoksa hâlâ oralarda bir yerde duruyor muydu bilmiyordu Hayri, ama ayrılık vakti gelmişti. "Ne kadar zamanım var?" diye sordu Deccal ayaküstü. "Ne için?" dedi Hayri. Deccal, "Şu meseleyi sen misyon korumaya gidene kadar halledeyim desem, yolculuk ne zaman olur tahminen?" şeklinde izah etti durumu. "Haa," dedi Hayri. "Şu anda görevdeki arkadaşın iki ayı var. Bilmiyorum beni o döndükten sonra mı gönderirler, yoksa dönmesine on on beş gün kala mı. Ama takriben iki ay diyelim gene biz."

Kapıya kadar geçirdi Deccal'ı. "Adamlara mühlet verseydin bari yahu," dedi. "Belki düşünür taşınır, savaşmaktansa deyip..."

"Verdim," dedi Deccal. Saatine baktı. "Biraz önce doldu."

"Seni durdurmanın bir yolu?.." Ölü gözlerle göz göze geldi Hayri. "Tamam tamam," dedi aceleyle. "Eh o zaman... Ne diyeyim... Gazân mübarek olsun."

Sağ kaş çılgın bir kahkaha attı. "Seninki de," dedi Deccal, sonra yitip gitti. Hiç gelmemiş gibi.

Ârif insan, aşkı aşktan, âşığı âşıktan bilir
Güneşin varlığına delil, güneşin kendisidir...
MEVLÂNÂ

Naim Orhun çok sinirlenmişmiş gibi yapıyordu. "Ne bu kardeşim gece gece!" diye homurdandı. "Ne o? Bebek bezi mi? Yukarıya yukarıya. Yenidoğan katına. Sayarak devredin. İmza alın. Sığmadı etmedi anlamam, koridorlara, merdivenlere istifleyin." Nöbette bile rahat vermiyorlardı be.

Kamyonlardan inen kolileri gözden kaçırmayacağı bir köşeye çekilip sırıtıyordu sonra. Kesin Veysel ibnesinin işiydi bu. Sen istemedikçe insanlık etmek aklına bile gelmezdi ama artık yeni bir oğlan mı buldu, koca mı buldu ne olduysa, demek ki kanı kaynamış, insanlık edeceği tutmuştu.

Yığınak yeni yığınlarla büyüdükçe büyüyor, bir taraftan yığılırken bir taraftan hummalı bir çalışmayla içerilere, depolara, mutfağa, hattâ sığınağa, hattâ çatıya taşındığı halde büyümeye devam ediyordu.

Üzerinde Pe-Re-Ja yazan dev kolonya kutuları, onlarca, yirmilerce, otuzlarca vim, persil, mintaks kutuları, kamyon virajı alırken kasasından düşmüş gibi orta yere öylece yıkılmış dev torbalarda yüzlerce kangal sucuk, hastanede sucuğun ne işi var lan Veysel, binlerce viyol yumurta, yüzlerce teneke peynir, zeytin, tereyağı, zeytinyağı, litrelik, yarım litrelik on binlerce pastörize süt, yarım kamyondan fazla bebefe, homolac, babörlac, calcilac, citrolac

karma bebe maması, koli koli bisküvi, Allah seni kahretmesin, ibneee, iyi kalpli ibneee, çuval çuval hububat, ana, o ne lan, aklını severim senin, bir kamyon eti neremize sokacağız oğlum, nerde muhafaza edeceğiz lan, morgda mı, geri zekâlı, canını yerim senin, yerim, balya balya nevresim, jelatin jelatin yastık, çarşaf, battaniye, Allah'ına kurban Veyseeel, dağlar kadar barbunya pilakisi, ton balığı konservesi, nereden baksan yarım ton patates, yeni iskemleler, masalar, "Onlar yemekhaneye, hoop, bana bak, yemekhaneye yemekhaneye", baharat kavanozları, tuz, un, şeker çuvalları, bardaklar, çanaklar, servis tepsileri, Allah iyiliğini versin senin Veysel e mi, tıbbi levazım; enjektörler, bidon bidon rivanoller, varil varil tentürdiyotlar, batikonlar, betadinler, alkoller, katkütler, ipek iplikler, iğneler, makaslar, pensler, spiraller, yuh, kaputlar, yuh lan terbiyesiz, otomatikli doğum masaları, siyah jipler...

Siyah jipler mi?

Görüş açısına henüz girip frigorifik kamyonun arkasına art arda park eden iki siyah jipe doğru dudağının kenarında sigarasıyla ilerlerken öndeki jipin iki ön kapısının birden açıldığını, soldan pehlivan gibi, sağdan karı gibi birer adamın inip ona doğru ilerlemeye başladıklarını gördü. İkisi de zevksizlik abidesiydi. Simsiyah takım elbiseler, filkulağı yakalı bembeyaz gömlekler, sivri burun rugan ayakkabılar.

"Baylar?" dedi az bir mesafe kala. Şu karı kılıklıya bakarak bayanlar baylar demek daha doğru olurdu; Veysel'in arkadaşı işte ne olacak. "Veysel'e en derin köşelerinden iştahla öptüğümü söyleyin."

İki adam yaklaşmaya devam etti.

"Naim Bey?" dedi karı kılıklı olanı kırılıp dökülerek.

"Bildin. Aferin. O Veysel'e deyin ki..."

Karı kılıklı elini uzattı. "Ben Semiramis... Bu da arkadaşım Nizam."

Naim Orhun alık alık tokalaştı iki adamla. "Ee?" dedi, "Memnun olduk da, Veys..."

"Ağamız hürmetlerini iletmemizi istedi efendim. Hastanenize küçük bir destek. Frigorifik kamyon da et stoğunuz bitinceye kadar sizde kalabilir."

"Kim evlâdım sizin ağanız? Ben tanıyor muyum?" Evlâdım dediğinden üç beş yaş anca büyüktü muhtemelen.

"O sizi tanıyor efendim."

"Nerden?"

"Seher bacımızdan, İrfan'dan, Hayri komiserden."

Naim Orhun "Deccal..." diye bir inilti koyarken Semiramis'le Nizam, biri gecenin içinde dans ederek öteki gecenin atomlarını dövüp parçalayarak uzaklaştılar.

Fren lambaları gözden kayboluncaya kadar siyah jiplerin arkasından baktı Naim Orhun. Daha da bakacaktı ama hademelerden biri gelip dikkatini dağıttı. "Hocam, burda yirmi koli de yabancı sigara var. Nereye koyalım?"

"Yabancı sigara mı? Aç bi tane, ver bakayım nasıl bi şeymiş." Ağzındakini tükürdü. "Kalanları benim odaya götürün, koltukları moltukları da çıkarın gerekirse, yığın üst üste," dedi. "Bana bak... Tek tek sayarım, bi tane eksik çıksın, elini keserim senin."

Adamın kolilerin birinden çıkardığı kartonlardan birinden çıkardığı paketlerden birinden çıkardığı sigaralardan birini dudağının kenarına iliştirdi, yaktı, tüttürmeye başladı. Veysel kimdi insanlık kim? Bok gibi para vardı ibnede, bi ihale mafyacısı kadar olamıyordu. Sigarasına varıncaya kadar düşünmüştü adamcağız.

Oh.

Aşk çardağı kurmak varken
Köşkler kurmamayı şiar edindik...
MEVLÂNÂ

Celil, gecenin bir yarısı Hayri'yi jilet gibi giyinmiş karşısında görünce kalemi masanın üstüne attı. "Ay nasıl şaşırdım," dedi. "Hiç sorma. Sen evlensene o üniformayla. Ne var o bavulda? Pijamalarını da mı getirdin?"

"Ona bavul denmez, valiz denir. Mesain bitmeden görüşelim istedim de."

Celil saatine baktı. Daha nöbeti devretmesine altı saat vardı. "Ne görüşeceğiz altı saat?"

"Bir hayır işi."

"Bak görüyor musun, gene çok şaşırdım. Sürprizlerle dolusun vallahi." Elini arka cebine attı. Alışmıştı. "Kaç para lâzım?"

"Ver işte üç beş kuruş," dedi Hayri, "Ay başında öderiz." Çisil çisil bir küfür yağmuru altında Deccal'la yaptıkları konuşmadan kısacık, tadımlık bir bölüm anlattı. Sonrasına sonra gelecekti; hele biraz yumuşasındı da arkadaş. İşte, ne diyordu, gece gece çıkmış ziyaretine gelmişti de Deccal. Bayağı hoş bir sohbet etmişlerdi yani.

"Deccal'la ikiniz?"

"O ve ben... Evet."

"Bak, sen en iyisi o üniformadan boşan, o adamı al. Benim ev sahibimi becerdi lan! Yemeğe çıktığın yetmedi şimdi de eve mi atı-

yosun herifi? Hiç düşünmüyo musun bi gören olur, adın iş birlikçiye çıkar, ki zaten çıktı çıkacağı kadar? Allah belânı versin ortak yaa, daha ne diyeyim ben sana yaa!"

"Sormayacak mısın hâlâ?"

"Soruyorum ya işte. Daha ne diyeyim diyorum ya."

"Onu demiyorum ortak. Hani geçen hafta şuraya yüzümde kocaman bir tebessümle gelmiştim de sen kapıdan girer girmez üstüme çullanıp vay seninki şöyle yapmış vay böyle yapmış diye soluğumu kesmiştin ya?"

"Ne zaman? Senin seri katilin benim ev sahibini çömelttiği gün mü?"

"O çömeltmedi."

"Bok çömeltmedi.

"Göreceksin."

"Ulan göreyim, var ya, Kumrular'da tanga giyip dolaşmazsam bana da insan evlâdı demesinler. Gel lan, var mısın iddiasına?"

"Varım lan! Ama bak, dolaşmayan?"

"İbnenin önde gideni olsun. Göremezsem sen dolaşıyo musun?"

"Ayıpsın. Ben tangasız bile dolaşırım."

"Anlaştık."

Anlaşmışlardı sahiden. Birinin adı çıkacaktı bakalım. Gülüşüp şakalaştılar biraz. Celil bavulda ne olduğunu bir daha sordu, Hayri gene onun bavul değil valiz olduğunu söyleyip gargaraya getirerek o gün neden pişmiş kelle gibi sırıttığını neden hâlâ sormadığını sordu. Hatırlarsan çok güzel bir haberi olduğunu da söylemişti.

"Tamam, soruyorum. Söyle."

"Bana misyon koruma çıktı."

Celil'in yüzünde güller açtı bir anda. "Yemin et!"

"Valla."

"Uganda muganda değildir inşallah. Para yapacağım derken donu da kaptırır, bi de ebola kapıp gelirsin başıma."

"Yok ortak... Kuveyt."

"Vay babam vay... Bok gibi para yaparsın lan orda sen."

"Sana bile koltuk çıkarım, şu ev kredisini halledersin."

"Gerek yok ortak. Borçlarını öde, ben üç beş apartman dikerim zaten."

"Ha ha... Aman ne komik."

Komikti gerçekten de. Gülüştüler, itiştiler, kakıştılar; Celil coştu, hem nöbetçi personele hem de nezaretteki başıbozuklara Kumrular'ın köşeden kokoreç ısmarladı, kesmedi çay ısmarladı, kesmedi bir paket de sigara alıp yolladı. "İyi oldu lan geldiğin," dedi sık sık. "Bak sana tecrübelerimi aktarayım biraz..." deyip Madrid ve Bahreyn Büyükelçiliklerindeki üçerden altı senelik misyon koruma maceralarını, daha ziyâde İspanya'da on beş kilo vermesine sebep olan diplomatik karı yağmurunu, Bahreyn'de yirmi bir kilo almasına sebep olan skandal karı yokluğunu anlattı, "Ne zaman gidiyosun?" diye sordu, Deccal'ı kastederek "Sevgilini de özlersin sen oralarda," deyip dalgasını geçti, bir ara Hayri'nin ayağa kalkıp bunun masasının çekmecelerini karıştırdığını, oradan bulduğu bir kartviziti alıp arkasına bir şeyler yazdığını gördü, "Ne o? Ne yazıyosun kartımın arkasına?" diye sordu, Hayri araya lâf sokunca ne sorduğunu unuttu, "Şu bavulda ne olduğunu söylemedin hâlâ," deyip valizi tekrar sordu ama Hayri gene araya lâf sokunca gene ne sorduğunu unuttu, araya hayat gailesi muhabbeti girdi, Hayri Celil'e fiştiği verdikçe verdi, Celil coştukça coştu, aldıkları ev kredisini dillendirip dillendirip ağlaşmaya, tam da Teoman Bey'e gidip yüzünü kızartıp şu kredinin yükü azıcık hafifleyinceye kadar, çok değil, bir yılcık kira ödemese, o arada terfi merfi, eli bollaşınca topluca ödese olur mu diye soracakken bunun Deccal'ının bok varmış, koca Ankara'da soyacak başka adam kalmamışmış gibi gidip adamı donuna kadar soyduğunu söyleyip söyleyip sövmeye başladı. "Ortak, inşaattan kelepir düşürdük diye girdik, kıyıda köşede nemiz varsa, misyon korumadan attığımız dolarcıklar, Fehiman'ın bilezikcikleri milezikcikleri, aklına ne gelirse satıp savdık, peşinatı ödedik, taksitlerde sıkıştık kaldık arkadaş." Ki Hayri bu hikâyeyi en az yirmi sefer dinlemişti, ezbere biliyordu. "Biliyorum," demedi gene de, ilk defa duyuyormuş gibi "Deme yav!" falan diyerek gazladı. "Sorma," dedi gazı yedikçe Celil. Onun bunun dolduruşuna gelip; yaparız, kalkarız altından, kira öder gibi ev sahibi olacağız sonuçta deyip atılmışlardı er meydanına ama kazın ayağı öyle değildi kardeşim. Kira öder gibi sahip olacağın evde oturuyor olsan o dediğin doğru olurdu; inşaattan girmiştin lan, salak! Hem

onun kredi taksitlerini ödeyecektin hem de oturduğun evin kirasını verecektin sike sike. Sıkıysa ödeme birinden birini. Şimdi ev sahibi de kimdir, onu da bilmiyordu iyi mi? "Kime satmıştır ki senin orospu çocuğu bizim oturduğumuz evi? Bi sorsan da hâlâ satmadıysa bi güzellik yapsa ortak? Karısı da bebek bekliyomuş, yazık falan desen?"

Hayri de demirin tavına gelmesini bekliyordu; az önce arkasına bir şeyler yazdığı kartviziti kaldırıp Celil'in burnuna doğru salladı.

"Ne lan o?"

"Adres."

"Görüyoruz. Neyin adresi? Tefeci mi buldun bana?"

"Yok ortak. Kübra Hanımgilin adresi bu."

Kübra Hanımgil mi? Onlar kimdi lan?

Doğru ya, Kübra anneyi bilmiyordu Celil. "Pardon, daldım," dedi Hayri. "Berna bac... kardeşin adresi." Ki onu zaten çoktan unutmuştu Celil. Hayri az biraz detaya girmeye başlayarak anlattı bunun üzerine. İşte bu Berna o gece o Orhan denen alçağın darbı neticesinde ağır yaralanan, ertesi gün de ölüp giden kadıncağızın ev arkada...

"Haa... Şu orospuyu diyosun... Senin Deccal senin gözünün içine baka baka kaldırdı ya o Orhan pisliğini kâinattan, bi tek o bakımdan takdir ediyorum katil herifi."

"Ben de bir tek o bakımdan kızıyorum. Orhan'ın cezasını adalete bırakmalıydı."

"Siktir lan!"

Her neyse... Anlatmaya devam etti Hayri... Deccal, bir biçimde bu Berna kardeşi koruması altına almıştı. Bir de ablası vardı Deccal'ın, kendi anlattığına göre. O buluyordu böyle düşkün tipleri, Deccal da ablasına hürmetten midir nedense artık el uzatıyordu. Başka bir murâdı vardıysa da öğrenememişti Hayri henüz. Bir de şu vardı; Berna kardeşimiz sadece Deccal'ın değil aynı zamanda da Hayri'nin koruması altındaydı.

"Allah belânı versin. Mafyası yetmedi, orospusuna da mı kapılandın lan? Ver lan demin verdiğim parayı."

Dur lan dur... Mesele bildiğin gibi değildi aslanım... "Dinle bak... Seher bacının öldüğü gün var ya... O gün hani ben kim yap-

tı kim etti diye komadan falan çıkarsa diyerekten konuşmaya gittiydim... Hatırladın mı?"

"Hatırladık, salak değiliz. Orhan pezevengiyle arabanın plakasını baban vermedi ya. Kalkıp gitmedik mi Demet'e beraber?"

Onu demiyordu Hayri. Başka bir şey diyordu. Daha önce demediği, anlatmadığı bir şey. Haa, niye anlatmadın dersen, o sıra kafası o kadar karışıktı ki, bir de senin küfürlerini dinleyemezdi. Peki şimdi niye anlatıyorsun, kafan düzeldi mi, şimdi sövmeyecek miyim sanki dersen, hayır, kafası bilakis daha da karışmıştı ve evet, biliyordu, şimdi de sövecektin, ama o zaman bir hal çaresi yoktu ufukta, şimdi vardı. Onun için söv sövebildiğin kadar anasını satayım. "Hadi hadi söv."

"Sövmüyom lan! İnat değil mi. Anlat."

Anlattı Hayri. Koma meselesinden girdi, Naim Orhun meselesine saptı, hızla güzergâh değiştirip yemin meselesine geldi, annesinin pardesüsünün rengi meselesinde ufak bir mola verdi, ayağını frenden çekip ılgıt ılgıt gaz vererek İrfan, Veysel, Berna ve Kübra meselelerinin meskûn mahallinden yavaş yavaş ve henüz Berna'nın çüküne değinmeden ve fakat Kübra'nın tikinin altını önemle çizerek geçti, akla ziyan gibi gelen bunca uçuk kaçık meselenin en büyük mesele gibi görünen Naim Orhun meselesinin altın anahtarı oluverişine dikkat çekip Berna bacının Berna birader çıkması neticesinde şok geçirmiş olsa da Deccal'ın en azından insaniyet meselesinde orospuluğu olsun ibneliği olsun mesele yapmayacak kadar insaniyetli olduğu meselesine hassasiyetle vurgu yapıp çıktı ve hikâyeyi bağladı.

"Yuh!" dedi Celil. "Şunları bana anlatmadın ya, küfüre bile lâyık değilsin sen benim gözümde artık, sövmeye bile değmezsin, yazıklar olsun." Sonra uzun uzun sövüp Deccal salağıyla bu ikisinin Berna bacının Berna birader çıkması üzerine yaşadıkları yıkıma uzun uzun güldü, elin orospusuna mezardaki anneciğin üstüne yemin eder misin, oh olsun sana deyip piç İrfan'la çüklü Berna'ya ilaveten üstüne kalan tikli Kübra ihalesi için de ayrıca tebrik etti. "Ee?" dedi nihayet, "Bak, herkesin bi fiyatı varmış demek ki, yemini memini unuttun beş dakkada, Arap parası için bastın gidiyosun. Gördün mü? Kim bakacak şimdi senin tikliyle çüklüye?"

Hayri o zaman arkası adresli kartviziti bir kere daha salladı Celil'in burnuna. "Bil bakalım kim?" dedi. "Al canım, üstü kalsın." Uğrardı değil mi bu gariplere?.. Hatırı için?

Çok uğrardı Celil. Tabii tabii. Uğramaz mıydı canım? Hattâ Fehiman'ı da alıp yol boyu sokak kedilerinin gıdısını okşaya okşaya akşam oturmasına gider, "Bak karıcığım," derdi, "Şu tikli arkadaşın oğlu iki kişinin katili, şu çüklü arkadaş da aslında orospu." Hem hamile kadın neye çok bakarsa çocuğu ona benzermiş ya; seçsindi artık Fehiman, Kübra'ya mı bakacak, Berna'ya mı bakacak, yoksa kör topal çolak piç İrfan'a mı. "Siktir lan! Başka derdim kalmadı mı lan benim? Sen kafayı mı yedin lan gece gece?"

Hayri ayaklanıp az ötede duran valizi aldı geldi Celil'in karşısına, oturdu, kilidin şifresini çevirdi, Celil'in içindekini göremeyeceği şekilde kapağı usul usul, heyecan dozunu her saniye biraz daha artırarak açtı, orta sehpanın üstünden iterken yavaşça çevirdi, "Sana Deccal'ın oldukça çok selâmı var," dedi. "Gördüğün gibi... oldukça çok."

"Yuh! Ne lan bu?"

"Bir kısmı ev kredin. Kalanı da Kübra annegilin bakımı için sana emanet." Uzanıp valizin çerçevesine yapıştı Hayri. "Ama tabii gene de ben karışmam, bakmam diyorsan..."

Celil Hayri'nin eline bir tane yapıştırdı. "Lâfı nerenle dinliyon sen ortak?" dedi sırıtarak. "Herkesin bi fiyatı vardır diyoruz, nerenle dinliyon? Bırak valizimi. Aklın geride kalmasın, tikliniz tiklimizdir, çüklünüz çüklümüz."

"Piçimiz?"

"Piçimizdir."

"Ben varım!" deme,
Belki yoksundur...
MEVLÂNÂ

Polis, bütün babaların bütün mekânlarında köşe bucak tedbir almıştı.

İlaveten Taraka Fazıl Çankırı Caddesi'ndeki, Tabakçı Ferdi Ostim'deki, Kocaman Emin Hurdacılar'daki, Kama Necati Yahyalar'daki, Kör Seydi Ayvalı'daki, Arap Ahmet Güzelevler'deki, Resto Selim Emek'teki, Solak Ümmet Gazi Mahallesi'ndeki, Taşkafa Tevfik Tunus'taki, Elverdi Babür Abidinpaşa'daki, Kara Mustafa İç Cebeci'deki yerleşkelerinde polisten bin beter tedbir almış, yine de kıyameti durduramamışlardı.

Deccal bilet kesmeye tam da söz verdiği gibi devrisi Cumartesi, yani 6 Mayıs 1989'dan bir hafta sonra, 13 Mayıs 1989 Cumartesi gecesi tam da şûra saatinde başladı.

İlk Taraka Fazıl uyandı vaziyete. Rüzgârlı'daki otellere gece mesaisini ifâ etmeye giden dört adamından üçü hiç var olmamış gibi yok olup dördüncüsü, İbrahim, kafası Diyarbakır karpuzu kadar büyümüş, çeper genişlediği için gözleri birbirinden neredeyse bir karış uzaklaşmış, göz etrafı parlak mavi bir farla boyanıp ince bir yayla sürmelenmiş, dudaklarına turuncu ruj sürülmüş, kaşlarına kalem çekilmiş, bıyıkları cımbızla yolunmuş, kirpikleri rimellenmiş, kulak kepçeleri içe bükülüp baliyle yapıştırıldıktan sonra sağlamca dikilmiş, vücudunda saçları hariç ne kadar kıl, tüy ve kürk

varsa ağdayla alınmış, zaten saçları da şuh bir sarıya boyanıp fönlenmiş, ayağına çivi topuklu ayakkabı, bacağına file çorap, çorabına jartiyer, jartiyerine dantelli külot, kıçına mini etek, üstüne memelerini açıkta bırakan bol simli bir bluz, boynuna inci kolye giydirilmiş vaziyette, aşılanıp iğdiş edilmiş dişi bir sokak hayvanı gibi geri getirilip Çankırı Caddesi'ne salıverilince, suni Deccal olarak Teoman Kemâni'ye gönderdiği Yakışıklı'ya döndü, "Ne diyek argadaş?" dedi hem sitem hem sitayiş dolu bir sesle. "Söz bir Allah bir Deccal gardaşımızda. Aptessiz gezmeyek; ne diyek?" Yakışıklı lâkaplı Ekrem boş gözlerle baktı İbrahim'e. "Abdestin var mı birader?" dedi. "Yok ama alayım az bekle," diye kıvrandı İbrahim. Başına geleceği biliyordu. Sen babanın sırtını yere çaldırırsan... Şah damarı mıydı o Yakışıklı'nın elindeki? İnsan ne biçim kanıyodu arkadaş!

Cümle babalar aynı akıbetle çarpıldı o gece.

Her birinin dört adamının üçü kütükten silinmiş, her birinin dört adamının dördüncüsü, tıpkı rahmetli İbrahim gibi takmış takıştırmış, sürmüş sürüştürmüş, açılmış saçılmış, tüyünü teleğini aldırmış, kaymak gibi bir cilt, abiye bir kıyafet ve o kıyafetin üstünde ayarsız kompresör havayı fazla kaçırmış uçan balon gibi duran devâsâ bir kafayla babalarının karizmasının en derin çizileceği en öz mıntıkada yoktan var olmuş gibi ortaya çıkıvermiş, ama Tabakçı Ferdi'nin Ali Hakkı marifetiyle, ama Elverdi Babür'ün Ahmet Hilmi marifetiyle Hakk'ın rahmet bahçesine tevdi edilmişlerdi.

Akıbetler aynı, seçkin bir zevkin ürünü olduğu belli kıyafetler ve aksesuarlar farklı farklıydı rahmetlilerde. Zarif ve feminen tarzlar gururla ön plana çıkarılmış, şurda pastel, burda şarabi tonlamalar tercih edilmiş, asil zamanların hanım modası kâhkül yeniden aramıza katılmış, saçı olanda saçlara, olmayanda peruklara hareketli bukleler verilmişti. Kiminin boğum boğum kolunda jöle pembesi bir çanta, kiminin pehlivanlık demlerinden kırık kalmış kulağında safir ışıltılarla çakıp dönen sallantılı bir küpe, kiminin yayık burnunda altın bir hızma, kiminin belim kadar baldırında telkârili bir halhal. Ama her biri birbirinden alımlı, her biri birbirinden hoş, her biri birbirinden şuh.

Ve bu henüz birinci gündü.

O gecenin yarı bağrında, Taraka Fazıl civarda beyhude tedbir almış memur arkadaşlara belli etmemelerini söyleyerek Yakışıklı'ya talimat verdi. "İki araba çıkar Yakışıklı, gitsinler, argadaşları davet etsinler sabaha buraya. Bi meşveret daha yapak hele. Vaziyet vahim."

"İsterseniz bizzat gideyim Fazıl Baba."

"Ne müneyasebet! Seni sokakta bulmadık."

Yakışıklı da Kâmuran'ı ayağa dikip Fazıl'ın talimatını aktarmıştı bunun üzerine.

"Bir araba sen al, bir araba da Coşkun alsın, polislere belli etmeden gidip davetimizi iletin babalara. Yarın sabah şûra var. Kalabalık gidin, tedbirli olun."

Normal olarak polislere belli etmemek çocuk oyuncağıydı. Deccal'ın götürdüğü adamlar dünyanın gen haritasından silinmişti, ne izleri görünecekti bir daha ne tozları, bunu hepsi biliyordu. Çocukların velilerinin de karakola gidip bizim oğlan ekmek almaya gittiydi, gelmedi diyecek hâli olmadığına göre polisin bir gün içindeki bu otuz üç kayıptan zinhar haberi olmayacaktı. Öte yandan Deccal'ın racona mugâyir kıyafetler giydirip şen ve esen kalın diyerek canlarını bağışladığı diğer on bir kayıp ise babalar kapının önüne çıkıp polislere; imdat, içerde bi ceset var demeyeceklerine göre ilânihâye kayıptan sayılmayacaktı zaten.

Lâkin...

Herkes Yakışıklı kadar zeki ve düşünceli değildi.

Kâmuran'ın arabası Emek Sekizinci Cadde'de, Coşkun'un arabası İskitler'de pusulandı. Pusucular bunlara, bunlar onlara verdiler mermiyi gitsin. Bu havai fişek gösterisinin hitamında Taraka Fazıl'ın sekiz, Kör Seydi'nin iki, Resto Selim'in üç adamının cesedi kaldırımlara, caddelere serpişince polisin de haberi olmuş oldu doğal olarak. Savaş başlamıştı demek.

Çünkü...

Enayi Kâmuran'la enayi Coşkun, babaların şûra davetiyesini Yakışıklı'nın Teoman Kemâni'ye giderken Deccal pozu atmak için kullandığı böcek siyahı jiplerle götürmeye kalkınca yolda belde kendince tedbir almış Kör Seydi'yle Resto Selim'in adamları "Aha Deccal geliyo!" deyip...

Meselenin bir yanlış anlamadan kaynaklandığı anlaşılınca Fazıl, Selim ve Seydi'yi öpüştürüp barıştırmak zor olmadı şûrada. Ölenle ölünmüyordu neticede. Açıldığı hızda kapatıldı ölülerin üstü, tespihler baş ve işaret parmakları arasına bir kere daha alındı, meşveret faslına geçildi. Şimdi bir de polisle uğraşacaklardı.

Mübârek ne, lânetli ne?
O da sen, bu da sen...
MEVLÂNÂ

Gülhan, kulaklık kulağında, atlet külot uzanmış kitap okuyordu. Şu Kayhan salağı sayesinde güzel bir gece geçirmişti Müjde'yle. Kız kıza sohbet, muhabbet, dedikodu. Sabahı sabah etmişlerdi. Sıkı kızdı şu Müjde. O işi orada bırakmayacağı, Kayhan'ın burnundan getireceği belliydi. Muhtemelen de kıçına tekmeyi basıp kapının önüne koyacağı. Saatine baktı, hâlâ gram uyku yoktu gözlerinde. Kitabı işaretleyip etajerin üstüne bıraktı, ayağa kalkıp yatağa girmeden önce yere teptiği deri şortunu geçirdi önce, sonra vazgeçip çıkardı, gardroba gitti, giyinecek adam gibi bir şeyler aranmaya başladı.

Gidip babasıyla konuşacaktı herif gibi. Dün geceye kadar bana ne anasını satayım dediği mesele kendi meselesi sayılırdı şimdi. Babası bunun kıçını açmıştı zamanında ama bu babasınınkini açmayacaktı. Bir kot uydurdu kıçına, üstüne bol yakalı bir bluzumsu tişört, ayağına spor ayakkabısını geçirdi, kısa saçlarını şöyle bir tarakladı aynanın karşısında, para versen onu bu saatlerde uyanık göreceğine inanmayan Cemil Bey'i gördüklerine inanamayan gözlerle bırakıp geçip gitti yanından, çıkıp garaja yöneldi.

Gülhan Ral Hastanesi'ndeki odasına girdiğinde Teoman Kemâni Gülhan'ın göz koyduğu lolitanın kahvaltı tepsisini kaldırmasını bekliyordu.

"Günaydın baba... Günaydın bebek surat."

Hemşire başını öteye yıkıp elinde tepsiyle hızlı hızlı çıktı odadan.

Teoman Kemâni, başını koca kasnağın elverdiği ölçüde çevirip "Iı," diyerek selâmladı kızını. Sonra da "Iıı?" diye sordu hayrola mânâsına.

Gülhan gelip yatağın kıyısına ilişti. "Biraz konuşuruz demiştim." Eğilip yazı tahtasını aldı, tahtanın sergenindeki kalemi çekti, suçüstü yakalandığı günden bugüne lâfı uzatmanın eziyeti uzatmak olduğunu iyi biliyordu, doğrudan konuya girip; "Söyle bakalım çapkın. Ne zamandır takıyorsun Lâtife Kemâni'ye?" Kalemi babasının eline tutuşturdu.

Kalemi reddederken "Iı!" diye itiraz etti Teoman Kemâni.

Gülhan hiç oralı olmadı, malı sahibine iade etti; "Seni Kenan'ın odasının önünde gördüğüm gün başlamış olabilir mi macera?"

Üstad yazmaya başladı nihâyet: *Sen neler saçmalıyorsun?*

"Kayhan seni takip etmiş. Marifetin dün gece yemek masasına yatırıldı."

Teoman Kemâni gözlerini kaçırdı. *Lâtife? O varken mi?*

"Bunu sen tahmin et. Kayhan senin medâr-ı iftiharın."

Yapar o dangalak.

"Müjde de öyle demişti. Bakma, ben zaten anlamıştım senin bir haltlar karıştırdığını. Nerden dersen; gün gün evrimleşip gelişivermelerden, meselâ benim de insan olduğumu nihayet anlamış gibi davranmaya, bana tiksinmeden bakmaya başlayıvermelerden, eve gelir gelmez Lâtife Kemâni'nin huzurunda taytay durup tekmil vermek yerine bazı bazı Kenan'ın odasına gidivermelerden, Pazartesi-Çarşamba-Cuma zulümlerini pas geçi geçivermelerden, rahat edip rahat ettirivermelerden, içki değiştirivermelerden, sallabaş biraderi hem gıcık edip hem karısıyla ilişkileri düzelsin diye tatile gönderivermelerden, eve yerli yersiz gelip gidivermelerden ve giderek daha neşeli, daha canlı bir adam hâline gelivermelerden. Kör müyüz biz? Hadi söyle şimdi; kim o kadın baba? Güzel mi? Âşık mısın ona? O da sana âşık mı? Nerde oturuyor; bana adresini verir, gidip bulmamı, yedi gündür neden uğrayamadığını söylememi ister misin? Merak etmiştir çok."

Teoman Kemâni kaçamak cevap vermeyi düşündü önce, ama o

kadar çok soru gelmişti ki, hangisinden kaçacağını bilemedi. Öyle kendi fikri içinde eşelenip dururken de kendisinden bin defa daha dürüst olan bu cadıya her şeyi anlatmaya karar verdi.

Evet, ona âşığım...

Hayır, o bana âşık değil...

Evet, gidip ortadan kaybolma sebebimi söylemeni isterim...

Hayır, katiyen merak etmemiştir...

Evet, sana adresini veririm, vereceğim...

Hayır, güzel olup olmadığını söylemem...

Evet, gidince kendin görür, ne olduğuna kendin karar verirsin...

Hayır, bunu kızlardan iyi anlayan bir eşcinsel olduğunu imâ etmek için söylemiyorum...

Gülme kızım...

Evet, ben de seni seviyorum...

Evet, özür diliyorum. Sana revâ gördüğüm bütün o muamele için... Çok pişmanım.

Gülhan eğilip kelinden öpmeye çalıştı babasını, ama kasnak yüzünden ancak tepeye dikilmiş saçlarının tepesini öpebildi. "Adresini yazabilir misin lütfen?"

İşin şirâzesi kaçmıştı değil mi? Deh! Yaşasın anarşi!

GMK Bulvarı

No: 133

Daire: 1

Not-1: Kapıyı açtığında "Evet?" diye karşılayacak seni. Bozulma. Huyu öyle.

Not-2: Elimden almaya kalkma, bozuşuruz.

Gülhan bıyık burarmış gibi yaptı. "Bakacağız... Adı ne adı?"

Teoman Kemâni koca koca yazdı; *ZİLA*, adı bile güzeldi haspanın.

Gülhan, dolmuş da değiştiriyormuş gibi yaparak babasının yazıp durduğu büyük kâğıdı aldı, tepeden bakıp durduğu isme bir de göz hizasından baktı:

ZİLA

Biraz aşağı indirip bir daha baktı:

ZİLA

"Adres için..." dedi kızarıp gözlerini kaçırarak. Uğraşamam şim-

di yırt pırt küçült. Komple alayım en iyisi." Koca kâğıdı dörde katlayıp pantolonunun arka cebine soktu.

Zila...

Bu isimde kaç tane yaratık olabilirdi yeryüzünde?

Eğilip bir kere daha denedi babasının kelini öpmeyi, bu sefer saçları da tutturamadı, kasnağı öptüğüyle kaldı.

"Hadi kaçtım ben. Sana haber getiririm akşama."

"Iıı."

Yusuf'un aşkı ile elini kestinse merhem arama
Koş git, Yusuf'u ara...

MEVLÂNÂ

Ral Hastanesi'nde Gülhan'ın ağladı ağlayacak, düşe kalka merdivenlere sardırdığı dakikalarda Veysel de kendi odasında söve saya dolaşıyor, elindeki Anti-HIV raporuna bakıyordu, ki hâli hiç de Gülhan'dan hallice değildi; o da ağladı ağlayacaktı.

Raporda bu defa kendisinden "A Kişisi" olarak bahsediliyor, ancak kendi kanını kendisi gönderdiği için gönderen olarak da "A Kişisi" diye anılıyordu.

Gene sayfa sayfa cetveller, tablolar...

"A Kişisinin Özel RAL Hastanesinden kırmızı kilit kapaklı düz cam tüplerde gönderilen numuneleri yukarıda belirtilen tarihte, bahsi geçen özel hastane doktorlarından A Kişisinin talebinin de prosedüre uygun olduğu görülerek teslim alınmış, otomasyon kaydı yapılmış, sonuç etiketleri hazırlanarak Numune 1 ve Numune 2 için iki ayrı dosya açılmış..."

Vıttırı zıttırı... Geç...

Diyordu ki rapor özetle: "Sende AIDS meyids yok kardeşim. Hadi gözün aydın."

O kadar da çalışmış çabalamıştı, daha da çabalardı mesele o değil, ama nasıl olurdu lan? Bakma adının bulaşıcı hastalık olduğuna, birçok vakada birçok doğrudan temasta bulaşmayabiliyordu; her tuttuğunu öpeydi Ortaçağ'daki herhangi bir veba salgını in-

sanlığın sonunu getirmiş olurdu çoktan, çok sık görülürdü bulaşmama aslında; bulaşmadan bile daha sık görülürdü, ona eyvallah da... Niye şimdi?

Niye Bayram ölsündü de bu sağ kalsındı?

Negatif'miş... Hasiktir lan! Pencere dönemi açıp ikinci numuneye Western Blot testi uygulamaya falan gerek görülmemişmiş.

Ebenin amı e mi?

Hem Elisa'nın hem de PCR'nin yanındaki iki nokta üst üsteden sonra gördüğü "negatif" ibaresine dövecekmiş gibi bakıyor, baka baka baskılayarak gözünü yumup açıyor, "pozitif" görmeye çalışıyor, göremiyordu.

"Negatif."

Allah da senin belânı versin Doktor Gülten Akkaya gibi.

Heyecanlı bir yarış atı gibi yirmi tur attı odanın içinde. "Yok arkadaş!" dedi. "Yok öyle yaş dava."

Sevişme mevişme tamamdı da, gene bulaşmazsaydı ne yapacaktı?

Sırıttı. Valla bulmuştu lan.

Kendine kan nakledecekti Bayram'dan. O da pozitifti bu da pozitif. O pozitif'ti; genel verici söylemesi ayıp, bu AB pozitif; tabii ki genel alıcı.

İnsanın kanı ruhunun kanına bu kadar mı güzel uyardı arkadaş?

Az daha sırıttı.

Sakinleşmişti. Neyse. Gidip Teoman Kemâni'yi illet etmeyi bile düşünebilirdi.

Amaan siktir et Teoman'ı... Edip ne güne duruyordu aşağıda? Git ona bulaş.

Biz duvarda asılı resimleriz
Onun şavkı vurdu mu bize
Bakarsın kımıldanmış, canlanıvermişiz...
Kalktı bir salındı, kendini gösterdi mi,
Bakarsın koptu gitti kıyamet...

MEVLÂNÂ

Bak cadıya... Durduk yerde aklına düşürmüştü Zila'yı görüyor musun?

Üff!

Düşünmesi bile güzeldi. Oda güzelleşmiş, yatak güzelleşmiş, kasnak güzelleşmiş, Veysel bile güzelleşmişti.

Zila...

Kadın neşe saçıyordu. Hiçbir şeye ihtiyacı yok gibiydi. Kendine haslığıyla, rahatlığı ve teklifsizliğiyle, doğal samimiyetiyle, dangıl dungulluğuyla ve boşvermişliğiyle...

İşte bu huylarına tav oluyordu.

Hücre hücre söküp yeniden yapıyordu koca adamı. 133'e kendisi olarak girip başkası olarak çıkıyordu Teoman Kemâni. Veya tam tersi.

Zila her defasında başarıyordu bunu. Cilvesiz ve minnetsiz, bağımsız, bağlantısız ve beklentisizdi. Ne yaparsan şımarmıyor, ne versen çöpten bulmuş gibi dudak büküyor, bir kuru teşekkürü bile esirgiyordu. Cânım orkidelere tere muamelesi çekiyor, adamcağızın en az bir ay gider diye Avrupalardan getirttiği kokulu mumları onar yirmişer yakıp bir günde tüketiyor, İsviçre çikolatalarını eritip içiyor, trüf mantarına sarımsaklı yoğurt döküp üstüne de turşu rendeliyordu.

Bir saniye sonrası umurunda değildi kadının, bu gelmiş veya gelmemiş, gitmiş veya gitmemiş, sevişmiş veya sevişmemiş, hediye getirmiş veya getirmemiş...

İşte bu huylarına tav oluyordu Teoman Kemâni.

Kapıda her zamanki kayıtsızlığıyla, sanki hiç gitmemişmiş de içerki odadan sesleniyormuş gibi "Evet?" diyerek karşılıyor, hem dostça buyur edip hem küstahça aşağılıyor, ambalajı bile sanat eseri sayılacak yığınla hediyeyi adam pazardan domates getirmiş gibi kıra döke açıyor, iki bin dolarlık parfümleri kolonya gibi döküp saçıyor, ama ne biri kayıtsızlıkmış, ne öbürü küstahlıkmış gibi duruyordu üzerinde.

Her hareketi de kendi malıymış, kendisiymiş gibi duruyordu bilakis.

İşte bu huylarına tav oluyordu Teoman Kemâni.

Sevişmesi de zil çalınca kalkıp kapıyı açması gibiydi ayrıca; 'Kim o?'suz, kaygısız. Kendini verişi maden suyu verişi gibiydi; gösterişsiz, kılıfsız. Tatmin oluşu kahkaha atışı kadar bayağı, tatmin olmayışı elini adamın dizine koyuşu kadar okşayıcıydı. Geldiğin zaman hiç gitmemişsin gibi karşılıyordu seni, gideceğin zaman bakkaldan bir koşu yumurta alıp hemen dönecekmişsin gibi uğurluyordu. "İyi, git." O kadar.

Hiç şaşırmayarak hep şaşırtıyordu adamı...

İşte onun bu huylarına tav oluyordu Teoman Kemâni.

Bu ona sıkılmasın, seyretsin de yalnızlığını unutsun diye son model renkli televizyon alıyordu, o dantel serip üstüne saksı yerleştiriyordu. Bu bari müzik dinlesin de hoşça vakit geçirsin diye ona son model müzik seti alıyordu, o üstüne masa örtüsü örtüp kabini bistro masa, cânım Paul Mauriot uzunçalarlarını da bardak altı olarak kullanıyordu. Bu süslenip püslenip aklanıp paklanıp reisicumhur gibi gidiyordu, o buna kapıcı gelmiş gibi davranıyordu. Bu leş gibi gidiyordu, o gene kapıcı gelmiş gibi davranıyordu. Okumayı seviyor diye bir koli kitap götürüyordu bu, o, köşedeki büfeden *Saklambaç* gazetesi getirmiş gibi davranıyordu. Bu gelmişini geçmişini biliyordu onun, Berat'la nasıl tepiştiklerine kadar biliyor, daha fazlasını bilmek için çıldırıyor, soru üstüne soru yağdırıyordu, o bunun hiçbir şeyini bilmiyor, bı-

rak kimin kimsen var mıdır diye sormayı, hâlini hatırını bile sormuyordu.

Ohh...

Kendini hiç bu kadar iyi hissetmemişti Teoman Kemâni. Hastanedeydi değil mi?

Kafasında çelik kasnak, çenesinde platin çiviler, ağzında dişleri dökük?

Oh be!

Mutluluk; duyarlarsa ne derler korkaklığının dışında bir yerlerdeydi...

Kaosta falan...

Ve sapına kadar cesurdu Zila; dibine kadar ahlâksız, köküne kadar anarşistti... Mutluydu; onca maraza rağmen.

İşte bu huylarına tav oluyordu Teoman Kemâni.

Kendi elceğiziyle ayaklarına vurduğu zincirleri onun sayesinde usul usul görmeye, bakla bakla kırmaya başlamıştı ama tam kırabilmiş sayılmazdı henüz. Bağımsızlaşıyordu, bağımsızlaşacaktı, ama onun bağımsızlığı Zila'nın bağımsızlığından farklı olacaktı.

Zila tam bağımsızdı... Ve onun tam bağımsızlığı her şeyden, herkesten bağımsız olmak anlamına geliyordu.

Bunun tam bağımsızlığı ise Zila'ya bağımlı olmak anlamına.

Onun bağımsızlığı hürriyet tahtında kurulmuş oturuyor, asla kafese girmem diye kurumlanıyordu, bunun bağımsızlığı Zila zindanında büzülmüş ya beni serbest bırakırsa diye titriyor.

Sevinç borcu vardı kadına ve ne yapsa ödeyemiyordu.

İşte bu huylarına tav oluyordu Teoman Kemâni.

Peki şimdi...

Onun için ne yapabilirdi?

Bir şeyler yapmalı, hani gerekirse kafasına vurup bayıltmalı, hangar gibi dipsiz bucaksız bir eve götürmeliydi belki. On beş bin tapu bir halta yaramamıştı, bankadaki para yarayabilirdi. Güzel, koskocaman bir ev alıp ışığa boğup dayayıp döşeyip?.. Belki şaşırtabilirdi o zaman. Belki...

Ama nasıl?

Taşınmaya dünyada razı edemezdi; bir dağı bile razı etmek daha kolaydı.

Dağ ha?

Dağ...

Derken buluverdi.

Onu büyük bir eve taşımanın yolu yoktu, ama büyük evi ona taşımak mümkündü pekâlâ.

Oh be!

Rekoru üst üste iki sevişmeydi; şimdi yanında olsa, kasnak masnak dinlemez üç kere sevişirdi.

Hayır, dört kere.

"Kaldır Otu filan mı çiğnedin sen lan?" diye edepsiz edepsiz konuşurdu şıllık.

Çişi de gelmişti ama bekleyecekti biraz. Böyle çadırı dikip hastabakıcıyı çağırmak olmazdı. Adam yanlış anlardı.

Bu ona kapılmış gitmiş,
O da bunun için kendinden vazgeçmiştir...
MEVLÂNÂ

Ve Gülhan...

Zila'ya doğru yol alıyordu şimdi.

O bunun kızıydı değil mi?

Ahlâksız adamın ahlâksız kızı.

Babasının ahlâksızlığını sessizce göğüsleyecek kadar ahlâklı kız... Gülhan...

Utanç duvarını suçüstü olduğu gün yıkan çocuk. Çalışma odasında bir kızla al takke ver külah basıldığında; "Heves, merak falan sanmayın. Hüviyetim bu. Ben lezbiyenim," deyivermiş, işi bitirmişti. Yakalanması ikinci golüydü babasına, yakalandıktan sonra meydan okuması üçüncü golü. İlk golünü Lise iki'den ayrılma kararında ayak dirediğinde atmış, niye ayrıldığını asla söylememişti.

İlk itiraz, ilk sayı. "Ne diyorsun kızım sen?" diye parlamıştı Teoman Kemâni. "Ne okulu, ne değiştirmesi?"

"Öyle işte," demişti Gülhan inatla. Artık Yükseliş'e adım atmayacaktı. Başka bir okul; neresi olursa, düz lise, eğri lise, kolej molej, şehir dışı, yurtdışı...

Gülhan'ı büyüyen gözlerle izlemiş ve taviz vermeyecek olursa Kemâni anayasasının değiştirilemez kurallarının bir zıpır devrimiyle helâk edileceğini hissetmişti. Gizliden de bir hazla, işte şimdi itiraf ediyordu, gururla, bunu da itiraf ediyordu, tabii çok kızdı-

ğını her vesile ile belli ederek nakil işini hallettirmişti. Ama gözü üzerinde olacaktı ha, ona göre.

Ne fayda.

Kız giderek tuhaflaşıyordu.

Haber vermeden, izin almadan, kendiliğinden üstelik; "Ders çalışacağız," deyip deyip eve arkadaş getirmeler başlamıştı Yükseliş'ten ayrılmanın ardından. Hiç yapmadığı şeydi.

"Galibiyetin tadını aldı bir kere keçi," diye düşünüyordu Teoman Kemâni. Her gece havaya savrulan "Bu son olsun" ültimatomları daha da bir kamçılıyordu sanki kızı. Biri gidiyor biri geliyordu arkadaşların. Sonunda da olan olmuş, birkaç yaş büyüğü gibi duran fazlaca makyajlı bir 'okul' arkadaşıyla en ayıplı şekilde basılmıştı. Hem de buna değil, Lâtife'ye. Yıkılmıştı kadın. Sonsuza dek.

Akşam her zamanki şaşmaz saatinde eve dönüp kafasında buz termoforuyla bulmuştu zavallıyı.

Sonrası malûm; ikinci gol:

"Heves falan sanmayın. Hüviyetim bu. Ben lezbiyenim."

Neydi bu şimdi? Nasıl bir felâketti? Kemâni soyunda bir soysuz, bir ahlâksız, bir hâyâsız. Yoktu öyle yağma, goller sıralanabilirdi ama lig henüz bitmemişti. Kemânilerden ahlâksız çıkmazdı ve bu da ahlâksızlık değil, bir hastalıktı. Tedavi şarttı... Evet evet...

"Hafta sonuna randevu aldım; doktora gidiyoruz."

"O sıkar biraz."

"Anlamadım!"

"Götürebiliyorsan götür de görelim."

Yaşının ve galiba 'cinsinin' gözüpekliği diline de vurmaya başlamıştı kızın. Bunların pek edepsiz, pek şirret oldukları bilinirdi de, senin başına geleceği bilinmezdi...

Gel gör ki...

Heyhât!

Kolej'de de olmazdı ki artık. Rezil ederdi bu kız aileyi. Oradan da alıp yurtdışında bir okula göndermeyi ciddi ciddi düşünmeye başlamış, Lâtife'yle de tartışmıştı bu fikrini. Daha doğrusu, Lâtife'nin yanında kendi kendisiyle. Çünkü ne dese hak vermişti kadın. "Çok uygun bir tanem. Harika düşünmüşsün." İyi de, burada, anne babanın dizinin dibindeyken bu sapkınlığa sapan çocuk

yurtdışında neye sapmazdı? "O da doğru hayatım. Çok riskli." Yatılı okul? Hafazanallah! "Haklısın canım. O hiç olmaz tabii." Yoksa en iyisi yurtdışına göndermek miydi gene? Hiç olmazsa adı çıkmazdı. Tabii ailenin de. "Bak ne güzel bir noktaya vardık tatlım."

Böylece Gülhan, her ne halt ediyorsa cemiyetten ırakta etsin diye bir kere daha okuldan alınıp bu kez Londra'daki bir okula gönderilmiş, o da güle oynaya gidip bir gol daha atmıştı Teoman Kemâni'ye. Öyle veya böyle, alan razı, satan razıydı neticede.

Kız liseyi bitirip dönecek, yüksek tahsiline Ankara'da devam edecekti.

Güya...

Bir tane de değil, iki tane birden İngiliz sevgili getirip evde misafir etmeye kalkan kızı cemiyete nasıl lanse edecektin?

Geri geri geri... Doooğru Londra'ya. Hemen. Dön dön dön dön...

Bu da beşinci goldü; İngiltere'de yaşadığı sürece ağlara kim bilir ne goller taktığını saymazsan.

Üniversiteyi bitirdikten sonra gidişi gibi dönüşü de yüksek skorlu olmuştu kızın. Pazartesi, Çarşamba, Cuma suarelerine zerre kadar ilgi göstermiyor, gündüzleri niyet tavşanı gibi odasına çekilip akşama kadar okuyor, yazıyor, müzik dinleyip uyuyor, akşam olup hava karardığı anda da baykuş gibi ava çıkıyordu.

Ekonomi mühendisi olmuş da gelmişti sözde ama çalışmayı düşünen kimdi?

"Bari bizim şirkette çalışsa, değil mi Lâtife?"

"Evet hayatım, ne güzel olur."

"Ama orda da rahat durmaz ki bu. Sekreterlere falan sulanır, adımızı batırır."

"Eveet. Çok haklısın canım. Olmaz elbet."

"Ama gene de kendiliğinden çıkıp gelse, hayır demem gibi sanki."

"Deme tatlım, deme. Baba-kız, bir de oğul, bir arada geçinir gidersiniz."

Üff! Nasıl yaşamıştı bu kadınla?

Sadece tahammül... Evet...

Önce Zila'dan öğrenmişti bir şeyler, onlar kelimelere dökülü değildi, şimdi de kendi kızından öğreniyordu... En az Zila kadar aykırı ve Zila kadar özel kızından. Yeni yeni.

Şevkle doğruldu çiş butonuna basmak için; sağ el bileğinde hafif bir karıncalanma hissetti. Kolunun üstüne yattığından uyuştuğunu düşünüp birkaç kez silkeledi şöyle.

Kararını vermişti. Lâtife ile yaşayabilirdi, Lâtife onunla yaşamak istediği sürece.

Kalan iki enfarktüslük canını Zila'ya adayacak, hayatın tadını çıkaracaktı. Son bir aydır çıkardığı gibi.

Ama önce Rafet Bey bir gelsindi hele. Nerde kalmıştı bu kadar saat? Kaytarıyor muydu artık hazret? Sıkılmış mıydı buna dadılık etmekten?

Gözü karardı.

Göğsüne balyoz yemiş gibi olunca kalp krizi geçirdiğini anladı.

"Dört!" dedi.

Buton elinden düştü.

Dünyada âşıktan daha zavallı, daha bîçare kim vardır?
MEVLÂNÂ

Gülhan üçüncüdür yanlış vites değiştirip üç'e atacağına beşe attı; araba homurdanıp yığıldı. Toparlasındı; gaza bastı.

Kime baksa o da bunun içine bakacakmış, kime yanaşsa suçu yüzüne vuruluverecekmiş, bir gece önce onunla nasıl hayallendiği, ona nasıl da edepsizce dokunduğu, külodunu nasıl ıslattığı ortaya çıkıverecekmiş gibi hissediyor, Kenan'dan bin beter bir Kenan olmaya doğru gidiyordu göre göre. Ama elinden bir şey gelmiyordu. Gündüzleri bütün kızlardan kaçmak, geceleri de gün boyu kaçtığı kızların hayalleriyle kudurup her birine ayrı ayrı tecavüz etmekle geçiyordu. Bir gece görünmez olup Sibel'i banyoda kıstırıyor, yapmadığını bırakmıyor, bir gece Aybüke'yi bayıltıp bağladıktan sonra ayıltıyor, kahkahalar atarak her tarafını yalıyordu.

Bedeninin her hücresinden iğrendiği, utancından, kaldırıp kendini yüksek bir yerden atıvermeyi düşündüğü günlerdi. Çok ciddi düşünüyordu bunu; intihar olarak bile görmüyor, temizlik sayıyordu.

Ailenin pisliği, ailenin şanlı adını lekelemeden yitip gidecekti.

Buydu.

Evde kendinden kaç, okulda herkesten. Nereye kadar?

Derken; "Baksana!" demişti her harfiyle gülen bir ses. Pencere kenarında, kimseyle göz göze gelmemek için her zaman en önde otu-

rurdu; başını ellerinin arasından çıkarıp bakmış, onu görmüştü. Tepeden tırnağa örtülü, sargılı, maskeli, şapkalı, kara gözlüklü bir yaratık dikiliyordu sınıf kapısının ağzında ve bundan tarafa sesleniyordu.

"Bana mı dedin?"

"Hıı... O perdeleri kapatıver. Güneş ışığı görmemem lâzım benim."

O an; "Geldin işte!" demişti içinden.

Uysalca fırlamış, titiz titiz ölçüp biçerek kapatabildiği kadar kapatmıştı kumaş perdeleri, sonra da aferin bekleyen çocuklar gibi bakıp gülümsemişti ona. "Oldu mu?"

"İdare eder." Bir anda etrafı doluvermiş, görünmez olmuştu yaratık. "Durun lan, sıkıştırmayın... Aa!.. Zila Zila... Adım Zila, tamam mı? Açılın az, sonra asılırsınız."

Zila!

İlk uyanışıydı Gülhan'ın; ilk akışıydı ve ayıpsız ilk hayâli. "Baksana," dememişti de sanki, "Bir dakika! Öyle kötü kötü düşünme bakalım," demişti. Işık saçan bir gölge gibi girmişti hayatına. Yüzüne yapışan kara lasteksin altında ne olduğunu, simsiyah gözlüklerin gerisindeki gözlerin nasıl baktığını kim ne yapsındı? O kadar belliydi ki onun için geldiği ve buna öyle bir inanıvermişti ki, çevresinde kim var kim yok saniyesinde mıknatıslayıp kendine çekmesinden hiç gocunmamış, zerre kadar kıskançlık duymamıştı. Bunundu o. Biliyordu.

İlk romantik rüyasını gördü o gece. Hiç ayıp etmedi, hiç zorlamadı Zila'yı. Ne tecavüz, hattâ ne de sevişme. Öpüşme bile yoktu.

Bakışma.

El ele tutuşma.

Birbirinin dizine yatıp birbirinin saçını karıştırma.

O kadar.

Anlıyordu. Günler geçtikçe daha çok.

Zila, dokunarak sokularak şakalaşarak edepsizleşerek konuştuğu, ayıpçı fıkralarla yüzünü kızarttığı oğlan-kız, herkesin Zila'sıydı bir yere kadar; ama o yerden sonra bunundu. Su ister gibi küfür edebiliyor, gıdıklar gibi aşağılayabiliyor, bir etine tenine bitişip bir kaf dağına kaçarak kedi yumağı gibi karmakarışık ediyordu sokulmak için dört dönenleri.

Kendisi kadar yakındı ona Zila... Biliyordu.

Gece ışığı söndürüp kendine dokunduğu anda ona da dokunmuş oluyor ve asla pişmanlık duymuyordu. İşte bu kadar yakındı. İstese pervasızca soyabilecekti onu, kulağına dilini sokarak açık saçık sözler söyleyebilecek, en mahrem yerlerini öpüp koklayabilecekti.

Ama yapmıyordu; istemediğinden değil.

Önceki hayallerinde, rüyalarında olduğu gibi kendinden utandığından hiç değil. Artık kendisiyle gurur duyuyordu bilakis.

Peş peşe bin hayal kurabilir, bininden de zevkten kendini kaybederek tertemiz çıkabilirdi; her gece, her gecenin her saati, her dakika... Ama yapmıyordu.

Hayâlindeki varlığı yetiyordu Zila'nın; karanlık, yüzsüz gözsüz ağızsız burunsuz bedensiz varlığı...

Sesi yetiyor, sesinin hayâli yetiyordu.

Asla bir yüz gelmiyordu gözünün önüne; o kara boşluğa hangi güzelliği yakıştırırsa yakıştırsın, yakışmıyordu.

Güzel, daha güzel, en güzel... Fark etmiyor, lasteksin altında saklı yüzün yerine açık bir yüz geldiği zaman Zila Zila olmuyordu.

Sabahları, gece boyunca taş taşımış kadar yorgun kalkıyor, tereyağına bal döküp kaşıkla girişiyor, bitmek bilmez bir iştahla kahvaltıya saldırıyor, sofrayı silip süpürse de hâlâ aç, bir şeyler kemirmeye devam ederek evden çıkıyor, okuluna koşuyordu.

Ve işte...

Orada duruyordu Zila.

Herkese olduğu kadar yakın, herkesten olduğu kadar uzak, ne onun ne bunun, ama hem onun hem bunun.

Dosdoğru odağına bakıyordu siyah gözlüklerin; hiç utanmıyordu.

"Günaydın Zila."

"N'aber kız?" O da, etrafını saran şebeklerin vıcırtısından duyabildiyse.

135'i yeni geçtiğine göre, numara tenekesi görünmüyordu ama şu kapısı yanda olan 133 numara olsa gerekti.

İki tekerle kaldırıma çıktı, boşa almayı unutup kontağı kapatınca araba havlaya havlaya iki defa hopladı öne.

Canını teslim etmeye hazır değilsen, "Ben âşığım" deme...
MEVLÂNÂ

Teoman Kemâni gözlerini açtı.

Klasik tablo; orda burda kablolar, çıplak göğsünde elektrotlar, bipler, dıtlar, burnuna hava veren oksijen boruları, fıslar tıslar.

"Iı."

Veysel monitörden çevirdi kafasını, dönüp Teoman Kemâni'ye baktı, sırıttı. "Oğlum, acelen ne lan?" dedi. İki enfarktüsü niye dip dibe getirdin, bak kala kala bir canın kaldı demek istiyordu. Onu da dedi zaten: "İki enfarktüsü niye dip dibe getiriyon, bak kala kala bi canın kaldı. Hıyar. Acele işe şeytan karışır oğlum."

Dördüncüye kadar yoktu ama beşinciye kadar acelesi vardı Teoman Kemâni'nin. Artık vardı. "Iıı," dedi serum borulu sağ elini sallayarak. "Atta." Rafet Dülger de girmişti şimdi görüş açısına. Tam istediği gibi.

"Vasiyetini mi yazacaksın?" dedi Veysel. "Olmaz şimdi. Dinlenmen lâzım. Sen hele bi öl hayırlısıyla, her şeyini bana bıraktığını söylerim ben Lâtife'ye."

"Attaaaa!"

"Olur canım. Hizmetçin vardı burda." Rafet Dülger'e bakıp kafa salladı Veysel.

Rafet Dülger yaklaştı, "Geçmiş olsun Teoman Bey. Bunu da atlattınız şükür," dedikten sonra tahtayı kaldırıp kalemi sabık patronunun serum borulu eline tutuşturdu.

Bir aceleyle yazmaya başladı Teoman Kemâni.

Çankaya Tapu Müdürü Şükrü Bey'e uğrayın. GMK 133'ün birinci katındaki üç dairenin yeni maliklerinin isim, adres ve telefonlarını alın. Dördüncünün malikini biliyoruz. Sonra Briç Kulübü'ne gitmenizi istiyorum. Hemen. Serkan isminde genç bir mimar vardı, soyadı Kılıç mı Kalkan mı ne, orada tanışmıştık. Adresi kulüp kayıtlarından alın, telefonla olmaz, bizzat gidin ofisine, ne yapıp edip takın peşinize yanıma getirin.

Yazacaklarının bittiğini göstermek için kalemi elinden attı. "Iıı."

"Hemen gidiyorum Teoman Bey."

Gökyüzüne yüksel
Sadakat durağına gel
Gel aşkın kapısına,
Başını eşiğe koy...

MEVLÂNÂ

Gülhan uzun süre inemedi arabadan. Bu Zila o Zila mıydı? Olabilir miydi? Baba kız aynı kıza âşık olmuş olup... İyileşmiş miydi Zila? O buysa eğer, güneş alerjisi geçmiş miydi?

İsim benzerliği olsundu ne olur!

Ne olur olmasındı. Bu o olsundu.

Ankara'da kaç tane Zila olabilirdi? Türkiye'de? Dünyada?

Yok... Bu oydu.

"Kapıyı açınca..." demişti babası... Öyle dememişti de onun gibi bir şeyler demişti. O ise eğer, kapı açmalar falan, evin içinde de maskeyle oturacak hâli yoktu, demek ki iyileşmişti.

Değilse?

Keşke sigara tiryakisi falan olsaydı şimdi. Şurada uç uca yakardı, oyalanırdı.

Sen misin Zila? Görebilecek miyim sonunda yüzünü? Ne yapacağım sensen? Hayallerim yıkılacak mı? Değişecek mi duygularım?

Zila!

Aşkım!

Kalbimin Bayrağı!

Dinimin Direği!

Kıblem!

Kâbem!

Sevinç resmim, huzurum, cennet kanadım, barış ant...

Hayır! Barış antlaşması değildi henüz; ateşkesiydi. Kendisiyle ilk tanışması, kendi içindeki başkalıkla ilk selâmlaşması, geçinip gitmeye başlaması.

Barış?

Hayır!

Şimdi belki.

Barış... Sonsuza kadar... Belki...

Bu oysa eğer, yok var demekti. Görünmeyen görünenden daha var...

Bu oysa eğer...

Eğer oysa bu... Aşk var demekti.

Aşk varsa eğer... Tanrı da var...

Zila'nın toplayıp tası tarağı Yükseliş'e geldiği o günü getirdi gözünün önüne. Kapkara, kapkapalı, görünmez, varla yok arası, orada ama hem de değil, yok ama vardan daha var, bir göz atımlık mesafede ama gözün göremediği, elini uzatsan dokunursun ama ufuk kadar uzak, engelsiz, yasaksız, günahsız, ayıpsız, ama arada dağlar...

Yok!

Arada hiçbir şey yok...

Arada senin korkuların var.

Kapıyı açıp önce bir ayağını sarkıttı aşağıya, tabanı kaldırıma değince öbürünü de indirdi, soğuk suya atlamış da bir tereddüt ederse geri çıkacakmış gibi havanın içinde yüzmeye başladı 133'e doğru. Dursa durur, geri, dönerdi, biliyordu. Yürüdü.

Gülle gibi kapıyı büyük güç harcayarak açıp kendini iki kapı arasında yaratılmış çok özel karanlıkta bulunca bu Zila'nın o Zila olduğunu anladı. İkinci kapı daha da çetindi; kolumu bacağımı sıkıştırmadan kendimi içeri atacağım derken "Buna değer!" diye düşündü. Projektör kadar kuvvetli antre ışığının altında birkaç nefeslik bekledi, sonra zile dokundu.

Birkaç nefes daha bekledi.

Kapı açıldı; Zila, bir ışık selinin ortasında belirdi.

Hiç görmemişti o yüzü Gülhan, bir eşarp veya mevsimine göre

bere, şapka, eldiven, pantolon, kara gözlükler, yüzüne zar gibi yapışan kar maskesi kılıklı bir lasteksten ibaretti Zila, ama doğdu doğalı, gözünü bir an olsun ayırmadan o yüze bakmış gibiydi şimdi. Bir daha da ayıramayacaktı. O anda anladı.

"Evet?"

"Ben..."

"Eveet?"

"Ben..."

"Sen ne? Girsene kız!"

Ruh terk eder ya bazen bedeni
Sonra döner ya gerisingeri
Derler ya, "Olur mu hiç öyle?"
Sen hele bir dön bana geri
De ki; "Olur. İşte böyle."

MEVLÂNÂ

Kız gibi Semiramis Kübra'nın çok ilgisini çekmiş, ağzı burnu birbirine geçmişti görür görmez. Bi tane normal insan girmiycek miydi şu eve anam? Bakmış kalmıştı. Kız suratlı, dar omuzlu, yumyumuşak bi şeydi böyle... Az daha "Nasılsın kızım?" diyecekti. Kız olsun diye dua niyaz beklerken erkek çıkınca anası etek giyindirip saçlarına kurdele takmıştı bunun zâr. Öbürkü de pek düşkün görünüyodu buna... Yok anam yok. A aa!

Berna'nın dikkati çam yarması gibi Nizam'ın üstündeydi elbette.

Önce kendini, sonra yanındakini tanıttıktan sonra "Taşınıyoruz efendim," demişti Semiramis. Nizam dediğinin eli kolu doluydu; katlanmış mukavva kutularla.

"Ne taşınması?"

"Tedbiren. Ağamız öyle rica etti. Biz yardımcı olacağız toplanmanıza."

"Derhal," demişti Nizam.

"Anam çorba yapıyodum, soğanıyla salçasını da kavurup şehriyesini çevirmeye başladıydım. Kaynatayım, birer çanak da siz içiverin güzel, konuşuruz."

"Abla..." demişti o zaman Berna. "Demek ki bir şeyler var. Sen toplanmaya başla, ben ocağı kapatırım."

Her tarafı ayrı oynamıştı Kübra'nın. "A aa!"

Toplanmışlardı ne yapsınlar? Kimleri vardı başka? Kübra'yla Berna bir yandan, Semiramis öbür yandan girişmişlerdi katla, kaldır, koy. Nizam mukavva kutuların katlarını açıp şekil vermekle, dolanlarını kapatıp bantlamakla meşguldü daha ziyade.

"Sen de iyi hamaratmışın maşallah. Bizim Berna pek kırar döker. Ama bak senin eline nası yakışıyo ev işi."

"Teşekkür ederim efendim."

"Dur dur. Çarşaf öyle katlanmaz kızım. Tut ordan. Öbür ucunu ver bana." A aa, çocuğa da kızım demişti görüyo musun?

Yer bezlerine, bulaşık süngerlerine, kahvaltılık bala, yağa, jambona, sucuğa, zeytine kadar yükte hafif ne varsa almış, mobilyayı şunu bunu buldukları gibi bırakmışlardı. Bunlar kolileri doldurdukça Nizam indirmişti aşağıya. Üçüncü turda Durali de yetişip gelmiş, taşıma sektörüne dahil olmuştu. Bir, bilemedin bir buçuk saatte boşalmıştı çekmeceler.

"Haydi gidelim," demişti o zaman Semiramis.

Aşağıda böcek siyahı iki tane dört çeker bekliyordu; öndekinin kaputunun önünde de siyah takımlı bir başkası. "Bu arkadaşımızın ismi de Bismil efendim."

Arkadaki jip Kübra'yla Berna'ya tahsis edilmişti. Nizam direksiyona geçmişti, Semiramis, Kübra'yla Berna'yı arka koltuğa yerleştirdikten sonra kapıyı usulünce örtüp öne, Nizam'ın yanına. Durali'nin koli yüklü öndeki jipe bindiğini görünce "Yazık anam, nası iyi çocuktu şu. Bak ev yerleştirmeye bile geliyo, görüyo musun?" demişti Kübra Berna'ya. "Böylesi bi daha denk gelmez, tüh."

Semiramis oturduğu yerde yan dönmüş; "Gelir efendim," demişti dişlerini göstere göstere gülerek. "Durali de taşınıyor yeni evinize."

Kübra'yla Berna, Deccal'ın Fazılgile verdiği mühletin son gününde, Şehit Bahadır Demir Sokak sekiz numaradaki Kardeşler Apartmanı'ndan böylece tam gaz kopmuş, Dışkapı Babaharman Parkı'nın karşısındaki Ayçe Sokak bir numaraya doğru hareket etmişlerdi. O gece Deccal Hayri'ye uğrayıp şaşırtacak, Hayri Celil'e uğrayıp hiç de şaşırtmayacak, gecenin bağrında mafya savaşları start alacaktı. Bildiğimiz gibi.

Bakarsın bugün sever bu yürek,
Yarın sevilir bakarsın.
Yüreğimin özünde başka yarınlar var.
MEVLÂNÂ

Vaktinin daraldığını hissediyor, hissetmekten öte biliyordu. Zaten Veysel de bunu böylece bilmesi için ne mümkünse yapıyordu.

"Devir teslim töreni ne zaman koçum?"

"Atta!"

"Al lan, giderayak bi hizmetimiz geçsin. Al. Yaz."

Sen su katılmamış bir ibnesin!

"Biliyoz."

Rafet Bey iyi iş gördü o gün. Serkan Kılıç'ı ayarladığını, öğleden sonra geleceğini söyleyip gidişinden iki saat kadar sonra Çankaya Tapu Dairesi Müdürü Şükrü Bey'den aldığı taş gibi bilgilerle geri damladı sabık patronunun odasına. Serkan Bey'i alıp öyle gelmek isterdi ama Teoman Bey'i yalnız bırakmak istememişti. Bir ihtiyaç falan? Tuvalet muvalet?

"Atta!"

Rafet Bey... Rafetciğim... Dostum, sırdaşım... Senden bir istirhâmım olacak...

"Aman efendim; emriniz olur."

Dinle Rafet... Oku yani... Vaktim azaldı benim...

"Efendim, Allah gecinden..."

"Iıı!"

"Özür dilerim. Buyrun, emredin, okuyorum."

Şükrü Bey'den aldığın adreslere gitmeni istiyorum Rafet... Bey yazmasam olur değil mi?...

"Ef..."

Tamam... Rafet... O üç daireyi satın alacaksın. Ne istiyorlarsa ver... İşi süratle bitirip bir noter kâtibi al, Zila'ya git... Sana vekâlet vermesini söyle... Sonra da o üç daireyi Zila'nın üstüne geçir... Çok rica ediyorum çabuk ol. Haydi Rafet, haydi kardeşim...

Rafet Bey tahtayı indirip kalemi aldı Teoman Kemâni'nin elinden. "Merak etmeyin Teoman Bey. Olabildiğince tez elden halledeceğim," dedikten sonra kapıya yürüdü.

"Iıı."

"Tuvalet?"

"Atta!"

"Buyrun efendim."

Zila'yla halt yeme gene Rafet... e mi kardeşim?.. Uslu dur... Ben öleyim, ondan sonra...

"Efendim, rica ederim."

"Iıı."

"Gidiyorum."

Mimar Serkan Kılıç, Rafet Dülger kıpkırmızı bir suratla çıkıp gittikten yaklaşık iki saat kadar sonra geldi. O buna "Geçmiş olsun," dedi, bu ona "Iıı!" dedi, o buna "Anlamadım, su mu istiyorsunuz?" dedi, bu ona "Atta!" dedi, o gene anlamadı, nihayet Teoman Kemâni butona basmayı akıl edip çene kırığı terminolojisinden anlayan hastabakıcısına, dolayısıyla da yazı tahtasına kavuştu.

Serkancığım, senden çok özel bir iş isteyeceğim... Çok özel ve çok gizli bir iş... İşin maddi kısmı hiç mühim değil... Elinde ne iş varsa geri atıp benimle alâkadar olmanı istiyorum şimdi... Mümkün müdür?

"Olabilir Teoman Bey yani. Buyrun, anlatın, yani yazın siz de bakarız."

Teoman Kemâni yazdı. Kuru kuru yazmakla da kalmadı, işine karışmak gibi olacaktı ama, çize çize tarif etti bir de güzel.

Gazi Mustafa Kemal Bulvarı 133 numaradaki apartmanın giriş katında bulunan dört dairenin dördü de aynı bayana aitti. Detayları Rafet Bey'den alacaktı yarın Serkan. Teoman Kemâni'nin istediği şuydu... O dört daire, yani 133'ün giriş katı, perde duvarları yıkı-

lıp pencereleri köreltilerek hiçbir şekilde ışık almayacak tek bir daireye dönüştürülecekti. Bu bahsini ettiği bayanın gün ışığına karşı aşırı hassasiyeti vardı; en çok buna dikkat edilecekti restorasyon sırasında. Meselâ içeriye ne malzeme taşınırsa taşınsın, apartmanın çifte kapısı katiyen örtük tutulacak, ikinci kapı açılmadan önce birinci kapı mutlaka sıkı sıkı kapatılmış olacaktı. Tekraren belirtmekte fayda görüyordu; pencerelerin tamamı, banyo ve mutfak ışıklıkları dahil, içeri tek damla güneş ışığı sızmayacak şekilde kör edilecek, ama dışarıdan bakıldığında pencere olarak görünecekti. Elektrik tesisatı tepeden tırnağa yenilenmeliydi, çünkü o bayanın karanlığa karşı da aşırı hassasiyeti vardı. Ev, gün yirmi dört saat yaz bahçesi kadar aydınlık olacaktı. İlaveten, elektrik kesintilerine karşı duvarlara gömme ışıldak yatakları, mum gözleri, şamdan yuvaları açılacak, gene her ihtimale karşı münasip bir köşeye ses izolasyonlu bir otomatik jeneratör konulup hattı döşenecek, dairelerin birleştirilmesinin yanında ekstra gibi görünen bu işlere de en az diğer iş kadar ihtimam gösterilecekti. İş bitti dendiği gün, sayılanların tümü bitmiş olacak, ev tepeden tırnağa, Serkan'ın zevkine güveniyordu, en modern şekilde dekore edilecekti. Kaç işçi isterse çalıştırabilirdi Serkan; kaç mimar, kaç iç mimar, kaç mühendis, kaç dekoratör, kaç usta isterse koşabilirdi işe; yeter ki çabuk olsun. Evet... Hemen yarın başlandı diyelim, ne kadar zamanda teslim edebilirdi acaba?

"Bir ay diyelim."

"Iıı!"

"Yirmi gün?"

"Iııı!"

"Tamam, on gün. Bu son."

Teoman Kemâni tahtaya uzandı, yazdı.

Bir haftada bitir, hiç pazarlık yapmadan çıkaracağın hesabın iki mislini öderim.

Hakikat yolunun sonunda zümrüt gibi bir aşk var,
O yolun dört yanında bin başlı ejder...
Senin yüreğin var mı?

MEVLÂNÂ

İrfan büyüyordu.

Zübeyde Hanım'da sucuk kokuları arş-ı âlâya yükseliyor, fakir aileler torba torba bebek bezleriyle, kutu kutu hazır mamalarla şenleniyor, Naim Orhun estirip gürlüyor, yabancı sigaraları uç uca ekleyip hızla tüketiyor, artık bırak bir zamanlar burun kıvırdıkları öğle yemeğini, sabah kahvaltısını bile hastanede etmeye başlayan personele bakıp bakıp "Götünüz büyüyecek," diye homurdanıyor, allem edip kallem edip iki arada bir derede soluğu İrfan'ın başucunda alıyordu. "Leen, çüklüüü... Naaptın len? Gel bakalım hergele."

Oğlana dalıyor, gıdıklıyor, mıncırıyor, kucağına alıp hoplatıyor, şaşkın şaşkın bakışan hemşirelere ters nazarlar atıp "Reflekslerine bakıyoruz. Ne var?" diyor, sağ bacakla sol kolun gidişatına içten içe sayıp sövüyor, biri çıkıp da oğlanın gazıyla tuzuyla alâkalı bir şeyler diyecek olsa sırf ilgilenmiyormuş gibi görünmek için "Bana ne be?" diyordu. "Çocuk doktoru muyum ben?" Yenidoğan hemşiresini haşlıyor, kat hemşiresini paylıyor, tuttuğunu azarlıyor, "Adam gibi bakamadınız el kadar şeye," deyip duman attıra attıra ırıyor, çok değil on, bilemedin on beş dakika içinde hastanede ne kadar çocuk doktoru varsa "İrfan'ın gazı varmış. Gidip bakın," diyerek yığıyordu başlarına. Bir küçücük İrfan osuracak diye koca hastane seferber oluyordu.

Hayri de alışmıştı, zırt pırt damlıyor, Naim Orhun'dan farklı olarak göstere göstere, saklamadan, ar etmeden kucaklayıp milletin gözüne soka soka seviyordu İrfan'ı. Kısa bir süre sonra da "Galiba altını doldurdu," deyip hemşirenin emin ellerine teslim ediyordu. O da memnun değildi sol kol ve sağ bacaktan. Hem daha ince, hem daha kısa kalıyorlardı sanki giderek. Ama belli etmiyordu.

Naim Orhun öğle yemeği yedirmeden Hayri'yi katiyen bırakmıyor, onun hatırını bir kere sorarsa, mafya savaşlarının başladığından haberi vardı, Deccal'ın hatırını beş kere soruyordu masada; lokmalarını boğazına diziyordu çocuğun. "Lan bak, o adamcağıza bir şey olsun, bir daha ben polisim, halkın emniyeti benden sorulur diye dolaşma lan." Hayri konuyu değiştirmeye çalışıyor, su testisi su yolunda kırılır falan gibi sade suya tirit deyimlerle yakasını kurtaramayacağını bildiği için daire başkanına brifing veren bir istihbaratçı ciddiyetiyle her Allah'ın günü durum raporu arz ediyordu hazrete. Bildikleri kadarıyla şimdilik sağdı Deccal. Bildikleri kadarıyla diyordu çünkü savaşın başladığı ilk gün yola dökülen sekiz ceset dışında şu âna kadar kim öldü kim kaldı, hiç kimse hiçbir şey bilmiyordu. Bununki de bilmekten ziyade temenni sayılırdı o bakımdan. Mafya kendi işini kendi görürken temizliğe son derecede ihtimam gösteriyor, geride tek damla kan bırakmıyordu. Ama savaşın giderek kızıştığından eminlerdi; çünkü hiçbir baba mekânından eskortsuz çıkmıyor, o gün bugündür hiçbir babanın hiçbir adamı esnafa eşrafa eskortsuz çökmüyor, pavyonlarda şampanya şişesi kuleleri yükselmiyor, topuklar kurşunlanmıyor, dizler parçalanmıyordu.

Ve asayişin bu kadar berkemâl olmasının bir tek anlamı vardı asayiş açısından:

Asayiş bombok.

Sonra ciddileşiyordu Naim Orhun. "Ölürse falan haberimiz olmayabilir mı diyorsun yani?" diye soruyordu.

"O olur," diyordu o zaman Hayri. İt iti kırar, onun adamı bunun adamını yer, bunun adamı şunun adamının kanını içer kimsenin ruhu duymazdı ama babalardan biri nallandı mı yer yerinden oynardı. Birinin nallanması birinin namlanması demekti çünkü. Hele ki Deccal indirilecek de onu indiren tevazu gösterecek; bu mümkün değildi. Çan çalarlardı çan.

Sonra Kuveyt meselesine geliyordu konu. "İllâ gideceksin yani?"

"Ne yapalım; vazife."

"Reddet kardeşim. Millet sırada bekliyor diyorsun."

O vazifeyi kastetmiyordu Hayri, öbür vazifeyi kastediyordu; Berna ve İrfan'ı. Bak, daha bir suni anne bile bulamamışlardı. Her şey paraya bakıyordu bu devirde. Deccal savaşın başladığı gece bir torba para bırakmıştı tedariken ama param var diye sokağa çıkıp boş anne arayamıyordun. Ee, biraz daha sıkabilecek miydi Naim? İdare edebilecek miydi İrfan'ı bir müddet daha?

"Ederiz etmesine de..." diyordu Naim Orhun, "Korkuyorum kardeşim... İbnenin biri ispiyonlayacak, al başına belâyı." Hayır, iş uzadıkça sahte rapor düzenleme işi de sıkıntıya giriyordu bir şey değil. İlk günlerde olaydı, hani o Berna ibnesi ibne değil de orospu olaydı misal, millet uyanıp da ağzım yüzüm demeye kalmadan attırıverirdin bir doğum şeysi... Şimdi nasıl attıracak, kimi uyutacaktın? Oğlan bundan bile popülerdi hastanede. Ayı gibi süt içiyor, manda gibi sıçıyordu. Daha da olmazsa kayboldu, biri çaldı falan deyip bir yerlere saklamak gerekecekti piçi. Bunun aklında Veysel'in evi vardı acil bir durum için ama?..

Ama işte...

Âşıkların eli hep 'veren el' olmuştur,
Ziyafet masalarını canlarıyla donatır onlar...
MEVLÂNÂ

Teoman Kemâni kendini ayıpladığı bir korkuyla bekliyordu Azrail'i. Şu sülalede altıncı enfarktüsünü gören bir er kişi olmadığını bile bile korkmak çok ayıptı hakikaten. Her Kemâni erkeği, daha doğduğu günden sıkı bir tetkik markajına alınır ve her Kemâni erkeği o markajdan kıvrak hareketlerle kurtulup başarıyla ölmenin bir yolunu mutlaka bulurdu. Bu böyle bilindiği için, hattâ bu, ailenin soyağacında rantiyecilikten bile daha fazla vurgulandığı için doğal olarak her Kemâni erkeği konu hakkında aile hekimleri tarafından usulünce, Veysel gibi hayvanına denk gelen Kemâni erkeği ise hunharca bilgilendirilir, gerek gidişat, gerekse şecere tarihi bilgisi nedeniyle kazık kakmaya değil, beşinci enfarktüsü geciktirmeye bakardı.

Teoman Kemâni'nin ise umurunda değildi beşincisi. Hem de umurundaydı. Umurunda olmadığı zamanlarda sırıta sırıta Azrail bekliyor, umurunda olduğu zamanlarda Azrail sanki kapıyı çalıp da gelecekmiş gibi bir tıkırtı duysa yüreği ağzına geliyordu. Ki yakındı; ağzına gelmeyecekti ama başına geçecekti. Biliyordu.

Umurunda değildi ölüm, çünkü fena bir şeye benzemiyordu yahu. Uyuyup gidiyordun ne güzel. Gene umurunda değildi, çünkü önemli olan çoluğun çocuğun ölümünü görmemekti. Bak ne güzel işte, Kayhan da aynı akıbetten gidecekti Kenan da, ama sen görme-

miş olacaktın. Aslanlar gibi... Oh. Ve gene umurunda değildi, çünkü hayat arkadaşını kaybetmişti. Lâtife yoktu bak, kaç gündür uğramıyordu. Kayhan uğruyordu ama ona da sağ olsun gelip gidiyor çocuk diyemiyordun, çünkü derdi başkaydı sinsi yılanın. Ve de gene hiç umurunda değildi, çünkü şu son intihar vakasında ateş bacayı sarmış, korku gırtlağına çökmüş, Kenan'ın arkasından ağlama ihtimali belirmişti. Ufukta falan da değil üstelik; iki kat aşağıda. Yüz bin kere ölsündü, ama Kenan'ın haberini almasındı. Ölmüşmüş, gebermişmiş, umurunda değildi.

Ama umurundaydı da... Veysel itinin Kenan'ı iyileştirdiğini görmeyi isterdi giderayak. İntihar etmeden, efendi gibi, aile geleneklerini yaşata yaşata beşinci enfarktüsünde misler gibi ölüp gideceğinden emin olmak şöyle... Gene umurundaydı; bir kılıfına uydurup Lâtife'nin gönlünü almak isterdi. Bari şu kasnak çıkıncaya kadar dayanaydı da eve gidip bir koşu... Ve gene umurundaydı; Zila'nın karşısına dikilip; "Seni büyük eve taşıyamadım ama büyük evi sana taşıdım, bak," demeyi isterdi. Ve çok acayip umurundaydı, kadın o muazzam hediyeye de burun kıvırırken bu onu koca evin içinde kovalayıp yakalayıp yatırıp...

Veysel paldır küldür dalınca ciddiyetini takındı. Hiç çekilmezdi şimdi bu. Tahta istersin vermez, çiş dersin anlamaz, öleceksin de öleceksin diye tezahürat yapıp adamın moralini alt üst eder...

"Sana güzel haberlerim var şekerim. Moralin tavan yapacak."

"Iı?"

"Ciddiyim lan. Kasnağını çıkarmaya geldim. Artık çükünü kendin tutabileceksin işerken."

Hakikaten güzel haberdi bu. "Oooh."

Ama daha da güzel haberi vardı Veysel'in. Dikkat ettinse güzel haberim var değil, güzel haberlerim var demişti; çoğul.

"Iı?"

Dur işte çatlama, anlatıyordu;

Çocuğun senelerden beri bin türlü kimyayla düşüp kalkmaya alışmış iç organlarının İmipramin'i başarıyla tolere ettiğine, hasar görmeden sıyrıldıklarına kanaat getirmiş ve Kenan'ı taburcu etmeye karar vermişti. Bunun kasnağını çıkarsın, aşağı inip muayene ediyorum ayaklarıyla biraz kıçını başını elleyecek "Iıı!" nefes kon-

trolü ayağıyla dudaklarına yumulacak "Iııı!" sonra da sevgili psikiyatristiniz vardı ya hani keçi sakal, onun ehlileştirilmiş ellerine emânet edecekti. Oğlanı gezdirsin dursundu şimdi. Hayatında bir defa olsun doktorluk yapsındı.

Çoktan bakmış, elli sefer kontrol etmişti ama bir de Teoman Kemâni'ye hava olsun için kaldırdı röntgen filmini, bakıyormuş gibi yaptı. "Güzel kaynamış. Elime sağlık," dedi. "Kalk bakalım sekte-i kalp hazretleri. Marangozhaneye gidiyoruz."

Koluna girip kaldırdı Teoman Kemâni'yi, usul usul eşlik etti müdahale odasına kadar. "Seni Türk hekimlerine emanet ediyorum," dedi adamı Alexander'a doğru ittirerek. Kenara oturup Alex'in kasnakla, platin çivilerle oynaşmasını, kadrolu hastasını bağırtmasını izledi.

"Konuş bakayım."

"Ve konuşayıv? Off! Ajıyoo."

"Acıyacak biraz. Çene kasların idmansız."

"Jiklet jiinijek viyiv?"

"Amma da hevesliymişsin karı gibi cak cak cak."

"Dijlev?"

"Lan saat beş'e bir var, sen hâlâ güzellik derdindesin. Bi dur, masraf yapma, belki yarın öbür gün beşinci kriz gelecek, basıp gideceksin. Parana mı yazık değil?"

"Allah velanı vevsin."

Ekmek arıyorsan ekmek,
Su arıyorsan su,
Aşk arıyorsan aşksın...
Neye kapılmışsan o'sun sen.
Aradığınsın,
Bulduğunsun...

MEVLÂNÂ

Teoman Kemâni odasına dönüp üstünü giyinirken Rafet Dülger geldi. "Yardım edeyim mi Teoman Bey? Aa, kasnağınız?" Yardım istemezdi, kendi işini kendi görmeyi özlemişti. Vıvırdayarak anlatmaya çalıştı, 133'te işlerin ne merkezde olduğunu sordu sonra. "Ev işlevi nasıl gidiyov?" İyi gidiyordu. Tam zamanında teslim edecek gibiydi Serkan Bey. "Zila? İyi vi o? Yavavazlık yapvıyovsunuz inşallah?"

"Aman beyefendi, istirhâm ederim."

Birlikte terk ettiler odayı; asansöre binip iki kat aşağıdaki diğer odaya gittiler; Kenan'ın odasına. Veysel oradaydı. Edip de. "Vasılsın oğluv?"

"İyiyim baba."

Sahiden de iyi görünüyordu çocuk; uzun zamandır görünmediği kadar hem de. Bu Veysel itinde bir acayip şeytan tüyü vardı. "Ven de iyi gövdüv seni," dedi.

"Eh..." diyerek araya girdi Veysel. "Biz genç çiftimizi rahat bırakalım da yuvalarına uçsunlar artık."

"Veyseeel..." diye hırladı Edip.

"Tamam lan tamam."

Teoman Kemâni Kenan'ı iki yanağından şapır şupur öpüp "Kendine iyi vak," deyip Edip'in elini de iki eliyle hararetle sıkıp "Oğ-

luv size evanet doktov," deyip Veysel'in ardına takılıp Rafet Bey'i de ardına takıp çıktı odadan. Bir an önce eve gitmek, Lâtife'yle konuşmak istiyordu. Gönlünü alamayacağını biliyordu ama helâlleşebilirdi. En azından...

Sonra da ver elini GMK 133.

"Veni eve vivakiv visin Vafetciğiv?"

"Ne demek Teoman Bey. Zevkle."

Çıkarken bir paket sakız aldı hastanenin büfesinden; attı ağzına, çenesi acıya acıya çiğnemeye başladı. "İdvan yavacakvışız," diye açıklama ihtiyacı hissetti.

"Anlıyorum efendim."

Kafasını sağa çevirdi, dünya vardı, kasnaksız, çivisiz, oh...

Güldü. Ne yüzle bakacaktı Lâtife'nin yüzüne? Bir daha güldü. Utanç duvarı yıkılmıştı hemşerim. Kadının her şeyden haberi vardı artık. Öyle de bakacaktın böyle de bakacaktın.

Bir vakit öncesine kadar rezillik dediği şeylerin her biri tadı tuzuydu hayatının şimdi. Yalan mı? Karısına ihanet ediyor, başka bir kadının yanında anadan doğma yatıp oturuyor, gaz çıkarıyor, çocuklarının terekesini harcıyordu. Aile gelenekleri mi dediniz? Tarümar!

Hayatını, ümitlerini, beklentilerini tepelemişti Lâtife'nin. Kendi dayattığı kuralları kendi çiğnemiş, perişan etmişti kadıncağızı. Kaybetmişti onu; biliyordu. Hem de hayatının son deminde, altın vuruşa bir kala. Lâtife'nin yerinde olsa gelip mezarına tükürmezdi bunun.

De... Kötülük bu muydu yahu? Tamam, bir delilik etmişti ama beş mutsuz insanın yaşadığı ev dört mutlu insanın yaşadığı eve dönmüştü şimdi. Bakıyordu şöyle bir, bu mutlu mu mutlu, Gülhan mutlu mu mutlu, Kenan elma yanak, o da mutlu, Kayhan'ı hiç sayma zaten, parasını verdin mi hepsinden mutlu... Belki Lâtife bile mutlu olacaktı bir süre sonra.

Bu kötü bir şey miydi şimdi?

Hiç de o kadar kötü gelmiyordu... Düşününce...

Yıkıyordun ama, tahammülle, alışıp gitmeyle, sınırlama ve sınırlanmayla, fedakârlık iç çekişleriyle dolmuş bir düzeni yıkıyordun, muhabbeti, hoşluğu güzelliği değil. Muhabbetin olduğu yerde fedakârlık, tahammül, alışma mecburiyeti, katlanma olur muydu?

Sevmiyor muydu Lâtife'yi şimdi sanki? Zila'yı sevdi diye karısına olan sevgisi yok mu oluyordu? Yoksa karısını sevmediği, sevemediği için mi Zila'yı seviyordu?

Katlanmak mıydı onunki Lâtife'ye, alışmak mı, sevmek mi?

Zararsız, kendi hâlinde, oturmayı kalkmayı bilen, nereye gitse oraya yakışan bir kadındı Lâtife. Nesine katlansındı ki? Ne zaman ne giyeceği belli, ne zaman ne yiyeceği, hangi yemeğin yanında hangi şarabı içeceği, yeni tanıştığı biriyle nasıl, çocuklarla ne, bununla hangi konularda konuşacağı, gözünün tutmadıklarına nasıl mesafe koyacağı, intibalarına bakarak kiminle samimiyeti ne hızda ve ölçüde ilerleteceği belli, doğru düzgün bir kadındı işte. Nesine tahammül etsindi?

Nesine etmesindi?

Böyle bir kadına tahamül edilmezdi de ne edilirdi?

Aynı şeyleri yapıp duran, sabahlığını sırtından sıyıracağı saat bile belli, hoşlandığı ve hoşlanmadığı şeyler katiyen değişmeyen, hiçbir şeyin yerini değiştirmeyen, yenilenmeyen, itiraz etmeyen birine?..

Haksız mıydı yani?

Ya o kadıncağız? Küsmüştü işte, ölüm döşeğinde bile yalnız bırakmıştı hastane köşelerinde... Kötü mü yapmıştı? O ne yapsındı bunu; nasıl dayansındı? Gözünün içi ne zaman gülmüştü Lâtife'nin en son?

İftihar ettiğin evliliğe bak Teoman Kemâni! Tık çuvala, bağla ağzını, doğru Mogan'a.

Şehzadem dediğin Kayhan'a bak! Kap şöyle kulaklarından, vur duvardan duvara.

Utandığın Gülhan'a bak! Sarıl sıkı sıkı, öp, kokla, canının içine sok.

Hastalığını haysiyet meselesi yaptığın Kenan'a bak. Uzaklaş, uzaklaştır, kurtar.

Haklıydı Veysel. Akıllı olan oydu, deli olan bu. Ahlâk onun erdemiydi, bunun değil.

Baksana şu hâle...

Ahlâksız diye diyar diyar sürgün ettiği, seneler var bir tek güzel söz söylemediği ahlâksız Gülhan, ahlâklı Teoman Kemâni'den ah-

lâklı görünüyordu şimdi. Düşününce...

Akıl hastası Kenan, akıllı Teoman Kemâni'den akıllı görünüyordu. Ruhunu koruyan ruhundaki arızaydı bizzat çocuğun. Kendine bir hastalık bulup içine kaçmış, kurtarmıştı kendini. Hastalığı ilacı olmuştu. Ayda yılda bir, belâdan belâya uğrayan Veysel görmüştü de her dem zindancı gibi başını bekleyen babası görememişti bunu.

"Bana başka bir emriniz var mı Teoman Bey?"

"Estağvuvullah Vavetciğiv. Teşekküv edeviv."

Şu hâle bak; şu eve otuz dört sene boyunca nasıl da asker disipliniyle girip çıkmıştı. Şimdi dağınıktı, darmadağın ve çok daha güzel görünüyordu gözüne. Cemil Bey bile. "Naavev Ceviv?"

"Tekrar geçmiş olsun Teoman Bey. Taburcu olacağınızı bilmiyorduk. Hoş geldiniz. Lâtife Han..."

Yürüdü geçti adamın yanından. Şurda bir kriz sonra adam sizlere ömür, sen hâlâ yok Lâtife Hanım şurdaydı, yok burdaydı. Bırak Allah aşkına Cemil, bırak.

Sağa dönüp salona girdi. Ve işte... Sultan, her zamanki yerinde zarafetle oturmakta...

Fark yok muydu? Vardı elbette. Sultan soru sormamış, ses çıkarmamış, tek kaşını kaldırıp gözünü çekmeksizin nişan alır gibi bakmaya başlamıştı. İşte sana değişiklik. "Lâtive, konuşvavız..."

"Lütfen tek celsede bitirelim Teoman."

O kolaydı da, hani konuşup helâlleşmek bakımından... "Lütfen Teoman. Yalnız kalmak istiyorum. Burada mı oturmayı düşünüyorsun?"

Teoman Kemâni bozulmuş, bozulduğundan daha fazla da üzülmüştü. Anlıyordu Lâtife'yi; belki hayatında ilk defa. Kadının canı yanıyordu ve karşılık vermeye, o da bunun canını yakmaya çalışıyordu. Madem ki yiyeceğim ben bu dayağı, bari bir yumruk atayım düşüp kalmadan... Bu kadar basitti ve bu kadar hazin. Abartacak bir şey yoktu.

"Gülhan evde viydi?"

"Odasında."

Bir şey demeden çıktı salondan. Gene don paça oturuyordu terbiyesiz velet. "Aa, çıktın mı?" dedi apar topar şortunu geçirirken.

Gidip kızına sarıldı Teoman Kemâni, kollarından çekti, kanepeye götürdü. "Ne oldu?" diye sordu. "Anlat. Jok vevak ediyovuv."

"Ben de sana anlatmak için gelecektim bugün hastaneye. Ne olmadı ki?" dedi Gülhan ve babasının yanına oturup her şeyi bir bir anlattı. "Kısaca babacığım..." dedi bitirirken, "Ahlâksızlıklarımız kesişti. Senin aşkın, benim de aşkım. Ne olacak şimdi?"

"Vilviyovuv." Kızına kocaman bir gülücük bağışladı Teoman Kemâni. "Ulan..." dedi dizine vurarak; "Vu dünyada en ahlâklı adav Veysel vi yahu?"

Aşk da ateş mi demektir?
Hani her düştüğü yeri yakar ya...
MEVLÂNÂ

Dişlerinin yapılmasını bekleyecek hâli yoktu Teoman Kemâni'nin. Gülhan'la bir saat kadar terbiyesiz terbiyesiz gülüşüp şakalaşıp Lâtife'yi çatır çatır çatlattıktan sonra dişkir dişkir koştu gitti Zila'ya.

İşte kapısındaydı gene... ve işte Zila... her zamanki.

"Evet?"

"Ven geldiv." Paldır küldür inşaat sesleri geliyordu yan dairelerden. Serkan işi bitirecek gibiydi sahiden de.

"Görüyoruz. Girsene be."

Komik, komikten de öte iğrenç göründüğünü biliyordu Teoman Kemâni. Burun kırığı yüzünden göz altlarından başlayıp dudaklarının iki yanına kadar yayılan morluk, geçen zaman içinde açılmış, suratı hastalıklı, pis, yeşilimsi bir sarıya çalmıştı. Oy kullandıktan sonra hint mürekkebine parmağını değil de burnunu banmış gibiydi.

Amaan, Zila'nın da çok umurundaydı çünkü. Maske taktığı halde kendisinden başka herkes maskeliymiş gibi selâm alıp vermeden dolaşan Temel'e benziyordu kadın. "Beni tanımadın mı?" diyen karısına, "Nasıl tanıyayım," diyordu. "Maskem var, kör müsün?" Zila için fark etmiyordu; ağzın yokmuş, burnun iki taneymiş, hiç.

Ne dişiyle dalgasını geçti adamın, ne yarım Çinli suratıyla eğlendi, ne de vıvvıv konuşmasıyla kafa buldu.

Ne geçmiş olsun dedi, ne sağlığını sordu, ne yeni zimmetine geçen ilave üç daire için teşekkür etti, ne hangar gibi bir evi olacağından dem vurdu, ne Gülhan'dan bahsetti, ne Gülhan'ın artık onunla yaşamaya karar verdiğinden.

Her zaman yaptığını yaptı; sade, doğal ve içten, maden suyu sunar gibi sundu kendini.

"Yarın buranın duvarını indiriyomuş senin aslanlar," diyerek at biner gibi Teoman Kemâni'nin üstüne bindiğinde, teneffüse çıkalı on beş dakika oluyordu. "Dört dairelik bir dairem olacak. Her odada ayrı veririm artık sana."

Seviniyor muydu yoksa Zila?

Sahi mi?

"Ne yani; sevindiğini vi söylevek istiyovsun? Vu vonkörlük ondan vı?"

"Ne sandındı ya? Tabii sevindik. Allah Allah yaa."

Çok tahrik oldu Teoman Kemâni.

"Gel vuvaya," dedi.

Var iken toprakta bin renk, bin kılık,
Cenk eder toprakla; "DENİZ" der balık...
MEVLÂNÂ

Edip, babasının zoruyla koluna girmiş de oğlan kardeşini kâh akraba ziyaretine, kâh sinemaya, kâh milli olmaya, kâh şuraya kâh buraya götüren gönülsüz bir abi gibi hissediyordu kendini başlarda.

Kenan'ı çekip konuşmuş, farklı bir terapiye geçeceklerini, bunun olumlu sonuç vermesi için sıkı bir iş birliği yapılması gerektiğini söylemiş, sonra da ana fikri açıklamıştı.

Yediği bir şeyden zehirlenen, ama neyden zehirlendiği bilinemeyen insanlara, her gün doktor kontrolünde farklı bir tek gıda rejimi yaptırılır ve bu sayede ona dokunanın ne olduğu bulunurdu.

İşte ana fikir buydu.

Her gün –birlikte– farklı bir yere gidecek ve günün sonunda –birlikte– durum değerlendirmesi yapacaklardı. Şöyle düşünebilirdi Kenan; gerek ev ve klinik ortamı, gerekse o güne kadar girip çıktığı yerler, okul mokul, her yer onu zehirliyordu. Beraber arayacaklardı bakalım; nerede zehirlenmeyecek. Buldukları zaman, "Hah!" diyeceklerdi, "Bulduk. İşte burası." Burada zehirlenmek mecazdı gayet tabii; kasıt ruhun zehirlenmesi oluyordu. "Bulduk!" diyecekleri yer de kendini ait, emin ve iyi hissettiği yer olacaktı ruhun.

Bulacaklardı, işi ciddiye alırlarsa.

Veysel'i tam dinlese, ilaçları da kesmesi gerekiyordu ama buna

cesareti yoktu henüz. Oğlanın bir ânı bir ânını tutmuyordu. Bir de elinde ölürseydi, gör o zaman sen.

Bunu açıkladığında epey bir küfür yemişti Veysel'den; yine de dişlerini sıkıp sövmemiş, "Al o zaman kendin gezdir veledini," diyerek suspus etmişti şimdilik.

Kenan'la birliktelikleri sırasında, çocukla birlikte geçirdiklerini sandığı onca sene aslında ne kadar uzağında kaldığını gözlemliyordu. Bunu fark ettiği anda da ukalâlık edip "Onu gözlemle, kendini değil," demiyor, bilakis kendini tanımaya kapı açtığı için giderek daha fazla ısınıyordu ortama. Oğlana yaramasa bile kendine yarayacak bir analizdi bu.

Hastalarına yaklaşacaktı bundan böyle. Yakınlaşacaktı. Kolunu omuzlarına atacak, ellerini tutacak, gözlerinin içine bakacaktı. Kenan'a yaptığı gibi.

Hiç böyle düşünmemişti. Bir bakıyordun otistikler gibi dalıp gidiyordu çocuk, bir bakıyordun seksomanyaklar gibi seksten, bir bakıyordun ilâhiyatçılar gibi dinden, bir bakıyordun gassallar gibi ölümden bahsediyordu. Daha çok da ateistti. "Yirmi bir yaşındayım," diyordu tanrıyı reddederken. "Yirmi iki yıl önce ne olduğumu, nerede olduğumu biliyor muyum? Hayır? O halde öldükten sonra da bilmeyeceğim. Geldim, yaşadım, öldüm. Bu kadar."

Böyle ateizm mateizm derken iş ölüme gelip dayandığında zar gibi geriliyordu Edip. Çatı Restoran'a yemeğe gitseler, bilhassa kenara en uzak masayı ayırttırıyor, oğlan çişe kalksa, "Benim de geldi," deyip kuyruğuna takılıyordu. Kimi zaman da sahiden çişi gelmiş oluyor, öteki kalkmak bilmediği için kasıklarını sıkmaktan bir haller oluyordu. Ama en kötüsü, ikisinin birden çişi gelip oğlanın bundan önce tuvaletten çıkmasıyla bunun yarım bırakıp peşinden koşmasıydı. Çok sık olan bir kazaydı bu. Artık hep koyu renk pantolon giyiyordu ki akşamın karanlığında önündeki ıslaklık belli olmasın.

Ne psikoloji psikoloji olalı böyle bir terapi görmüştü, ne de psikiyatri psikiyatri olalı böyle bir markaj. Flört gibi olmuşlardı bir yerde. Bazı geceler evin kapısında vedalaşırken şaşırıp birbirlerine yumulmaya kalktıkları bile oluyordu. Allah'tan durumu çakmıyordu Kenan; ya da takmıyordu.

Giderek daha fazla sarmaya başlıyordu bu iş.

Al sana mis gibi deneysel psikoloji.

Hem çocuğa da bağlanıyordu giderek. Başlarda Veysel'i sık sık arayıp bıktığını, yorulduğunu söylerken şimdi aramayı aklına bile getirmiyordu; bilakis Veysel arıyordu merak edip.

"N'aber Freud? Ne ettin?"

Edip, "İnşallah kesmeye kalkmaz terapimizi," diye düşünüyordu böyle zamanlarda. Veysel de kesmiyordu zaten. "Devam," diyordu. "Uygun doğal ortamını buluncaya kadar devam. Belli olur zaten. O zaman salarız hayvanı."

Bir oh çekiyordu Edip.

Kenan bugün çıkıverse, koskoca bir boşluk olacaktı hayatında.

Harp ya da sulh; bir heves, insanın kârı hep
Bir hayaldir şânı yahut ârı hep...

MEVLÂNÂ

Deccal, muhasebâtı alfabetik sırayla yapacak değildi. Bu da işleri uzatıyor ve gerginliği tırmandırıyordu doğal olarak.

Evvelce, o da gene Deccal çağırdıydı diye zor zahmet bir araya gelip Deccal'dan azar ve tehdit işittikleriyle kalınca hükmünü veriverip tespihlerini masaya koyu koyuveren babalar âlemi, ne zaman nereden çıkacağı belli olmayan, şu insan kılığına girmiş Azrail'in leşi serilinceye kadar olmak şartıyla, savaşın birinci gününden itibaren bir sosyal faaliyet titizliğinde bir araya gelir, gümüş, topaz, safir, yakut, zümrüt, kehribar, necef ve zebercet tespihlerini tutalak olmuş da elinden düşürüvermiş gibi pat pat masaya atar olmuştu.

Boş durmuyor, pısıp oturmuyorlardı elbet. İki defa baskın vermiş, bir defa da pusu pusup iki kıymetli adamını yere sermişlerdi. Birlikten kuvvet doğuyordu.

Ancak ne kadar birlik olurlarsa olsunlar, hem yekpârelerdi, hem pâre pâre. İş "Deccal üstünüze geliyormuş. Görmüşler" istihbaratına bakıp üçbuçuk atmaya gelince yekvücut oluveriyor, "Anaa, gelmiyormuş. Yanlış görmüşler" istihbaratını alınca, "Biz kendimizi koruruz evelallah. Sizin sırtınız pek olsun diye geldiydik. Ama iş güç malûm... Ne de olsa her koyun kendi bacağından asılır. Hadin Allah'a emanet," deyip parça pinçik oluyorlardı.

Bu şundandı: Her birinin en has ve en vahşi adamını götün oğ-

luna çeviren deyyus, bunlara da yapmayı bilirdi aynısını ve zaten öyle yapmakla asıl yaptığı şey size de aynını yapmadan leşinizi sermeyeceğim şovu yapmaktı.

Ölmek neyseydi ama giderayak çizdirmek?..

O zaman sırt sırta veriyorlardı. Lâkin Deccal'ın taarruz etmediğini anlayıp rahatlayınca, içten içe her biri bir diğerinin mıntıkasına yalanıp durduğundan, "İnşallah bir ikisini zebun edip sakinler de mıntıkamız genişler," diye dua ede ede kendi dünyasına dönüyordu.

Bu da şundandı: Zannediyorlardı ki Deccal, adamlarını pusulayan, arkasından da baskın üstüne baskın verip bir ikisini daha nallayan her kimse onun peşine düşer, öbürküleri rahat bırakır, o karambolde Yakışıklı'nın onun kılığında kaptığı on beş bin küsur tapuyu istemekten de o haltı yiyenle ona icazet vereni, yani alayını çivilemekten de vazgeçip haberci yollar, salma salar, işi tatlıya bağlardı. Ve de umuyorlardı ki, bu haberi göndereceği güne kadar gözdağı verip masaya kuvvetli oturabilmek için içlerinden bir ikisini temizlerdi. Kendi bilirdi. Elle gelen düğün bayramdı. Bunu temizlemesindi de kimi temizlerse temizlesindi; şunu temizlesindi meselâ. Hem biliyon, o ibne Elverdi gibi pusuya musuya tenezzül etmezdi bu; yeke yek vuruşurdu. Hem Elverdi gümledi miydi, ne güzel işte, lokma büyürdü.

Tespih taneleri gibi dağılışıyor, "Deccal'la adamları yola vurmuşlar, aranıyorlarmış," diye bir haber gelmeyegörsün, apteshane ibriği gibi toplaşıyorlardı.

Yanlış istihbaratmış meğer...

Yeterdi amına koyuyum.

Dağılışıyorlardı.

Ama boş da durmuyorlardı katiyen. Hem adam sayılarını gün gün artırıp sırtlarını sağlama almaya çalışıyor, hem bütün emniyet tedbirlerine rağmen içleri rahat etmeyip çok işleri varmış ayaklarıyla fellik fellik kaçıyor, hem bu kaçgöçlerden korktukları intibâı uyanmasın diye bölgelerinde bir olan zulümlerini bine katlıyor, hem de her ihtimale karşı Deccal'a olsun, Deccal'ın çocuklarına olsun az buçuk benzeyen kim denk gelirse temizliyor, ibret-i âlem için ne suyunu koyuyorlardı yeryüzünde ne tüyünü.

Utanmasalar, toplantılarda o güne kadar öldürmüş bulundukları mebzul miktarda Deccal'dan dem vururlardı, ama utanıyorlardı.

Utanılmayacak gibi de değildi hakikaten. Misal; Taraka Fazıl dokuz, Tabakçı Ferdi altı, Kara Mustafa dört, Kör Seydi yedi, Kocaman Emin'le Arap Ahmet sekizer, Kama Necati on bir, Taşkafa Tevfik, Solak Ümmet ve Resto Selim üçer Deccal nallamışlardı bugüne kadar. Hepsi birbirinin ıskasını biliyor, bilmezden geliyordu. Allah'tan şaşalamayan yoktu da kimse kimseye madara olmuyordu.

Adam bunları her nerede olsalar buluyor, bunlar onu bir türlü bulamıyorlardı arkadaş. Ankara'da, birbirlerininki de dahil malûm, siyah jip bırakmamışlardı; nafile.

Siyah takımlı tiplere dalıyorlardı bu sefer...

Yanlış istihbarat...

"Ben zaten dediydim gelemez diye de size arka çıkayım diye geldiydim. Hadin Allah'a emanet."

Padişahımız ava çıkmış,
Av olmaya koşacaktık elbet...
MEVLÂNÂ

Isırgan'la Yiğit pusulanmışlardı ama hadi onları vuruştu da öldüler say; Semiramis'le Nizam'ı bir yastıkta bitirmişlerdi.

Çilli, annesi ve iki kız kardeşini sahur sofrasında biçmiş, Tosun'u Cuma namazından kaldırmışlardı. Selo kendine has stiliyle kimselere görünmeden sızmıştı Hacettepe'nin kadavra havuzuna kadar; namluyu doktorun gözüne sokmuş, abisini havuzdan çıkarttırmış, sormuştu mıyır mıyır: "Nasıl olmuş?"

"Önce kesip sonra öldürmüşler," demişti doktor.

"Kestiklerini nereye atmışlar?"

Atmamışlardı. Tosun'un penisi ağzında bulunmuştu.

"Kim yapmış?" dedi Deccal sokağın kıyısında toplandıklarında. Kıvırcık öne çıktı. İstihbarat sağlamdı; "Elverdi Babür... Ağam."

"Çilli'yle annesigile kim kıymış?"

"Fazıl."

"Semiramis'le Nizam'a baskın veren?"

"O da Fazıl Ağam. Aynı gece."

"Gelin."

Hâlâ orada duruyormuş gibi akıp geçip köşe başındaki taksi durağında bitiverdi. Adamlar bu esrarengiz süzülüşe Selo'nun bile imrendiğinden emin, hayran hayran takip ettiler Ağa'yı. Davarlar da siyah jip arasınlardı hâlâ. İnceler iki taksiye dörder dörder,

kalınlar diğer iki taksiye üçer üçer yerleştiler. Nazlı'yı en arkadaki arabanın arka koltuğunda oturan Kutlu'yla Maça'nın arasına saklamışlardı. Ağa'nın lisanını en iyi bilen biri olarak Kıvırcık, bir havayla; "Anla ki, hepsinin yerini biliyo Ağa," diye fısıldadı Mirza'ya.

Az sonra, bir tek Ağa'nın bildiği o yere gelmişlerdi; Ankara'nın göbeğine.

"Abi, Kızılay'ın neresinde inecektiniz?"

"Hacıbayram."

"Hacı?.. Buyur abi?"

Hacıbayram'da da inmediler. Dört taksi, en öndekinin en önünde oturan ölü gözlü adamın talimatıyla Ulucanlar'a devam etti. Lider taksici ağır ağır anlamaya başlıyordu; üçüncü ıskadan sonra bir sonraki istikâmeti sormaz oldu. Hedefe varılıyor, yavaşlanıyor, usul usul seyrân ediliyor, yeni cihet söyleniyordu. Seyrân demişken...

"Seyran."

"Kurtuluş."

"Hurdacılar."

"Türközü."

"Abi benzin almam lâzım."

Kıvırcık taksiciye bir tomar para uzatıyordu o zaman. "Şuraya gir al. Arkadakiler de alsın."

Mirza, Kıvırcık'a önce yan yan bakmaya, sonra da dürtüp dürtüp "Bu nasıl yer bilmek aslanım?" mânâsına yüz eğip bükmeye başlamıştı. Bir iki görmezden gelen Kıvırcık, sonunda ellerini iki yana açarak; "Görmüyon mu? Arıyo işte." mânâsına bir işaret çaktı. Ağa o kadar donuktu ki, fısıltıyla bile konuşamıyorlardı gerginlikten.

"Solfasol."

Saatlerce dolaştılar. Taksimetre altı defa sıfırladı, bindikleri Broadway bir defa, taksici üç defa su kaynattı.

"Gümüş gri."

"Orayı çıkaramadım Abi... Tarif edersen..."

"Gümüş gri Mercedes'e yapış. Kaçırma."

Kıvırcık'la Mirza, gerideki taksilere bir işaret çaktılar arka camdan. Önündeki mavi Taunus'u takip eden gümüş gri Mercedes'in çakalını görmüşlerdi; Elverdi Babür.

Allah mı söyletti, malûm mu oldu nedir, Mercedes'in arka koltuğunda sarmasını tüttürmekte olan Babür, durduk yerde; "Haber yok de mi o itten?" dedi.

"Yok Baba," dedi Koçak. "Diyom ben sana... O gece vurduk biz onu."

"Vurduk de mi?"

"Vurduk vurduk. Leşi murdar koyun gibi tele çiviye neye takılmıştır bi yerlerde."

"Takılmıştır takılmıştır."

Haklıydı. Deccal'ın leşi, sarı bir Broadway'e binmiş, gri bir Mercedes'in kuyruğuna takılmıştı.

Gururlandı, zevklendi, keyiflendi Babür. "Sarma da ne güzel gidiyo ha. Veriyim diyecem amma, gevşen şimdi."

Koçak, "Vazife başında içmiyom Baba," dedi.

Mavi Taunus, Bestekâr'daki Servinaz Pavyon'un önünde durunca gri Mercedes de onun tamponunu öperek durdu.

Mavi Taunus'tan dört adam indi. Babür camı açıp sarmasını asfalta attıktan sonra Koçak eğilip kapısını açtı; o da usul usul indi. Pavyonun önü hareketlenmişti. "Naabıyon Oğuuz?" dedi önünü ilikleyip ellerine sarılan patrona. "İşler nası?"

"İyi Baba, sâyende."

"Dedim bi gideyim, bakayım, çok olduydu, Servi'ye iki şampanya patlatayım."

"İyi demişsin Baba. Şeref verdin."

Babür'ün gözüne orada bulunmaması gereken bir tip ilişti o sıra. Gevşek mi gevşek, gevrek mi gevrek, şişman da değil amma eti budu döner yağı gibi sarkmış, hafiften uzun saçlı gibi de değil gibi, görmüşün de görmemişin gibi bir tip. Bunun adamlarının arasında sırtarıp duruyor, sonra birden kayboluveriyordu.

"Bu bizden miydi Koçak?" dedi has adamına.

"Kim bizden miydi Baba?"

Koçak sormakta haklıydı; çünkü şimdi kaybolmuştu herif. "Sarmadandır," diye düşündü Babür. Baş parmaklarını yanlardan sokup kemerini düzeltti, kafasını kaldırdığında siyah takımlı başka başka tiplerle burun buruna geldi. Bizim adamlar nerdeydi len? Len?

Senelerin tecrübesiyle bir bokluk olduğunu anlayıp elini beline attı.

"Leen!"

Havalanıverdi.

İki haşin kol tarafından kaldırılmış, ölü gözlerle göz göze gelinceye kadar ampul gibi döndürülmüştü.

"O sorduğun bizdendi," dedi Deccal. "Adı Selo'dur. Tosun'un kardeşi. Tosun kim, biliyor musun?"

Elverdi Babür'ün kariyer kazasından bir gün sonra, adamın mâkûs talihinden henüz haberdar olmayan Taraka Fazıl, Espiyeli'nin orada oturmuş pastırmalı kuru fasulyesinin gelmesini bekliyordu. En sevdiği şeydi; otursun suyuna bansın, çocuklar da Ostim'in kanına banadursun o arada, rızkını toplayıp getirsinler bunun. Zaten Deccal iti yüzünden kaç ay var şu zevkten mahrumdu adam. Ama nasıl ki âlemde; "Onun meselesi Elverdi'yle şimdilik. Onu halletmeden bizim üstümüze gelecek değildir" kanaati hâkim idiyse bunda da hâkimdi ve ilaveten, bir baba uzun müdet her zaman görüktüğü yerlerde görükmemeye başlarsa İbrahim gibi jartiyer takmasına hacet kalmadan iki paralık oluverirdi. Hem temkini elden bırakmadıktan sonra ha kendi mekânında oturmuş yemişsin ha Espiyeli'de.

Pastırmalı kuru gelene kadar üstü tepeleme fındık kayılı Hamsiköy sütlacına kaşık sallıyordu. Âdetiydi, tatlıyı yemekten önce yerdi. Yakışıklı'nın ise âdeti değildi ama, Baba'nın masasında oturuyordun, nazlanmak olmazdı, içine içine öğürerek yiyecektin metazori.

"Ben dedim Babür'e..." diye salladı Fazıl. Ağzından da fındık rendeleri sallıyordu. El kol hareketleri o kadar keserbiçerdi ki, garsonlar muhabbet ettiğini değil, Yakışıklı'yı benzettiğini zannediyorlardı. Geri durdular.

"Ne dediniz Babür'e Baba?" Yakışıklı, sol gözünü hızlı hızlı kırpıştırarak gözaltı torbasına yapışan bir fındık zerresini uzaklaştırmaya çalıştı.

"Dedim ki, bu Deccal'ı bi denk getirsem bi yerde... Ne olacak gardaş, ölümlü dünya, dikilirim dedim garşısına, hadi bakalım derim, yıkan yıktığı yerde, yıkılan yıkıldığı yerde... Var mısın?"

"Vallaha iyi demişsiniz," dedi Yakışıklı. Baba sırıttığını görmesin diye başını önüne eğdi. Bu sütlacın üstüne pastırmalı kuruyu nasıl yiyecekti be?

O sırada Espiyeli'nin önünde bir Keçiören-Ostim dolmuşu durdu. İn in bitmiyordu esnaf. İlk inenlerden battal beden bir ameleyle yanında onun yavrusu kadar kalan kara kuru bir başka amele, lokantanın cümle kapısında Fazıl'ın adamları tarafından durduruldular.

"Kapalıyız hemşerim."

Fazıl, Yakışıklı'nın suratını fındıklı tükürüğüyle sıvamaya devam ediyordu içeride.

"Bileğine güvenecen argadaş, dedim. Yüreğine güvenecen dedim. Çıkacan dikilecen garşısına dedim. Sen ona, o sana, Allah ne verdiyse... Verecen muştayı, verecen sustalıyı, verecen mermiyi. Görecez, sen misin esas Deccal, ben miyim..."

"Benim."

Fazıl, Yakışıklı'nın yerinde oturan ölü gözlü ameleye aval aval baktı. "Deccaal?" dedi son bir umut. "Sen misin gardaş? Sütlaç söylüyüm mü?"

Diğer babalar, o gece Elverdi Babür'ün Servinaz Pavyon'da, Taraka Fazıl'ın Manolya Parizyen'de üvertür dansöz olarak sahne aldıktan sonra hiç var olmamış gibi yok oldukları haberiyle sarsılıp ertesi sabah apar topar şûraya koştular.

İş ciddiye biniyordu.

Akıl, onun yüceliğini idrâk edemediğinden düşmandır aşka...
MEVLÂNÂ

Celil, 20 Mayıs 1989 Cumartesi günü gene Hayri'yi karşısına oturtmuş, tecrübelerimi aktarıyorum ayağıyla Madrid maceralarını anlatıyordu. Hayri sırıtarak; "Az bile kilo vermişsin ortak," deyince Celil de gururla sırıttı. "Yalan yok," dedi. "İyi çalıştım. Gece demedim gündüz demedim." Saatine baktı. "Kalk ortak, bi gidip gelelim bizimkilere," dedi.

Hayri, "Bizimkiler kim ortak?" diyerek anlamaza yattı.

"Senin yapacağın işin var ya..." diye hırladı Celil. "Kübra anneyle Berna kardeş... Oldu mu? Söylettin de başın göğe erdi mi?"

Hayri toparlanıp kalktı. "İyi gitti valla," dedi.

Celil de doğrulmuştu ki kapı hafifçe tıklatılıp açıldı. Sülün gibi bir yaratık girdi içeriye. Metalik pudra üvertürlerin bambaşka bir zarafet kattığı göz kamaştırıcı bir kuyruklu tuvalet giymişti. Dekolte yüzeylerinde çapkın boşlukları ve geometrik desenleriyle canlı tonların altın çağını gözler önüne seren bu abiye kombin, insanda hem şık bir kokteyle giderken özenle seçilmiş sade bir kıyafetmiş, hem de çılgın bir gece partisine giderken fermuarı kasten ön plana çıkarılmış frapan bir jokermiş izlenimi uyandırıyordu. Bayanın dudakları bir grafik sanat titizliğiyle hatlanmış, kulak, gerdan ve bilekleri bu göz alıcı kıyafeti bütünleyen aksesuarlarla zenginleştirilmişti. Çivi topukları iç gıcıklayıcı, büklüm büklüm

kızıl saçları kışkırtıcıydı. Tok bir sesle "Hayri Bey?" diye sordu ortaya bayan. "Benim, buyrun," dedi Hayri apışarak. Yaratıklığı falan kalmamıştı yaratığın. Erkekti lan! Celil "Kesin bizim Berna kardeşin arkadaşıdır," diye fısıldadı Hayri'ye.

Yakışıklı, Hayri'ye doğru ilerleyip kendini tanıttı.

"Ben Ekrem... Deccal adıyla Teoman Kemâni'nin iş yerine gidip çok sayıda tapusunu üstüne geçirtmiştim. Mağdurla yüzleşmeye hazırım. Beni kolayca tanıyacaktır. Hattâ mağdurun işi varsa personeli de olur. Bir Rafet Bey vardı meselâ. Epeyce görüştük onunla da o gün. Çağırın yüzleşelim, teşhislerini yapsınlar bitsin bu iş. Tabii şu kıyafetten bir an önce kurtulmak isterim izninizle."

Hayri Celil'e baktı pis pis sırıtarak.

Omuz silkti Celil. "Yok arkadaş," dedi. "İbnenin önde gideniyim, tamam. Hayatta tanga giyip çıkmam Kumrular'a."

Başını takdirimin ayaklarına koy,
Sana bir söyleyeceğim var...
İyi bak,
'Sen' sandığın şey, gölgendir ancak...
Sen, senden çıkıp bu tarafa geldiğinden beri sende değilsin,
Bendesin...

MEVLÂNÂ

Deccal'ın babalara tek tabanca açtığı savaş sürüp gider, Bismil, Şimşir ve Maça da önden gidenlerin arkasından ölüp gider, Teoman Kemâni Serkan Kılıç'ın hünerli ellerinden geçip iki üç ve dört'ün iştirakiyle ufak çapta bir hangara dönüşen 133'e bir'in her bir odasında Zila'yı sözünü yerine getirmeye zorlayıp dağıttıkça dağıtır, Veysel Bayram'dan çektiği kanı oğlana belli etmeden kendine enjekte edip Hacettepe Mikrobiyoloji'nin kapısına tekrardan dayanır, Gülhan Zila'ya gider gelir, usul usul eşyalarını toplamaya başlar, Teoman Kemâni düzgün konuşmayı öğrenir, sosyete Zeki'ye gidip dişlerini yaptırır, Kübra'yla Berna Dışkapı'daki Babaharman Parkı'nın yeşilliğine bakan yeni evlerinde Durali'yi bakkal bakkal koşturur, Naim Orhun İrfan'la oynaşıp yenidoğan ünitesinin diline düşer, Edip Kenan'ı o sinema senin, bu konser benim gezdirip dolaştırır, Kayhan en nihayet murâdına erip bankadaki yekûnun beşte birine konar, Müjde en nihayet murâdına erip Kayhan'ı evden kovar, bir diğer beşte biri ve konağı sağ salim alan Lâtife Teoman'ı tek celsede boşar, Veysel Hacettepe Mikrobiyoloji'den bir kere daha negatif raporu alıp bir kere daha yıkılır, Bayram ufak ufak hastalık belirtileri göstermeye başlar, Teoman Kemâni Celil'in davetiyle Çankaya Karakolu'na gelip suni Deccal'la yüzleşir ve adama "Nasılsınız? Sizi iyi gördüm maşallah," dedikten

sonra Hayri'yle Celil'e dönüp; "Evet. Kesinlikle buydu," der, Celil banka kredisini kapatır, Hayri Ankara'daki son bir ayına girer, Hayri'yle Celil, Kübra anneyle Berna kardeşin Babaharman Parkı'na bakan Ayçe Sokak'taki evlerine git git daha sık uğramaya başlar, Zübeyde Hanım Kadın Doğum'da İrfan'ın hastanedeki lüzumsuzluğu üzerine hatırı sayılır dedikodular baş gösterir, Naim Orhun'un canı sıkılır, sigaralarının dumanı ağız burun ve kulaklarından, ateşi gözünden püskürür, Gülhan bavullarını toplayıp selâmsız sabahsız Zila'nın yanına yerleşir, Zila "Evet?" dedikten sonra "Gelsene kız," deyip içeri girer, Veysel şu Bayram'dan bir gıdım AIDS kapabilmek için akla karayı seçer, Deccal, Bismil, Şimşir ve Maça'nın canlarına karşılık babalardan en kıyak adamlarının; Maraşlı Abdullah, Keklik İbo, Bağrıyanık, Münip, Kalın Sabri, Çatal Osman, Akdereli Behlül –ki bu Behlül Veysel'in 'Behlül'ün Tombalası' tekniğine konu Behlül değildir– ve Kel Satı'nın canlarını alıp gider, dedikodulardan bunalıp artık şirretliğin de fayda etmediğini görerek "Oğlanı sünnetine kadar burada mı tutacağız?" diyen Naim Orhun'un sonunda şurasına gelir, Veysel AIDS kapma çalışmalarının arasına iki böbrek, bir kalp nakli ameliyatı serpiştirip üçünde de başarılı olarak babası Haldun İnan'ı sollarkeeeen...

Naim Orhun uzun aramalardan sonra Veysel'e ulaşıp; "Bir ambulans kap, çabuk gel," dedi. O sırada yanında Hayri vardı. Karar verilmişti. İrfan geçici olarak Veysel'e ittirilecekti. "Bak, ne güzel kapattı telefonu görüyo musun?" dedi Hayri'ye.

"Yüzüne mi kapattı? Bu mu güzel? Dalga mı geçiyorsun Naim?"

"Yok lan, ciddi söylüyorum. Adamın adamlığını gör de örnek al diye. 'Gel,' dedik, 'Ne oldu?' bile demedi. Bak saatine, bir saate kalmaz damlar ibne."

Veysel yarım saate de kalmadı; ambulansın başında şıp diye damladı.

Tezgâh kurulmuştu. Suç ortaklarının haberi vardı; Veysel ve Hayri hariç.

İrfan'cık; Sami, Timuçin ve Sabahat Hemşire'nin yardım ve yataklığıyla bir vâveylâ koparılarak yenidoğan ünitesinden apar topar alındı ve güya mavi kan ameliyatı için Veysel İnan'a teslim edildi. Hayri de Naim Orhun ve Veysel'le birlikte atladı ambulan-

sın arkasına. Maksadı Naim Orhun'u fırçalamaktı. Tabii karışıktı kasa bir miktar. Hayri Naim Orhun'u "Birkaç suç ortağı daha bulamadın mı? Gazetelere de ilan verseydin," diye azarlamaya çalışıyor, Veysel "Ben niye geldim lan buraya? N'apacam bu veledi?" diye sorup başına örülen çorabın evsafını belirlemeye çalışıyor, Naim Orhun hazır personelden etrafta yılışıp bulaştığını gören yokken İrfan'ı mıncıklayıp ce-ee yapıyor, ambulans sürücüsü hangi hastaneye gideceklerini öğrenmeye çalışıyordu. Sonunda ortalık yatışır gibi oldu, şöyle mutabakata vardılar:

Hayri rahat rahat azarladı Naim Orhun'u.

Naim Orhun da azarı; "Polis olmuşun ama bi bok öğrenememişin," diyerek iade etti Hayri'ye. "Oğlum, kaç defa anlatacağız; şu dünyada suç ortağından daha sağlam sırdaş bulabilir misin sen? Herkes herkesi satar, suç ortağı suç ortağını satmaz. Öğren."

O kadar basit değildi tabii. Ne suç ortakları vardı; daha nezaretin kapısını gördüğü anda anasını satmaya başlardı. Ama direnmedi Hayri. Naim de görürdü bir gün anasının örekesini, o zaman anlardı nasıl sırdaş olurmuş suç ortağından.

Veysel, "Ee?" dedi sekizinci defa. "N'olacak bu velet? Nereye gidiyoruz? Bizim hastaneye mi?"

"Hayır," dedi Naim Orhun. "Sizin eve. Müjdemi isterim, anne oldun."

Ambulans şoförü Veysel'in evini ne bilsin; ona da tarif edildi güzelce.

Mutabakat tamamlandı. Veysel'e fikrini soran yoktu.

Herkesin aklının erdiği şeye aşk denmez...
MEVLÂNÂ

Edip Karahan, Kenan Kemâni'ye biraz fazlaca bağlandığını kabul ediyordu. Fazlacadan bayağı bir fazla.

Aşırı.

Tamam, terapi iyi gelmişti neticede, Veysel bir defa daha haklı çıkmıştı, ona da tamam, ama neydi ki bu böyle?

Sırf 'bağlılık' olabilir miydi?

Neydi oğlanı görmeden duramamalar, görünce aman bir iyi, bir iyi hissetmeler falan?

Kim kime terapi yapıyordu?

Nereye gidiyordu bu iş? O kadar zaman geçmiş 'terapiye' başlayalı, çocuğu almaya giderken kalbin yaralı serçe gibi pır pır etmesi neydi?

Kim kime iyi geliyordu?

Hadi anladık, asker ocağında da olurdu ölümüne tertiplikler, beraber düşüp kalkmaktan bir anormal yakınlaşma oldu aranızda, ne kadar istenmese de hemen her terapide olagelen bir hasta-doktor yakınlaşması sendromu diyelim, sinemada olsun, tiyatroda olsun, çocuk başını omzuna yaslayınca alttan uzanıp koluna girivermeler, geceleri ayrılırken elleri bir türlü bırakamamalar neydi şimdi? Terapi mi?

Hayır, dikkatlice gözlemliyordu oğlanı her şeye rağmen; kati-

yen homoseksüel bir çocuğa benzemiyordu. Güzel kızlara ölçe biçe lâf atmalar, ancak çok hassas gözlerin görüp çok narin kulakların işitebileceği incecik komplimanlar, göz kısmalar, omuz germeler, sırt dikleştirmeler, sonra buna dönüp iştahlı iştahlı o sarışının çekiciliğinden, bacaklarının uzunluğundan dem vurmalar... Yok yok. Bunlar bir homoseksüelin harcı değildi. Olsaydı bilirdi. Heteroydu Kenan.

De... Kendisi neydi acaba?

Doktor olmadığı kesindi; böyle terapi olmazdı... ne de böyle doktorluk.

Farkındaydı; en az Kenan'ı gözlemlediği kadar kendini de gözlemlemek zorundaydı. Nitekim, olay ânında yapamasa da, sonradan, uzun uzun el ele tutuşup 'yarın mutlaka' sözü kesilip eve döndükten sonra geriye bir bakışla günün değerlendirmesini objektif biçimde yapıyordu her gece. Yapıyordu yapmasına da, meselâ sık sık; "Bir kere sarışın dediği o kız doğal sarışın değildi. Ya oksijenli suyla açmıştı saçlarını ya da oriel'le. Kaşlarına bakmadı tabii saf çocuk; nasıl koyuydu. Ordan anla sarışın olmadığını işte... Saf saf... Bacakları uzunmuş... Hıh... O leğen gibi götün altında uzun bacak olsa ne olur, olmasa ne olur?" derken buluyordu kendini.

Ya da kendini, "Sana ne çocuğun zevkinden? Hayata bağlanıyor ne güzel işte, sevinsene," diye azarlayıp bu sefer de şöyle düşünürken buluyordu: "Tamam da kardeşim, ruh durumunu, karakterini, huyunu suyunu bilmeden nasıl teslim edelim hastamızı elin kızına? Oynaşacak oynaşacak atacak, doktor olarak derdi gene benim sırtıma binecek. Binsin, binsin de... Kıyamam ki. Yazık mı değil benim bir taneciğime? Böyle ne güzel işte. Mutlu. Emniyette. Hiç kimse benim kadar sevemez ki onu."

"Bir taneciğim" mi?

"Hiç kimse benim kadar sevemez" mi?

Böyle iç gözlem mi olurdu lan?

Asıl psikiyatristlik kimdi şimdi?

Ağzı sıkı bir meslektaş bulsa kalkar giderdi vallahi. Uzatırdı ayaklarını, başından bu tarafa ne oldu ne bittiyse anlatırdı bir güzel. "Hiç bana terminoloji yapma hemşerim," derdi. "Meslektaşız. Kısa ve öz konuş. Açık söyle, ne oluyor bana?"

Fena fikir değildi ama kime gidilirdi ki? Kime güvenecektin kardeşim? Meslek sırları doktorla hasta arasındaymış da, kutsalmış da... Geçecektin. Öyle bir meslektaş çıkardı ki adamın karşısına, hasta olarak –ki burada doktor hasta oluyordu– ilk eşantiyon sempozyumunda ana tema olmuş bulurdun kendini. Kulübüydü, cemiyetiydi, ayak bastığın ne kadar mekân varsa alayında imâlı bakışların, fıs fıs mırıldanışların, bir kadeh kapıp aralarına katıldığın anda tıp oynarmış gibi susuşların sujesi olmuş bulurdun.

Hadi ordan yırttın, meslektaşımız meslek etiğine hürmet etti, çenesini tuttu, bir alçaklık etmedi diyelim, sen nasıl emin olacak, nasıl huzur duyacaktın o saatten sonra? Her bakışa bir istihzâ, her uzak duruşa bir mânâ yüklemeyecek miydin ister istemez?

Gidemezdi hiç kimseye.

Nasıl kurtaracaktı kendini bu lekeden Allah'ım?

Belki?..

Şu kuzeylilerin davetini kabul edip?..

Neden olmasın?

Zor da olsa... olurdu yani... Bu da geçerdi... zamanla...

Tek çare buydu, evet... ve de son çare... Gidip Veysel manyağına emaneti iade edecek, bir taneciğini son bir defa görmeye gidecek, vedalaşacak... ve bu işi... bu işi...

Öhhö öhhö...

Neydi bu lan? Aşk mıydı?

Allah kahretsin!

Bitirecekti... Başka yolu yoktu.

Öhhö... Allah belâsını versin!

Saatine baktı, gözlerini sildi, inşallah damarları kızarıp ele vermezdi ağladığını, kalkıp suratına soğuk sular çarptı, Ral Hastanesi'ni arayıp Veysel'i sordu, bulamayınca küfür edip evini aradı.

"Alo, Veysel... Benim ben, Edip."

"Nerdesin lan kaç zamandır, hayvan! Görüşelim demedik mi elli sefer? Çık gel çabuk. Evdeyim."

Hiç bozuntuya vermedi. "Olur, birazdan orada olurum," deyip telefonu kapattı. Çağırıldığı için gitmişmiş gibi yapacaktı. Sonra da meseleyi yalnızca Kenan açısından ele alıp "Benden paso," derdi. Böğürsün dursundu Veysel öküzü.

Aynanın karşısına geçip gözlerini inceledi biraz. İyi. Kızarmamıştı. Yatak odasına gitti, gardrobunu açıp damat gibi giyindi; Kenan'ın sevdiği Cacharel'den sıktı bol bol. Bayılıyordu bu kokuya bir taneciğim. Kalkıp kalkıp o güzel burnunu boynuna gömüyor, "Ne güzel kokuyorsun sen," diye diye içine çekiyordu.

Bu da onu içine çekiyordu hoş. Kendini beğendirmek için girmediği kılık kalmamıştı. Veysel'in keçi sakal dediği şu pipo sakal meselâ. Kaşıtıyordu, çoktan kesecekti ama sırf oğlan "Sakallı daha güzel oluyorsun," dedi diye... Hâle bak; yanağına Captain Black yapışmış gibi.

Gel gör ki...

Öhhö öhhö... Ulan... Arkadaş...

Mutfağa gidip buzluktan bir kalıp buz çıkardı, göz altlarına bastırdı. Daha burada koyvermişti makaraları, veda ederken ne yapacaktı?

Dur bakalım... Hele bir Veysel'le görüşsün, belki de hiç gitmezdi vedaya.

Doğrusu da o gibiydi aslına bakarsan. Türk filmi gibi elveda melveda...

Tabii.

Gitmeyecekti.

Dramatik sahneler buna bir koyarsa çocuğa beş koyardı. Hiç lüzumu yoktu. Hastaydı bir taneciğim, kaldıramazdı.

Bu sağlamdı da sanki.

Aşk bahçelerinde her meyve kemâle geldi
Ey taş kesilmiş koruk
Ya sen?
Ya sen?..

MEVLÂNÂ

Yol boyu dökmüş düşünmüş, hakikati Veysel'e bir biçimde anlatmaya karar vermişti. "Ben Kenan'a âşık oldum," demeyecekti tabii, ama diyecekti ki, "Korkarım çocuk bana karşı farklı hisler besliyor. Bu terapiyi sonsuza kadar sona erdirmek zorundayız." Sonra da açık vermeden biraz içini dökerdi filan...

Herifin yüzlerce iğde ağacının arasında kaybolmuş kıç kadar evine ikinci gidişiydi. Bok gibi parası olduğu halde yıktırıp adam gibi bir villa yaptırmamıştı ayı. O bağ bahçe bunda olacaktı ki...

Klimadan misler gibi iğde çiçeği kokusu gelince, "Belki de ayı olan o değildir," diye düşündü. Dikmenliler ne kadar şanslıydı.

Arabasını koca bahçe kapısının önündeki kaldırıma yanaştırıp park etti, zile basıp bekledi, Veysel'in diafondan; "Sen kimsin?" sorusunu "Edip," diye yanıtladı, kapı açılınca, almış yürümüş de Beynam Ormanları'na dönmüş bahçeye girdi. Git babam git, külüstür eve ulaştı sonunda. İnsan bari iki metrelik bir çakıl döktürür, yolu izi belli ederdi. Hiç!

Zar seslerini takip etti.

Veysel'le Bayram tavla atıyorlardı yan tarafta. Bayram'ın kucağında spastik bir bebek vardı.

"Aa, o ne?"

"Ben doğurdum," dedi Veysel. "Kaynanan seviyomuş. Biz de lohusa şerbetine tavla atıyoduk."

Edip'in aklı karışmıştı. Kuş Kafesi filminde Robin Williams'la Nathan Lane bir çocuk evlât edinip misler gibi büyütüyorlardı ama... Filmdi o... "Selâm," dedi orta yere. Nesine oynuyorlardı acaba? Yenen yenileni... Ulan arkadaş, iyice sapıttın sen Edip, yoldan çıktın.

"Hakikaten Veysel, o ne yaa?" Veysel'den ümidi kesince Bayram'a döndü. Biraz zayıflamış mıydı bu oğlan? "Sen söyle bari Bayram." Bayram diye gey adı mı olurdu be?

Neler de düşünüyordu!

"Bi iskemle çek," dedi Veysel. "Komşunun veledi İrfan. İrfaan, amcaya çükünü göster oğlum. Yok. Gösteremiyo. Bu da homoseksüalist olacak kesin. Neyse... Armut dibine düşecek tabii." Suratına bile bakmamıştı Edip'in. "Sus da otur. Şu tecavüzü aradan çıkarayım, sıradaki tecavüz senin... Oo, sakala şekil yapmışız? Yoksa psikiyatrist miyiz?"

Demek ki bakmışmış.

Kırdığı pulu havaya atıp şık bir kafa darbesiyle Bayram'dan tarafa gönderdi Veysel. Bayram uzandı, tutamadı. "Yapma şu pisliği işte," deyip kucağındaki yarım bebekle kalktı. Üzerinde, göbekten aşağısı olmayan, göğsüyle sırtının üst kısmına eldiven gibi yapışmış yarım bir atlet, altında da neredeyse kıçını açıkta bırakan, kısacık, yırtmaçlı bir şort vardı. O eğilip Veysel'in attığı pulu alırken Edip de Kenan'ı bu kıyafetle hayal etti. "Yazıklar olsun," dedi sonra iskemleyi çekip otururken, "Ne işim var benim burada?" Çökerayak bir psikanaliz yapmak gerekirse, kendini Veysel'le özdeşleştirdiğini söyleyebilirdi basbayağı ve hiç de abartmış olmazdı. Veysel homoseksüeldi ya... Bu da kendini onunla özdeşleştirdiğine göre?..

Şimdi, dur bir dakika...

Bu herif şu oğlanla evcilik oynuyor diye, bu da kendini Kenan'la öyle alt alta üst üste mi tasavvur etmişti bilinçaltında?

Yoksa arzu mu etmişti bunu?

Bayram Kenan'mış, bu da Veysel'miş meselâ?

E yuh!

Bu bebek neyin nesiydi lan? Öff, gözü oyulmuş muydu onun yaa?

Neyse ne. Kendine bakacaktın sen. Hastana sulanıyordun demek? Öff!

Gidecekti buralardan. Hiçbir şey durduramayacaktı onu.

Fazla mı keskin olmuştu yoksa o psikanaliz? Şöyle mi desekti; kendini Veysel'le özdeşleştirdiği için değil de, eşekten düşenin hâlini eşekten düşen anlar deyip geldiyse buraya faraza?...

Olmuyordu arkadaş; gene aynı kapıya çıkıyordu. Tıpış tıpış gelmişti, çünkü bir nevi Veysel olduğunun ayırdındaydı örtülü olarak. Kime örtmüştü peki gerçeğin yüzünü?

Kendine!

Asıl buna bir psikiyatrist lâzımdı; hem deli hem de homoseksüel bir cerrah değil. Gittiği zaman giderdi artık. Hele bir gitsindi de ilkin.

Zaten... Be salak!.. Konuyu nasıl açacaktın durup dururken? Nereden başlayacaktın?

"Başla," dedi Veysel tam o anda. Bir eliyle de dizini dürtüyordu.

"Bayram nereye kayboldu? Şimdi burdaydı?"

"Yavrumuzu emzirmeye gitti. Senin yanında utanıyo tabii... Âşık mısın oğlum lan? Aleti koltuğunun altına sıkıştırıp postaladım ya şimdi. Harfleri karıştırdın sen gene; gözünün üstüne oturmayacaksın, götünün üstüne oturacaksın."

"Dalmışım."

"Bilirim ben o dalmaları. Ee, kim başlıyo?"

"Şu bebek ne iş?"

"Siktir et. Zaten canım sıkkın."

"Niye lan?"

"Oğlum, başımıza kaldı lan elin bebesi. Kalsın, dert değil de Bayram bakıcı istemem diye tutturdu; kendi bakacakmış. Olan bana oldu... Tavladan tavlaya görüşebiliyoruz artık. Yok altına sıçtı, yok gazı geldi, yok süt ılıtmam lâzım, yok uyuyo gürültü yapmayalım... Bekâr kaldım gencecik çağımda."

Edip omuz silkti. "Gene hiçbir şey anlamadım."

"Neyse. Kim başlıyo dediydik. Kim başlıyo?"

"Sen başlasan ne başlayacaksın ki?"

"Azıcık sövecektim. Ara deriz aramazsın, buluşalım deriz yüz görümlüğü istersin; nasıl bi adamsın oğlum sen?"

"Çok meşgul bir adam meselâ?"

"Hasiktir. Meşgulmüş. ABD başkanı amına koduum."

"Söv söv... Özlediydim."

"Uzatma da çözül."

Çözülmeyecekti Edip; çözülemeyecekti, anlamıştı. Karşısına, bir insanın eline bir hayatta yalnız bir defa geçecek bir fırsat çıktığını söyleyip İsveç bahsini açacak, el sıkışacak, veda edip kalkacaktı. Belki de Kenan'ın durumunun iyiye gittiğini söyleyip etliye sütlüye karışmayan birkaç örnek verir öylece kapatırdı konuyu. Bilmiyordu. Bayram elinde limonata tepsisiyle gelince dikkati dağıldı. Evet evet. Çok zayıflamıştı çocuk. Erimiş gitmişti.

"Bebek nerede Bayram?"

"Uyudu."

"Nesine oynadıydınız?"

Dışı buğulanmış koca bardağı alıp havaya kaldırdı Veysel. "Busuna," dedi.

"Limonata yapmacasına mı? Bu kadarcık mı?" Halbuki Edip ne edepsiz şeyler düşünmüştü.

"Beğenemedin mi oğlum? Şekeri soğuk suda erit, limonu iki saat sıkıp suyunu çıkar, kabuklarını rendele, karı gibi çalkala, ellerin yapış yapış olsun, buz çıkar, bardak indir, buzları at, limonataları doldur, döktüğün yerleri sil... Az angarya mı?"

Demek böyle oluyordu.

Her evde olduğu gibi ve her evde olduğu kadar...

Demek buydu ha?

Homoların aklı durmaksızın belden aşağı çalışmıyordu demek... Limonata falan da içiliyor, tavla falan da atılıyordu... Normal olarak...

Veysel büyük bir yudum alıp "Oooh!" dedi Bayram'a bakarak. "Eline sağlık fıstığım. Ne zaman ders almak istersen kap tavlayı, gel. Hiç çekinme."

"Pis," dedi Bayram, boş tepsiyi Veysel'in kafasına vuruyormuş gibi yaptı, "Ben İrfan'ın yanına gidiyorum" sırıta sırıta uzaklaştı.

Bu yetti.

Her şey ne güzeldi lan! Ne kadar normaldi!

Çözülüverdi Edip.

Bu bir karmaşaydı; bir keşmekeş, kaos, beraberinde bir rezalet, kepazelik, skandal. Ne nasıl anlatacağını biliyordu ne de ne yüzle anlatacağını... Ama işte.. Başlamıştı bir kere... Sabretsindi Veysel, sözünü kesmeden adam gibi dinlesindi; bir yolunu bulacaktı anlatmanın.

Bir dünya şey vardı dökülecek; bir etek dolusu pislik.. Orasından burasından psikanalitik yorumlar çok yakışacak, üstüne de az terminoloji serptin miydi pek bir ışıldayacak kucak kucak salaklıkları vardı bunun, ama o zırvalara tevessül veya tenezzül etmeyecekti. "Etsem de sen yemezsin zaten." Artı, diyelim yedi, o zaman ha gelmiş ha gelmemiş hiç farkı olmayacaktı. Oysa gelmişti değil mi? Öyleyse hakkını verecekti. Dürüst davranacak, Veysel'in samimiyetine sığınarak konunun ta içine küt diye düşecekti. En kestirme yoldan; gerekirse damdan. Buyur, düşüyordu, sıkı tut!

"Düş lan artık!"

"Düşüyorum bak."

"Düşmeyenin ta amına..."

"Galiba ben Kenan'a âşık oldum."

Bir 'yuh' falan bekleyerek baktı Veysel'e; onun bilgiç bilgiç ağız şapırdatıp "Ee?" diyerek bardağı kafasına diktiğini görünce devam etti.

Galiba'sı fazlaydı galiba.

Âşık olmuştu.

Evet.

Bunu şu âna kadar kendine bile doğru dürüst itiraf edebilmiş değildi, bak şimdi aradan çıkarıyordu. Hastasına âşık olmuştu bu doktor. Vay be, neler de diyordu. Vay anasını! Sakın bu saçmalığın gözlerini kör ettiğini sanmasındı bu. Gözlem gücü yerindeydi şükür ve ilk günkü kalitesi on üzerinden üç'se, bugünkü kalitesi on üzerinden on bir'di analiz yeteneğinin. Çok daha hassas, çok daha pimpirikli izliyordu Kenan'ı artık.. Vücut dilini, söz söyleme dilini, her şeyini... Ve onun mutlu olduğunu görüyordu. Bununla temasa geçemediğinden, tamam, kasten geçmediğinden, eşeklik etmişti, eyvallah, ilaçları keseli neredeyse bir ay olduğunu bile söyleyememişti... İlaçsız yaşıyordu artık oğlumuz ve bir tek gün olsun bir içine kapanma, bir dışına patlama, bir uykuya kaçma hâli yaşa-

mamıştı. Çok da hevesliydi bu terapiyi aynı yoğunlukta sürdürmeye. Çok yardımcı oluyor, çok kendini vererek katılıyordu. Bu nasıl koşa koşa gidiyorsa her buluşmaya, o da öyle koşa koşa geliyordu.

Nereden mi biliyordu koşa koşa geldiğini?

Şuradan: Bak nasıl süslenip püslenmişti. Niye? Onun için. Akşam üstü buluşacaklardı da ondan. İşte o da aynen böyle allanıp pullanıp geliyordu. Meselâ bir defa, tek bir defa, "O beyaz tişört ne kadar güzel duruyor sende," diyecek olmuştu, o gün bugündür aynı tişörtü giyiyordu oğlan. Buna benzer öyle çok örnek vardı ki. Neredeyse bir vejetaryen olduğu halde sırf bu iskender seviyor diye ne zaman öğle yemeğine çıksalar kendine de iskender söylüyor, lokmaları ağzında büyüye büyüye tabağı silip süpürüyordu mutlaka meselâ. Her zaman muazzam anlaşıyor, bazen de anlaşamamakta anlaşıyorlardı, ki o hepsinden muazzamdı. Bu komedi filmerinden hoşlanıyordu, o bilimkurgudan. Bu istiyordu ki hep onun hoşlandığı filmlere gidelim, o ter ter tepiniyordu ki hep bunun sevdiği filmlere gidelim. Yolun ortasında kucaklaşıyor, birbirlerinin saçlarını karıştırıyorlardı geyler gibi. Pardon! Bunu olumsuzlama anlamında söylememişti. Bir psikiyatrist olarak ruhsal bir fenomeni olumsuzlaması mümkün değildi malûm. Tamam tamam, uzatmıyordu, sövme. Ama gene de kusura bakmasındı yani, dilin kemiği yoktu, ağzından kaçıvermişti işte. Neticede, böyle hissettiğine, bir erkek olarak bir başka erkeğe âşık olduğunu kabul ettiğine göre, gey olmayı ayıpladığı anda kendini de ayıplamış olurdu, değil mi?

"Lan uzatma, ciğerini siktireceksin bana şimdi."

Tamam be! Ne geçimsiz adamdı lan bu... Ve evet... Hissiyâtı bu merkezdeydi. Durumsa bu minvâl üzere... Tam bir kepazelik anlayacağın. Tavanın an be an üzerine indiğini göre göre cebe birkaç mücevher daha atabilmek için hazine odasında oyalanarak seyirciyi fıtık eden o karakter artistlerine benziyordu hâli; farkındaydı. Dünya başına geçti geçecekti, ama bu hâlâ mücevher peşindeydi.

Böyle rezalet olmazdı.

Ne yapacak, nasıl edecek bilmiyordu bu öğlene kadar, sonra düşün düşün, bir çıkış yolu bulmuştu. Bırakacaktı çocuğu. Bırakacak ve ortadan kaybolacaktı. İsveç Kraliyet Akademisi'nden kırmızı götlü mumla davet ediyorlardı bir süredir. Gidip orada yaşaya-

cak, bir daha böyle bir ahlâksızlık yapmayacaktı. Akıl başta gerekti. Ama ne gezer. Dikkat edersen, şurada konuşmaya başladı başlayalı en az elli sefer bakmıştı saatine. Niye? Kenan'la buluşma vakti yaklaşıyordu da ondan. Burada olmaktan hoşnuttu, yanlış anlaşılmasın, ama oraya bir gitse daha hoşnut, dahası, bizzat hoş olacaktı.

Darmadağındı canım. Hem istiyordu ki hep böyle sürsün, nereye kadar gidecekse oraya kadar gitsin, hem de bal gibi biliyordu ki bu iş bir an önce bitmek zorundadır.

Sebze çorbasına dönmüştü aklı vallaha.

Bütün fikirlerinin suyu birbirine karışmıştı.

Böyle miydi ki hep?

Bu illet, aşk denilen bu zımbırtı, bu kadar tepeden inme, bu kadar buyurgan ve bu kadar anarşist miydi? Doğru muydu yani o Türkan Şorayların, Filiz Akınların dudak titretmeleri? Rol değil miydi?

Dudaklarını ısırıp; "Bitti," dedi. "Abbas yolcu. Hastalığı öldüremiyorsan hastayı öldüreceksin... ki mikrop topluma bulaşmasın. Burada hasta olan benim; Kenan değil. Kalemimi kırıyorum arkadaş. Bitti. Kaçıyorum ben. Hemen bugün, pırt İstanbul, oradan da vırt İsveç. İlk uçakla. Var mı bir diyeceğin? Çabuk de varsa. Buluşma saati çok yaklaşırsa kaçamam diye korkuyorum." Limonata bardağına uzandı. Eli titriyordu. "Öhhö."

"Aptes suyuna dönmüştür o şimdi. İçme bence. Bayram tazesini getirir birazdan."

Edip elini geri çekti.

"Bu mu yani diyeceğin?"

"Ne bileyim oğlum ben," dedi Veysel. "Deli doktoru olan sensin. Sen bil." Sonra kendi bildiğini anlatmaya başladı...

Bildiği şuydu; Kenan yerini bulmuştu.

O kadar!

Teoman'ın ev zannettiği o deliler evi, İngiltere, Rusya, İstanbul, yine deliler evi, yok o klinik, yok bu tımarhane, yok şu doktor; en nihâyet doktorunu bulmuştu işte.

Ama onu bulan doktor hıyarı kendini kaybetmişti bu arada. "Kaçacağım," diyordu. Kaçsındı, siktir olup gitsindi, anasının amına kadar yolu vardı ama şunu da unutmasındı; intihar bir çeşit ka-

rakucak güreşiydi ve yenilen pehlivan güreşe doymazdı. Oğlumuz, yoksa gelinimiz mi diyelim, "Bozulma lan! Şaka yaptık." Azrail'in keyfiyle birkaç peşrev atıp yıkışmıştı ama minderi terk etmemişti henüz... ve "Göreceğiz bakalım, el mi yaman bey mi yaman," diye diye bekliyordu sotada. Evvelce de bekliyordu ama o zaman boynunda bir ilmekle bekliyordu; altına sehpa almayı akıl edememişti. Oysa sehpası da vardı şimdi. "Teşbih yapıyorum; zurnada peşrev olmaz... Sehpa sen oluyosun burda."

Bir: Tekmeyi kendi atabilirdi; Azrail'in keyfi tuş...

İki: Sehpa ibnesi, İsveç'e gidiyorum bahanesiyle kendini taca atabilirdi; yine tuş...

"Sıkıştığımı biliyorum," diyerek Veysel'in sözünü kesti Edip.

"Ne sıkışması oğlum? Esas şimdi kurtuldun. Neysen osun sen, bunu değiştiremezsin. Tadını çıkart, salak! Öğğ! Ben n'apıyorum yaa? Resmen terapi yaptım az önce. İğrenç!"

Hiç kafası basmıyordu, hiç. Neysen oydun, neyse oydu ve ne olacaksa o olacaktı. Hiiiç kendinde tanrılık falan vehmetmesindi Arif Verimli kardeşimiz. Aklın labirentleri ilaçla bulaçla açılmazdı. Beyin gibi etten ibaret değildi akıl, başka bir şeydi ve gün gelip; "Vaktin doldu Kenan," diyeceği tutarsa, hiçbir Edip, hiçbir Veysel engel olamazdı olacak olana.

"O halde?"

O halde'si neydi? Ne kalıyordu yapacak? Hiçbir şey!

Hani değildi ya, bu birazcık adam olsaydı, "Aynen devam et koçum," derdi Veysel. "Sakın ha sakın gidişatı değiştirmeye kalkma. O memnun, sen memnun, gerisinden sana ne?" derdi. Ve bir milim adamlık olsaydı bunda, derdi ki; "Sen Kenan'a âşık olmuşsan bundan Kenan'a ne?" Ama diyemiyordu, çünkü adam değildi bu. Kaçıyordu. Korkaktı, kaplamaydı, daltabandı, dallamaydı, yavşaktı, ciğersiz ve yüreksizdi. "Adam mısın lan sen?"

"En azından hâlâ doktorum. Doktor olarak görevimi yaptım, iyileştirdim hastamı, şimdi de kendi hastalığım bulaşmasın diye uzaklaşıyorum."

Hah hah hah'tı...

Güleyim de boşa gitmesin'di...

Ulan, hangi doktor hangi hastayı iyileştirebilirdi ha? Daha öğ-

renememiş miydi bu yavru, doktorların işi hastalarını iyileştirmek değil, iyileştiklerini zannetmelerini sağlamaktı. İyi hissettirebiliyo muydun, doktordun o zaman. İşte de hissettirmiştin, Allah'tan belânı mı istiyodun? "Sahi lan, pisikiyatristlerin delileri akıllandırabildiğini falan mı sanıyodun sen?"

"Biz hastalarımıza deli demeyiz."

Bilirdi ne dediğinizi Veysel. Şizofren... Peh peh peh... Manik... Paranoyak... Ne de çağdaş bir yaklaşım... Manyak... Bre aman! Ne hoş! İyi ki de deli demiyodunuz yani. Neydi bizim oğlanın durumu? Astırı fıstırılı melankoli...

"Stuporlu melankoli deniyor o duruma."

"Hı hı... Tabii... Bak doğrusunu bi söyledin, hemen iyileşti oğlan."

Aslanım, bu bir hastaya yeni bir kalp naklettiği zaman onu iyileştirmiş olmazdı, tamam mı; sadece yeni bir kalp nakletmiş olurdu. Hattâ iyi hissettirmiş bile olmazdı. İyi hissedip hissetmemek o hastanın bileceği işti... ona kendini iyi hissettirip hissettirmemek de o yeni kalbin. Bunu anlamak bu kadar zor muydu lan? "Meselâ seni ele alalım..."

Senin birinin hayatına girmen, onu iyileştirmen veya kötüleştirmen demek değildi; onun hayatına girmen demekti. O kadar yavrucuğum, o kadar! Hepsi o. Mutlu veya mutsuz olmaya o karar verirdi; hayatına girdiğin insan. Kendi mutluluğuna da sen karar verirdin.

Sen istediğin kadar en sıkı ameliyatı yap, en baba ilacı daya, hastanın vücudu istemedi mi fitil sokmuş kadar bile hükmün olmazdı. Bak bu örnek çok iyiydi ha. Al bunu şimdi cevap anahtarı gibi, kendi vakanın üstüne koy; aşk dediğin o ne idüğü belirsiz muhabbet çocuğun ruhundan misliyle yansımasaydı sana, avuçlarını yalardın sen. Belli ki iyi hissetmesini sağlıyordu. Hayatında ilk defa; "Ben iyiyim," deyip tos vuruyordu kuzu. Hasta olan oydu ve iyileştiğine inanıyordu. Sen de, yok ahlâk, yok meslek etiği diye tutturup "Valla bok gibisin aynı. Hiç iyileşmedin," demeye karar veriyordun doktoru olarak. Saat gibi işleyen yeni kalbi sökmeye yani, altındaki sehpayı çekmeye... Aferin! Allah belânı versin lan senin!

"Yok da... Canım... O kadar değil artık... Ama bu karmaşa..."

"Nerde? Hani karmaşa? İki ay önceydi o. Şimdi deniz sütliman. Kör müsün?"

"Tamam ama... Aşk dedik ya?"

"Biz demedik, sen dedin."

"Dedim dedin... Kararımdan dönmüş değilim ama, diyelim döndüm... Ne yapacağım ben? Nasıl bir şey? Erkek erkeğe... Normal değil yani... Öff... Anlatamıyorum."

"Anlatıyosun anlatıyosun."

Terbiyesiz olduğunu gayet de güzel anlatıyordu maşallah. Evet, hırttı mırttı, öküzdü möküzdü ama salak değildi Veysel. Kör hiç değildi. Homoseksüel çift denince milletin aklına ne geldiğini iyi bilirdi. Çiftimiz dişiyse yapış yapış iki vajina ve ablacı iki kaknem, erkekse anüsten ibaret bir parlakla onun üstünden inmeyen, penisten ibaret kürklü bir ayı.

Bu değildi oğlum.

Dünyanın en güzel yaratığıyla yatağa girsen kaç saat tepişebilirdin? Kaç gün, kaç hafta? Ne orası ne burası, ne et ne but; birini diğerine çeken başka bir şey olamaz mıydı sence? Bayram'ı al meselâ. İsme bak; Bayram, o bile ofsayttı. Ama bunun sevgilisiydi değil mi?.. Kıçı olmasa gidip kıçlı bi Bayram mı arayacaktı bu kendine? Olmasa ne olurdu? Dokunabiliyordu şimdi ama dokunamasa kaç yazardı? Canı ciğeriydi, dünya bir yana'sıydı, varlığı, serveti ve iffetiydi. Bunu ne değiştirebilirdi? Bayram Bayram'sa eğer, kadın olsaydı ne fark ederdi, olmasa ne? Kilo alıp gerdan gıdı salsa, saçları da dökse meselâ, Bayram olmayacak mıydı gene?

Kör ve sağır doğdun say; sana aşk düşmeyecek miydi?

Hey yavrum hey... Aşk dediğin kör, sağır ve dilsiz bi şeydi oğlum; kulakların kötü söz ve sesi duyamaz, gözlerin götü göbeği göremez olurdu. Buna olmuştu; bak, sana da olmuştu.

Veya tam tersiydi aşk... Kulakların her sözün her harfini duymaya, ama şarkı gibi, şiir gibi duymaya, sözleri sese, sesleri vahye dönüştürmeye, gözlerin yalnızca güzellik görmeye, dilin ille de güzel söylemeye başlardı. Sen o porsuk kılıklı Kenan'da çirkin bi şey görebiliyo muydun meselâ? Bi Bayram'a bak bi ona. Ama sana o güzel geliyodu değil mi? "Çişim geldi," dediğinde bile şiir dinlemiş gibi olmuyo muydun?

Güldü Edip. "Bana şarkı gibi geliyor sesi," dedi.

Bak; gördün mü işte? Aşkın cinsiyeti olmazdı oğlum. Kendine istediğin kadar jilet at; geldi miydi gelir, kanun-nizam, ahlâk-düzen dinlemezdi; alır kendine katardı seni, dünyanı değiştirirdi, ananı beller, sende kalan sana ait son şeyi de kendi ellerinle ateşe attırırdı. "Ben o kadar kadın-kız dururken ne demeye gittim de bi herife âşık oldum?" diye sormayacaktın kendine. Çünkü bu, aslında; "Ben niye âşık oldum?" demekti.

"Âşık oldun, çünkü olabilecek kapasiteye sahiptin. Salak!"

Olamayacak olan, bırakıp kaçmandı şu noktada. Kaçmakla kendini bu sapık ilişkiden kurtaracaktın aklınca, ama aklını kurtarmana yetmeyecekti kaçışın.

Doktorsan, hastana bakmakla yetinmeyecektin; görecektin de onu. "Görebildin mi sen Kenan'ı hiç?"

"Gördüm tabii."

"Bok gördün."

Gören adam şunu görürdü en başta; Teoman Kemâni'nin düzeninde yanlış giden bi şeyler olmalıydı. Herif dünyalığı yapmış, yığmış, istiflemişti ama araya kendi çocuklarını da katmıştı. Bak Kayhan'a; hıyarın önde gideniydi, babasının saçları dökülmemiş hâli, su katılmamış karbon kopyası. İğrenç! Bi baba, kendi gibi bi evlât yetiştirmeye nasıl razı olabilirdi lan? Düşünsene, mağara devrinden beri herkesin çocuğu babasının tıpkısıymış... Öyle rezil bi dünyada yaşamak ister miydin? Neydi Kayhan? Sonuç... Neyin sonucuydu? Babasının yarattığı sebeplerin.

Neyse... Kayhan'ı siktir et, kafa yorduğuna bile değmez çünkü, o evde iki sonuç daha vardı. Teoman'la Lâtife'nin gözlerinin ta içinde; ama görememişlerdi onlar da senin gibi.

Biri Gülhan'dı o sonuçların. Kızın homoluğunu kastetmiyordu; hayatını yaşayış tarzını kastediyordu. Hovardanın feriştâhıydı arkadaş. Tamam, biraz abartılıydı, nerde akşam orda sabah falan, ama aslanlar gibi bayrak açmış mı açmamış mı düzene, onu görecektin sen.

Son sonucumuz da Kenan'dı malûm. İçine zavallı kaçmış pırıl pırıl bi çocuk. Çirkin olmasına kakalak kadar çirkin ama adam olmasına aslanlar kadar adamdı. Mis gibi, melek gibiydi. Yılışık Kay-

han boyun eğip zalime yavşayarak paçayı yırtmaya çalışmıştı, aslan Kenan da içine atıp kendini bastırarak. "İşte sen burada levye etkisi yarattın, ama gördüğüm kadarıyla bunu da göremiyosun." Çocuğun kendi üstüne kapattığı ağır kapağı azıcık aralamıştın sen, bi de bakmıştın ki, aa, iyileşivermiiiş...

İyileşmemişti; ama iyi hissediyordu ve kendini iyi hisseden adam kendini öldürmezdi.

Öte yandan, katiyen iyileşemeyecekti, çünkü insan iyileşmezdi; ölümle malûldü ve eninde sonunda geberir giderdi.

Ne senin ne de benim, üstlerinde tepişip durduğumuz, hayat bahşettiğimizi sandığımız o hastalardan daha sağlıklı olmamıza imkân yoktu. Kimse iyileşmezdi çünkü.

Ve sana acı bi haber; kimse değişmezdi de...

Bastırır, bastırılır, yolunu değiştirir veya yolu kesilip başkaları tarafından değiştirilir, ama içinde bir yerde neyse o olarak kalırdı. Suyu nerden akıtırsan akıt, değişen yolu olurdu, kendisi değil. Saatine bakıp bakıp durduğunun, bir an evvel gitmek için kıçına pire kaçmış gibi huzursuzlandığının farkındaydı, ama şunu söylemeden de geçemeyecekti:

"Çocuğun altındaki sehpayı çekerken dikkat et, babasının sehpasını da çarpıp devirme sağınla solunla. Adam ağır kalp hastası. Bir canı kaldı. Hadi siktir ol git şimdi, İsveç kralına mı veriyosun kral naibine mi, git, kime veriyosan ver."

"Gideceğim..." dedi Edip Karahan. "Ama İsveç'e değil... Bir taneciğime."

"O ne lan?"

"Kenan."

"Ben de benimkine fıstığım derim hep."

Bu nasıl yüz böyle, bu nasıl ışık?
Nasıl ay bu böyle, bu nasıl güneş?
Neredelerden çıktı da geldi o yalnızlığın adamı,
O dost?

MEVLÂNÂ

Hayri malı mülkü toparlamaya başlamıştı ufaktan. İkisi normal, biri merasim olmak üzere üç üniforma, bir takım elbise, ödediği paraya çok içi yanmıştı, bir yeni ayakkabı, o da evlât acısı gibi oturmuştu, biraz çamaşır, biraz çorap, bir de o an üstünde ne varsa o. Yolculuğun eli kulağındaydı; tebligat geldi gelecek, bu da yola revân oldu olacaktı.

Evden çıktı.

Hem seviniyordu emaneti 'şimdilik' Celil'e emanet edebildiği için hem de üzülüyor, sanki annesi göğün balkonundan sarkıp; "Haayriii... Emanete adam gibi sahip çık e mi çocuğum? Kapının önünden bir yere ayrılma," diye bağıracakmış gibi geliyordu.

İyi de, ne yapabilirdi başka? Öte mahalleye gidiyorsa oynamaya mı gidiyordu? O da düşünmüştü o kadarını; emanet onun emanetiydi ve ne pahasına olursa olsun sahip çıkacak, herkesin Yılgör Abisiyle Şengül Ablası olamasa da Berna kardeş, Kübra Anne ve İrfan bebeğin Yılgör'ü, Şengül'ü olacaktı illâ. Bunun için imkân, imkân için de para lâzımdı. Kenara tek kuruş koymamış olduğuna hiç bu kadar hayıflanmamıştı doğrusunu istersen. Ama hayıflanmak da ayıp kaçıyordu gene doğrusunu istersen. Pavyonda yememişti maaşları; kendince Yılgör Abicilik oynayıp Celil'in ana avrat söverek başlayıp dalga geçerek devam ettiği gibi 'sokak kedilerinin' gıdısını okşarken tüketmişti.

Hayatının bir yerinde bir Yılgör Abi'ye, bir Şengül Abla'ya bakıp da ne yaptıklarını görebilme bahtiyarlığına ermişsen, Tren Garı'nı Tandoğan'a bağlayan alt geçitten kâh karlı dağların kâh çatılmış G3'lerin gölgesinde birbirine sarılmış yanak yanağa poz veren komando bandanalı asker fotoğraflarına baka baka geçebiliyordun, ama ya yetimhanelerden yeni salınmış, ya evinden yeni kaçmış, ya kaçalı çok olmuş da tinere baliye abone olalı yıl olmuş, aralarında "Ali'ye beş yüz bin lira vermişler, ben olsaydım iki yüz elli bine deşerdim," diye konuşup hayatta kalabilmek için âtinin Deccallığına veyahut da "Abi, ağzıma alırım. Güzel veririm," deyip belki daha az kanlı ama daha beter bir âtinin Bernalığına yazıldıklarını duyduğun sokak çocuklarına baka baka geçemiyordun. Birileri Yılgör Abisi olmak zorundaydı o çocukların... Veya Şengül Ablası. Maaşıyla, ikramiyesiyle, nesi varsa artık.

Bir kere görenin bir daha görmezden gelemeyeceği; yarının, hattâ bugünün, hattâ hattâ dünün canlı cenazeleri, katilleri, psikopatları, sapıkları, hırsızları, tetikçileri, müptelâları, ayyaşları, gaspçıları, erkek fahişeleriydi onlar.

Gıdısını okşayıp durduğu sokak kedileriydi.

Onlara harcamıştı.

Ya ne yapacaktı?

Günün birinde biri çıkar da bana annemin üzerine yemin ettirip çoluk çocuk emanet eder diyerek para mı biriktirecekti?

Hadi gelen maaşla Berna'ydı İrfan'dı idare etti bir yere kadar; alttakileri ne edecekti? "Pardon çocuklar" mı diyecekti? "Çok pardon. Sizden daha önemli bir şey geldi."

Kahır gibi geliyordu şu Kuveyt işi, ama bir o kadar da lütuf gibi. Ne ömür boyu Berna kardeşgile gözkulak olmasını isteyebilirdi Deccal'dan ne sokak kedilerine; ne de umabilirdi bunu. Adam üstüne başına benzini boşaltmış ateşe yürüyordu. Daha kaç ay, kaç gün sağ kalırdı meçhul. Belki çoktan ölmüş gitmişti şu dakikalarda.

Ama özlerdi ha.

Ölse çok özlerdi o kesin de, Kuveyt'te de özlerdi adamı.

Naim hıyarını da özlerdi.

Celil'i sorma.

Gene Celil'le beraber gideriz diye düşünerek evden çıkmış, yolda caymıştı. Bu seferde de bundan sonraki birkaç seferde de tek başına gidecekti Babaharman Parkı'nın oraya. Hem Celil'i sınamış olurdu bu şekilde hem de ayağını alıştıracağım derken fazlaca bunaltmamış.

Kübra pek sevindi komiser beyi karşısında görünce; Berna da.

"Nasılsınız?" dedi Hayri. Kübra'nın her tarafı ayrı oynamaya başladı. "Ah anaam... Tayin ne zaman ya?"

"Bir hafta sonra gidiyorum. Tebligatı yaptılar. Birkaç sene yurtdışında olacağım malûm. Ama merak etmeyin, Celil gelip gidecek sık sık. Para da mesele değil. Şimdilik İrfan mesele bir tek. Onu da hastaneden çıkardık, bir arkadaşa emanet ettik. Bakalım güzel bir anne bulabilecek miyiz."

"Ben bakardım anam," dedi Kübra. "Bana emanet edeydin."

Onu düşünmüştü Hayri. Babaların savaşları sürdüğü sürece bu kadınla bu oğlan da tehdit altında sayılırdı. Bebeği de araya katmanın âlemi yoktu. "Kısmet olmadı Kübra Anne," dedi.

"Dönüş ne zaman?" diye sordu Berna.

"Normalde üç sene sonra ama, buraya mı başka yere mi belli değil," diye yanıtladı Hayri sıkılarak. "Hattâ Ankara'ya olması imkânsız gibi bir şey. Bakarsınız şark olur, bakarsınız başka bir şehir. Ne olursa olsun, sizi yalnız bırakmayacağımı bilmenizi isterim."

Kübra selektör yapa yapa, hıçkırık tutmuş gibi iç geçire geçire bir elinin dışını öbürünün içine vurup duruyordu. Kolonya şeker tutmayı bile unutmuştu. "Nası da alıştıydık... Ah anam ah!"

Hayri kalkıp küçük kadının omzuna dokundu, Berna'nın elini sıktı; "Kalkmayın," dedi. "Emin ellerde olacaksınız; benim de içim rahat olacak. Gene gelirim haftaya kadar."

Kadınlar gene de sokak kapısına kadar çıkıp yolcu ettiler Hayri'yi. Durali, Berna ile Kübra'yı dışarıda görünce olağanüstü bir durum olduğunu zannetti. Kübra desen boncuk boncuk gözyaşı döküyordu zaten. Hem ağlıyor hem oynuyor gibiydi.

"Annem, ne oldu?"

"Almanya'ya gidiyo ya bu kuzu." Bildiği tek yurtdışı oydu. "Ona yanıyom."

"E biliyoz ya..?" dedi Durali. "Niye ağlıyon ki şimdi?"

Hayri gülüp sarıldı minik kadına. "Duygulandı, ne yapsın?" dedi. "Daha var vaktim. Birkaç defa daha görüşeceğiz Kübra Anne. Tamam mı?"

Sabit durmasa, karşıdan bakan biri Kübra'yı dansa kaldırdığını düşünürdü. Yüz bulunca iyice tiklenmişti kadıncağız.

Durali, "Almanya'nın neresine hayırlısıyla komserim?" diye sordu.

Gene güldü Hayri. "İçine," dedi. Al Kübra'yı vur Durali'ye.

Uzaklaştı. Babaharman Parkı'nın içinden yürüyüp karşıya geçti, otobüs beklemeye başladı.

Celil bundan kurtuluşunun şerefine pasta getirtmişti; veda partisi vardı Çankaya Karakolu'nda.

Nesneyi aramadan bulamazsın.
Fakat aşk başkadır,
Onu bulmadan arayamazsın...
MEVLÂNÂ

İrfan'ın bekâret kemeri giydirir gibi bezlenmesine itirazı vardı Bayram'ın. "Kalça çıkığı olur, hayatta bez tutmam," diyordu. "Götür o bezleri kime veriyorsan ver. Naim'e ver meselâ." Veysel istediği kadar pantolonunun tozunu silkiyormuş gibi kalçasına vura vura, "Saçmalama. Modernlik taslama bana. Hepimiz kıçımızda bezle büyüdük aslanım. Hani çıkık?" diye itiraz etsin. İrfan da tam Veysel'in bu itirazları esnâsında bilirmiş de yaparmış gibi işemesin veya sıçmasın mıydı sana? Bir gülüyordu ki Bayram.

Gülmek ona öyle bir yakışıyordu ki.

"Ne iyi etti şu Naim dangalağı," diye düşünüyordu Veysel Bayram'ı sevinç bayrağı gibi dalgalanır görünce. Son zamanlarda hiç iyi değildi çocuk. Saçma sapan ateşleniyor, saçma sapan üşüyor, saçma sapan terliyor, saçma sapan ishal, saçma sapan kabız oluyordu. İpek teninde melûn gölgeler belirmeye başlamıştı. "Birinci evre," diye akıl yürütüyordu bizimki saf saf. "Nerden baksan bir on on beş senemiz daha var."

Hiç de öyle değildi.

Veysel'in bile atıp tutturamayacağı şeyler vardı hayatta. Yakında anlayacaktı; çooook yakında. Birkaç dakika kadar.

İrfan sıçtıkça, Bayram'ın hoşuna gitsin de yüzü daha çok gülsün diye pavyon fedaisi gibi kabara kabara dolanıp "Gene sıçtı bu ib-

ne," diye yalandan hır çıkarıyor, bu belâyı başlarına sardı diye Naim Orhun'a yalandan sövüp sayıyor, bok yese tiksinmeyecek kadar pisboğaz olduğu halde yalandan midesi kalkmışmış gibi yapıyor, "Hormon vereyim de emzir bi de..." deyip yalandan homurdanıyor, eğleniyor, eğlendiriyordu mâşuğunu Veysel.

Ama kara kara da düşünüyordu. Buna niye bulaşmıyodu lan şu koduğumun virüsü? Seksse seks, kan nakliyse kan nakli. Niye arkadaş, niye?

Bak bak bak... Nasıl da üstüne titriyodu veledin, sanırsın taze lohusa.

Tuzliyim de kokma.

Hayır, bıraksa bu da Bayram'ın üstüne titreyecekti ama... İşi, gücü İrfan'dı fıstığın. Gözü dünyayı görmüyordu.

Ama gücenmiyordu Veysel. Say ki çok özel bir hediye almışsın mâşuğuna, o da çok beğenmiş, niye beğendin diye gücenir miydin?

Mutlu oluyordu bilâkis. Yeter ki Bayram mutlu olsun.

Ama daha mutlu olmak istiyordu. Niye atlatamıyordu şu soktuğumun birinci evresini bu fıstık?

Niye yaramıyordu yiyip içtikleri, niye eriyip gidiyordu?

N'oluyodu lan?

İrfan, daha iki dakika önce sıçıp batırıp kıçı henüz temizlenip paklanmışken tek gözünü inat eder gibi buna dike dike bu sefer de ikinci evreyi sıçmaya başlayınca dank etti Veysel'in kafasına.

Ya bu birinci evre değilseydi?

Sanki oğlan bu eve gelir gelmez AIDS olmuşmuş gibi düşünüp durmuştu salak gibi!

Tabii lan!

Bunun öncesi vardı. Veysel öncesi... V.Ö. diyelim buna biz...

Bayram, V.Ö. bilmem kaç yılında kaptı illeti diyelim. Sebepsiz ateşiydi, baş ağrısı, farenjiti larenjitiydi, deride geçici kepeklenmesiydi, ishali otu bokuydu; retroviral evreyi öylece atlattı diyelim... Üşüttüydüm de iyileştim diye düşündüydü de kapattıydı defteri.

Diyelim...

Ve uğursuz uğursuz gene diyelim ki, V.Ö. bilmem kaç ay veya sene boyunca asemptomatik evreyi de atlattı. Burada V.Ö. ve V.S. Veysel'in Bayram'a veya Bayram'ın Veysel'e çarpmasıyla zarif bir

girişim deseni meydana getirerek kucaklaştı, kavuştu. Sen de salak, belirtiler şiddetlenmediğine göre birinci evre bile henüz başlamadı zannettin.

Diyelim...

Halbuki ikinci evre bitiyordu. Finalden önceki son viraj.

Diyelim bu dediklerin doğru; şu manzaraya bakarak hiç tırsmadan, pısmadan ne teşhis koyardın doktor?

Son evre...

Kibar kibar, hiç sezdirmeden ağzını arayacaktı bakalım fıstığın; dediği aşamalardan geçmiş mi, hatırladıkları neler.

"Bana bak fıstık," dedi kibar kibar. "Sakın bu senin hastalık son evresinde olmasın lan? Benden önce bu ishalleri, baş ağrılarını, ateşlenmeleri tavâf ettin miydi sen hiç? Sonra hiç hastalanmamışın gibi iyileşiverdin miydi sebepsiz?"

"Evet. Senden birkaç sene önce."

"Haa..." dedi Veysel, çocuğa hiç sezdirmemeye çalışarak. "Demek ki yolun sonuna gelmişin. Bırak o bokluyu. Asıl biz sıçtık şimdi. Ölüyosun sen."

Bahtına tüküreyim zaten! Bi öpücük verip geçip gidecekti canımın içi, görüyo musun?

Ne zaman şey olacaktı peki?.. Ölüm?.. Nasıl olacaktı? Hangi kreasyonla gelecekti o vicdansız Azrail? Tüberküloz? Zatürree?

Bunu hiç sallamadan banyoya giderek İrfan'ın altını yıkamaya başlayan Bayram'ın peşi sıra o da gidip dikildi tepesine. "Bak peşin peşin söyleyeyim..." dedi, "Bana satamadın ya şu hastalığını, iki elim yakanda olacak arkadaş. Bugün yarın düşer ölürsün, bi de bakmışın arkandan gelmişim, orda bana "Sen hayatta kalmalıydın" edebiyatı yapma, bozuşuruz."

"Ama kalmalısın," dedi Bayram. İrfan'ı kuruluyordu. "Bu konu tartışmaya açık değil. Ben de sana peşin peşin söyleyeyim; eğer arkamdan bi gel, yüzüne bakarsam şerefsizim. Önüme gelene veririm öbür dünyada. Hem de gözüne baka baka."

"Hadi lan! Ateistiz oğlum biz. Sen uyuyacaksın ben uyuyacağım. Hepsi bu."

"Puff..." dedi Bayram İrfan'ı omzuna yatırıp alttan elleriyle sararak. "Bu ne olacak?"

"Bana ne? Bana sordu da mı doğdu?"

Zil çaldı.

"Buyur," dedi Veysel. "Gene bizim mors suratlı geldi kesin. İyi alıştı ha."

Diyafonun düğmesine basıp "Kim oo?" dedi sinirli sinirli.

"Eben! Bildin mi?"

Kapı otomatiğine dokundu. "Ben sana dedim," dedi Bayram'a. "Naim ibnesi bu."

Son bir akıllılık et gitmeden,
Sav aklını başından...

MEVLÂNÂ

Günler geçiyor, ne ruh diliyle bekleyip durduğu beşinci kriz geliyordu Teoman Kemâni'ye, ne de beden diliyle yalvarıp durduğu sevişme fırsatı.

Bu bakımdan hem memnundu hayatından hem değil. Gülhan'la aynı çatı altında olmak iyiydi, hoştu, cidden mutluluk vericiydi elbette.

Gelgelelim...

Nasıl olsa Zila gram uyumuyor, bir punduna getiririm deyip Gülhan'ın bir türlü yatmaya gitmemesi eziyetini bile göğüslüyor, kızı motive etmek için de "Hadi geç oldu, ben yatmaya gidiyorum. İyi geceler kızım," deyip odasına kapanıyor, bir saat sonra sinsi bir hevesle salona sızıp gene ve gene kadının dibine bitişmiş buluyor, belirgin biçimde esef ediyordu. "Kızım yatsana sen artık. Hasta olacaksın bak." Tabii ki söz geçiremiyor, beşinci kriz öncesindeki bir günün daha sevişmesiz yitip gitmiş olmasına da ayrı hayıflanarak güne gelmiş komşu teyze gibi, kızıyla yaşıt sevgilisine ve sevgilisiyle yaşıt kızına hazin ve hanım hanımcık hal hatır sorup eli boş geri dönmek zorunda kalıyordu.

Bu da mutsuzluk veriyordu hâliyle.

Sık sık Kenan'ı düşünüyordu böyle zamanlarda. Hem güveniyordu Veysel dangalağına hem de çılgınlıklarından ölesiye korkuyordu. Esâsen ikna olma sebebi, bu çareyi akılcı bulması değildi

tek başına. Daha doğrusu akılcı bulmasıydı bulmasına da, çare olduğuna inandığı için değil, son çare olduğuna inandığı için.

Tabii şu da vardı ayriyeten; deli meli, Veysel bugüne kadar her attığını tutturmuş bir doktordu. Gördüğün göreceğin en olağanüstü doktor.

Kaldı ki Edip Bey de çok sıcak yaklaşıyordu bu terapiye... Nitekim sık sık uğruyordu yanına Kenan'ı da alıp ve bayağı bir içini rahatlatıyordu insanın. Hele Kenan'ı öyle köy elması gibi sımsıkı taş gibi görünce?.. Sonra çıkıp gidiyorlardı gece gece.

De, böyle yapışık ikizler gibi her gece her gece, nasıl bir terapiyse artık?..

Bana bak; sakın oğlan da gitmesindi elden Gülhan gibi?

Şüphelerini besleyen şeyler de yok değildi hani. Kenan'ın dilinde ilkin Edip Bey'ken bir süre sonra Edip Abi'ye dönüşmüştü Edip Karahan; son olarak da Edip'e. Başlarda isteksiz isteksiz, "Edip Bey'le Mogan'a balık tutmaya gidecekmişiz. Öff!" diye mızmızlanan çocuk, sonlarda kırıta kırıta, "Bu gece Edip'le beraber olacağım. Beni merak etme baba," demeye başlamıştı.

Allah Allaaah! Neler de düşünüyordu insan! Olur muydu hiç canım; hem kız gitsin elden hem oğlan? İrsî olarak mı 'şey'di Kemâni ailesi?

Ama insanın aklına takılıyordu işte.

Derken Gülhan'a geçiyordu kıza kıza. Derken yüzünde güller açmaya başlıyordu. "Ne kızıyorsun çocuğa?" diye azarlıyordu kendini. "O almadı senin sevgilini elinden, sen onunkini aldın. Ön koltukta oturan oydu; bir çişe kalktı, hemen gelip kaptın kızın yerini."

Öyle ya.

O Zila'nın toprağına taa liseden çakılmıştı paraşütsüz. Dahası, bambaşka çakılmıştı; bunun görüp de beğenip de güzelliği karşısında aklını yitirip de çakıldığı gibi değil, görmeden, etmeden, kör kör.

Ve mutluydu kız.

Huzurluydu.

Çorap değiştirir gibi koca değiştirip sonuncusunda "İşte bu!" diyen sabık bir Zsa Zsa Gabor kadar, hoplayıp zıplayıp yüz binleri peşinden koşturup en nihâyet huzuru münzeviyâtta bulan sa-

bık bir Elvis Presley kadar, ordularının ve memleketinin biriciğiyken kendi biriciğini replika resim sanatında keşfeden sabık bir Kenan Evren kadar, firavun olunca bulamadığı dinginliği mumya olunca bulan sabık bir Tutankamon kadar, dans edip yırtınmaktan, sakallı bıyıklı adamlarla tepişmekten ve hattâ müzikten yakayı sıyırıp bütün ağırlıklarından kurtulup şöyle ferah ferah teneşire ayaklarını uzatabilmiş sabık bir Freddy Mercury kadar saklı gizli bir tebessüm vardı kızın suratında. Hem çok belli oluyor, hem de hiç belli olmuyordu. Bir hoş esriklik vardı üstünde. Işıldıyordu desen yeriydi.

Baktığın zaman, kendisini yapmış bitirmiş de şimdi felsefesini yapıyor gibiydi aşkın.

Hiç ummazdın, ama Zila'ya yakın olmak yetiyordu sanki ona. Evvelce Kazanova'nın bile yüzünü kızartacak kadar çapkın ve hovarda ol sen, gel lise aşkına kavuş, kavuştuğun anda da bir istesen bin verecek bu emsalsiz menendsiz aşüfteye sokulma, sulanma, bulaşma. Olacak şey değildi. Belki de ahlâk bahsinde olduğu gibi bu bahiste de Gülhan'dan öğreneceği çok şey vardı daha. Oturtmuştu da babasını dizinin dibine kızı; "Bak baba..." diyordu sanki, "Mâşuğun ha deniz gibi ufka dek engelsiz ve çırılçıplak uzamış gitmiş önünde, ha zifiri tesettürünün içine gömmüş bütün hazinelerini... Sende aşk varsa fark etmez."

Kıskançlığından içi içini yediği için yüzünü kızartıp sorduğu bir seferinde de o dersi vermişti zaten Gülhan. İlk ve son seferiydi bu. Bir daha da sormayacaktı katiyen.

Zinhar.

Asla.

"Kızım... Şeyi soracaktım... Ee.. Şeyi.. Hani Zila senin çocukluk aşkındı ya... Gördüğüm kadarıyla da hâlâ çok beğeniyorsun onu... Nasıl desem?.. Aranızda... Temas gibi, şey gibi... Ee..."

"Tamam tamam, terleme, anladım senin derdini," demişti Gülhan. "Vermek veya almakla bir alâkası yok aşkın baba," diye de güzel güzel başlamıştı ukalâlık etmeye. Ama devamı hiç de ukalâca gelmemişti.

"... Sana ait olmakla alâkası yok.. Senin ait olmanla alâkalı aşk... Tam da Zila gibi, tüm dinlere açık bir mâbed gibiyse âşık olduğun

kişi, yani hem Lât, Menât, Uzza, Hubel, Zulkeffeyn tapınağı, hem cami, cemevi, kilise, havra, gurdwara ise aynı anda, tenceresinin altı hiç söndürülmeyen aşevi gibi, hiçbir düşkün kapısından döndürülmeyen tekke gibiyse, bu, aslında hiç kimseye ait olmadığı anlamına da gelir onun. Tuhaf bir biçimde de, gene ve daima herkese ait olduğu anlamına. Senin de benim de aynı anda zahmetsizce sahip olabildiğimiz bir şey, hem 'hem senin hem benim' olur, hem de ne senin ne benim. Anlatabildim mi?"

Hıı. Anlatmıştı.

Sen hele bir saatçik yalnız bırak bunu Zila'yla, ister anlat, istersen sonsuza kadar sus.

Anlatabilmiş miymiş!

Ama yahu... Düşününce de... Kimindi Mona Lisa? Herkesin. Peki kimindi Mona Lisa? Hiç kimsenin. Herkesin olan bir şey senin de olabilir miydi? Olurdu; herkesin olduğu kadar. Kimseye ait olmayan bir şey sana ait olabilir miydi peki? Olabilirdi; kimseye ait olmadığı kadar. Öyleyse sahip olmakla, tadına bakmakla alâkalı bir şey değildi sahiden de; başka bir şeydi aşk. Dilinin de ucundaydı bak.

Hay Allah.

Neyse şimdi...

"Kızım... Şeyi bir daha sorayım dedim de ben... Ee.. Şeyi.. Hani Zila senin çocukluk aşkındı ya şimdi... Gördüğüm kadarıyla da hâlâ çok âşıksın ona... Şey bakımından... Nasıl desem?.. Aranızda... Temas gibi, şey gibi... Ee..."

Bu son soruşuydu.

Bir daha asla sormayacaktı yani.

Tahtadan hançer, kazandırmaz savaş...
MEVLÂNÂ

Davet üzerine erkekliğini kuşanıp Kocaman Emin'in Hurdacılar'daki mekânına gitti Deccal. Şûra odasına giriverince içerisi soğumuş gibi oldu.

"Ağam..." diye söz aldı Kocaman Emin. Taraka'dan sonra en kıdemlileri oydu. "Fazıl gitti. Babür de malûm. Yakışıklı'yı Kemâni'ye gönderen Fazıl'dı; bilirdik ama söyleyemezdik, raconda ispiyonun yeri yok takdir edersin. Dursan Ağam artık? Bağışlasan canlarımızı? Pusulayan, baskın veren, vuran, kesen biz değiliz ama Tosun olsun, Çilli olsun, mübarek anası anamız, bacıları bacımız, acın acımızdır, Semiramis'le Nizam, Isırgan'la Yiğit olsun, biz yapmışız kadar ciğerimiz yanar. Kan bedeli ödesek Deccal Ağam? Helâllik versek, kefâret, diyet, ne emredersen. Salma salsan, vergimizi yükseltsen? Bu kardeş kanı dinse artık, akmasa? Bu işlerin sonu yok Ağam, kurban olayım."

Deccal, uzun uzun baktı masadakilere öbür dünyadan. Kimse ona bakamıyordu.

"Bir..." dedi, "... Akan kan kardeş kanı değildir; sizin kardeşiniz olmaz. İki; Yakışıklı okudu, bir olup yolladınız onu; demek ki sizin lâfınıza güven olmaz. Üç; bir söz vermişiz, ölmek olur dönmek olmaz. Dört; raconda ispiyonun yeri olmaz, ama uykuda pusunun yeri olmaz, sahur sofrasında da annenin kızın bu hesaba dahil edil-

mesi olmaz. Beş; domuzdan kurban olmaz. Altı; haklısın, bu işlerin sonu olmaz; size değil adamlarıma acırım, kullanmazsınız ama bir şans daha vereyim; o çöktüğünüz tapuları bir hafta içinde getirdiniz getirdiniz, getirmediniz, yedi; hiçbirinizin sonu Taraka'yla Elverdi'nin sonundan farklı olmaz."

Geldiği gibi gitmiş, içerisi ancak onun yok oluşundan on dakika sonra ısınır gibi olmuştu.

"Anasının dini artık!" diye patladı Taşkafa Tevfik. "Sattık savdık arkadaş, nerden bulacaaz şu kadar bin kââdı?"

Emin tespihini eline aldı. "Biz bulmayacağız kardaş," dedi. "Deccal bulacak..." Tespihini masanın üstüne itinâyla yerleştirdi. "Belâsını!"

"Nasıl?"

"Çağırdık mı geliyor değil mi?"

Geliyordu evet.

Bütün tespihler bir kere daha serildi meşveret masasına.

Hadi
Ben bensiz geleyim
Sen sensiz gel
Ne varsa şu aşk ırmağının içinde var
Soyunalım iki can
Dalalım şu ırmağa...

MEVLÂNÂ

Bayat şakasını bir kere daha yapmak üzere "Bana bak kız Bayram..." demişti Naim Orhun. Bir taraftan da İrfan'ı hoplatıp zıplatıyor, zekerlerini öpüyor, kıçına saat yapıyor, atıp tutup gıdık gıdık edip güldürüyordu. "Bayram diye gey adı olur mu evlâdım? Yakışıyo mu?"

Bayram'ın biçimli dudakları gülümseyecek gibi iki uçtan iki kulağına doğru sünmüş, sonra nefes almaya çalışıyormuş gibi açılmış, sonra kan, sonra kusmuk püskürtmüştü Naim Orhun'un üstüne başına.

İçine çöker gibi kendi üstüne devrilen sevgilisini kucaklayıp başını kollarının arasına almış, "Gitti!" diye bağırmıştı Veysel.

"Saçmalama. Nefes alıyor. Kafasını yana çevir de kanı kusmuğu genzine kaçmasın."

İki deli yarın saat boyunca bir taraftan Bayram'ı ayıltmakla, bir taraftan da İrfan'ın altını temizlemekle uğraşmışlardı. Bu sefer Allah'tan sıçmamış ama gene de boş geçmeyip işemişti piç.

"Hadi fıstığım, gidiyoruz aşkım."

"Hastaneye mi?"

"Tabii ki."

"Gitmesek?"

"Bi gidelim, bakalım bi, döneriz tekrar." Dönemeyeceklerini biliyordu Veysel.

"Peki."

Veysel arka koltukta Bayram'ın yanına oturduğu için mecburen arabanın direksiyonuna Naim Orhun geçmiş, İrfan'ı da yanındaki boş koltuğa yatırmıştı. "Gözünü seveyim sıç şu koltuğa," deyip duruyordu.

Yolda Veysel, hastalığın zannettiği ve daha evvel bilgiçlik tasladığı gibi birinci evrede değil son evrede olduğunu anlattı Naim'e. Sebeplerini de sıraladı. Naim dikiz aynasından bir Veysel'in, bir de Bayram'ın surat ifadelerine bakıp "Ee, Abbas yolcu o zaman," demekten vazgeçti. Bayram gene iyiydi de Veysel berbat görünüyordu. Asıl AIDS'li oydu sanki.

Ral'ın önünde durdular. Veysel inip ortalığı ayağa kaldırıncaya kadar Naim Orhun İrfan'ı kucağına alıp biraz daha gıdıkladı. İlk gelen ekip tiplere bakarak acil durumda olanın İrfan olduğunu zannedince bir kere daha ayağa kalktı ortalık. Bu sefer Naim Orhun sayesinde. Sulh tesis edildi, sonra hep birlikte yukarıya taşıdılar Bayram'ı. İrfan elden ele gezdi bir müddet. Çolak kol, çolpa bacak ve kör göz bir onun kucağından seyretti âlemi bir bunun kucağından. 'Veysel Bey'in maalesef gene o AIDS'li çocukla' gelip yatış yaptırdığı haberini alan Mehmet Sana ilkin baskın verecek olduysa da sonra neme lâzım, bulaşır mulaşır deyip hastalıklı hastanın nerelerden geçmediğini öğrenip oralardan geçerek hastaneyi terk etti. Bayram'a yapılacak pek bir şey yoktu; nesi olduğunu anlamaya çalışacaklardı, getiriliş sebebi buydu. AIDS'ten ölmüyordu AIDS'li, nezleden, gripten falan ölüyordu. O sırada Fatih çıktı geldi yukarıya; Veysel'in şu marazlı musibete nasıl bir muhabbetle baktığını görüp epey bir bozuldu ama belli etmeyeye çalışarak "Teoman Kemâni kalp krizi geçirmiş Veysel Bey. Sizi bekliyorlar," dedi müjde verir gibi. "Beş!" dedi Veysel. "Hadi Naim, koş." Naim Orhun, biz yokken Bayram'ın öleceği tutar da İrfan'ın başına bir hal gelir diye düşünerek söke söke aldı bebeği Bayram'ın elinden; "Ver oğlum şunu, ver. Oyuncak değil bu. Aa!", Veysel "Bakarsın ben yokken öleceğin tutar. Ver bir veda öpücüğü fıstık," deyip Fatih'i çatır çatır çatlatarak ateşli bir dudak aldı sevgilisinden, kuyruğuna baka baka çıkarken Fatih'le burun buruna geldi. "Ne var be gene?" Fatih adres pusulasını uzatı Vey-

sel'e. "Evde değilmiş Veysel Bey," dedi buruk buruk. "Size onu söylemeye çalışıyordum. Adresi şuraya yazdım..." Veysel tek kelime etmeden kaptı oğlanın elinden Zila'nın adresini, "Koşsana Naim yaa!" deyip merdivenlere sardırdı.

Aşk ile buluşma zamanı yakın.
Kendine çekidüzen ver,
Güzelleş!

MEVLÂNÂ

Hayri, aklı borç çorbası kadar kalabalık, Celil'in yaptığı veciz veda konuşmasını dinlemiş de çok duygulanmış gibi yapmıştı. Şu pasta rezaletinin bir an önce bitmesi için ortağının gözünün içine bakıyordu şimdi. Ama yoktu öyle yağma. Celil fırsatını bulacak da Hayri'yi iki paralık edinceye kadar kızartmayacak... Gülerim gülerim.

"Yaa Celil, mum üflemek nerden çıktı arkadaş yaa? Doğum günümüz değil bir şey değil? Oluyor mu koca koca adamlar..."

"Eveet, alkışlıyoruuuz... Hadi bakalım, tek seferdeee..."

Çaresiz üfledi mumları Hayri. "Bitti mi, tamam mı? Hadi birer dilim alsın herkes de..." Alkış kıyamet... Allah'ım bu nasıl bir rezillikti?

"Ve eveeet... Şimdi de Hayri komiserimizin mesai arkadaşları olarak kendisinden özlü bir konuşma..." O sırada telefon çaldı. "Bakın biriniz şuna... eveet... rica ediyoruuuz... Alkıış!"

Dur daha. Hele bir konuşmasını yapsın bitirsin komiser arkadaşımız, ağzına pasta verirken fotoğrafını da çektirecekti Celil. Her şeyi ayarlamıştı. Ama hayat daha başka bir şey ayarlamıştı bu ikisi için. "Komserim," dedi telefona bakan polis memuru. "Naim diye biri sizi..."

Hayri fırsatı değerlendirip memur barajını aşarak masaya erişti, ahizeyi aşk ile aldı, becerebildiği kadar gerilimli bir sesle inle-

di: "Naim, acil bir şey mi var yoksa?" İnşallah vardır diye dua ediyordu. "Nerde?" dedi cidden gerilerek. "Adres?" Celil'in tasallutundan yakayı sıyırabilmiş karalama kâğıtlarından birini çekip adresi yazdı:

GMK Bul.

133/1

"Neymiş ortak?" diye sordu Celil.

"Bir tanıdık kalp krizi geçirmiş."

"Allah şifa versin. Ben de mühim bi şey zannettim. Konuşmanı bitir, pastanı ağzına verelim, ameliyata yetişecek hâlin yok; gidersin."

"Bence sen gidersin," dedi Hayri. "Kalp krizi geçiren Teoman Kemâni. Galiba ölmüş."

"Deme lan!"

Yanlarına memur almadan fırladılar. Celil direksiyona geçti, gaza yüklendi. Hayri adresi okudu arkadaşına. Reno'yla iki dakikalık yoldu şurası.

Görürsün,
O beğenmediğin kış, baharı doğurmak için canını verir
Bu âlem yine kokularla, renklerle dolar...

MEVLÂNÂ

"Şimdi..." dedi Naim Orhun, birinin kontrolü ele alması gerekiyordu. "Merhumun ailesine kim haber veriyo?"

"Ben," dedi Gülhan. "Kızıyım." Don yemiş sırık fasulyesi gibiydi. Kaskatı, dimdik. "Haber verdim zaten. Annemle büyük oğlan kardeşim yoldalar. Küçüğünün nerde olduğunu bilmiyorum."

"Onu zor buluruz," diye açıklama yaptı Veysel. Gözü kenarda İrfan'la oynaşan muhteşem yaratıktaydı. Homoseksüalist olduğu, homo sevgilisi hastanede ecelle pençeleştiği halde bunun dahi ayranı kabarmıştı. Bu ne güzellikti lan! Şurda Naim gibi bir vicdansız bile ölüye hürmeten hazırolda duruyordu da, bu yaratık, güya bir de metresi olacaktı, oğlanla al takke ver külah yıkışıyordu kanepede fingir fingir. Ve tuhaftır, Gülhan'ın gözü ara ara o ikisinden tarafa kaydığında yüzü de kayıyor, hafiften tebessüm bile ediyordu kız.

Ötede Naim Orhun kontrolden çıkmamak için ölüye hürmetindenmiş gibi kasıldıkça kasılıyor, "Daha ne kadar hazırolda durabileceksin bakalım Naim?" diye soruyordu içten içe. İrfan'ı elinden kapan şu harikulâde kadına bir defa daha dönüp baksa bir daha hiç gözünü alamayacakmış gibi hissediyor, kendini azıcık daha kasıyordu. "Ölünün başında yavşanmaz, ayıptır, hayvan herif. Tut kendini."

Celil'le Hayri şapkalarını ellerine almış kâh terekleriyle kâh siperlikleriyle oynuyor, Veysel'in yere dümdüz uzattığı Teoman Kemâni'ye bakıyormuş gibi yapıp alttan alta Zila'ya bakıyorlardı. "Vah zavallı Teoman Bey..." diye geçiriyordu içinden Celil, devamında da "Ne şanslı herifmişsin arkadaş!" diye geçirip gıpta ediyordu. Ah şimdi evli olmayacaktı ki, teselli ediyorum ayağıyla gide gele buna var ya... Ulan, kaç senelik ev sahibin ölmüş... Allah belânı versin senin lan! Ama arkadaş, ölenle ölünmüyodu yani. Baksana hatuna, sanki evden ölü çıkmamış da kız kardeşi doğum yapmış. Kikir kikir; o utanmıyo da sen niye utanıyon?

Hayri de şoktaydı. Ne böyle bir güzellik görmüştü ömrü hayatında ne bu şiddette bir ışıklandırma. Lambaların ısısından terlemeye başlamıştı şimdiden. Belki de ondan değil, şu kadından. Bilemiyordu, hiç bilemiyordu. Ayrıca, kardeşim neydi bunun çektiği bu homolardan? Orda Berna, burda Gülhan. Allah Allah yaa! Seçip de mi gönderiyordu mübarek!

"Başlayacam lan cenaze merasimine," dedi o sıra içinden Naim Orhun. "Kendi kızı sırıtıyo, sevgilisi almış bizim çüklüyü bicik bicik ediyo. Bakacam arkadaş. Bi daha nerde kısmet olacak?"

Dönüp baktı ve bağırdı; hem de avazı çıktığı kadar. O bağırınca herkes rahatlayıp rahat rahat baktı Zila'ya.

İrfan, kadının hâyâsızca ve sere serpe açtığı memelerinden birine yumulmuş, dalgıç pompası gibi yüzüyordu.

Celil Hayri'yi dürttü. "Memeye bak ortak!"

Veysel "İşe bak!" diye sayıkladı.

Hayri de Celil'i dürttü. "Bırak memeyi de sen asıl anneye bak. Bulduk ortak, annemizi bulduk. Kadının suratındaki aşka bak."

Celil ona da bakardı buna da; sırf aşka bakmanın mânâsı yoktu yani.

De, niye ağlıyodu şimdi bu muhteşem yaratık? Deminden beri gül gül, ağlamak nerden çıkmıştı şimdi?

"Hanımefendi, ne oldu?"

"Süt geliyo memelerimden, ne olacak."

"Yoksa siz hamile falan..." Hiç de benzemiyordu doğrusu.

"Kısırım aslanım ben."

Ortalık hazır karışmışken Naim Orhun'un "Olmaz öyle şey!" di-

ye hırlaması, Veysel'in de "Bok olmaz. Bi sen biliyon çünkü," diye havlaması üzerine daha da karışacaktı ki kapı çalındı. "Annemle Kayhan'dır," dedi Gülhan Zila'ya aşkla ama bayağı bir göz yaşıyla bakarak. "Ben açarım." Tam salondan çıkıyordu ki durup döndü; "Zila'cığım, aşkım..." dedi Veysel hariç salonda bulunan herkesin şapkasını uçurarak; "Al bebeği de kaybol, içerde emzir bizimkiler gidinceye kadar. Annem yüksek tansiyon hastası."

Zila kalktı, boştaki memesini sıkıp sağıp ucundan sütü fışkırtıp "Bak nasıl geliyo!" diye göstere göstere, sallaya sallaya, sırıta sırıta, İrfan'ın yamuk kafasını öpe öpe merhumun yenice bitiştirdiği eski iki, yeni bir numaraya doğru yürüdü.

Bir yakarken gör şu mağrur ateşi,
Bir de üflesin rüzgâr, bitmiştir işi...
MEVLÂNÂ

Deccal'ın babalara verdiği ilave bir haftalık mühletin dolduğu, Hayri'nin bizzat Celil tarafından Reno'ya bindirilip Esenboğa'dan Kuveyt'e uğurlandığı günün gecesi, davete bir kere daha icâbet etti Deccal; yanına bir tek Selo'yu alıp Kocaman Emin'in şûra salonuna gitti. Bu adamlara güvenmiyordu ama ne korktu da gelemedi dedirtebilirdi ne de korkudan sürüyü toplamış gelmiş. Terslik çıkarsa bir Selo yetmek zorundaydı. O da kim bilir nerede, hangi gölgenin saçağının altındaydı.

Meşveret masasının üstündeki koca bavula ölü gözleriyle baktı.

"Burada mıdır tapular?"

"Olmasa davet eder miydik Ağam? Tutar mıydı hiç yüzümüz? Buradadır elbet. Emrettiğin gibi."

Deccal belli belirsiz uzandı bavula, çok büyüktü; on beş bin tapu için anca...

Bir an iki eli birden kapağın iki ucundaki mandallara gitti, belindeki makineden uzak düştü.

Silahlar patladı.

Selo birinci şarjörü Solak Ümmet'in gözüne boşalttı; odadaki kalleş pusu "Bu da nerden çıktı?" paniğine dönüşürken karnı mermi dolan Deccal kendini yere atıp silahına sarıldı. Şûra salonunun tek kapısı açıldı o anda. Kocaman Emin'in otomatikli itleri içeriye

uğradı. Deccal yattığı yerden yuvarlana yuvarlana sıkıp bir ikisini temelinden sökerken Selo yeniden belirdi barut dumanlarının arasından. "İtinin yoksa sahibinin hatırı için..." diye tıslayıp Resto Selim'le Kara Mustafa'yı budadı. Kocaman Emin'in adamları, bir an şaşırıp yerde yuvarlanan hedefe sıkacaklarına Selo'ya dönüp sıktılar. Ki Selo orada değildi artık; Arap Ahmet hızar yemiş lata gibi biçilirken Taşkafa Tevfik "Yandım!" diye bağırıp düştü. Deccal, otomatikler yeniden kendisine dönerken ne kadar ayak gördüyse hepsini taradı alttan.

Düşen düşene, sıkan sıkanaydı.

Tabakçı Ferdi kendini emniyete almak için çömelince Selo'ya, adamlarının arkasında kendini emniyette sanıp boş bulunan Kocaman Emin, önündeki etten duvarın ayakları biçilince Deccal'a kısmet oldu.

Babaların kapıyı tutup etrafta tedbir alan öbür adamları, iş bitmeden çorbada bizim de tuzumuz olsun, babadan bahşiş alırız diyerek şûra salonuna akmaya başladılar.

Deccal kendi kanının içinde çırpına çırpına, döne yuvarlana sıkmaya devam etti, gözü kapanıncaya kadar kimi gördüyse indirdi.

Selo son bir kere daha çıktı ortaya. Ölünceye kadar kesti, biçti.

Nasıl bakarsan öyle görürsün... Zencinin aynası da zencidir.
MEVLÂNÂ

Alt geçit çocukları için "İyi melettim Hayri'yi," diye düşünüyordu Celil. "Bana ne lan senin sokak kedilerinden," deyip durmuştu Pursaklar'a gelinceye kadar. Sonra da gene melete melete, gıdım gıdım yumuşarmış gibi yapmıştı. Heh heh... Güya keyfi yerindeydi ama önündeki teksir kâğıdına hançer gibi saplayıp durduğu tükenmez kalem hiç de öyle söylemiyordu. Gitmişti ortağı. Gitsindi canım; âmennâ! Temelli gitmemişti ya. Para tutup gelecekti sonuçta; iyi bi şeydi ama, insan özlüyodu be.

Al, daha şimdiden...

"Bir ufak ricam daha olacak ortak," demişti terminale girerayak. Şu mafya savaşları hakkında, amaan, sikmişim mafya savaşlarını, Deccal'ın sağlığı hakkında Kuveyt Büyükelçiliği'ne zaman zaman iki satır bilgi notu yollayabilir miydi çok rica etse? Mektup değil canım, bilgi notu. İki satırcık. "Ona söz veremem," demişti bu da. Meletecek ya. İşi yoktu da onun Deccalının peşinde mi koşacaktı? Ama kıyamamıştı sonunda tabii. "İyi lan, tamam tamam," demişti. "Öğrenir, yazarız. Şaka yapıyoz salak."

Taşbaş gelip de "Celâl diye biri sizi soruyor amirim," deyince, Hayri'nin yerine atanan komiser geldi zannedip "Sabaha kadar bekleyemediğine göre kesin bunun da göbek adı Hayri'dir," diye homurdanıp kalemi masaya bıraktı. "Kimmiş o Celâl? Yeni komser mi?"

"Yok amirim. Hiç benzemiyo komsere."

"Çağır, gelsin bakalım kimmiş."

Celâl Celâl Celâl...

Ulaan!

Deccal!

Heyecanla fırladı ayağa. İlk defa karşılaşacaktı. "N'apıyon lan?" deyip oturdu gerisingeri. Bi de ister miydin herif "Hayri'ye bi bavul para emanet ettiydim, onu almaya geldim," desin sana? Çalışır öderdi artık. Hoşdere'de moşderede.

Kapı çalınıp içeri kıvır kıvır saçlı saçma sapan bir adam girince afalladı. Gazetelerde fotoğraflarını gördüğü Deccal'a hiç benzemiyordu bu. Ayrıca bilip duyduğu Deccal da saçlarına perma yaptıracak bir karışığa benzemiyordu yani.

"Komserim?" dedi Kıvırcık.

Yok, bu katiyen Deccal değildi. Hırbonun tekiydi bilakis. "Komser değil kardeşim, amir amir."

"Amirim..." Arkadaş, ötekine amir dersin kızar, buna komser dersin kızar... Zaten canı burnundaydı Kıvırcık'ın.

"Söyle kardeşim."

"Ağam vuruldu."

"Ağan kim senin?"

"Deccal."

Öff! Hayri'ye yazardı bilgi notunu artık: Seninki sizlere ömür olup... "Nerde vuruldu?"

"Kumrular'da."

Celil yarım metre zıpladı. "Ne diyon lan sen? Burnumuzun dibinde mi vuruşuyosunuz artık?"

"Yok komserim."

"Amir dedik, amir amir."

Yok amirim; burda vuruşurlar mıydı hiç? Ağa pusulanmış, ağır yaralı olarak canını bunların yanına atmıştı. Bunlar da hastane mastane derken Ağa canlanıp "Beni Hayri'nin arkadaşına götürün," deyince kapıp gelmişlerdi işte.

Hiç iyi halt etmemişlerdi.

Beri yandan çok da iyi etmişlerdi.

"Dur bakalım," deyip telefonu kaldırdı, "Zübeyde Hanım'ın baş-

hekimi Naim Orhun'u bağlayın bana," dedi. Herifin şerrini az dinlememişti Hayri'den. Ayrıca Teoman Bey'in vefat ettiği gün tanışmış, enikonu da kanı kaynamıştı Zila'nın evinde. Zila da Zila'ydı ha! Şimdi şurda olacaktı var ya...

Kıvırcık üşürmüş gibi ellerine hohlayıp dikilirken Celil teksir kâğıdını sinirli sinirli hacamat edip "Âlem deliye muhtaç, biz akıllıya. Bi tane doğru dürüst adam düşmeyecek mi benim başıma Allah'ım?" diye söve döke bekledi. On dakika kadar sonra bağladılar hazreti. Kısaca anlattı durumu Celil. "Deccal denince akan sular durur" oldu Naim Orhun'un cevabı. "Ama benim hastane olmaz. Burası resmî. Veysel manyağının hastanesine götürsünler; ben bu arada bulmaya çalışayım ibneyi, bulur bulmaz ben de geçerim." Herif telefonu dank diye kapatınca Celil de "Veysel manyağının hastanesi neresi lan?" diye hırlaya hırlaya tekrar bağlamalarını istedi şu Naim Orhun'u. Beş dakika daha kaybettiler bu sayede. "Tamam," dedi Naim Orhun açar açmaz. "Bizimki hastanedeymiş zaten. Sevgilisi de orda ya." Tekrar kapattı.

Allah'ım!

Ya Rabbim!

"Bana şu manyağı bi daha bağlayıııın!"

Neticede Veysel'in hastanesinin adını adresini öğrenip makamı geçici olarak Taşbaş'a emanet ederek "Düş önüme," dedi Kıvırcık'a. "Nerdeymiş şu Ağan, görelim."

Gördü.

Kumrular'da art arda park etmiş böcek siyajı iki jipten önde duranında.

İnsandan başka her şeye benzeyen kanlı bir et parçası yatıyordu siyah dört çekerin arka koltuğunda. Kan ve şey kokuyordu araba... Kötü bi şey... Pis... Bok gibi...

Gayri ihtiyari "Yaşıyo mu bu?" deyince bir çift göz belirdi loşlukta. Kapalıyken açılmamış olsaydı da baştan açıkken görseydi "Yaşıyo mu bu?" diye sormazdı. "Ölmüş oğlum bu," derdi. Nasıl gözlerdi onlar?

Ulan Hayri... Varlığın ayrı dertti, yokluğun ayrı dert lan!

Görmesini bilmeyene cam neyse elmas da odur.
Sana kör baktılar diye kendini camdan sanma,
Sendeki elması görecek sarrafı bekle...

MEVLÂNÂ

Ral Hastanesi'nin önüne dev gibi iki siyah jip yanaşır, beyaz filkulağı yakalı gömleklerinin üstüne siyah takım elbise giymiş rugan ayakkabılı biçimsiz biçimsiz adamlar Fatih'in ödünü bokuna karıştırarak "Sedye getir," diye buyururlarken Veysel üçüncü katta Bayram'ın gözlerini örttü. "Fazla uzaklaşma fıstığım. Şu Deccal'ın işini halledeyim, bi kalksın ayağa, hemen geleceğim."

İşini halletmek üzere çıktı odadan. Kat hemşiresine "Fıstığıma dokunanın ölüsünü sikerim," deyip ameliyathaneye yöneldi.

Naim Orhun gelememişti henüz ama Deccal gelmişti. Kanlı bir topağa benziyordu insandan ziyade. Bu da işti değil mi Allah'ım? Şu yaşasın şöyle paramparça, sen benim fıstığımı gebert. "Ne bakıyon?" diye çemkirdi orada dikilen narkozitöre. Kime çemkirdiğini sorsan bilmezdi. "Tut şu heriflerle şunun uçlarından, kaldır, yatır masaya, hazırla. Onu da mı biz söyleyeceğiz?"

"Cerrah arkadaşları arayayım mı Veysel Bey? Gelsinler mi?"

"Gerek yok. Naim getiriyor kendi ekibini. Hemşireleri çağır da kan grubunu öğrensinler şunun. Adamlarınınkini de öğrensinler."

Celil yanaştı o sırada. "Nasıl durumu doktor?"

Veysel derin derin nefes aldı. "Gördüğün gibi," dedi. "Senin kan grubun neydi?"

"AB negatif."

"Yuh! Dikkat et de yaralanma. Susuz gidersin valla."

Naim Orhun kalabalık bir ekiple götüne motor takmış gibi tüttüre tüttüre gelirken toplanmaya başlayan hemşirelere Celil'i işaret edip "Bu arkadaştan da kan alın bir ünite," dedi Veysel. "Bakarsın bizimki de aynından çıkar; elimizin altında bulunsun hazır."

"Bize sormak yok mu?" diye bozuk attı Celil, ama sekiz siyah takım elbise aynı anda dönüp bakmaya başlayınca; "İyi tamam. Veririz," dedi.

Veysel, Naim Orhun ve Naim Orhun'un Zübeyde Hanım'dan gece gece toplayıp getirdiği ekip ameliyathaneye girip kapıyı kapattı. Sami vardı, Timuçin vardı, Sabahat Hemşire vardı bir de Nigâr Hemşire vardı.

"Adam vurulmamış da patlamış sanki," dedi Naim Orhun. "Baksana, bağırsakları bile dökülmüş galiba. Sıçmış gibi kokuyo."

"O ondan değil hocam," diye açıklama yaptı narkozitör. "Kolostomi torbası patlamış."

"Deme yav?" dedi Naim Orhun. "Barsağını mı ağızlaştırmışlar? Nasıl Deccal'mış arkadaş bu; götü dışarda? De hadi başlıyoruz. Ee, Bayram nasıl oldu Veysel?"

"Öldü."

Naim Orhun neşterli eliyle dostunun omzunu sıktı. "Ne diyeyim arkadaş?"

"Sonra dersin," dedi Veysel. "Öğrendiniz mi kan grubunu?"

"AB negatif."

"Ben bi kendi ölümümü bilmiyom zaten. Dışardaki emniyet amirinden alıyolardı. Ellerini çabuk tutsunlar söyle... Veya dur sen... Ben bi konuşayım onunla. Kolostomi mi dediydin?"

"Nereye lan? Ameliyata başladık oğlum."

"Siz eğlenmenize bakın. Ben birazdan katılırım aranıza. Şuna kokoreç almaya gidiyorum."

Çıktı Veysel. Kan odasına geçip dolmakta olan transfüzyon torbasına içli içli bakan Celil'in tepesine dikildi. "Öldü mü yoksa?" diye sordu Celil.

"Daha değil," dedi Veysel. "Sen bi insanın karnında kaç metre bağırsak var, biliyo musun?"

"Yoo."

"Bak anlatayım..."

O esnâda Naim Orhun var gücüyle girişmişti yaralara. Emirleri havada uçuşuyordu ve alnını silmekten kanayan yaraya tampon yapmaya, pens takmaya kadar hemşirelerle doktorların ihtisas alanları birbirine karışmış, hepsi birbirinin terini silmeye, hepsi birbirine onu bunu vermeye ve birbirinden onu bunu istemeye, hepsi ayrı ayrı hemşirelik ve hepsi ayrı ayrı doktorluk yapmaya koyulmuşlardı.

"Adam gibi sil Sami."

"Aa, ben niye siliyorum yaa? Nigâr Hemşire niye silmiyo?"

"Konuşturma kadını. O pens takıyor damara."

"O niye takıyor Hocam?"

"Tansiyon?"

"Nabız?"

"Solunum?"

Emirler, itaatler, sorular, cevaplar, yakınmalar, sızlanmalar, hattâ zaman bile su gibi akıp geçiyor, ama yapılması gerekenlerin sonu gelmiyordu. Oradan iki, buradan üç mermi çekirdeği çıkıyor, şuradaki damar koterle yakılırken buradaki damar isyan edip nar gibi yarılıyordu. Bağırsaklar desen zaten dışındaydı adamın. Durum giderek ümitsizleşiyordu.

"Kan gelemedi mi daha?"

O sırada daha iyi bir şey geldi.

Daha iyi birkaç şey.

Celil'in kanı olarak kan, kanın kaynağı olarak Celil, Celil'i getiren kişi olarak Veysel, Veysel'in Celil'i ittiği aparat olarak sedye.

"Ona n'oldu?" diye sordu Naim Orhun.

"Anlatırım. Açılın hele."

Nerdedir insanda üst yahut eşik,
Nerde 'BİZ', nerde 'BEN' bilmek isterdik...
MEVLÂNÂ

Kuveyt Büyükelçisi'nden ağır fırça yemişti Hayri. Biraz kılığına kıyafetine, biraz saçına başına dikkat etmesini istiyordu Ekselans. Çok değil, biraz.

Ülkeyi temsil ediyordun burada, Büyükelçilik'te çalışıyordun, inşaat şirketinde değil; nerede oturup kalktığına, nerede yiyip içtiğine özen göstermen gerekiyordu.

İnsan haftada bir kere olsun yüksek ambiyanslı nezih bir yere gider, bir görünür, iki lokma bir şey yerdi. Ne bileyim, sudan ucuzdu, bir Mercedes, olmadı bir jip kiralar, işe de öyle gidip gelirdi insan. Harcırahını biriktirmeye çalışan milli güreşçiler gibi, şurdan sık - şurdan yala, yakışıyor muydu koskoca komisere canım?

Elçilik çorbasına talim et, resepsiyonlardan, ağırlamalardan kalan kanepelere, kuru pastalara tenezzül et, devlet sana lojman vermiş, sen doğru dürüst girip yatma, burada gece bekçileriyle düş kalk, oluyor muydu yani hiç?

Bak, önceki komiser çocuk ne kadar sosyaldi meselâ. Büyükelçi'nin, kendi gittiği lüks restoranlarda gördüğü bile oluyordu onu kimi akşam yemeklerinde. Sık sık jilet gibi giyinip alışverişe çıkar, burada onlara mol derlerdi, 'mall' yazılırdı ama mol okunurdu, haberin olsun, kimseden geri kalmazdı. Lacoste'sa Lacoste, 501'se 501, en moda neyse kıyar üç kuruşuna, alır, yakıştırır, giyip bir de güzel salınırdı tatil günlerinde, gururlanırdık.

Bu neydi böyle Allah aşkına, Mozambik zabıtası gibi hep üniforma hep üniforma?

Mahallenin çocuklarına caka satan gece bekçisi miydin sen? Anlı şanlı Türk polisiydin. Temsil vazifen vardı senin temsil. Kuveyt'ti burası, dünyanın en zengin memleketi, bak, ahçı bile Audi'yle gelip gidiyordu. Yakışıyor muydu Türk Büyükelçiliği'nin güvenlik sorumlusuna hiç böyle salaş salaş?

"Yakışmıyor Hamdi'ciğim, inan olsun yakışmıyor. Dostça söylüyorum."

"İsmim Hayri, Ekselans."

"Cık... Biz ne diyoruz, sen ne diyorsun. Olmaz efendim, olmaz. Dikkat edeceğiz."

"Dikkat etmeye çalışırım Ekselans."

Bu ilk fırçaydı, ki ikincisi de bundan farklı değildi, çünkü Hayri ilkinden farklı değildi. Sosyalleşmek ha? Ne yapacaktı sosyalleşip meselâ? Şeyh torunlarıyla bulvarlarda dikiz aynası mı tokuşturacaktı? Yakıncaya kadar lastik öttürüp arabayı jantlarının üstünde bıraktığı gibi çekip gidecek miydi ellerini çırpa çırpa? Ne yapacaktı yani? Ankara'da ne yapmıştı ki burada ne yapsındı? Anladı Büyükelçi. Üçüncüye hiçbir zaman gerek görmedi bu yüzden. Hayri'den ümidi kesti.

Misyon Koruma görevinin dördüncü haftasını ikmâl etmekteyken Ankara'dan sürpriz bir mektup aldı komiserimiz. Bilgi notu falan değil; basbayağı mektup.

"*Ortak,*" diye başlıyordu.

Ortak,

Yemeyip giyinmeyip sudan daha ucuz diye benzin içip artırdığın parayla gariban şeyhlere koltuk çıktığını tahmin ederek seninle gurur duyuyorum. Allah razı olsun.

Uzatmayayım, ben iyiyim. Bir de bağırmadan sıçabilsem daha iyi olacağım.

Geçen hafta taburcu etti beni Veysel ibnesi.

Çatlıyorsun değil mi?

Ne sıçması, ne taburcusu, ne Veysel'i diye tırnaklarını yiyorsun. Biliyorum.

Bak anlatayım.

Senin gittiğin gün süzgece çevirmişler senin Deccal'ı. Gece nöbetindeydim. Kıvırcık diye bir adamı varmış bunun; o geldi çıkıp. Tabii sen Gülbahçe İş Takip'e abone olduğun için alayını tanıyorsundur. Biz daha yeniyiz bu mektepte, yeni yeni, anca.

Neyse işte, Kıvırcık, ağasının vurulduğunu, ameliyat etmem için alıp bana getirdiklerini söyledi. Tıp dünyasında ünümü duymuşlar da. "Siktirin gidin lan," dedim. "Bana ne sizin ağanızdan."

Şaka lan şaka. Ağlamaya başlama hemen.

İnsanlık ölmedi koçum.

Aradım senin Naim'i, ne yapalım dedim, dedi at götür Veysel'in hastaneye, ben de geliyorum.

Götürdük.

Götürmez olaydık.

O kadar adamın içinde bir benim kanım tutuyormuş iyi mi? Önce kankardeş olduk seninkiyle bu sayede, sonra da kıçkardeş.

Bu Veysel denen herif var ya, tam manyak!

Ne dedi, nasıl etti de ikna etti bilmiyorum, bilmek de istemiyorum, ana, bir baktım başka bir ameliyat masasında yatmışım Deccal'a bakıyorum.

Sonra gözümü hastane odasında açtım.

Benden yarım metre bağırsak çalmış manyak. Götürmüş senin Deccal'ın götüne takmış. Artık torbaya sıçmayacakmış; öyle dedi bana.

Ee biz iki hafta sıçtık ama o torbaya.

Şimdi şimdi kullanabiliyorum kendi kıçımı. Bir acıyor ortak; sorma. Bu ibneler nasıl dayanıyor lan?

Bozulduğunu, kıskandığını biliyorum. İsterdin ki Deccal'a kendi kıçını veresin. Kısmet be ortak.

Bana bak lan; ibnelik falan yoktur inşallah seninkinde. Nasılsa göt benim değil deyip önüne gelene vermeye kalkarsa bir de?

Amaan, siktir et.

Mücbir sebep.

Hadi Allah'a emanet.

(Şiir gibi oldu lan.)

Celil Erhan

NOT: İnsanlık ölmemiş koçum. Zila yosması Kübra ananla Berna bacını kendi evine almış. Senin yemin çift dikiş gidiyor Allah'ıma. Dün Naim söyledi.

İLAVETEN: Deccal geçici olarak servis dışı kaldı ama giderayak alayını silmiş babaların. Ne horoz bırakmış ne maydanoz.

Kimseye söyleme ortak; ben bu herifi çok sevdim lan! Kıçkardeş olduğumuzdan mı ki?

BİR İLAVE DAHA: Veysel'in Bayram marka kucak sobası AIDS'ten sizlere ömür. Darısı başımıza. Ne de olsa AIDS'li elleriyle mıncık mıncık yoğurdu etti kıçımızı başımızı herif. Bulaşmaz diyor ama, ne bileyim, korkuyor insan. Ortak, bu Veysel de şeker adammış lan. Bir telgraf melgraf çek de baş sağlığı falan dile. İbne mibne. Senden bile daha erkek.

Gönül gönüle geçer,
Gönüle yâr geçer ...
Çok değil,
Birazcık mevsim geçer

MEVLÂNÂ

Sen cansın,
Sen cihansın... Cihan ise ancak seninle hoştur.
Vursan, lütuftur mızrağının açtığı yara.
Avucuna aldığın toprak parçası kimya madenidir.
Hülâsâ;
Hoş olmayan her şey seninle hoştur, güzeldir...

MEVLÂNÂ

İiirfaaannn!

Sen korkunç değilsin Sevgilim.

Çirkin hiç değilsin.

Öyle olsan âşık olabilir miydim sana ben?

Ne?

Ben çok mu güzelim?

Bak sen şu yalancıya; bacak kadar boyuyla...

İğde Çiçeğim,

Mevsim Kokulum,

Bütün güzellikler ödünçtür Aşkım!

Demek bir gözün var diye korktular senden ha? Sen ağlayınca da alay ettiler demek? Deseydin ya "Asıl kör sizsiniz. Benim bir değil, tam üç gözüm var."

Nasıl mı üç?

Basbayağı üç işte...

Benim yerime kim çıkıp bakıyor dünyaya?

Sen!

Bende kaç göz var?

İki!

Sendekini de eklersek, etti mi sana üç göz? Ne oldu? Kimin gözü daha çokmuş meğerse?

Canımın Rahatı,

Gören Gözüm,

Ben kalkıp gidemem, söyle canını acıtan o hain dertlere, hepsi bana gelsin, ağlama... Ama sana gelirse de üzülme, korkma. Bağrına basıyor, göğsüne çakıyor demektir seni hayat. Bir çiviyi çakabilmek için kafasına kafasına kaç defa vururuz, değil mi?

Ağlar mı hiç çivi?

Korkar mı?

Üzülür mü?

Biz göremeyiz ama çok sevinir; sevgilisinin ta içine saplanır çünkü.

Gel bir dudak ver bakalım aşkına. Dur, burnunu da silelim.

Tamam, ağla ama azıcık ağla, çok değil. Gel, sokul şöyle.

Bak ne diyeceğim; sen hasta olduğunu hatırlıyor musun hiç?

Hatırlamazsın tabii. Çünkü biz âşığız birbirimize. Aşk, kem gözleri uzak tutar sevgiliden. Sana o kadar ihtiyacım var ki benim, aşk bunu bilir, sen hastalanma diye üstüne titrer. Ben de sana gelecek mikropları daha kapıdan girer girmez görür, önlerine geçip hepsini kendime alırım, sana hiç mikrop bırakmam.

Bak şimdi, sen ağlıyorsun ya... Gözyaşların şu mumları ıslatır da söndürürse çok korkarım ben, biliyorsun. Ağlayacaksan gene ağla, itirazım yok ama, korkarsam beni korur musun o zaman sen? Göğsüne yatırıp; "Korkma Zila, ben yanındayım," der misin?

Tamam o zaman. Ağlayabilirsin. Sönerse sönsün mumlar. Nasıl olsa sen varsın.

Topallıyorsun diye de mi alay ettiler? Haa, bir de çolak mı dediler el çırpıp? Nasıl yaptılar, göster bakalım. Çoolaak çoolaak, öyle mi?

Yazık!

Bak şimdi acıdım o çocuklara. Hiç ışık almamışlar aşktan. Alsalar, sendeki güzelliği görürlerdi. Demek ki karanlıkta kalmışlar. Yazık bee! Aman İrfaan, acıdım çocuklara yaa! Aaah ah, herkes göremiyor ki senin gibi.

Aman onlar da görmeyiversinler canım.

Eksik kalıversinler.

Çok yıldız var ki, göğün bile haberi yok. O göremiyor diye yıldız yok mu diyelim yani? Var işte. Dopdolu, çopçok. Ben çıkıp bakamadığım için göremiyorum meselâ; yok diyor muyum? Güneşi de göremiyorum, gölgeyi de göremiyorum. Ama biliyorum, o da var o da var.

Peki sana çoook zor bir soru... Hem ağla, hem cevap ver. Göremediğim halde nasıl biliyorum var olduklarını? Arabalar da vaar, trenler de vaar, vapurlar da vaar... Nasıl biliyorum sence?

A aa! Hemen de biliverdin.

Evet Ruhum; ben ışık almışım da ondan.

Bak, sen öyle deyince içime dert oldu şimdi; sendeki güzelliği göremeyenlere nasıl kızayım ben artık? Demek ki onlar karanlıkta kalmış; yazık! Çok üzüldüm yaa, hay Allah! Bütün sınıf kör; olacak iş değil. Zavallılar!

Ağlıyor musun hâlâ sen?

Haa, acıdığın içiiin... Tamam tamam...

Ben gene de ağlamamanı tercih ederim Canımın İçi. Benim için her şey sensin çünkü; bir de sensin, bin de sensin.

Rızkım, kaderim, zamanım, hayâlim, aşkım... Hepsi sensin.

O yüzden, sen ağlayınca benim de kalbim ağlıyor ister istemez. Bak, daha fazla ağlatma diye ayaklarının altını nasıl öpüyor. Ha ha ha... Gıdıklanırsın tabii. Sen susuncaya kadar öpecek mecbur. Böyle kikir kikir sen de...

Tamam mı?

Bitti mi ağlamak?

Anlaştık... Ben de kalbime söylüyorum, artık gıdıklamasın seni.

Hadi bir dudak daha ver şimdi.

Oh!

Ben niye mi hep gülüyorum? Senin kalbin de benimkini öpüp

duruyor da ondan. Yok, gıdıklandığımdan değil. İçinde senin olduğun bir kalp somurtabilir, ağlayabilir mi hiç? Mecburum, gülmek zorundayım, benim de kaderim bu.

Sen de mi hep güleceksin bundan sonra?

Niye acaba? Çok merak ettim.

A aa!

Sahi miii?

Benim kalbimin de seninkini öpmeye başladığını mı hissettin hiç durmadan?

Ay nasıl sevindim İrfaan! Hissetmezsin diye çok korkuyordum.

Aşşkımmm!

Neşem!

Yüreğimin Yüreği!

Kalbimin Işığı!

Devlet Kuşum!

Ver bir dudak daha...

Oh!

Bir daha...

Hadi bir daha...

Sezgin Kaymaz

ESERLERİ

Kün

479 sayfa

Ateş
Canına Yapışsın

238 sayfa

Medet

296 sayfa

Sandık Odası

357 sayfa

Zindankale

527 sayfa

Lucky

493 sayfa

Uzunharmanlar'da Bir Davetsiz Misafir

274 sayfa

Kaptanın Teknesi

331 sayfa

Geber Anne!..

365 sayfa

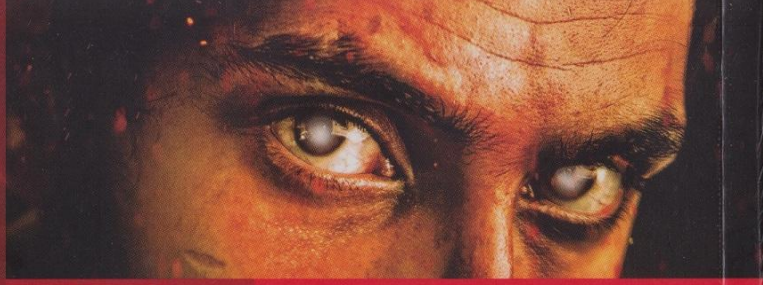

Sevinç Kuşları-1

"Bir çift ölü göz gözlerinin içine dikilmiş, öbür dünyadan buna bakıyordu sanki. Ve ne kadar kibar konuşuyordu ölü. Kılığına bak, ya otopark değnekçisi ya durak kâhyasıdır derdin; yüzüne bak, melek midir nedir; gözüne bak, ölmüş de haberi yok yazık; hiçbir yerine bakmadan sırf dinle, haber spikeri. Ve de ne kadar âşinâ geliyordu Allah'ım. Ve maalesef nasıl da ürpertiyordu."

Deccal olmak, melek olmak... Ölü olmak, diri olmak... Hasta olmak, sağlıklı olmak... Erkek olmak, kadın olmak, eşcinsel olmak, başka cins olmak... (Bir de "cins" olmak var tabii, o ayrı!) O kadar ayrılar, o kadar başkalar mı gerçekten? Bir bakın, bir düşünün bakalım.

Sezgin Kaymaz, hem tiryakilerine alıştıkları lezzeti hep yeniden sunan, hem de hep yeni sulara açılan bir yazar.

Tekinsizliğin, şiddetin, "kötülüğün", olağanüstünün ve gündeliğin içinden hep sevinç kuşlarını havalandıran bir yazar, aynı zamanda... *Deccal'in Hatırı*'nda sevinç kuşları, koma halinin, manyak doktorların, mafyacıların, polisçilik oynayan polislerin, lubunyaların, haris rantiyelerin ve tabii her zaman olduğu gibi, garibanların arasından havalanıyor.

iletişim

ISBN-13: 978-975-05-1427-2

9 789750 514272